

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAZARDOUS
to a
DUKE'S HEART

New York Times Bestselling Author

SABRINA
JEFFRIES

LORDS *of* HAZARD

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HAZARDOUS
to a
DUKE'S HEART
New York Times Bestselling Author
SABRINA
JEFFRIES

Sabrina Jeffries için övgüler:

"Romantizmi seven herkes Sabrina Jeffries'i okumalı!"

-Lisa Kleypas, *New York Times* çoksatan yazarı

"Göz kamaştırıcı. . . . Verity, hiç kimse tarafından korkutulmayı reddeden, okuyuculara kendisini sevdireceği kesin olan zorlu bir kadın kahraman. Casusluk ve gizem unsurları romantizme cazibe . Elinizden bırakmanız çok zor."

-Publishers Weekly, *Accidentally His* hakkında

"Bu yürek ısıtan tarihi aşk romanı, esprili şakalar ve ahlaksız arzularla dolu. Sürükleyici detaylar ve Büyüleyici karakterler, okuyucuları daha fazlası için hazır bırakacak çekici bir boğuşma yaratıyor.... VERDICT: Bu kitap, eğlenceli ve kışkırtıcı bir macera arayan okurlara hitap edecek. Bağımsız, zeki bir kadın kahramanla Regency romantizmi. Sophie Irwin, Eloisa James ve Virginia Heath hayranları için tavsiye edilir."

-Library Journal *Balo Salonunda Neler Oluyor* hakkında

"Jeffries, tarihi romantizmdeki ustalığını bu cesur ve heyecan verici seri başlangıcıyla bir kez daha kanıtlıyor, Tartışmaları sadece cinsel gerilimlerini öne çıkaran kararlı karakterler. Tarihi aşk romanları hayranları bu romana bayılacak."

-Publishers Weekly *Diana için Bir Dük* hakkında

"Olivia'nın bilimsel armağanları, bu türün hayranlarının ilgisini çekecek ve onları memnun edecek.

Tessa Dare'in *A Week to Be Wicked*'i gibi mavi çoraplı aşk romanları"

-Library Journal *Kim Bir Dük ile Evlenmek İster* hakkında

"Jeffries'in sarhoş edici üçüncü Dük Hanedanı Regency aşk romanında kimya, bilim laboratuvarında olduğu kadar yatak odasında da yoğun. . . Jeffries'in mükemmel romantizm karışımı,

gizem ve gerilim serinin okurlarını daha fazlası için
heyecanlandıracak."

**-Publishers Weekly, Kim Bir Dükle Evlenmek İster
hakkında**

"Jeffries'in tüm kadın kahramanlarını öne çıkaran , hiçbirinin
sessiz ve sıkıcı olmaması. Güzel mi? Çoğu zaman. Ama yazdığı
kadınlar ruhlu, zeki, şeytani,
Cesur, bağımsız, politik ve kültürel açıdan bilgili. Onlar gerçek
kahramanlar; isterseniz dişi kahramanlar da diyebilirsiniz. Ve
Olivia Norley
kesinlikle bir dişi ro."

**Kim Bir Dük ile Evlenmek İster hakkında -Bookpage
on Who Wants to Marry a Duke**

"Çok satan Jeffries, yeni Dük Hanedanı serisini, sonsuz gibi
görünen kaynaklarından zekice derlenmiş bir başka örnek
Regency dönemi tarihi ile zekice başlatıyor.
büyüleyici karakterler ve ilgi çekici hikayeler sunuyor."
-Booklist Düşes Projesi hakkında

Sabrina Jeffries'den Kensington Titles

Tasarımcı Debutantes Serisi

*Kazara Onun
Balo Salonunda Neler Oluyor
Diana için Bir Dük*

Dük Hanedanı Serisi

*Gizli Dük
Kim Bir Dük ile Evlenmek
İster The Bachelor
Düşes Projesi*

Madeline Hunter ve Mary Jo Putney ile antolojiler

*Karlı Bir Gecede
Yuletide Öpücüğü Baştan
Çıkarma*

BİR DÜKÜN KALBI İÇİN TEHLİKELİ

SABRINA JEFFRIES

kensingtonbooks.com

İçindekiler

[Ayrıca](#)

[Övgü](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası İthaf](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

KENSINGTON KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.
900 Third Avenue
New York, NY 10022

Telif Hakkı© 2025 Sabrina Jeffries, LLC

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

Kitap logolu K Reg. U.S. Pat. & TM Off ISBN:

978-1-4967-5103-4 (e-kitap)

ISBN: 978-1-4967-5102-7

AB'de ürün güvenliği ve uyumluluğu konusunda yetkili temsilci
eucomply OU, Parnu mnt 139b-14, Apt 123 Tallinn,
Berlin 11317hello@eucompliancepartner.com

Harika reklamcım Kimberly Rozzell için, her zaman çıkarlarımı gözettiği (ve bana iyi tavsiyeler verdiği) için teşekkürler.

Ve ne kadar büyürse büyüsün her zaman benim bebeğim olarak kalacak olan tatlı Nick'im için. İyi ve açık bir kalbin var oğlum ve bu dünyada önemli olan tek şey de bu.

Yabancı bir ÷lkeye tatile gittiğinizi ve on bir yıl boyunca esir tutulduğunuzu düşünün.

Napolyon Savaşları sırasında Fransa, İspanya ve Birleşik Krallık 1802 yılında Amiens Antlaşması'nı imzalayarak tüm düşmanlıkları durdurma sözü verdi. Binlerce üst sınıf İngiliz sivil, 1792'de savaşın başlamasından bu yana ilk kez Paris'in harikalarını görmek için Fransa'ya akın etti. Ancak bu huzursuz barış uzun sürmedi. 18 Mayıs 1803'te, Britanya Adaları yakınlarında seyreden birkaç Fransız ve Hollanda gemisini ele geçirdikten kısa bir süre sonra, Büyük Britanya Fransa'ya bir kez daha savaş ilan etti. Napolyon misilleme olarak, Fransa'da bulunan on sekiz ile altmış yaş arasındaki tüm İngiliz sivil erkekleri, bazen eşleri ve aileleriyle birlikte esir aldı. Bu binlerce sivil tutsağa détenus adı verildi. Başarılı bir şekilde kaçanlar ya da pazarlık yaparak kurtulanlar hariç, Napolyon onları 1814'te savaşın bu aşamasının sonuna kadar esir tuttu.

Bu kurgusal dizi böyle üç détenus hakkında.

Önsöz

Bitche Hapishanesi,

Fransa Nisan 1814

Lord Jonathan Leighton'ın akıl hocası ölüm .

Jon'un, Dr. Isaac Morris'le ilgilenen deniz cerrahının bunu kendisine söylemesine ihtiyacı yoktu. En loş mum ışığında bile Jon, Morris'in şişmiş, rengi solmuş bacağını ve cildinin ateşten kızarmış halini görebiliyor, ince hasır şiltede yatarken acı dolu inlemelerini duyabiliyordu.

Suçluluk duygusu Jon'u kalbinden bıçakladı. Bu zindandan kaçmak ve öğretmenini de yanında götürmek için nasıl da can atıyordu. Ama onu ve arkadaşlarını Bitche Hapishanesi'ne gönderen şey sivil tutuklu kampından kaçmaya çalışmak olmuştu. Zaten Morris de bunu başarabilecek kadar iyi değildi.

Cerrah Jon'a yaklaştı. "Korkarım artık uzun sürmeyecek."

Jon'un içini bir ürperti kapladı. "Kesemez misiniz?"

Mahkûmlardan biri olan doktor başını salladı. "Kangren bunun için çok ilerledi ve bu zayıf haliyle ameliyat muhtemelen onu öldürür. Belki onu bir ay önce görmeme izin verselerdi, ama o zaman bile-"

O zaman bile, tedavi edilmemiş kemik kırığını çevreleyen et iltihaplanmaya başlamıştı çünkü Morris sürekli üzerinde yürümeye çalışıyordu.

"Ona biraz şarap karıştırılmış su verdim," dedi cerrah, "ama yapabileceğim tek şey bu."

"En azından onu daha rahat ettirin. Tanrı aşkına, ona acısını dindirecek bir şeyler verin." Belki o zaman Morris, sonunda serbest bırakılırlarsa eve dönebilecek kadar uzun süre dayanabilirdi.

Söylentilere göre savaş sona eriyor olabilirdi. Ancak bu söylentiler daha önce de ortaya çıkmış, ancak boşa çıkmıştı. Üç yılı Bitche'de olmak üzere on bir yıllık esaretin ardından, şimdi otuz yaşında olan Jon umutlarının artık toparlanamayacak kadar çok hırpalandığını görmüştü.

Cerrah, "Dr. Morris elimdeki az miktarda afyon sakızını bile reddetti," dedi.

Yüz hatlarını sakinleştirmeye çalışan Jon, yıllarını birlikte geçirdiği ve savaşın bitmesini beklediği adama yaklaştı. "Acınız için bir yudum almayacak mısınız efendim?"

Morris başını salladı. "Bu beni uyutacak. Ölmeden önce sana söylemem gereken şeyler var. Ölmeden önce."

Jon'un içinden, kayadan yontulmuş hücredeki nemli havayla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti geçti. "Ölmüyorsun," diye yalan söyledi.

Morris, "Birbirimize karşı her zaman olduğumuz gibi dürüst olalım," diye homurdandı.

Her zaman değil. Morris'in sırları vardı ama Jon ölüm döşeğindeyken bunları ona soramazdı. Şu anki durumu göz önüne alındığında ona baskı yapmak doğru görünmüyordu.

Jon, Morris'in saçma sapan yatağının yanındaki tabureye çöktü. "Bana ne istersen söyle, sırrını her zaman saklayacağım." *Sana bu kadarını ve daha fazlasını borçluyum.*

Morris gülümsemeyi başardı. "Öyle bir şey değil. Öncelikle şunu bilmeni istiyorum. . . . Seni . . . oğlum olarak görüyorum. oğlum olarak görüyorum."

O zaman dövüş, lanet olası! Jon bu sözleri dudaklarından dökülür dökülmez reddetti. Morris, Bitche'de bulundukları süre boyunca savaşmıştı ama kaçma girişimleri sırasında aldığı yara, yaralandığı andan itibaren ona acı vermişti. Morris'in çektiği acıya bir son vermeye hakkı vardı.

"Ve sen," dedi Jon onun yerine, "hiç babam yokken bana babalık yaptın."

Büyük turunun bir parçası olarak Fransa'ya geldiklerinde Jon, on ikinci Falconridge Dükü'nün üçüncü oğlu ve dükün ikinci karısından olan tek oğlu olarak pervasız bir gençti. Fakat

Jon ve Morris tutsak olduktan sonra, Jon'un dikkatsizliğin ve gençliğin sadece Fransız tutsakları tarafından değil, tutuklu arkadaşları ya da Fransızların deyimiyle détenus'lar tarafından da kullanılmaya yol açtığını anlaması uzun sürmemişti. Daha dikkatli olmayı ve iki arkadaşı ile yol göstericisi ve rehberi Morris dışında kimseye güvenmemeyi öğrenmişti.

Jon kaskatı kesildi. Morris'in kendisi için olduğu kadar o da Morris için güçlü olmalıydı. "Sen olmasaydın esaretten kurtulamazdım. Keşke bu kadar aceleci davranmasaydım-"

"Sakin ... kendini suçlama ..." Morris yüzünü bir acı kasılmasıyla durakladı. Sonra Jon'un yaralı ellerine başıyla işaret etti. "Sen de acı çektin."

Morris'in, çektiği acının ortasında bile söylediği nazik sözler Jon'un çekingenliğini delip geçti. "Ah, ama eğer seni bizimle kaçma girişiminde bulunmaya zorlamasaydım-"

"Seni terk edemezdim. Ayrıca, planın . .. ihanete uğramasaydık işe yarayabilirdi. Hayır. Senin. Senin hatan değil."

Gerçi öyleydi. Düşmeleri gereken mesafeyi ve ihtiyaç duyacakları ipin uzunluğunu yanlış hesaplayan Jon olmuş, bu da Morris'in uyluk kemiğinin kırılmasına neden olmuştu. Ve eğer Jon ısrar etmeseydi, Morris asla ona ve arkadaşlarına katılamayacak, onlarla birlikte yeniden yakalanamayacak ve herkesin "Gözyaşı Konağı" dediği yere gönderilerek cezalandırılmayacaktı.

Jon ve arkadaşları başarısızlıkla sonuçlanan kaçışları sırasında aldıkları yaralardan kurtulabilecek kadar genç ve dayanıklıydılar; nemli soğuktan, az yiyecekten, her zaman var olan hastalık tehdidinden ve Bitche'de bir arada kapana kısılmış ve büyük ölçüde kendi hallerine bırakılmış insanların acımasızlıklarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Neredeyse altmış yaşında olan Morris bunu yapmamıştı.

Jon olmasaydı, Morris'le birlikte Fransa'da esir düşmeyeceklerini hiç hesaba katmamışlardı.

Yakınlardaki su şişesini gören Jon, şişeyi Morris'in dudaklarına götürdü ve adamın yutkunuşunu izledi, boğazındaki narin kaslar her hareketle titriyordu. "Babamın sizi öğretmenim olmanız için ikna ettiğini biliyorum, efendim, siz istemediğiniz halde-"

"Fark etmez," dedi Morris sabırsızlıkla. "Size hatırlatmalıyım ki . . . eşyalarımın arasında . . . sizi vasiyetimin yöneticisi yapan . . ."

Morris henüz okumasına izin vermemiş olmasına rağmen Jon boğuk bir sesle, "Hatırlıyorum," dedi.

Morris başını kaldırdı. "Bana söz ver ... emin olacaksın . . . İda güvende."

İda, Morris'in karısıydı. "Yapacağıma yemin ederim. Kendim halledeceğim." *Eğer geri dönebilirsek.*

"İda'nın Yorkshire'da bir ailesi var," diye devam etti Morris. "Ve vasiyetimde onun için küçük bir vasiyet var."

Suçluluk duygusu Jon'u yeniden ele geçirdi. Jon'un hatalarının yükünü o taşıyacaktı. Ve eğer Morris'in tutuklu kampında bıraktığı "arkadaşı" Matmazel Bernard hakkındaki şüpheleri doğruysa, ondan gizlemesi gereken çok şey olacaktı. Daha da kötüsü, ya Morris kadına para bıraktıysa? Jon bunu Bayan Morris'e nasıl açıklayacaktı?

Gerçi Morris'in bir vasiyeti *olduğuna* bile sevinmeliydi. Jon ve Morris'in hazır paralarını rüşvet, yiyecek ve ilaçlara harcadıkları düşünülürse, karısının buna ihtiyacı olacaktı.

"Peki ya kızınız?" Jon doğru hatırlıyorsa, yirmili yaşlarında olmalıydı. Onunla hiç tanışmamıştı ama yaşını doğru hatırladığını düşünüyordu. Emin olmak zordu. İnsan Bitche'de zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu.

"Victoria farklı bir konu." Morris inledi. "İyi bir koca bulması için ona yardım edeceğine söz ver."

"Elimden geleni yapacağım, yemin ederim," dedi Jon. Evde işlerin nasıl olduğunu bilmeden verebileceği tek söz buydu.

Napolyon sekiz yıl önce Fransa ile İngiltere arasındaki tüm iletişimi kesmeden önce, Jon kendi sevgili babasının ölümünü öğrenmişti ama o zamandan beri hiçbir haber alamamıştı. En büyük oğlu

Üvey kardeşi Alban artık düğ olmalıydı ve ikinci en büyük üvey kardeşi Aubrey de varis olmalıydı. Jon, Alban'ın halihazırda bir varis doğurmadığını varsayarsak, bunun *kendisini* yedek yaptığını düşünüyordu. On bir yıl içinde her şey mümkündü.

Morris kendini yatağın üzerinden kaldırmaya çalıştı ama birkaç dakika sonra geri düştü. "Kulübemizin kira sözleşmesi yakında bitiyor. Bu gerçekleştiğinde ..."

Victoria ve annesi, şimdiye kadar ölmüş ya da durumları değişmiş olabilecek kuzeydeki akrabalarının yanına gitmedikleri sürece evsiz kalacaklardı. Victoria çoktan biriyle nişanlanmış, hatta evlenmiş olabilirdi. Morris'in karısı ve kızı da ölmüş olabilirdi.

Jon bu düşünceyi son zamanlarda neredeyse her şeyi attığı kalbinin zindanına itti. Aksi takdirde öz annesinin ölmüş olabileceği ihtimalini düşünmek zorunda kalacaktı. Ya da iki üvey erkek kardeşi ona ve kız kardeşine kötü davranıyor olabilirdi ve bunu durdurmak için ne kendisi ne de rahmetli babaları yanındaydı.

Bunun üzerinde durmamak en iyisi, yoksa Morris'e hiçbir yardımı dokunmaz.

Jon demir kilitte bir anahtar sesi duydu ve kendini hazırlayamadan hapishane kapısı açılarak en yakın iki arkadaşını içeri aldı.

İlk olarak yirmi sekiz yaşında, grubun en genci olan siyah saçlı, yeşil gözlü Rupert Oakden geldi; Heathbrook'un dokuzuncu kontu olan babası, sekizinci kont ve aynı zamanda bir détenü olan babası tutuklu kampında öldüğünden beri bu görevdeydi.

Heathbrook'un hemen ardından yirmi dokuz yaşındaki en genç kişi geliyordu: Glencraig Markisi'nin üçüncü oğlu Kaptan Quentin Scovell. Bir deniz subayı olan ve Mısır yakınlarında ele geçirilen *HMS Willoughby*'nin komutanı İskoç Scovell gerçek bir savaş esiriydi ve bu nedenle teknik olarak bir détenü değildi.

"Gecenin yarısı buraya gelmek için nasıl izin aldın?" Jon sordu. Onbaşılar ve subaylar için ayrı hücreler genellikle akşam 8'den şafağa kadar kilitliydi.

Heathbrook hasta yatağında kullanılan o sessiz tonda cevap vermeden önce iki adam bakiştılar. "Napolyon tahttan feragat etti. Muhafızlar ve komutan hepimize ne olacağını öğrenmek için bekliyorlar ve kimse ne yaptığımıza ya da nereye gittiğimize pek dikkat etmiyor. Gerçekten de bizi içeri alan bir muhafızdı ve kapıyı açık bıraktı."

Jon'un kanı damarlarında dolaşmaya başladı. "Demek söylentiler doğruymuş. Savaş sona erdi."

Scovell'in çatık kaşları koyu renk gözlerindeki şüphecilikle eşleştii. "Kanıt görene kadar inanmayacağım. Bize pek çok kez yanlış umut verdiler."

Jon başını salladı, günlük yükleri olan umutsuzlukla savaşıyordu.

"Morris nasıl?" Heathbrook sordu.

Jon, inlemeleri hızlanan akıl hocasına bir bakış atarak onları kenara çekti. "Cerrah ölmek üzere olduğunu söylüyor."

Scovell acıma duygusunu gizleme zahmetine girmedii. "Bizi serbest bırakırlarsa onunla ilgili ne yapacaksın?"

"Bu lanetli yerdeki diğer her şey gibi bunun da zaman alacağı kesin."

"Ya olmazsa?" Scovell ısrar etti.

"O halde onu burada yalnız başına ölüme terk etmeyeceğim. Ayrıca, öldüğünde cenazesini düzenlemek ve mezarı başında birkaç kelime konuşmak istiyorum. Yani, eğer gerçekten serbest bırakıldıysak, ikiniz de bensiz devam etmelisiniz."

İki adam itiraz edince Jon ekledi: "Israr ediyorum. Birisi onun ailesine ve benim aileme başımıza gelenleri anlatmalı." Jon, Morris'in durumu kötüye gitmeye başladığında yazdığı bir mektubu çıkardı. "İngiltere'ye vardığınızda biriniz bunu anneme verirse, Morris'in karısı ve kızının burada onunla ilgili durumu öğrendiğinden emin olur. Herkese mümkün olan en kısa sürede döneceğimi söyleyin."

Kont mektubu aldı. "Scovell gemisine geri dönmek zorunda kalabileceği için, Londra'da tekrar buluşacağımıza söz verdiğiniz sürece yazışmalarınızı yanımda taşıyacağım."

Jon başını salladı. "O güzel şehre varır varmaz bir mesaj göndereceğim."

Bir başka détenu, yüzü alev alev yanarak hapishane hüccresine daldı. "Talleyrand savaşı esirlerini serbest bırakan emri imzaladı!"

"Ne?" Jon'un kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Emin misin?" "Bütün gazetelerde var!"

"Détenus'un özgürlüğü de buna dahil mi?" Heathbrook sordu.

Diğer adam gülümsemeye başladı. "Herkes. Bu lanet yerden temelli ayrılıyor. Fransa'dan nasıl ve nereden ayrılacağımız konusundaki kafa karışıklığına rağmen, şu anda Bitche'den çıkıp gidebiliriz ve kimse bizi durduramaz."

Sonunda iyi bir haber geldi. Jon aceleyle Morris'in yanına gitti ve onu toparlanmaya teşvik etmek umuduyla kolundan tuttu. "Duydunuz mu efendim? Özgürüz! Sonunda eve dönüyoruz!"

Morris cevap vermedi. Teni soğuk ve gözleri hiçbir şeye bakmıyordu.

Cerrah nabız ararken ve Morris'in ayrılmış dudaklarına bir ayna yerleştirirken, kalbi göğsünde gümbürdeyen Jon umuda sarıldı.

Sonra doktor üzgün bakışlarını onlara doğru kaldırdı. "Üzgünüm beyler. Nefes almıyor ve nabızı atmıyor. O öldü."

Gitti. Bu kelime Jon'un kemiklerini sızlatmış, nasıl dindireceğini bilemediği derin bir acı bırakmıştı. O ana kadar hayatının akıl hocasınıninkine ne kadar bağlı olduğunu fark etmemişti. Şimdi bu bağ kopmuş, savaşın diğer kayıplarıyla birlikte akıntıya bırakılmıştı ve kendini çılgınca belirsiz koşullar altında kendi haline bırakılmış buldu.

Ve sadece kendini suçluyordu.

Bölüm 1

Falcon House, Londra

Haziran 1814

Fayton hanı arabası akşam karanlığına doğru Falconridge Dükü'nün Londra' evinin önünde durduğunda Jon'un gördüğü şey onu şaşkına çevirdi. İskeleler ve koşuşturan işçiler arasında evin yıkılmakta mı, yenilenmekte mi yoksa onarılmakta mı olduğunu anlayamadı. Ön kapının üzerindeki cenaze amblemi ve kapı koluna bağlanmış siyah kurdele yüreğine korku saldı.

Yıllar önce ölmüş olan babası için olamazdı. Üvey erkek ve kız kardeşleri kesinlikle çok küçüktü, ama annesi ...

Omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü ve kaskatı kesilmesine neden oldu. Ölmüş olamazdı. Buna inanmazdı. Neden, kurdele ve kapak herhangi biri için olabilirdi - bir amca, bir kuzen, bir büyük teyze. Bu yer şimdiye kadar ailesinden başka birine ait bile olabilirdi.

Hayır, ev satılamazdı - en büyük üvey kardeşinin üzerine kalmıştı. Ama ne olursa olsun bu ev onun için aynı ev olmayacaktı. Bir zamanlar annesinin gözbebeği ve yaşlanan babasının şımartılmış en küçük oğluydu. Çocukken, annesinin soyunma odasındaki yıpranmış eski kanepede tembellik ederdi. Babasının kütüphanesinde saatler geçirmiş, Zanzibar ve Malaya gibi alışılmadık isimleri olan yabancı topraklardaki maceraları anlatan yaldızlı ciltleri karıştırmıştı.

O çocuk gitmişti. Geriye kalan tek şey, her zaman ağır gelen bir suçluluk duygusu ve artık ait olduğu bir yer olmayan bir adamdı.

Bu yüzden pencerelerdeki taze sarı perdeler bile onu neşelendirememişti. Vahşi bir aslanın demir kapı tokmağı

Pırıl pırıl parlayan pirinç bir Yunan tanrıçasıyla değiştirilmiş ve kapının kendisi parlak bir turkuaza boyanmıştı, ama bunların hepsi sadece görünüşteydi - Londra'nın bu bölgesinde hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Babası ölmüştü, üvey kardeşleri Alban ve Aubrey işin başındaydı ve muhtemelen hâlâ Jon'un annesine - üvey annelerine - zorbalık ediyorlardı ve pırıl pırıl yeni binaları, yeni döşenmiş yolları, süslü ekipmanları ve alışılmadık sesleriyle bu tuhaf İngiltere'de bir yer bulup bulamayacağını anlaması gerekecekti.

Yerine getirmesi gereken sadece iki söz vardı: Morris'e adamın ailesiyle ilgili verdiği söz ve yakalanıp Bitche'ye gönderildikleri gün kendisine verdiği söz - onlara kimin ihanet ettiğini bulacak ve alçak ya da alçakların bunu ödediğinden emin olacaktı. Ondan sonra da, olduğu gibi hayatına devam etmek için elinden geleni yapacaktı.

İçini çekerek aşağı indi ve arabacıya küçük bozuk para deposundan ödeme yaptı. Çoğu détenus gibi o da Fransa'da eve dönüş yolunu bulabilmek için borçlanmak zorunda kalmıştı. Ancak birçoğunun aksine, harçlığını almaya hak kazandığında borçlarını ödemeye niyetliydi. Elbette hâlâ bir tür harçlığı vardı.

Falconridge kıyafetli bir uşak elinde işçiler için paketlenmiş sandviçlere benzeyen bir şeyle koşarak yanlarından geçti ve Jon onu selamladı.

Jon önce en acil soruyu sordu: "Burada kimin yası tutuluyor?"

Çocuk ona bön bön baktı. "Bilmiyor musunuz efendim? O zamanki bütün gazetelerde vardı. Dükün kendisi ve kardeşi altı ay kadar önce öldü."

Dükün kendisi mi? "Falconridge Dükü ve kardeşi Aubrey'den mi bahsediyorsunuz?"

"Evet. Başka kim olacak?"

İki üvey kardeşi de ölmüştü. Jon bunu anlamakta güçlük çekiyordu. "Nasıl öldüler?"

"Frost Fuarı'nda buz kırılınca Thames Nehri'nde boğuldu."

Bu kulağa her an daha da fantastik geliyordu. "Frost Fair! Frost Fuarı da neyin nesi?"

Uşak onun küfürlerine gözlerini kırptırdı. "Thames nehri donduğunda."

Ah. Jon nehrin bazen böyle şeyler yaptığını unutmuştu. Büyük nehir en son donduğunda beş yaşındaydı ama buzun üzerinde olması onun için çok tehlikeli görülmüş, bu yüzden sadece üvey kardeşlerinin oraya gitmesine izin verilmişti.

Yüce Tanrım, Alban ve Aubrey. Ölmeleri için ne korkunç bir yol. Onlar bile bunu hak etmemişti. Zamansız sonları için biraz kederlenmeye çalıştı ama çocukluğu boyunca ona nasıl eziyet ettiklerini ve onları görmeyeli ne kadar uzun zaman geçtiğini düşününce pek bir şey hissedemedi.

Uşak elini eve doğru salladı. "Son dük ölmeden önce bu tadilata başladı. Şimdi düşes yeni dük geldiğinde bitirmeye çalışıyor. Fransa'dan yola çıktığını söylüyorlar."

Kahretsin, yeni dük. Bu o olmalı. Artık Falconridge Dükü mü oldu? Babamın varisi mi?

Dük olmak zorunda kalırsa Tanrı hepsinin yardımcısı olsun. Bırakın düklükteki değişiklikleri, İngiltere'deki değişiklikleri bile zar zor kavrayabiliyordu.

Düklüğü.

Acınacak derecede yıpranmış eldivenlerinin içinde elleri nemlendi. Hayır. Bu nasıl mantıklı olabilirdi? Yıllardır bir hapisanedeydi; şimdi nasıl bu kadar yüksek rütbeli bir adam olabilirdi?

Jon orada kaybolmuş gibi duruyordu. Hiç kimse ondan dük olmasını beklememişti ve o da dük olmak için hiç eğitim almamıştı. Bu delilikti.

Düşüncesi midesini bulandırdı.

Yukarıdan bir ses, "Majesteleri!" diye bağırdı ve onu korkuttu.
Kendine gel, dostum. Kabul etsen de de artık düksün.

"İyi günler, Kershaw," dedi elinden geldiğince resmi bir şekilde.

Kâhyaları, yıpranmış yüzünde sıkıntı ve endişeyle ön merdivenlerden indi. Kershaw, Jon'un ayrılışından bu yana on yıl yaşlanmıştı ve bu durum kırılmış saçlarından ve kırışmış kaşlarından anlaşılıyordu.

"Sizi yarına kadar beklemiyorduk," dedi adam boğuk bir sesle.
"Sizi beklemediğim için beni affedin-"

"Hayır, hayır, affedilecek bir şey yok. Dover'dan gelen yolların on bir yıl içinde bu kadar iyileşeceğini tahmin etmemiştim. Benim bile düşündüğümünden daha hızlı vardık."

"Seni görmek çok güzel. . . Majesteleri." Kershaw kapıdaki uşağa işaret etti, o da koşarak geldi.

"Sonunda burada olmak harika, Kershaw." Ne yetersiz bir ifade.

Jon'un daha önce selamladığı uşak ona bir tanrıya bakar gibi bakıyordu. "Düke benzemiyorsun," dedi biraz da şüpheyle.

Jon gülümsemeyi başardı. "Ben de öyle hissetmiyorum."

Kershaw delikanlıya el salladı. "Bagajınızın geri kalanı nerede efendim?" diye sordu uşak Jon'un hırpalanmış sandığını arabanın arkasından çekerken.

"Korkarım hepsi bu kadar." Jon'un üzerinde tek iyi giysisi vardı. Yıllar boyunca eşyalarının çoğu satılmış ya da çalınmıştı. Geriye kalanlar da giyilebilecek durumda değildi, özellikle de kendisi ve diğer birkaç détenus'un Bitche'den Paris'e, iyi sayılmayacak bir havada, haftalarca süren yolculuktan sonra.

Kershaw yumuşak bir sesle, "Artık evinizdesiniz, Majesteleri," dedi. "Mükemmel bir terzi, çizmeci, kunduracı, çorapçı tavsiye edebilirim-"

"Teşekkür ederim. Korkarım bunların hepsine ihtiyacım olacak."

"Rica ederim efendim." Kershaw ona nazik bir gülümseme gönderdi. "Uşağınız Bay Gibbons'a eşyalarınızı incelemesini ve ihtiyacınız olan her şeyin bir listesini çıkarmasını söyleyeceğim, efendim."

"Gerek yok. Her şeye ihtiyacım olduğunu varsayın ve sadece bagajımdaki kıyafetleri yakın. Hiçbiri kibar toplumda giyilemez. Yarına kadar bekle ve bunları da yakabilirsin. Bu akşam tek istediğim ailemi görmek, güzel bir İngiliz yemeği yemek ve bir kadeh-" Durakladı. "Kiler ve çalışma odasının her zamanki gibi bira ve viskiyle dolu olduğunu varsayıyorum?"

"Viski, efendim?"

"On yıldır iyi bir İskoç viskisi içmedim, yani evet, viski." Sesi sertleşti. "Bana bir ömür yetecek kadar kötü şarap içtim ve bir daha asla Fransız konyağı içmeyeceğim."

"Anlıyorum. O halde sizi temin ederim ki kiler ve çalışma odası fazlasıyla dolu, Majesteleri. Hatırlayacağınız üzere, kardeşleriniz çok fazla içki içmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi. Bir viski seçebilmeniz için içeri girelim mi?"

Jon hâlâ tereddüt ediyordu. On yıldan uzun bir süredir hiç viski içmemişken bir viski "seçebilmek" garip hissettiriyordu. Ve babası on yedi yaşındayken ona hiç izin vermemişti. Alban da kesinlikle teklif etmezdi.

Eğer adam hayatta olsaydı. Ki yaşamıyordu. Ne o, ne babam, ne de Aubrey. Geriye aile reisi olarak sadece Jon kalıyordu. Dük.

Kershaw sesinde bir tutuklukla devam etti. "Düşes sizi gördüğüne çok sevinecek, efendim. Arkadaşınız mektubunuzu getirdiğinde anneniz buna inanmadı. O zamana kadar öldüğünüzü sanıyordu. Sizden haber alamadığımız onca yıldan sonra hepimiz öyle düşündük. Fransa'dan yazdığınız son mektup sekiz yıl önceydi ve o kadar çok hikâye duyduk ki..."

"Hiç şüphesiz," diyebildi Jon. "Bitche'de biz de öyle yaptık." Kaçakların öldürüldüğüne, jandarmanın zulmüne dair hikâyeler . . . savaşın neden uzadığına dair. Bu anıyı zihninden uzaklaştırdı. "Ama İngiltere'den pek bir şey yok. Kardeşlerimden hiç haber alamadım."

Kershaw ciddiyetle, "Evet, karşınızda hâlâ yas tutan bir ev görüyorsunuz," dedi. "Huzur içinde yatsınlar."

Uşak Jon'un sandığıyla merdivenleri çıkmaya başladığında, mavi cüppeli bir kadın telaşla uşağın yanından geçip merdivenlerden indi.

"! Sonunda buradasın!" diye haykırdı kız kardeşine ait olduğunu belli belirsiz tanıdığı bir ses. Önünde durdu, yeşil gözleri parlıyordu. "Yaklaşan gelişinin bir yalan olmasından korkuyorduk," dedi duygusallıktan boğulmuş bir sesle, "ve sonuçta ölü olduğun ortaya çıkacaktı!"

Kız ona garip bir şekilde sarıldı, o da ona sarıldı, boğazındaki yumruyu yutmak için mücadele etti. "Öyle bir şansım yok, Chloe. Sırf seni ve annemi tekrar görebilmek için mezardan kaçmak için savaştım."

Belli ki kız kardeşi artık bir kadındı. Mantıksız şekilde, sanki zamanda donmuş gibi hatırladığı sekiz yaşındaki aceleci haliyle karşılaşmayı bekliyordu. Onu başka türlü görmek onu rahatsız etti.

Ona bakmak için geri çekildi. Siyah bukleleri sofistike bir saç modeliyle toplanmış, ağırbaşlı bir sosyete elbisesi giymiş olsa da her yerinin nasıl dolduğunu gizleyemiyordu. Anneleri gibi uzun boylu bir kadın için, onun iki metrelik boyundan sadece birkaç santim kısaydı.

"," dedi anlamsızca.

"Sen de öyle." Şakağındaki gri bir çizgiyi düzeltmek için uzandı. "Babama benziyorsun."

"Yaşlı ve kırlaşmış mı demek istiyorsun?"

"Tabii ki hayır! Ama senin kahverengi saçların benimkiler gibi ve babaminkiler de hiç . Ayrıca, sen ...
. hatırladığımdan çok daha ince."

Onu çenesinin altından vurma dürtüsüne karşı koyamadı. "Hatırladığımdan daha hanımefendi olmuştun. Artık önlük ve atkuyruğu yok, görüyorum."

Hafif bir kahkaha atarak, "Korkarım ki pinaforlardan sıkıldım," dedi. "Ve yıllar önce saç örgülerimi kestim, böylece döndüğünde onları tekrar çekemezsin." Kaşlarını çatı.

"İkincisi konusunda acele etmek istemediğinizi bilmiyordum."

"Güven bana Mopsy, bu planlanmış bir şey değildi."

Gülümsemeyi başaramadan önce yüz hatlarında hüzün parladı. "Bana Mopsy deme, taliplerimi korkutup kaçırsın. İkinci sezonumun ortasındayım." Burnunu alaycı bir tavırla yukarı kaldırdı. "Babam bir düktü, biliyorsun, bu yüzden oldukça çekici biriyim."

"O zaman neden ikinci sezonundasın?"

Bir kaşını kaldırdı. "Çünkü Londra'da bulabileceğin iyi bir erkek yok, aptal. Ama savaş onları yavaş yavaş geri getiriyor, bu yüzden belki de gerçekten kabul etmeyi düşünebileceğim teklifler alabilirim."

Bu kulağa endişe verici geliyordu. "Kaç tane evlilik teklifini geri çevirdiniz?"

"Birkaç tane," dedi omuz silkerek. "Her mantıklı kadının olması gerektiği gibi ben de oldukça titizim. Ama düzgün bir adam bulabilirsem evlenmeyi düşünüyorum."

Görünüşe göre, Chloe'ye bir koca bulmayı da sorumluluklar listesine eklemek zorunda kalacaktı.

Onun omzuna kendi omzuyla vurdu. "İşte bu yüzden artık bana Mopsy diyemezsin."

"Pekâlâ. Daha zarif olan Cockleshell Chloe'yi mi yoksa Perilerin Denice'sini mi tercih edersiniz?"

Gülmemek için kendini zor tuttuğu belli olan kadın başını salladı. "Özel adımı kullanmanızı tercih ederim. Ya da abla, eğer *ille* de gayri resmi olmak istiyorsan. Bana o diğer lakapları yıllar önce takmıştın, şimdi pek uygun değiller. Onları sonsuza dek saklaman için sana geri veriyorum." Sinsi ifadesi ona sekiz yaşındaki halini hatırlattı, çılgın planlar ve aptalca şakalarla doluydu. "Aksi takdirde, annemin *sen* küçükken yaptığı gibi ben de sana Bonny Jonny diyeceğim."

"Ah." Bu tanıdık lakap onu üzmüştü. Bu delikanlı, bugünlerde olduğu kişiden bir ömür uzaktı. "*Şimdi* neden bu kadar uzun süre uzak kaldığımı hatırlıyorum," diye takılmayı başardı.

Koluna hafifçe vurarak, "Gel, gidip anneni bulalım," dedi. Onu merdivenlere doğru çekti. "Yukarıda yeni mermer döşeyen adamlara nezaret ediyor. Tory ona gelişinizi haber vermeye gitti."

Tereddüt etti, hazırlıksız yakalanmıştı. "Tory?"

"Mürebbiyem, Victoria Morris. Bilirsiniz, Dr. Morris'in kızı." Adam ona inanmaz gözlerle baktığında, "Gönderdiğimiz mektuplardan almadınız mı?" dedi.

"Napolyon'un 2006'daki fermanından sonra hiçbiri. Komutana, geçebilenlere el koyması emredildi. Bana bir tane getirmesi için bir jandarmaya rüşvet verdim, ama bu yüzden mevkisini kaybetti, bu yüzden son okuduğum buydu, sanırım '07'nin başlarında?" Bitche'ye gönderildikten sonra, evden gelen mektuplar artık uzak bir anı olmuştu.

"Bu, Tory'nin mürebbiyem olmasından neredeyse bir yıl önceydi. Bu aynı zamanda ne sizin ne de babasının bize neden hiç cevap yazmadığını da açıklıyor." Onun koluna girdi ve tekrar merdivenlere yöneldi. "Çok üzülmüştük."

"Ben de öyleydim, evden haber alamıyordum." Onun kolunu sıktı. "Bayan Morris'le karşılaşmadan önce, mürebbiyeniz olarak onu nasıl bulduğunuzu açıklayabilir misiniz? Sizden çok büyük olamaz."

"Aslında yedi yaş büyük. Annem onu Mrs. Morris, Tory yirmi yaşındayken öldü."

"Bayan Morris öldü mü?" Adamın aklı karışmıştı.

"Tory onun kırık bir kalpten öldüğünü söylüyor. Bir yıl mektup gelmeyince Bayan Morris onun öldüğüne ikna oldu. Ondan sonra düşüşe geçti. Doktorlar verem olduğunu söyledi ama ..."

Bunun pek çok détenus arkadaşının başına geldiğini görmüştü. Ailelerinin yanlarında olmaması bazen onların tükenmesine neden oluyordu. Bu yüzden insanların gerçekten kırık kalplerden ölebileceğine inanıyordu. Ve bu yüzden kalbini hiç kimseye vermeyi düşünmüyordu. En iyisi onu korumaktı.

İçini çekti. "Her neyse, babamın seni o büyük tura izin verdikten sonra, annem kendini

Tory'nin ebeveyn eksikliği. Daha doğrusu, yardım edebilecek birilerinin olmaması. Bu yüzden Tory'den benim mürebbiyem olmasını istedi. Tory de hemen kabul etti."

Jon kaskatı kesildi. Tabii ki öyleydi. Yirmi yaşında neredeyse yetim mi kalmıştı? Başka ne seçeneği vardı ki? Annesinin zavallı kızı yardım etmek için araya girmesine çok sevinmişti.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında, babasının gerçekten gitmiş olduğunu fark edince durakladı. Bu evin artık ona ait olması ne kadar garipti. Ama babasını tekrar canlı görebilmek için tüm dükalığından .

Göğsüne aldığı darbe hızlı ve acı vericiydi. Yine de, kız kardeşiyle birlikte girişe doğru yürüyecek kadar uzun süre bu acıyı gizledi. Annelerinin koridorda aceleyle ilerlediğini, yüzünün gülücüklerle kaplandığını görmek için tam zamanında gelmişlerdi.

Kollarına atılmadan bir saniye önce yeşil gözlerinde parıldayan yaşları fark etti ve fısıldadı, "Ah, biricik oğlum, gerçekten sen misin? Sonunda eve döndün!"

Onun gözyaşları karşısında Jon kendini çaresiz hissetti. Ailesi, onun başına gelenler hakkında, kendi işleri hakkında duyduğu kadar az şey duymuştu. Şimdi onlara ne kadarını anlatacağını bilemiyordu. Yaşadıkları hakkında dürüst olmalı mıydı? Elbette bu zalimce olurdu ve hiçbir işe yaramazdı. Öte yandan, bir aile olarak kaldıkları yerden devam edip edemeyeceğini de bilmiyordu.

Annesi hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ona sıkıca sarılmakla yetindi.

Sonunda mendiliyle gözlerini silmek için geri çekildi. "Seni gördüğüm için çok mutluyum." Ona öylesine sevgiyle bakıyordu ki, bu onu hırpalanmış ruhunun derinliklerine kadar ısıttı. "Bir de kendine bak! Artık yetişkin bir adam olmuştun!"

Güldü. "Ayrıldığımda bir erkektim, anne."

"Zar zor," dedi burnunu çekerek. "Daha çok ilk macerasına atılan bir çocuk gibi."

Bu arada, hatırladığı genç anneden çok bir başhemşire gibi , özellikle de siyah

ve gri matem kıyafetleri. Saçları orijinal mürekkep rengi yerine tuz ve biber rengindeydi ve yüzünde bir ressamın fırça darbeleri gibi ince çizgiler vardı. Bunlar ona ne kadar acı çektiğini çok iyi anlatıyordu. Bu onda ağlama isteği uyandırdı. Onunla geçirdiği onca yılı kaybetmişti.

"Her halükarda," dedi tepkisini gizlemeye çalışarak, "evde olmak güzel. Babamın ölümüyle bensiz yüzleşmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ölmeden önce seni Fransa'dan çıkarmak için her şeyi denedi, biliyorsun, ben de öyle." Sertçe yutkundu. "Orada bu kadar uzun süre böyle nahoş bir durumda kalman çok korkunç derecede adaletsiz ve zalimceydi."

"Jon bir *hapishanedeydi*, anne," diye onu azarladı Chloe. "Hoş olmayan bir durum "dan biraz daha fazlası. "

"Adına ne dediğimiz önemli değil abla," dedi Jon ve onun kolunu okşadı. "Artık her şey bitti."

"Öyle olsa iyi olur," dedi annem, gözlerinden yine yaşlar boşanarak. "Seni geri vermeyeceğiz. Kardeşlerin gittiğine göre, sana burada her zamankinden daha çok ihtiyacımız var." Ona baktı ve iç çekti. "Sana karşı her zaman nazik olmadıklarını biliyorum ama Alban ve Aubrey baban öldükten sonra bana yardımcı olmaya çalıştılar."

"Bunu duyduğuma sevindim." *Ve şaşırdım.* Hayır, bu onun için küçük bir şeydi. Babası tarafından şımartıldığı için ona kızmadıkları zamanlarda onlarla ilgili ara sıra iyi anıları oluyordu. Hiç kuşkusuz ikisini de aynı anda kaybetmek anne ve Chloe için büyük bir şok olmuştu.

Aubrey ve Alban burada olsalardı, uzakta geçirdiği onca zamandan sonra onlarla arasını düzeltebilir miydi? Bunu asla bilemeyecekti ve bu düşünce onu biraz boğdu.

Ortamı yumuşatmaya kararlı bir şekilde etrafındaki inşaat izlerine baktı. "Bana neden ihtiyaç duyduğunuzu anlayabiliyorum. Birisi bu projeyi sizden kaçmadan önce bitirmeli."

Gözyaşlarını silerken ona minnettar bir gülümseme gönderen annesi, eliyle fuayeyi işaret etti. "Ne yapıyorsun?"

Sence? Sadece yarısının yapıldığını biliyorum, ama eminim sen, herkes, potansiyeli görebilir. Her zaman sanatsal bir gözün vardı."

"Öyle mi yaptım? Hepsi çok uzun zaman önceydi." Bakışlarını etrafta gezdirerek soluk limon rengi ipek duvar kâğıtlarını, Mısır desenli ve siyah püsküllü maun sandalyeleri ve dışarıdan fark ettiği uyumlu perdeleri inceledi. "Bu mükemmel. Her zaman babamın sana verdiğinden daha şık olmuştur."

"Annenizin yeteneklerini unutmadığınıza sevindim." Geniş alanın bir ucunu işaret etti. "Daha sonra, şu duvarı yıktırıp sade merdivenimizi çift kavisli büyük bir merdivene dönüştürmek istiyorum. Sonra, misafir odasında ..." Kendini tutamayıp ekledi: "Ama bunu size başka zaman gösterebilirim. Eminim seyahatlerinizden sonra dinlenmek istersiniz."

Ona acıklı bir gülümseme fırlattı. "Keşke aksini söyleyebilseydim ama yolculuk uzun ve zorlu geçti ve şu anda en çok istediğim şey sıcak bir ateş ve yumuşak bir yatak."

"Ve biraz da yiyecek, sanırım," dedi. "Cook'un size yemeniz için sıcak bir şeyler göndermesini ."

"Ama anne, bilmek istiyorum-" Chloe itiraz etmeye başladı.

"Sus, canım. görmüyor musun görmüyor musun kardeşin

Yorgun musun?"

Jon uzanıp Chloe'nin elini sıktı. "Yarın beni istediğin kadar sorgulayabilirsin kardeşim, cevaplayacağıma söz veriyorum."

"Oh, tamam," dedi huysuzca. "Ama sözünüzü tutmanızı sağlayacağım."

"Daha azını beklemezdim." Jon annesinin koluna dokundu.

"Ayrıca bu gece için yatak kıyafetlerine ve yarın giyecek bir şeye ihtiyacım var. Evde bana uyacak bir şey var mı?" Yine buğulanan

bir bakışla onu değerlendirdi. Jon onun ne gördüğünü biliyordu:

kendi yaşında bir adam için fazla ince bir beden.

boyu, çelimsiz bir yüzü ve şakaklarındaki o sinir bozucu grilik.

"Aslında," dedi titreyerek, "gitmeden önceki kıyafetlerin sana uyabilir, daha genç olmana rağmen."

Sesi biraz sakinleşti. "Elbette modası geçecek ama yeni bir kıyafet ayarlayana kadar idare eder."

"Aubrey'nin ya da Alban'ın giysilerine ne dersin?" Chloe nerdi.

Annesi başını salladı. "Hayır, korkarım babanunki gibi bazı yerleri çok büyük, bazı yerleri de çok kısa olur."

Jon, "Eski giysilerim şimdilik iş görür, eminim," dedi.

Annem başını salladı, sonra zoraki bir gülümsemeyle yakınlarda duran ve belli ki konuşulanları dinlememek için kendini zor tutan uşağa döndü. "Kershaw, Jon için giysilerle birlikte bir tepsi getirilmesini sağlayabilir misin?"

"Elbette, Düşes."

Kershaw uzaklaşırken Jon'un annesi onu kolundan tuttu. "Sana ana yatak odasını göstereyim."

"Ana yatak-" Jon kendini tuttu. "Doğru ya." Evin reisi orada uyurdu. Ve artık evin reisi oydu. Buna nasıl alışacaktı ki?

Annesine yeni yatak odasını bulabilecek kadar evi iyi bildiğini söylemek istiyordu ama annesinin sadece onunla birkaç dakika daha geçirmek istediğinden şüpheleniyordu ve bunu inkar edemezdi. Kaç dtenus'un eve gelemediğini bildiğinden, sadece biri olduğu için bile minnettardı.

Onu odaya soktu ve etrafına göz gezdirdi. "Umarım buranın daha önce kardeşinin yatak odası olması seni rahatsız etmez."

"Hatırladığım kadarıyla o da babamındı."

"Peki o zaman." Ona sarıldı. "Kershaw sizi kısa süre içinde yerleştirecek ve sabah görüşeceğiz. Konuşacak çok şeyimiz var-" Kendini tuttu. "Ama yarına kadar devam edecek." Onun gözlerinin içine bakarak titrek bir şekilde gülümsedi. "Seni evde görmek çok güzel, oğlum."

Alnından öpmek için eğildi. "Eve dndğme sevindim. şimdi git . Eminim akşam yemeği için giyinmelisin. Her şey

o kadar değişti."

"Ben bu evin hanımı olduğum sürece olmaz," dedi gülümseyerek. Sonra da gitti.

Odaya bakarak neyin değiştiğini anlamaya çalıştı ama babasının yatak odasının eskiden neye benzediğini hatırlayamayacak kadar uzun yıllar geçmişti. Ne olursa olsun, eninde sonunda orayı kendine ait hale getirecekti. Ya da en azından deneyecekti.

Dük olmaya alışabilirse tabii.

Bölüm 2

Jon ertesi sabah ilk uyandığında nerede olduğunu hatırlayamadı. Yatağı on yıldır uyuduğu her şeyden daha yumuşaktı ve ağır perdeler odayı o kadar loş tutuyordu ki saatin kaç olduğundan bile emin değildi. Ama yıllardır ilk kez rüyasız bir uyku çektiği için bundan şikâyetçi değildi.

Ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Ancak o zaman evde olduğunu hatırladı. Babasının yatak odasında. Çünkü o artık düktü.

Doğru.

Bir elini saçlarında gezdirerek yataktan çıktı ve perdeleri açtı, güneşin ne kadar yüksek olduğunu görünce şok oldu.

Bir adam içeri girmeden önce yakındaki bir kapının tırmalanması onu uyaran tek şey oldu. Babasının uşağı Gibbons, görünüşe göre artık Jon'un uşağıydı.

Gibbons, içinde çay ve kahve servisi ile bir gazete bulunan tepsiyi masaya koydu. "Sabahları hangisini içmeyi tercih edeceğinizden emin değildim, Majesteleri, bu yüzden ikisini de getirdim."

"Kahve. Lütfen."

Gibbons tepsiyi pencerenin yanındaki küçük masanın üzerine koydu ve bir fincan kahve doldurdu. "Eğer *The Times* sabahları okumak için ilk tercihiniz değilse, size başka gazeteler de sunabilirim. Ve kahvenin hoşunuza gidip gitmediğini bana söyleyin. Ne kadar sert yapmam gerektiğinden emin olamadım."

Jon biraz yudumladı. "Bu mükemmel, teşekkür ederim ve *The Times* iyi olacak." Gibbons gözle görülür bir şekilde rahatladığında Jon adamın da kendisi gibi keyifsiz olduğunu fark etti. Çalışanlar on yıldan uzun süredir görmedikleri bir düke hizmet edecekleri için gergin. "Kershaw sana yeni kıyafetlere ihtiyacım olacağını söyledi mi? Gençliğimdekileri sonsuza dek giyemem."

Gibbons başıyla onayladı. "Terzi bu öğleden sonra saat üçte gelip ölçülerinizi alacak. Bu arada, size en uygun eski kıyafetlerden bir seçkiyi dolaba koydum. Eğer onları şimdi denemek isterseniz, ihtiyaç duyduğunuzda getirebilirim."

"Mükemmel." Yataktan kalktı ve elbiselerini incelemeye gitti. eski kıyafetleri. "Kahvaltı için çok mu uyudum?"

"Pek sayılmaz. Hâlâ sezonun ortasındayız, bu yüzden hanımlar genellikle öğleden sonraya kadar kahvaltıya inmezler."

"Ah." Sezon boyunca her şeyin ne kadar geç olduğunu unutmuştu.

"Aslında annen seni kahvaltı salonunda bekliyor."

Kıkırdadı. "Bu hiç de sürpriz değil."

Gibbons tarafından tıraş edilip giyindikten sonra, annesini kahvaltı salonunda çay içerken bulmak için aşağıya indi. Annesi ayağa kalkarak onu yanağına bir öpücük kondurarak karşıladı. "Umarım iyi uyumuşsundur, oğlum."

"Sıcak bir banyo ve dün gece yediğim yemekten sonra her erkek iyi uyuyabilir. Bunları ayarladığınız için teşekkür ederim."

"Şefkatli bir annenin yapabileceği en az şey bu," dedi sevgiyle. "Elbette. Ben sadece buna alışkın değilim."

"Nasıl ?"

Onu kahvaltı büfesine doğru el sallayarak yerine döndü ve adam bir tabak doldurup karşısına otururken bekledi. O yemeye başladığında -İngiliz sosisleri, ne kadar lezzetli!- annesi boğazını temizledi.

"Bugün için ne planladınız?" diye sordu.

Kusursuz bir şeftaliyi ısırdı ve annesinin, Bitche'de bir elmanın çürümüş kısımlarını kaç kez yediğini bilse ne düşüneceğini merak etti. "Görünüşe göre, terziden bir ziyaret."

"Kesinlikle. Bu çok önemli. Ama sizce ... yani benimle çalışma odasında bazı şeylere bakabilecek kadar dinlenmiş olabilir misiniz?"

Bunun ne olabileceğini hayal etmeye çalıştı ama başaramadı.
"Mesela ..."

"Oh, şu ve bu. Mülkle ilgili meseleler."

Bir dilim kızarmış ekmeği cilaladıktan sonra, "Anladığım kadarıyla acil bir durum var?" diye sordu.

"Biraz acil, evet."

Bir anda iştahı kesildi. "Anlıyorum." Tabağını bir kenara koydu. "Şimdi yapabiliriz. Birisi çalışma odasına bir fincan kahve getirsin yeter." Kuşkusuz bunun için kahveye ihtiyacı olacaktı.

"Bağışla beni Jon," dedi annesi. "Muhtemelen biraz daha dinlenmek istediğini biliyorum ama-"

"Sorun yok anne, yemin ederim." Ayağa kalktı ve ona kolunu uzattı.

"Teşekkür ederim oğlum," diye mırıldandı onu alırken.

Kahvaltı salonundan çıktıklarında Chloe koşarak yanına geldi. "Oh, iyi, uyanmışsın! Tory ve ben gitmeden önce seni görmeyi umuyordum."

Tory mi? "Victoria" için mi? "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Parka," dedi koridorun ilerisinden gelen bir ses. "Yürüyüş için çok güzel bir gün."

Bu sadece Bayan Morris olabilir.

Jon, Chloe'nin ötesine baktığında koridordan siyahlar içinde bir kadının geldiğini gördü ve nefesi kesildi. Ufak tefek, mavi gözlü, bal rengi saçları sade bir saç modeliyle toplanmış olan bu kadın, Truvalı Helen'in mükemmel fiziğine, ama bir azizenin dingin ve uhrevi yüzüne sahipti. Tek dizinin üzerine çöküp eski bir şövalye gibi ona bağlılık yemini etmek için sapkın bir arzu duydu.

Ne kadar saçma. Kimsenin şövalyesi durumunda değildi. Ve olacağından da şüpheliydi.

Yine de bakmaktan kendini alamadı. Beklediği gibi biri değildi. "Jon," dedi Chloe, annesi tanıştırma faslına geçmeden önce, "mürebbiyem ve arkadaşım Bayan Victoria Morris'i takdim edebilir miyim? Tory, bu kardeşim Jonathan Leighton, Falconridge Dükü."

Kız kardeşinin sesindeki gurur onu sarstı. Kendini hiç de dük gibi hissetmiyordu.

Bayan Morris bunu fark etmemiş gibiydi, çünkü hayranlık uyandıran bir duruşla reverans yaptı. "Majesteleri."

"Lütfen," dedi elini ona uzatarak, "benimle törende durma. Baban yıllarca benim en yakın yoldaşım oldu. Sanki sizi zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Gözlerinde acı parladığında, yas tuttuğu belli olan babasından ettiği için pişman oldu. Chloe'nin üvey kardeşleri için neden yas tutmadığını soracaktı ki, kız kardeşlerin ebeveynler ve çocuklar kadar uzun süre yas tutmak zorunda olmadıklarını hatırladı.

Bayan Morris onun eldiven giymemiş elini sıkmasına izin verdi; eli sıkıydı ve tırnakları böylesine güzel bir kadın için tuhaf bir şekilde yırtık pırtık görünüyordu. "Öyleyse ödeştik," dedi sakın bir sesle, "kız kardeşin yıllardır seni övdüğüne göre."

"Peki ben bedenen yeterli miyim?" diye sordu.

Bu açık sözlü soru onu ürkütmüş gibiydi. Sonra yüzündeki dinginliği bir anda yok eden bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Bunu söylemek için biraz erken, değil mi? Görünüş aldatıcıdır. Örneğin enfiye alabilirsin ve bu büyük bir hayal kırıklığı olur."

Ne de olsa bir azize değil, kanatlarını saklayan hıznır bir periydi. "Enfiye kullanmıyorum ama başka can sıkıcı alışkanlıklarım da var. Kahveyi çaya tercih etmek gibi. Fransızlar çok iyi kahve yaparlar ama iyi çay bulmak zordur."

"Kahveyi çaya tercih etmek gerçekten de can sıkıcı bir alışkanlık," diye cevap verdi, "ama eminim sizi bundan vazgeçirebiliriz."

"Deneyebilirsin," dedi. "Bu bir mürebbiyeye uygun bir ofis gibi görünüyor."

"Mürebbiyeye göre değişir," diye yaptı.

"Ofise göre de değişir," dedi Chloe huysuzca. "Sana yeniden çay sevmeyi öğretmesi için mürebbiyemi çalamazsın."

"Maaşını ben ödüyorsam yapabilirim," diye alaycı bir tonda karşılık verdi. Annesi ve kız kardeşi, Bayan Morris'e kendisi için bir şeyler yapması için para ödemesi iması karşısında dehşete düşmüş görünüyorlardı

kişisel olarak, inledi. "Yani Kastetmemiştim. Beni bağışlayın hanımlar, kibar bir ortamda bulunmayalı birkaç yıl oldu."

Bayan Morris hafif bir gülümsemeyle, "Anlaşılan size ders verecek bir mürebbiyeye ihtiyacınız var," diye karşılık verdi. "Ama korkarım zaten maaşlı bir işim var Majesteleri ve eminim Chloe'nin ikinci sezonunun ortasında annenizi ve kız kardeşinizi terk etmemi istemezsiniz."

Anında her şey yoluna girmişti. Ve şimdi annesinin onu Chloe için neden işe aldığını anlıyordu. Morris gibi o da hassas durumlarda manevra yapmakta ustaydı. "Tabii ki hayır," dedi. "Yersiz konuştum."

"Kesinlikle öyle," dedi annesi ve sonra iki genç bayana döndü. "Victoria, neden sen ve Chloe yürüyüşe çıkmıyorsunuz? Bu bana oğluma yetişmek için zaman kazandırır."

Jon, annesinin ikiliyi kovmasını yumuşatmak için, "İkinizle de yemekte görüşürüz," diye ekledi.

"İyi olur," dedi Chloe sert bir sesle ve Bayan Morris'in peşinden koridora yöneldi. Onların gidişini izlemekten kendini alamadı. Bayan Morris'in önden olduğu kadar arkadan da ilginç olduğu ortaya çıktı. Şalı omuzlarından kayarak kuğuya benzeyen boynunu ortaya çıkarıyordu.

Kaşlarını çatarak bu akılsızca düşünceden sıyrıldı. Bir centilmen, yanında çalışan bir kadına, özellikle de hayatını mahvettiği bir adamın sevgili kızına şehvet duymazdı.

"Gel oğlum," diye mırıldandı anne, "çalışma odasına geçelim, orada baş başa kalabiliriz. Konuşmamız gereken şeyler var."

Tanrı yardımcısı olsun. "Açıkçası daha önce Bayan Morris'i ima etmek istememişim-"

"Biliyorum." Elini onun dirseğinin kıvrımına kaydırды. "Çok değişmediysen, kardeşlerine hiç benzemiyorsun."

Sertleşti. "Kardeşlerimden bahsetmişken, sana ve Chloe'ye karşı çok acımasız , değil mi? Babamın ölümünü öğrendikten sonra, öyle olabileceklerinden endişelendim."

"stesinden gelemeyeceğimiz bir şey değildi. Cüzdan ipleri benim elimde olmayabilirdi ama baban vasiyetinde evdeki konumumun tartişılmaz olduğundan emin olmuştu. Çoğunlukla kardeşlerin kendi işleriyle, Chloe ve ben de kendi işlerimizle ilgilendik."

"Ve ... şey ... Alban ve Aubrey Bayan Morris'ten faydalanmaya çalışmadılar, değil mi?"

"Denemek mi? Evet, denedim. Neyse ki geç kadın şapka iğnelerini çok iyi kullanıyor ve birkaç tanesi 'yanlışlıkla' kılarına saplandıktan sonra durdular."

Bu, içindeki tüm koruyucu içgüdüleri harekete geçirdi. "Böyle taktiklere tenezzül etmek zorunda kalmamalıydı. Davranışları iğrençti."

"Kesinlikle katılıyorum. Neyse ki maaşını dul eşimin payından dediğim için, tepkisinden dolayı onu cezalandırmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu."

"Ah, ama artık dk olduğuma göre, dul eşinizin payını kullanmanıza gerek yok."

Çalışma odasına girdiklerinde, "Bunu karşılayabilirim," dedi kibarca ve kapıyı arkasından kapattı. "Ayrıca, kimin kime ödeme yaptığı ortaya çıkarsa kimse onun sadakatinin Chloe'ye bağlı olduğunu sorgulayamaz."

"Doğru." Ama Bayan Morris'e yardım etmek için hiçbir şey yapmasına izin verilmeyecek olması onu rahatsız ediyordu. Babası ona çok özel bir görev vermişti ve o da bunu harfiyen yerine getirecekti. Ona bir şekilde bir koca bulmalıydı.

Bütün bir düklüğü ele geçirirken. Bu onu ayılttı. Kendi babasının kesinlikle yapamayacağını düşündüğü şeyi yapıyor olması ne kadar ironikti.

Jon, İngiltere'den sürgün edilmesiyle ilgili olarak anne ve babası arasında geçen tartişmaya kulak misafiri olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Annesi babasına, "nasıl büyük bir tura gönderebilirsin?" diye sormuştu. "Bu güvenli değil. Napolyon hâlâ kıtada sorun yaratıyor, değil mi? Jon'un zarar görmesini istemiyorum."

"Kaynaklarım bana savaşın bittiğini söylüyor. Ayrıca, başka ne yapabilirim ki? Ona bir komisyon almamı mı tercih edersin?"

"Ve Hindistan'da bir yerde savaşta öldürölme riskini mi alalım? Kesinlikle hayır."

"O zaman tek seçeneğim bu, hayatım. Tanrı aşkına, geçen hafta onu bir aktrisle yatakta yakaladım! Sonra kocasının onları birlikte bulduğu ve onu vurmaya çalıştığı kadın vardı. Belediye başkanının oğluna yaptığı ve neredeyse hapse atılmasına neden olan şakadan bahsetmiyorum bile. Geri atması için öfkeli adama para vermek zorunda kaldım. Jon'un Eton'da yatakhanesine içki soktuğu için başının belaya girmesi yeterince kötü, bir Londra'da başıboş dolaşmasına izin vermeyeceğim."

"Ama onu göndermek-"

"O iyi olacak. Onu çok fazla şımartıyorsun. Büyük bir tura çıkmak çocuğu medenileştirecek, ona dünyayı gösterecek, bir beyefendinin disiplinini ve ihtiyatını öğretecek. Döndüğünde, bir dükün üçüncü oğlunun yapması gerektiği gibi, yararlı bir meslek edinmeye hazır olacak."

"Ya o da yurt dışına kaçarsa ve biz onu korumak için orada olmazsak aşkım?"

"Bunu ben hallettim. Büyük zorluklarla arkadaşım Dr. Morris'i onunla birlikte öğretmen olarak gitmeye ikna ettim. Morris iyi bir adamdır, evlenmeden önce birçok büyük tura çıkmıştır. Oğlumuza iyi bir lider olacak, başını belaya sokmamasını sağlayacak. Ne de olsa sadece iki yıllığına."

Aralarında geçen konuşma ne zaman aklına gelse Jon'a acı veriyordu. Bu, Morris'in onun ğretmeni olmak istemediği, ailesinden ayrılmak istemediği anlamına geliyordu - bunun için ikna edilmesi gerekmişti. Babası Jon'un serseriliklerinden o kadar endişelenmişti ki, onu evde tutmaktansa, şimdi Jon'un da görebildiği gibi aptalca bir yolculuğa göndermeyi tercih etmişti.

Peki Jon ne yapmıştı? Her zamanki gibi pervasızca davrandı. Sadece Morris'i de belaya sürüklemişti. Jon tam da bu yüzden adamın kızını arzulamamalıydı.

Annesi, Jon kendini bildi bileli o konsol masasının üzerinde duran konyak srahisine doğru yürüdü. Srahiyi açtı. "Biraz ister misin?"

"Hayır."

Bu onu ürkütmüş gibiydi. "Neden olmasın?"

"Fransızca, değil mi?" Alışkanlık gereği masanın önündeki koltukta eski yerine yerleşirken ona ince bir gülümseme verdi. "Beni esir alanlara karşı onların ikisini içmeyi reddetmenin küçük ve önemsiz bir intikam olduğunu biliyorum ama küçük eğlencelerime ihtiyacım var."

"Yine de şimdi kahve içiyorsunuz, Fransa'da öğrendiğiniz bir alışkanlık." "Fransızlar kahve *retmezler*. Peki, onlar kahve *retirler*."

Martinique, ama İngilizlerin Martinique'ten kahve ithal etmesinden endişe etmeme gerek yok."

"Vay, vay, Fransız içeceklerini iyi biliyorsun." Bir bardak konyak doldurdu ve oldukça büyük bir yudum aldı.

Bu onu hazırlıksız yakaladı. "Alkollü içki içmeye ne zaman başladın?"

"Kardeşlerin öldükten sonra." Bardağa bakarak ekledi: "Birinin bunu içmesi gerektiğini düşündüm. Kardeşlerin bir kaakıdan büyük bir mal satın almışlardı ve ben de onu öylece ... pe atmak istemedim."

"Doğru ya. Çünkü dul eşinin payından Chloe'ye bir mürebbiye tutmayı karşılayabilirsin ama normalde içmeyeceğin kaçak brendiyi çöpe atmayı göze alamazsın."

"Oh, tamam, hoşuma gitti, duydun mu?" Yeşil gözlerinde meydan okuyan bir bakışla bir yudum daha aldı. "Günün sonunda içimi ısıtıyor. Ve sen burada değildin, baban gitmişti ve kardeşlerin de öyle..."

Kadının tekrar gözyaşlarına boğulmak üzere olduğu anlaşıldığında, adam ayağa fırlayarak kolunu ona doladı. "Sorun yok anne. Ne istersen iç. Sana ne yapacağını dikte edecek durumda değilim, inan bana."

"Güzel." Bardağı yere bıraktı, görünüşe göre kendini sakinleştirmek için uzun bir nefes aldı, sonra masaya doğru yürüdü. "Çünkü tartışmak istediğim konu bu değil." Bir yığın kâğıt çıkardı ve kavgacı bir tavırla masanın üzerine bıraktı. "Aubrey ve Alban'dan beri bunların hiçbirini ele almadım-"

Nefesini tuttu. "'Dük' tarafından halledilmesi gereken işler var ve siz gittiğinizden beri bunları halledecek kimse yoktu. Bu yüzden, en acil olanları bir an önce halletmemizin en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Tabii ki."

Bu onu biraz yatıştırmışa benziyordu. "Ve unvanınızı almak için resmi süreçten geçmeniz gerekiyor."

"Elbette."

"Bunların hiçbirini hemen yapmana gerek yok, anlıyorsun değil ?" dedi, adamın kendisine direnmediğini fark edince. "Dinlenmek ve eve alışmak için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum."

.."

"Anne," dedi sertçe. "Bunları yapmaya hazırım ve istekliyim. Burada seninle ve Chloe'yle olmaktan çok mutluyum. Eskisi gibi umursamaz bir genç de değilim. Söz veriyorum, başıboş dolaşmayacağım ya da başımı belaya sokmayacağım."

Yurtdışında "çıldırmasından" korktuğunu söylediğini hatırlıyorsa da bunu belli etmedi.

Suçlayıcı tonunu yumuşatmak için mücadele etti. "Ne akşamlarımı et lokantalarında geçireceğim ne de aile servetini kumarda . Düklüğü yönetmek ve ailemin tadını çıkarmak için sakın bir hayat yaşamak niyetindeyim." Morris'e olan yükümlülüğünü yerine getirmek ve kendisine ve arkadaşlarına kimin ihanet ettiğini bulmak. Ona göre bunlar öncelikliydi.

Annem uzun bir nefes verdi. "Bunu söylediğini duymak beni oldukça neşelendirdi. Muhtemelen yaşadığın onca şeyden sonra. . . Neyse, önemli değil. İşleri yavaştan alacağız."

"Yavaşça, evet." Diğer iki önceliği dışında. "Yine de Alban'ın mülkleri ne kadar iyi yönettiğini düşündüğünü bilmek isterim."

İç çekti. "Emin olamıyorum. Beni defterlere hiç yaklaştırmadı ve dürüst olmak gerekirse, yaklaştırsaydı bile onlarla ne yapacağımı bilemezdim. O öldükten sonra, babanızın arazi kâhyası benimle kiralar hakkında konuşmaya çalıştı, ama işleri karıştırmak istemediğim için bu konuyu fazla kurcalamaya korktum."

"Yani hiçbir şey yapmadın," dedi kayıtsızca.

Bakışları ona kaydı. "Avukatımız bu konuda endişelenmememizi, zaten bu işlerden sorumlu birini görevlendirdiklerini söyledi."

Jon bir laneti bastırdı. Şimdi avukatlarının güvenilir olduğundan emin olmalıydı. "Ben hallederim anne."

Başını salladı, hâlâ gergin görünüyordu. "Bir konuyu daha görüşmeliyiz: Victoria. Chloe'nin artık bir mürebbiyeye ihtiyacı yok elbette. Ama korkarım Victoria'dan Chloe'ye eşlik etmesini istersem, ki Chloe'nin istediği de bu, genç hanımlar toplum içinde Chloe'nin bazılarıyla dans etmesini sağlamak yerine tüm zamanlarını beyefendiler hakkında sinsî yorumlar yaparak geçirecekler. O zaman da Chloe kendisine kur yapmak için birbiriyle yarışan talipleri olmasına rağmen asla bir koca bulamayacak."

"Eğer bu doğruysa, neden bunun yerine Bayan Morris ile sohbet etmeyi tercih etti?"

İçini çekti. "Alban ve Aubrey'nin etrafında büyümek 'u kız kardeşin alaycı 'u beyefendiler hakkında yaptı. Victoria'nın

"Asla evlenmemeye kararlı olmak yardımcı olmuyor."

Başka bir şok. "Bayan Morris kadar güzel bir kadın neden hiç evlenmemeye karar versin ki?"

"Güzel" kelimesi annesinin ona sert bir bakış atmasına neden olduğunda, bir iniltiyi bastırdı. Sözlerine dikkat etmeye başlamalıydı. Ne de olsa burası, başınızı belaya sokacak tek kelimenin "Napolyon bir pisliktir" ve "Derhal serbest bırakılmayı talep ediyorum" olduğu Bitche değildi. Arkadaşı Heathbrook ikisini de denemişti. Kont'a birincisi için sert cezalardan, ikincisi içinse kahkahalardan başka bir şey kazandırmamıştı.

"Bu soruyu *ona* sormanız gerekecek," dedi annem. "Tanrı biliyor ya, hiçbir fikrim yok. Nedenleri konusunda oldukça suskun."

Olması gerektiği gibi. Onun konumundaki bir kadının evlenmemeyi tercih etmesi aptallıktı. Babasının, sosyetenin tam merkezinde olmasa bile kenar mahallelerinde yaşamasını sağlayacak aile bağlantıları vardı. Morris bir vikontun kuzeniydi, Tanrı aşkına. Kızı en azından bir beyefendiyi koca olarak bulabilmeliydi.

Jon, Morris'in merhum eşine bıraktığı mirasın ne kadar küçük olduğunu bilmiyordu ama bu mirasın kızına geçeceği ve ona yeteceği kesindi...

Bayan Morris'e nasıl yardım edebileceğini ve aynı zamanda kız kardeşinin ilk çıkışında ona nasıl yardımcı olabileceğini fark ettiğinde gülümsedi. "Merak etme anne," dedi, üzerindeki yüklerden biri kalkmıştı. "Bayan Morris'i ben hallederim. İkileminiz için mükemmel bir çözümüm var."

Bölüm 3

O akşam Chloe hizmetçisini gönderdikten sonra Tory Chloe'nin yatağına oturdu ve arkadaşının akşam yemeği için takılarını seçmesini izledi. "Kardeşin eve döndüğü için çok mutlu olmalısın."

"Dürüst olmak gerekirse heyecanlandım," dedi Chloe, "ama onu çok az tanıyormuşum gibi hissediyorum. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Tory dudaklarına bir gülümseme yapıştırdı. "Beklediğim gibi biri değildi."

"Ne bekliyordun ki?"

Ya her dükün yapacağı gibi ona tepeden bakan sert ve resmi bir adam. Ya da babasının "konumundan yararlanarak bir haydut gibi yaşayan pervasız bir adam" olarak tanımladığı genç Lord Jonathan.

Bunu söyleyemezdi. "Bilmiyorum. Üvey kardeşlerin gibi biri sanırım."

"Hiç onlar gibi değildi, gitmeden önce bile. O kadarını hatırlıyorum."

"Gördüğüm kadarıyla yeterince iyi birine benziyor."

"Yeterince güzel!" Chloe en sevdiği bileziğini taktı. "Bu kesinlikle hafif bir övgü ile lanetlemektir."

Evet, öyleydi. Ama Victoria dükün kız kardeşine dükü esprili, ilgi çekici ve oldukça çekici bulduğunu söylemeye cesaret edemedi. Dürüst olmak gerekirse, fazla çekici. Tam olarak yakışıklı sayılmazdı, çünkü bu ünlü bir aktörün ya da mükemmel bir ressamın modelinin tipik cilalı yakışıklılığına işaret ediyordu. Ama güçlü çene hattı, keskin burnu ve dolgun dudaklarıyla kesinlikle çarpıcıydı. Şakaklarındaki iki gümüş saç kanadı bile çekiciliğini artırıyordu.

Tory, "Kardeşiniz kendisine dağıtılan berbat eli en iyi şekilde değerlendiriyor gibi görünüyor, bu da etkileyici," diye söze girdi. "Bu nasıl bir tanımlama?"

Chloe kibirli bir tavırla, "Ağız bozuk mürebbiye cevabı," dedi ve Tory'nin yanındaki yatağa uzandı. "En azından gözlerinin muhteşem olduğunu düşünmüyor musun?"

"Evet." Ve gözlerinin kapüşonlu şekli, o kadar güzel derin yerleşimli ki, parmakları onu yontmak için kaşınıyordu. "Ela, gözler için çok *güzel* bir renk."

Chloe itiraz edecek gibi oldu, sonra Tory'nin ona sırtıttığını fark etti ve kendi "muhteşem" gözlerini devirdi. "Ne kadar komik. Benimle alay ediyorsun."

"hakkında ne düşündüğüm seni neden ilgilendiriyor ki?"

Sorumlusu birdenbire bileğindeki bileziği düzenlemekle aşırı derecede ilgilenmeye başladı. "Sadece onun hakkındaki fikrini öğrenmek istiyorum, hepsi bu. Onu görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, onun hakkında ne düşündüğümü bile bilmiyorum."

Tory onun elini okşadı. "Elbette. Bunca zaman sonra nasıl yapabildin? Bir kısmı için, ölmüş olabileceğini bile düşündün. Ben de yıllardır aynı korkuyla babamın yasını tutuyordum, ama kardeşinin mektubundan neredeyse eve döndüğünü öğrendim. Bu ... bu ..."

"Berbat, eminim." Chloe dehşete düşmüş bir ifadeyle kollarını Tory'ye doladı. "Çok üzgünüm, sevgili babanı ve Jon'u burada onsuz gördüğün için neler hissettiğini düşünmemiştim bile."

Tory gözyaşlarını tutmaya çalışarak Chloe'nin kendisine sarılmasına izin verdi. Şu anda sorumlusu tarafından biraz rahatlatılmaya ihtiyacı vardı. "Dürüst olmak gerekirse, bununla barıştığımı sanıyordum. Ama kardeşini bu kadar zayıf görünce babamın da aylardır, belki de yıllardır iyi beslenemediğini fark ettim." Gözyaşları akmaya başlamıştı ve onları fırçalayarak uzaklaştırdı. "İkisi de ne kadar acı çekmiş olmalılar."

"Biliyorum," dedi Chloe. "Kulağa korkunç geliyor. Ama eminim orada tek başlarına olmak yerine birbirlerine sahip oldukları için mutlu olmuşlardır."

"Doğru." Bu Tory'nin tek tesellisiydi; hatırladığı babasının ciddi, çalışkan bir adam olması,

Lord Jonathan'da bir dost bulmuş gibiydi. Dük yani.

Tanrım, bir hata yapıp ona bu şekilde hitap etmeden önce onun artık Lord Jonathan olmadığını hatırlasa iyi olurdu. "Majesteleri" ya da "Dük" ya da "Falconridge" demeye çalışmalıydı, gerçi bu son ikisi muhtemelen küstahçaydı. Aile ona kendilerinden biriymiş gibi davranabilirdi ve Lord Jonathan da ona törenlere katılmaması gerektiğini söyleyebilirdi ama Tory hâlâ her anlamda bir hizmetkârdan biraz daha iyiydi.

Mendilini çıkararak gözlerini kuruladı. "Yemeğe gitmeye hazır mısın? Annenin hızlı olmamızı nasıl tercih ettiğini biliyorsun."

Chloe ayağa kalktı. "Evet, ama sanırım bu gece Jon'a daha çok odaklanacak. Onu görmek için o kadar sabırsızlanıyorduk ki, şimdi bütün akşam yemeğini ikimizi görmezden gelerek geçirebilir."

Tory ayağa kalkıp siyah bombeli eteğini kabartırken, "Bu beklenen bir şey," dedi. "Ne de olsa uzun zamandır kayıp olan oğlu."

"Biliyorum, ama benim de endişelerim var, bunları dile getirmesini istiyorum," dedi Chloe. "Unutma, balolarda bana rehberlik etmen, ne giyeceğimi seçmeme yardımcı olman ve bunun gibi şeyler için senin bana eşlik etmen ne kadar yararlı olacağını konuşmamızda vurgulamalıyız. Jon döndüğüne göre, kararı verecek olan o olacak."

"Hiçbir şeyi vurgulayabilecek durumda değilim canım. Bunu kendi başına yapman gerekecek."

Chloe içini çekerek kapıya yöneldi. "Sanırım bu doğru. Ama ne olursa olsun, Jon'un Alban gibi ne pahasına olursa olsun beni evlendirmeye kararlı olduğunu kanıtlaması ihtimaline karşı beni savunacak *birine* ihtiyacım var. Gerçek aşktan başka bir şey için evlenmeyeceğim."

"Sen de evlenmemelisin." Bu arada, Tory hiç evlenmeyecekti. Hiç evlenemedi. İlgi alanlarını paylaşacak ve kendisini bir eşya gibi değil de bir ortak gibi görecektir bir koca bulmayı arzulasa da

Bunun olasılığını. Özellikle de diğer durumları göz önüne alındığında.

Koridorda merdivenlere doğru yürüdüler ve ana yatak odasından çıkan dükle neredeyse karşılaşıyorlardı.

"Oh!" Chloe haykırdı, "Ne kadar yakışıklı görünüyorsun, Jon. Yakışıklı görünüyor, değil mi Tory?"

Uh-oh. Chloe belli ki Tory'yi dükle eşleştirmeyi aklına koymuştu. "Çok çekici, evet."

Kesinlikle hafif bir övgüyle lanetliyorum. Eski kıyafetleri, pantolonun çok büyük olduğu bel kısmı hariç, üzerine tam oturuyordu. Ama ağır kravatı ve eski moda kesimi ve geniş kadife yakasıyla kuyruklu ceketini boynunu kalınlaştırmış, böylece o kadar da zayıf görünmemişti.

"İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz," dedi, ancak niyetli bakışları sadece kadının kıyafetini taradı.

"Babam için yas tutuyor olmama rağmen mi?" dedi yarı şaka.

"Çuval giyseniz çok hoş görüneceğinizi söyleyebilirim, Bayan Morris." Ne söylediğinin farkına varmış gibi aceleyle ekledi, "Yine de bu tür bir kıyafeti tavsiye etmem. Muhtemelen insanın cildine sert gelecektir."

"Çok ," diye espri yaptı.

"Gerçekten de." Chloe'nin bilmiş ifadesini yakalamış gibiydi, çünkü konuyu değiştirdi. "Eski giysilerimin bana büyük gelmesine sevinmeli miyim, yoksa telaşlanmalı mıyım, bilemiyorum. Kendimi hiçbir zaman tombul biri olarak görmemiştim, ama belki de öyleydim."

"Ya da belki sadece iyi beslenmişsinizdir," diye yanıtladı Tory. "Umarız yine öyle olursunuz."

"Gentleman Jackson'da egzersiz yapmaya ya da ata binmeye ya da uzun yürüyüşlere falan çıkmaya başlamam gerekiyor." Dük, önünden yürümeleri için işaret etti. "İçime biraz güç girsin. Bitche'de bunu yapmak çok zordu."

"Hapishane içinde egzersiz yapamaz mısınız?" Birlikte merdivenlere yönelirken Chloe sordu.

"Arka bahçemiz büyüklüğünde bir avluda günde iki saatimiz vardı," dedi, "ama bunu çoğunlukla nasıl daha iyi erzak bulacağımızı planlayarak geçiriyorduk ki Bitche'de bu neredeyse imkansızdı. Yeterince egzersiz yapabilseydik bile, bir erkeğin kaslarını geliştirmek için diyetinde bol miktarda ete ihtiyacı vardır."

"Seni neyle beslediler?" Tory cesaret etti.

"Ah, her zamanki yemekler," dedi, belli ki bundan bahsetmeye isteksizdi. "Sadece fazla et yoktu. Ve kesinlikle burada, evde yiyeceğimi umduğum kadar iyi yemek yemedik." Kız kardeşine baktı. "Mösyö Dubois hâlâ aşçımız mı?"

"Oh, hayır," dedi Chloe. "Annem onun isteği üzerine emekliye ayırdı. Zaten yaşlanmaya ve huysuzlaşmaya başlamıştı, üstelik görme yetisini de kaybediyordu. Yeni şefimizi seveceksin. Kaz turtaları muhteşemdir."

"O zaman yakında mutlaka bir tane yemeliyiz. En son ne zaman kaz yediğimi hatırlamıyorum."

Tam Aubrey'nin odasının önünden geçiyorlardı ki bir hizmetçi dışarı çıktı ve Dük'ü görünce başıyla selam verdi. Dük başını salladı ve yanından geçmeye devam etti, sonra hizmetkârın arkasındaki odaya bakmak için adımlarının ortasında durakladı.

"Ne oldu?" Chloe sordu.

"Aubrey'nin odası neden benim pahalı baskı koleksiyonumla dolu?" diye sordu, sesinde bir gerginlik vardı.

"Oh! Oh, canım," dedi Chloe. "Bu oldukça utanç verici. Hepsini daha önce indirtmek istiyorduk... şey..."

"Görüyorsunuz, kardeşiniz... üvey kardeşiniz yani," dedi Tory hızla, "karar verdi... şey..."

"Odasını süslemek için benim resimlerimi mi alacak? Aubrey ne kadar da kardeşçe." Sesindeki alaycılık ne yazık ki anlaşılabilirdi.

"Senin öldüğünü sanıyorduk," dedi Chloe soğukkanlılıkla. "Gerçi *ben* hep öyle olmadığına dair umut besledim. Annem Aubrey'nin yaptıklarını protesto bile etti, ama-"

"Onu görmezden geldi," diye araya girdi Falconridge. "Ne büyük bir şok. Eminim o ve Alban hiç dönmememi umuyorlardır."

"Umut etmek mi?" Tory söyledi. "Hayır. Yokluğundan faydalanmak mı? Kesinlikle."

"Bazı şeyler hiç değişmiyor sanırım." Gözlerini ona dikti. "Ama onlar için bahaneler uydurmana şaşırdım. Sanırım zaman zaman sana karşı oldukça kaba davrandılar."

Tory önce gözlerini kırptırdı, sonra da muhtemelen annesinden öğrendiği bu şey yüzünden duyduğu utancı gizlemek için kaşlarını çatınca, Chloe'nin kafası karışmış gibi göründü. "Sen neden söz ediyorsun?"

Bu onu ürkütmüş gibiydi. Chloe'nin bu olaylardan haberi olmadığını duymamış olmalıydı. "Bir şey yok." Kız kardeşine gülümsedi. "Sadece ikinizin de işleri Alban'dan farklı yürütmek istediğimi bilmenizi istedim." Bakışları Tory'ye kaydı. "Umarım daha iyidir."

Tory de öyle umuyordu. Şimdiden üvey kardeşlerinden farklı görünüyordu ama izlenimlerine her zaman güvenmiyordu. Daha önce de onu yanlış yönlendirmişlerdi. Ve babasının ilk mektuplarına bakılırsa, yurtdışındaki ilk birkaç aylarında Lord Jonathan'ın karakterinden pek emin görünmüyordu. "Devam etmezsek yemeğe geç kalacağız," diye mırıldandı.

Başıyla onayladı ve hep birlikte merdivenlerden indiler. Salona girdiklerinde düşesin onları beklediğini gördüler. Her zamankinden daha şık giyinmişti ama oğlunu görene kadar eşarbının ucunu gergin bir şekilde büktü.

Gülümseyerek her zamanki gibi yemek öncesi içtiği şeri bardağını aldı. "Biraz ister misin Jon? Söz veriyorum Fransız değil."

"Hayır, teşekkür anne. Pek şeri içen biri değilimdir. Ama eğer varsa bir bardak Porto şarabına hayır demem."

"Yemekten önce mi?" Chloe ve Tory'ye birer kadeh şeri uzattı.

"Şarap yemekten sonra içilir," dedi Chloe küstahça. "Ve sadece erkekler için. Kadınlar hiç içmez, onun yerine odadan dışarı gönderilirler."

Dük kaşlarını çatdı. "Doğru ya. Unutmuşum."

"Boş ver," dedi annesi çabucak. "Her şey yakında sana geri dönecek. Büyük olaylara balıklama atlamak yerine bizimle birlikte ayaklarını suya daldıracak olman iyi bir şey."

Kaşları daha da çatıldı. "Yaklaşan çok büyük etkinlikler var mı? Sezon sona ermiyor mu?"

Düşes, "Oh, hayır," dedi. "Parlamento Temmuz sonuna kadar oturum halinde ve o zamana kadar oldukça dolu bir takvimimiz var. Ne yazık ki, yas tuttuğumuz için Müttefik Hükümdarların İngiltere ziyaretleriyle ilgili birkaç etkinliği kaçırdık, ama daha fazlası da var ve şimdi ben neredeyse yas tutmayı bıraktığıma ve Chloe de yas tutmayı bıraktığına göre, davetleri kabul edebiliriz. Henüz İngiltere'ye gelmemiş olan Wellington Dükü için Kral'ın düzenlediği şenliğe davet edildik. Büyük bir olay olması bekleniyor."

"Bağışla beni anne," dedi Jon bıkkınlıkla, "ama bu şartlar altında savaşla ilgili herhangi bir kutlamanın parçası olmamayı tercih ederim. Bu olayı geride bırakmak istiyorum."

"Ah!" Elini onun koluna koymak için uzandığında gözlerinde hüznü vardı. Bir süre sonra tereddütle devam etti: "Peki, neden bir ya da iki hafta sonra nasıl hissettiğine bakmıyoruz? Yapabileceğimiz başka pek çok şey var. Buraya zamanında geldiğini varsayarsak, bu hafta tiyatroya gitmeyi zaten planlamıştım. Haymarket'teki Theatre-Royal'de Falconridge locasını kullanmak istiyorum. *Dilenci Operası*'nı sahneliyorlar. Tiyatroyu her zaman sevmişsindir."

"Ah. Babamın orada bir kutu sakladığını unutmuşum."

"Grenwood Dükü ve Düşesi'ni bize katılmaları için davet ettim," diye ekledi annesi.

Oğlu ona boş boş bakınca Chloe açıkladı: "O da yeni dük oldu, yani pek çok ortak noktanız olacak. Kız da oldukça zeki. Çok hoş bir çiftler."

"O zaman Leydi Sinclair'in balosu hızla yaklaşıyor," diye ekledi annesi, "ve bunu kaçırmak istemeyiz. Çok güzel olacak

Keyifli."

"Anlıyorm.
m."

Ama belli ki öyle değilmiş. Bu gerçek, yine kararsız görünen annesinin gözünden kaçmamıştı.

Tory, Sezon'un sosyal karmaşasının olmadığı bir dünya hayal etmeye çalıştı - tabii ki bir Fransız hapishanesinde olmazdı! Nelere katlanmış olmalıydı!

Kershaw içeri girerek yemeğin hazır olduğunu haber verdi ve Dük annesine önderlik ederek hep birlikte yemek odasına geçtiler.

Tory, çoğu zaman annesini küçümseyen üvey kardeşlerine kıyasla, onun annesine karşı bu kadar nazik olmasına hayret ediyordu. Dük'ün davranışları onu etkilemişti ama Londra'da kendini bulduğunda -kendi deyimiyle biraz güçlendiğinde- belki de eskiden olduğu gibi kibirli, otokrat bir adama dönüşecekti.

Ama şimdilik Tory anne ve oğlunu birlikte izlemekten keyif alıyordu. Düşesin bugünlerde sırtını dayayabileceği birine ihtiyacı vardı. Üvey oğulları ona bunu nadiren sağlıyordu ve bu tadilatla çok fazla şey üstlenmişti. Belki ona yardım etmek Dük'ün de bir zamanlar bildiği hayata yeniden alışmasına yardımcı olurdu.

Yemek masasındaki alır almaz ve çorba servis edilir edilmez Jon eldivenlerini çıkardı Chloe'nin nefesi kesildi.

"Ellerine ne oldu?" diye sorunca hem annesinin hem de Tory'nin dikkatini çekti. Onların da nefesi kesildi.

Her iki avucunda da derin izler vardı. Tory, avuçlarının bu şekilde yaralanması için çektiği acıyı ancak hayal edebilirdi.

"Bu bir ip yanığı." Sanki ne söylemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi durakladı. "Bazılarımız Fransızca ve İngilizce oynuyordu." Onlar boş boş bakınca ekledi: "Şu okul çocuğunun

İki takımın bir ipi çekerek karşı tarafı bir çizgiyi geçmeye zorladığı oyun. Bir tutuklu kampında hayat çok sıkıcı olabilir."

Tory ona inanmadı. Bu izler bir okul çocuğunun oyununa ait olamayacak kadar derindi. Ama onun hikâyesine karşı çıkmak ona düşmezdi.

Annesi onun ellerini tuttu ve nazikçe ovdu. "Zavallı bebeğim. Çok kötü görünüyor."

"Birkaç yıldır bebek olmadım anne," diye şaka yaptı. "Her zaman benim bebeğim olacaksın," dedi ve ellerini öptü sırayla.

Yemek yemeye başladıklarında Chloe, "Eve dönmen neden bir ay önce mektubunu bize getiren arkadaşından daha uzun sürdü?" diye sordu.

Tory'ye kaçamak bir bakış atarak, "Dr. Morris'i hapishanenin yakınına gömmek ve mezarı işaretlemek için bir taş yontturmak zorundaydım. Beni bağışlayın Bayan Morris, ama başka seçeneğim yoktu."

Tory ona hüzünle gülümsedi. "Bununla ilgilendiğin için sana çok minnettarım."

"Bitche'den ayrılabilirdiğim zaman, kiralık ya da satılık her araba, at arabası, vagon ve at, kaçan ilk mahkumlar tarafından alınmıştı, bu yüzden Paris'e yürümek tek olasılıktı."

"Ne kadar yürümek zorunda kaldın?" Chloe sordu.

"İki yüz mil kadar."

Masadakiler sessizleşti, tüm ifadeler şokla doldu.

"Bu kadar uzun sürmesine şaşmamalı," dedi ilk konuşan Tory.

"O kadar da umursamadım. Kayadan oyulmuş bir hücrede geçen üç yılın ardından açık havada olmak harikaydı. Neyse ki küçük grubumuz Paris'e ulaştıktan sonra ulaşım aracı bulabildik. O zaman bile yollar ya Fransa'dan kaçan ya da savaş bittiği için Paris'e koşan insanlarla doluydu, her yerde yürüyen çeşitli birliklerden bahsetmiyorum bile. Otobüse bindiğim için rahatlamıştım.

Calais'den Dover'a kadar gemide kaldım ve İngiltere'ye vardığımızda neredeyse yeri öpecektim. Son ana kadar bile, ben ve détenus arkadaşlarım tekrar yakalanıp geri götürülebileceğimizden korktuk."

"Sorabilir miyim, détenus tam olarak nedir?" Chloe sordu.

"Fransızlar bize böyle seslenirdi. Biz de onlara kendimizi." Sesi acıya dönüştü. "Kendimize rehine demediğimiz zamanlarda, ki aslında öyleydik."

Annesi gözyaşlarını tutamadı. "Kaçırıldığınız andan itibaren Dışişleri Bakanlığı'ndan sizi ve Dr. Morris'i serbest bırakmalarını istemeye başladık. Bunun imkânsız olduğunu söylediler. Yine de Fransızların bazı İngiliz subaylarının geri dönmesine izin verdiğini biliyorum ve bir dükün oğlunun bir yüzbaşidan daha önemli olacağını düşünmeliydim."

"Birkaç yüksek rütbeli İngiliz subayının ayrılmasına izin verildi," diye cevapladı, "ama sadece eşit derecede yüksek rütbeli Fransız subayları karşılığında. Dr. Morris ve ben sivildik. Hükümetimiz neden siviller karşılığında Fransız savaşçıları serbest bıraksın ki?"

"Çünkü yapılacak en doğru şey buydu!" Tory, sırf asker olmadığı için babasının geri dönme şansının elinden alındığını düşünerek öfkeyle konuştu.

Ona döndü. "Ama onların ne demek istediğini anlıyorsun, değil mi? İngiltere'nin argümanı, Napolyon'un en başta sivilleri hapsedmemesi gerektiği idi, bu nedenle İngiltere, bu durumda, bir akademisyen veya bir dükün büyük turundaki üçüncü oğlu için askerler sunarak böyle bir davranışı ödüllendirmek istemiyordu. Bir askere karşılık bir asker adildir ama bir sivil karşılık bir asker kötü bir takastır."

Chloe gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ama . . . Ama Newcastle Dükü'nün dönmesine izin verdiklerini duydum."

"Ancak üç yıl esaret altında kaldıktan sonra. Bunun nedeni de, kendisi de bir détenü olan annesinin, yakalandığında henüz on yedi yaşında olan oğlunu serbest bırakması için Napolyon'u ikna etmesiydi. Napolyon'un kendi kararnamesi sadece on sekiz ile altmış yaş arasındaki erkeklerin alınmasını öngörüyordu. Ben

Doğru yaşıyordu ve o sırada varis ya da yedek bile değildi, bu yüzden kesinlikle kimse gitmeme izin vermiyordu," dedi, ses tonunda öfke vardı. "Tutuklu kampımızda koleradan ölen bir marki ve karısı vardı. Onların da eve dönmesine kimse izin vermedi."

Masaya sessizlik çöktüğünde, görünüşe göre çok fazla şey söylediğini, çok açık bir resim çizdiğini fark etti.

Sonra annesi mırıldandı, "Dil, oğlum. Ne kadar istersen iste, kibar bir ortamda 'cehennem' diyemezsin."

Dük iç çekti. "Beni affet anne. Görünüşe göre Bitche beni centilmenlikten soğuttu. Daha iyisini yapmaya çalışacağım." Uşak çorba kâselerini kaldırdıktan sonra Tory'ye baktı. "Baban bana daha iyisini *öğretti*. Çok saygı duyduğum iyi bir adamdı. Seni ve anneni eve götürmekten başka bir şey düşünmezdi. Annen hayattayken onun ölümünden haberdar olmamasına sevindim."

Nazik sözler boğazının düğümlenmesine neden oldu. "Ve şimdi nihayet birlikteler. Bu düşünce beni rahatlatıyor."

Bir an için açıklanamayacak kadar rahatsız görünüyordu. "Gerçekten de öyle. Zamanla hepinize orada geçirdiğim yıllarla ilgili her şeyi anlatacağım ama bu akşam sadece evde olmanın tadını çıkarmak istiyorum." Uşak balık tabağını getirirken durakladı. "Öyleyse hanımlar, bana en son dedikoduları, en ilginç skandalları, daha hastalıklı düşüncelerimden uzaklaşmak için aklınıza gelen her türlü anlamsız haberi anlatın."

"Dedikoducu olduğumuzu nereden çıkardın?" Chloe küstahça sordu.

"Toplumdaki herkes dedikoducudur, abla." Bir parça baharatlı somon kesti. "Biliyorum, ben ayrıldığımdan beri işler o kadar da değişmiş olamaz."

Tory hafızasını yokladıktan sonra, "Leydi Manchester uşağıyla kaçtı," dedi. Biraz somon yedi. "Onu suçladığımı söyleyemem. Kocasını önce asker olarak, sonra da Jamaika valisi olarak hep gitmişti. Etrafta kalmayan bir adam ne işe yarar ki?"

Dük bir kahkahayı bastırıyor gibi görünüyordu.

"Tanrı aşkına, Tory, Jon'u cesaretlendirme," dedi Chloe. "İsteddiği zaman dedikodu sipariş edebileceğini düşünmesini istemeyiz."

Dük, Chloe'yi görmezden gelerek Tory'ye, "Manchester'ların çocukları var mı?" diye sordu.

"Sekiz, aslında," dedi Tory.

"O zaman çocuklar uşağı mı tercih ediyor?" Falconridge bilmiş bir göz kırpmayla sordu.

Tory göz kırpma dürtüsüne direndi. "Babayı kayırmaları pek mümkün değil, değil mi?"

Dük buna içtenlikle güldü.

"Bu kadar kaba olmak zorunda mıyız?" diye sordu annesi, ince dudaklı.

Elini tutmak ve dudaklarına bastırmak için uzandı. "Bana kaba olmayan bir şey söyle."

Annesi bir an düşündü. "Leydi Foxstead'in suaresinde muhteşem bir arp lavtası vardı."

"Arp lavtası da neyin nesi?"

Tory kuru bir sesle, "Arp ve lavta bir arada," dedi.

"Anlamak için birini görmeniz gerekir," diye ekledi Chloe. "Ya da daha doğrusu, bir tane duymalısınız. Hayatımda çaldığını duyduğum en güzel enstrüman."

Tory, "Bu muhtemelen çalan kadından kaynaklanıyordu," dedi. "Leydi Foxstead müzik konusunda oldukça başarılıdır."

"Öğrenmenin o kadar da zor olmayacağını düşünmeliyim," dedi Chloe. Tory gülümsedi. Chloe'nin tutkuları arasında birkaç farklı müzik aleti çalmak, quilling yapmak, kanaviçe işlemek ve Tory'nin hatırlamadığı başka şeyler de vardı. Gerçi son tutkusu olan resim yapmak da kalıcı olacak gibi görünüyordu.

Düşes oğluna sinsi bir bakış fırlattı. "Bir sonraki suarem için bir arp lavtası edinmeliyiz."

Yüzünde dehşet ifadesi belirdi. "Suare mi veriyorsunuz? Ne zaman?" "Resmi olarak yastan çıktığımızda. Birkaç yıl içinde. Haftalar, sanırım." Kadın onun elini okşadı. "Bizim ihtiyacımız var

dönüşünü kutlayacağız. Ve tabii ki Chloe'nin birçok yeteneğini sergileyeceğiz."

Chloe gözlerini devirdi. "Annem benden toplumu kasıp kavurmamı bekliyor. Ama benim dileğim bu değil. Tecrübelerime göre, Sosyete erkekleri uzun boylu, zeki ve hatta yetenekli kadınlarla ilgilenmiyorlar. Onlar daha çok kısa boylu ve aptal olanları tercih ediyorlar."

Dük gülümseyerek, "Nedense bundan şüpheliyim, kardeşim," dedi. "Ben kesinlikle tercih etmiyorum. Arkadaşlarım da öyle."

Chloe dik oturdu. "Onları ne zaman göreceğiz? Kontla tanıştık, biliyorsun, peki ya Marki'nin oğlu? Yakışıklı mı? Zeki mi? Tanımaya değer mi?"

Kıkırdadı. "Yukarıdakilerin hepsi onda var ama ikisini de ne zaman görürsünüz bilmiyorum. Mülklerimizi toparlamakla ve ne yapmamız gerektiğini düşünmekle meşgul olacağız." Balık çıkarılıp önüne bir tabak biftek ve patates durakladı. "Yine de böyle yemekler sunarak onları buraya çekebileceğinize eminim. İngiliz bifteği ve patates yemeyeli ne kadar uzun zaman oldu biliyor musunuz?"

"Sanırım on bir yıl," dedi annesi. "Ve toplum işleri için çok meşgul olduğunla ilgili bu konuşmalara hiç kulak asmayacağım. Bir suare için zaman ayırman senin için iyi olacak ve tüm arkadaşlarını davet edeceğiz. Bu olduğunda, güzelce çalınan bir arp ud olmasını talep ediyorum. Biz de sosyetenin diline ."

Falconridge gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. "Sen bir düşessin anne. İsteseniz de istemeseniz de her zaman sosyetenin dilindesiniz." Chloe'ye döndü. "Peki ya sen, abla? Arp udunu öğrenmek istemenin dışında, senin de anlamsız haberlerin yok mu? Belki de beni ilgilendirmesi gereken bir talibin?"

Chloe burnunu çekti. "Bilseydim bile sana söylemezdim. Yıllardır burada değilken böyle bir adam hakkında nasıl bir şey bilebilirsin ki?"

"Bow Street koşucuları bunun için var sevgili kızım," diye espri yaptı. "Bir şeyler bulurlar ve onları

işverenler."

"Jon!" Chloe ağladı. "Sen *asla* -"

"Yapardım." Bir kaşını kaldırdı. "Artık evde olduğuma göre, sana iyi bakıldığından emin olmak istiyorum ve bu da kapının etrafında servet avcılarının, çapkınların ya da alçakların dolaşmaması anlamına geliyor."

Chloe burnunu kaldırdı. "O zaman hemen dışarı çıkıp bana kur yapması için bir çapkın bulacağım. Bu senin için iyi olur."

Tory, "Ve *sana* yanlış hizmet ediyor," diye işaret etti. "Yüzüne inat burnunu kesme' diye bir söz duymadın mı?"

"Ben de bu sözü hep saçma bulmuşumdur," diye araya düşes. "'Yüzüne rağmen burnunu kesmek' ne demek?"

Chloe içini çekti. "Bu 'yüzüne rağmen' değil, 'yüzüne inat' anne."

Annesi kaşlarını çatı. "Bunun daha mantıklı olduğundan emin değilim. Bir insan neden burnunu kesmek ister ki? Tabii ki, insanın yüzüne inat!"

"Bağışlayın Düşes," dedi Tory kahkahasını bastırarak, "ama bence asıl mesele de bu." Jon'un ilgisini çekmiş gibi kendisine baktığını fark etti ve rengi attı. Kendisine alışık değildi, Jon'un kardeşleri hariç Bu aynı şey değildi. Ya da belki de *öyleydi* ve o sadece daha kurnazdı.

Sandalyesine geri oturdu. "Peki Bayan Morris, kız kardeşimin gizli ve uygunsuz hayranları var mı?"

Chloe'nin gözlerinin içine dikildiğini hissetti ama herkese uyacak bir cevap düşünmek zorundaydı. "Bildiğim kadarıyla hayır, Majesteleri." Ki bu doğrudu. "Ama bilseydim bile, Chloe'nin güvenine ihanet etmek zorunda kalmadan meseleyi kendi başıma yeterince halledebileceğime güveneceğinizi umardım. Ne de olsa kız kardeşiniz mantıklı düşünen zeki bir genç kadın."

Ama Tory, Chloe'nin kendisine olan inancına zarar verme riskini göze alamazdı.

yeni işverenini tatmin etmek.

Şarap kadehini ona doğru kaldırırken güzel gözleri mum ışığında parlıyordu. "İyi iş çıkardınız, Bayan Morris."

Soğukkanlılıkla başını salladı. Ama kalbi hızla çarpıyordu ve elleri titriyordu. Her zaman üvey kardeşlerini atlatmanın yollarını bulmuştu ama *bu* düğün, hesaba katılması gereken biri olduğunu kanıtlayabilirdi. Ve bu aile için iyi olsa da, kendisi için kötü olabilirdi.

Bu yüzden onun yanında tetikte olsa iyi olur.

Bölüm 4

Jon yemeğin geri kalanının iyi geçtiğini düşünüyordu. Küfürlerini kendine saklamayı başarmıştı ve annesi tadilatların şu ana kadarki maliyetini açıkladığında gözünü bile kırpmamıştı. Harcamalarla ilgili düşüncelerini muhasebeciyle birlikte malikânenin defterlerini inceleme fırsatı bulacağı zamana saklıyordu.

Muhasebeciler, çoğul aslında. Babasının kullandığı şirkette üç tane vardı. Kershaw ona bu kadarını söylemişti. Babası ayrıca tüm mülkler için bir arazi kâhyası ve birden fazla mülk yöneticisi tutmuştu. Buna alışmak kesinlikle biraz zaman alacaktı.

Chloe hem zeki hem de sahip olduklarının değerini bilemeyecek kadar genç olduğunu göstermişti. Ancak Bayan Morris şaşırtıcıydı. Annesi Chloe'nin mürebbiyesini iyi seçmişti. Belki de Bayan Morris zorunluluktan bu göreve gelmişti, ama Morris'in her kızının kendisi gibi ihtiyatlı, zeki ve düşünceli olacağından kuşkulanıyordu.

Onu hazırlıksız yakalayan şey, onun kaprisli yanıydı. Onun böylesine "bayağı" bir dedikodu beklemiyordu. Bu Morris'in ona öğretemeyeceği bir şeydi. "Jon," dedi annesi, hizmetçiler sofrayı toplarken.

"Bize misafir odasında katılmak ister misiniz? Limonunuzu oraya getirebilirsiniz. Bizce sakıncası yok."

"Aslında anne, Bayan Morris'le biraz yalnız konuşmam gerekiyor." Bütün kadınlar kasıldığında, "Ben kardeşlerim değilim!" diye bağırarak istedi. Ama içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında, kendisinden kuşkulandıkları için kadınları suçlayamazdı. Şu anki haline alışmaları zaman alacaktı.

Bu yüzden aceleyle devam etti: "Burada hiç beyefendi olmadığına göre, Bayan Morris'in de bana katılabileceğini düşündüm, çünkü babasının mal varlığıyla ilgili olarak kendisiyle özel olarak görüşmem gereken konular var." Kadınlar rahatlayınca ekledi: "Ama eğer çalışma odama çekilmemizin daha iyi olacağını düşünüyorsanız
_."

"Yemek odası gayet iyi," diye araya girdi Bayan Morris, sonra da gülümsemeyi ihmal etmedi.

Tanrım, ama çok güzel bir gülümsemesi vardı - bir denizciyi baştan çıkararak bir siren kadar parlak ve çekici. Bu da onu uzun süredir kadınsız olan bir adam için tehlikeli kılıyordu.

"Ben de biraz porto alabilir miyim?" Chloe muhtemelen sırf onu kışkırtmak için sordu.

"Misafir odasına götürdüğün sürece," dedi, belli ki onu şaşırtarak. Ve annesini.

"Jon!" Annem ağladı. "Chloe'nin limanı olmayabilir! Saçmalama."

"Bugünlerde konyak içiyorsun, anne," diye işaret etti. "Chloe'nin neden onun kadar güçlü olmayan Porto şarabı içemediğini anlamıyorum."

Annesi ayağa kalktı ve peçetesini yere attı. "Güzel. Ama onu konyağa *daldırırken* yakalarsam, kulaklarını tıkarım."

Jon ayağa kalktı, annesinin böylesine aptalca bir şey yaptığı görüntüsüne gülmemeye çalışıyordu. "Aslında limanı sevmeyecektir, biliyorsun. Bu sonradan edinilmiş bir tat."

Chloe de ayağa kalktı ve annesini takip ederken ona kaçamak bir bakış attı. "Sorun değil anne. Limanı gerçekten denemek istemiyorum. Sadece Jon'a takılıyordum. Ama konyak hakkında.
.."

Onlar odadan çıktıktan sonra bile annesinin serzenişlerini duyabiliyordu, özellikle de annesi kapıyı açık bırakmaya dikkat ettiği için. Ama hizmetçileri kovdu. Bu konuşma sadece kendisi ve Morris'in kızı arasında olmalıydı.

Bayan Morris'e baktığında, Morris ona ilgiyle bakıyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Sizi tam olarak anlayamıyorum, Majesteleri," dedi, mum ışığı yüz hatlarında parıltıyordu. "Anneni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Eğer öyleyse, neden? Çünkü hepimiz düşesin arada sırada bir yudum brendiden hoşlandığını biliyoruz ama bunu *ona* söylemeye asla cesaret edemeyiz. Sanırım o hepimizi kandırdığını sanıyor."

Eskiden olduğu yerde, dolabın içinde bağlantı noktasını aramak için yürürken omuz silktili. Hâlâ orada olduğunu görünce şaşırmadı. Bir İngiliz beyefendisinin hayatında pek çok şey değişebilirdi ama portolarını sakladıkları yer asla değişmezdi. Kendine bir bardak doldururken, vereceği cevabı düşündü. "Tüm bu kibar incelikler artık benim için zor - kasıtlı körlük ve hassas yollar . diyerek şeyler ve ve kadınlara karşı erkekler için sınırlandırılmış kurallar."

Döndü ve şişeyi evrensel bir jest olan "Biraz ister misin?" anlamında kaldırdı ve şaşıracak başını salladı. Ona bir bardak doldurduktan sonra getirdi ve masanın sonunda onunkine en yakın koltuğa oturdu.

Porto şarabını yudumladı, sonra yüzünü buruşturdu ve bardağı bir kenara koydu. "Kesinlikle sonradan edinilmiş bir tat."

"Annem muhtemelen bundan hoşlanırdı. Porto şarabı, şarap ve konyak karışımı bir içkidir."

"Fransız konyağı mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bunu öğrenmem gerekecek." Kendininkini yudumladı ve saf bir zevk iç çekişini bastıramadı. "Ama umarım öyle değildir. Görünüşe göre hâlâ porto şarabını seviyorum."

"Annen konuşmamızın uygunsuzluğunu protesto etmek için burada olmadığına göre sana bir şey sorabilir miyim?"

Kendini her şeye hazırlayarak gerildi. "Elbette," dedi, soğukkanlı olmaya çalışarak.

"Babam tam olarak nasıl öldü? Mektubunda söylememişsin."

Lanet olsun. Bu konuşmayı bu kadar erken yapmamayı umuyordu ama kadının bilmeye hakkı vardı. "Açıklamam gerekirdi. Ama mektubu yazdığımda hâlâ hayatta kalacağını umuyordum. Bir kez

Tam serbest bırakılırken öldü, mektubu Heathbrook'la birlikte gönderebilmek için aceleyle birkaç kelime daha karalamak zorunda kaldım."

Kız beklentiyle ona bakınca ekledi: "Cerrah babanızın kırık bir uyluk kemiği yüzünden kangrenden öldüğünü söyledi. Kemikten bir parça kopmuş ve deriyi delerek enfeksiyona yol açmış ve ... şey ..."

Kadın ağlamaya başladı ve suçluluk duygusu tekrar adamın içine doldu. "Oh, Tanrım," diye mırıldandı nefesinin altında ve mendilini çıkardı ve kızın eline sıkıştırdı. Onun omzunu sıvazladı. "İşte, işte," dedi, sonra anlamsız kelimeleri duyunca yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Lütfen, yapma," dedi, gözyaşlarını durdurmaya çalıştığı belliydi. Gözlerini sildi ve adamın mendiline burnunu sümkürdü. "Neden bu kadar ağlamaklı olduğumu bilmiyorum. Mektubun gelmeden çok önce, onun ölmüş olabileceği ihtimaline kendimi alıştırmıştım. Arkadaşların gelmeden önce annen araştırma yapmış ve 1811'den sonra babamla senin aranda hiçbir kayıt olmadığı söylenmiş."

"Bitche'ye gittiğimizde. Hayır, bunu size söyleyeceklerini sanmıyorum."

Ona dikkatle baktı. "Daha önceki ilk olarak Verdun'a gönderildiğinizi biliyorum."

"Doğru. İlk sekiz yılımız oradaki tutuklu kampında geçti." Ona bir bakış attı. "Şartlı tahliyenin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini kırıştırdı. "Sadece savaş esirlerini içeriyor."

"Sadece subaylar. Çoğu ülkede askerler esir alındığında, subaylar onurlu kişiler olarak kabul edilir. Onlardan, tutuldukları kasabada yaşama özgürlüğü veren bir taahhütname imzalamaları istenir - ev kiralamak, marketlerden yemek yemek ... esasen herhangi bir beyefendinin yaşayacağı gibi yaşamak -Kaçmaya çalışmadıkları sürece."

Masanın karşısındaki yerine geri döndü. Biraz mesafeye ihtiyacı vardı. "Elbette kurallar var. Örneğin, memurlar haftada bir kez kontrol etmelidir. Eğer kuralları çiğnerlerse

kurallara göre, normal askerlerle birlikte gerçek hapishanelere konurlar. Bu sisteme şartlı tahliye deniyor."

"Kulağa medeni geliyor," diye cüret etti. "Ama sen ve babam orduda değildiniz."

Öne doğru eğildi. "Bunun nedeni, Napolyon'un bir öfke nöbetinde, belirli bir yaştaki tüm İngilizlerin -asker olabilecek her sivilin- savaş esirleriyle birlikte ele geçirilmesi ve o hapishane kasabalarından birinde tutulması gerektiğine karar vermesidir."

"Verdun da bunlardan biriydi sanırım." Adam başını sallayınca, gözlerini kocaman açarak sordu: "Peki savaş zamanında siviller genellikle esir tutulur mu?"

"Hayır. Bunu adaletsiz yapan da buydu. Savaş patlak verdiğinde sivil yolcuların genellikle evlerine dönmelerine izin verilir." Eve dönemeyecekleri haberini aldıklarını hatırlayarak kaskatı kesildi. "Daha da kötüsü, Napolyon'un emri altına giren bizlere de subaylarla aynı yemini imzalamamız emredildi. Eğer imzalamazsak, bu tür kasabalarda bulunan gerçek zindanlara hapsedildik. Tahmin edebileceğiniz gibi, komutanımız rüşvet ödemediğimiz sürece bunu haftada bir yerine her gün olarak değiştirdiğinde bile çoğumuz imza atmayı ve giriş yapmayı tercih ettik. Hiç kuşkunuz olmasın, yaldızlı kafeslerimizde hâlâ tutsaktık."

Parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Verdun'da, başımızı eğdiğimiz ve jandarmaları ya da komutanları kızdırmadığımız sürece -ve yeterince paramız olduğu sürece- düzgün bir şekilde yaşayabilir ve bir tür 'iyi' topluma sahip olabilirdik. Orada eşler ve aileler vardı, çünkü birçok kadın kocalarını terk etmek istemiyordu. Bazı détenuslar rütbeli insanlar olsa da, aileleri olan tüccarlar ve profesyoneller de vardı. İngiltere'nin Fransa'daki küçük bir noktası diyebiliriz."

"Kaç sivil mahkum var?"

Omuz silkti. "On esir kampı boyunca mı? Napolyon on bin olduğunu iddia etmişti, ama ben çok daha yüksek rakamlar duydum."

biraz daha aşığı. Verdun'da bir noktada bin beş yüz kişi kadardık."

"Aman Tanrım. Bu bir kasaba büyüklüğünde."

Başını salladı. "Birbirimize göz kulak olmak için elimizden geleni yaptık. Gerçek savaş esirleri -hemen hemen hepsi Kraliyet Donanması denizcileri- gerçek bir hapishane olan Citadel'de tutuluyordu ama geri kalanımız şehirde yaşayabiliyor, düzgün yemekler yiyebiliyor, détenus kütüphanesinden kitaplar okuyabiliyor, kulüplere katılabiliyor, hatta at yarışı yapabiliyorduk. Sadece eve gidemiyor ya da Verdun'dan ayrılamıyorduk."

"Kulağa *o kadar da* kötü gelmiyor."

"Ailelerimizi göremememiz ve komutanımızın kaprislerine maruz kalmamız dışında, ki bu kaprisler genellikle insanları bazı suçlardan dolayı yürüyerek başka bir kampa götürmeyi içeriyordu."

Derin bir nefes aldı, ona kaçma girişiminden bahsedip bahsetmemeyi *düşündü* ama hemen vazgeçti. Kuşkusuz onu suçlayacaktı ve haklı olarak suçlayacaktı. Bununla uğraşmaya hazır değildi. "Ancak durumumuzu değiştirecek bir şey oldu ve baban, ben ve iki arkadaşımız Bitche Hapishanesi'ne gönderildik."

"Sanırım komutanınızın kaprislerinden biri?"

"Onun gibi bir şey." Şaraptan derin bir yudum aldı. "Citadel gibi, Bitche de gerçek bir hapishaneydi ama daha kötüsü." Kızın gözleri aceleyle devam etti: "Her neyse, aklınıza gelebilecek her türden insanla aynı hapishaneye kapatıldığınızda -sadece tüccarlarla değil, keskin nişancılar, hırsızlar ve ..." Gözlerini bardağına dikti. "Bitche, Verdun'dan farklı bir yerdi. Tek söylediğim bu."

"Hem senin hem de babam için farklı sanırım?" diye sordu usulca, yüzü öncekinden daha solgundu.

"Evet. Ve iki arkadaşımız için. Dördümüz birbirimize göz kulak olduk. Ama savaş yakında bitmezse orada ölebileceğimizden korkmaya başladık." Hatırladığı bir ürpertiği bastırdı. "Tüm bunlar, posta eksikliği ve diğer zorluklar nedeniyle babanızın bir mektup yazmaya karar verdiğini söylemek içindi."

vasiyetine ek. Beni vasiyeti yerine getirme görevlisi yaptı. Sen ve annen için de önemli miktarda para ayırdı."

Kadın adama ters ters baktı. "*Nereden* türedi, Tanrı aşkına? Annem öldüğünde bir vasiyet bile bırakmadı çünkü hiçbir şeye sahip değildi. Babamın da konuşacak bir şeyi olduğuna pek inanamıyorum."

Şimdi işin zor kısmı gelmişti: Bayan Morris'i yalanına inandırmak. "Burada, İngiltere'de değil belki ama Verdun'da diğer détenus'lara öğretmenlik yaparak çok para kazandı. İyi bir ve servete sahip pek çok aile, çocuklarının böyle eğitimci bir adam tarafından eğitilmesini istiyordu."

Kadın ona şüpheyle bakınca, hikâyeyi biraz daha süsledi. "Ünvanlı beylerin çocuklarına öğretmenlik yaptı ve onlar da ona iyi para ödediler. Bitche'de, Prusya'da bir görev almayı uman komutana Almanca öğretti ve komutan da ona iyi para ödedi. Kısacası, baban beş bin sterlin biriktirmeyi başardı ve bu paranın tamamı sana kaldı."

Bayan Morris ona bön bön baktı. "*Öğretmenlikten* mi? O kadar para mı? Bu pek mümkün görünmüyor."

Lanet olsun. Gerçekten de kendi iyiliği için fazla zekiydi. "Hatırlamalısın, benim büyük turuma devam edemedik, bu yüzden babamın seyahatimiz için sağladığı paralar da ondaydı. Baban yarısını benim almam konusunda ısrar etti elbette, ama onun yarısı da birikmiş servetine eklenen önemli bir miktardı." Böyle yalan üstüne yalan söylediği için Tanrı onu muhtemelen öldürürdü. Ama böylesine iyi bir amaç uğruna yalan söylediği için affedilebilirdi.

Bayan Morris elindeki Porto şarabı bardağını aldı ve yarısını uzun bir yudumda içti. Biraz sarsılmış görünerek masanın yanına doğru yürüdü. "Buna inanamıyorum! Annem her zaman babamın daha fazlasını başarabileceğini düşünürdü, ama bu Ne kadar da harika!"

Sonra kendini toplar gibi oldu. Jon'a sert bir bakış fırlattı. "O kadar çok olduğuna *emin* misin? Belki de sen

miktarı yanlış okudum."

"Hayır, aşağı yukarı beş bin pound." Gerçi Falconridge hesaplarında ona "miras bırakacak" o kadar para bulamazsa Tanrı yardımcısı olsun. Yine de annesi arp lutları almaktan ve daha fazla tadilat yapmaktan bahsediyorsa, Jon'un Morris'in kızına küçük bir servet verebilmesi gerekirdi.

Şarabının geri kalanını içtikten sonra, bunun kendisi için ne anlama geldiğini düşünüyor gibi görünerek odada dolaştı. Buna aldırmadı. Mükemmel bir vücudu vardı ve elbisesi yemek zamanı standartlarına göre ağırbaşlı olsa da, göğsünün yeterince görünmesi onu bakmaktan alıkoyamıyordu.

Dahası, ne zaman diğer yöne doğru yürümek için dönse ve etekleri kısa bir süreliğine poposunu gösterecek şekilde etrafından dolansa, adam izlemeyi bırakamıyor, tamamen büyüleniyordu.

Çünkü çok *güzel* bir poposu vardı. Ellerini yumuşak kalçaların üzerinde gezdirmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Özellikle de çıplak ve onun içindeyse. Tanrım, onu böyle düşündüğü için cehennemde yanacaktı. Morris muhtemelen cennetten ona kaşlarını çatarak bakıyordu.

Onun önünde durdu. "Düşes, babamın ölümünü bildiren mektubunuzu aldıktan sonra avukatına danıştım ama avukat koşullardan emin olana kadar vasiyette ne olduğunu söylemek istemedi. Elinizde bir ölüm belgesi olup olmadığını görmek için sizin dönüşünüzü beklemeyi tercih ettiğini söyledi. Açıkçası, şu ana kadar babamın bu kadar servet biriktirdiğinden haberim yoktu."

Morris'in avukatına mı danışmış? *Şimdiden* mi?

Lanet olsun.

Jon önce adamla konuşmayı umuyordu. Kadının zaten oldukça zeki olduğunu kanıtladığını göz önüne alarak - aptalca bir şekilde - onun kendisini servetine yönlendirmesine izin verecek ve babalarında böyle bir şansa sahip olduğu için yıldızlarına teşekkür edecek çaresiz kadınlardan biri olacağını varsaymıştı.

"Farkındaysanız," dedi, "bu vasiyet zaten şimdiki vasiyetinde yer almıyor. Elimde bir vasiyetname var, dolayısıyla bu vasiyetname avukatının kopyasının yerine geçecek."

"Elbette!" dedi ona gülümseyerek. Bir kez daha oturdu ve eteklerini düzeltti. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Tanrı'ya şükür. Vasiyetnameyi nasıl değiştireceğini kimse tahmin edemezdi ama orijinali ondaydı ve muhtemelen üzerinde değişiklik yapabilecek birini tanıyordu, tabii adamın Verdun'dan kurtulup İngiltere'ye gittiğini varsayarsak.

"Mesele şu ki," dedi, planına devam etmeye kararlıydı, "küçük bir sorun var."

Bir anda yüzü düştü ve güzel masmavi gözleri ona tamamen umutsuz bir bakış fırlattı. "Elbette. Her zaman öyle değil midir?"

"Kötü bir şey değil, sizi temin ederim," dedi aceleyle. "Baban sadece paranın senin çeyizin için kullanılmasını istedi." Bu, Jon'un Morris'e söz verdiği şeyi yerine getirmek için aklına gelen en kolay yoldu; ona iyi bir koca bulmasına yardım etmek.

Akşam yemeği için giyinirken Jon miktarı seçmişti - servet avcılarının etrafını koklayacağı kadar büyük değil, ama iyi bir beyefendinin mürebbiyelik yapmış bir kadınla evlenmenin avantajlarını görebileceği kadar büyük.

Yine de hiçbir şey söylemedi, çocukken penceresinin önünde beslediği yavru sincap gibi gözlerini kırıştırtarak ona baktı.

Ona dikkatle baktı. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Seni duydum." Adamın bütün gün taktığını fark ettiği madalyonu parmakladı. "Ben sadece Babamın evlenmemi istemesi şaşırtıcı değil -kadınlarla ilgili inançlarında her zaman gelenekseldi- ama bir an için belki de .

.."

Midesi düğümlendi. "Belki de ne?"

"I . . . O parayı nasıl kullanacağıma dair başka hayaller kuruyordum, hepsi bu." Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ama bu aptalca, çünkü ben

birkaç dakika öncesine kadar varlığından bile haberim yoktu."

Suçluluk duygusu onu tekrar ele geçirdi. Onu bastırdı. Babasının istediği şeyi yapıyordu. Çoğunlukla. "Baban kulübenin kira kontratının bitmek üzere olduğunu söyledi. Bu parayla kira kontratını yenilemeyi mi umuyordun? Orada yalnız yaşamak istemezsiniz herhalde."

"Hayır, başka bir kira için ödeme yapmam." Dişleriyle dudağını yokladı. "Kulübe benim için çok pahalı, onu ayakta tutamam."

"O halde paranızı yıllık gelirinize yatırmak ve onunla yaşamak istiyorsunuz." Jon, hayatı boyunca yalnız yaşayacağı anlamına gelseydi, babasının bunu onaylamayacağından emindi.

"Önemli değil," dedi, yüz ifadesi aksini söylese de. "Asla evlenmeyi düşünmüyorum, bu yüzden zaten onunla hiçbir şey yapma şansım olmayacak."

Kadının nedenlerini öğrenmeden bunun onu planından saptırmasına izin vermeyecekti. "Senin kadar zeki ve çekici bir kadın neden böyle bir seçim yapsın ki?"

Kadın başını eğdi. "Evlenmeyi *düşünüyor* musunuz, Majesteleri?"

Bu soru onu ürküttü. "Eninde sonunda, bir varis doğurmam beklendiği için. Ama yakın zamanda değil."

"Peki, 'Sizin gibi zeki ve çekici bir beyefendi neden böyle bir seçim yapsın ki? ' dedi onun sesine belli belirsiz bir şekilde yaklaşarak.

Şimdi onunla alay ediyordu ama umurunda değildi. "Çünkü bana miras kalmasını hiç beklemediğim bir dükalığı yönetmeyi öğrenmekle meşgulüm."

"Doğru eş bu konuda size yardımcı olabilir."

"Sanırım, her ne kadar annem babamla bu yönde bir şey yapmamış olsa da. Ayrıca, korkarım ki çok iyi bir av değilim, Bayan Morris." Kesinlikle Morris'in kızı için değil.

Kadından acı bir kahkaha kaçtı. "Doğru. Siz sadece geniş mülkleri olan genç ve zengin bir düksünüz. Mantıklı bir kadın neden *sizinle* evlenmek istesin ki?"

Onun alaycılığını görmezden geldi. "Görünüş aldatıcı olabilir, senin de bugün ustalıklı belirttiğin gibi." Ve konuda söyleyeceği tek şey buydu, çünkü evlendiğinde bu *onunla* olmayacaktı. Onun babasının ölümüyle ilgili gerçeği öğrenmesinden ve bunun için kendisini suçlamasından her zaman korkacaktı.

"Her halükarda," diye devam etti, "soruma cevap vermiyorsunuz. Sizin gibi yetenekli bir kadın, beş bin sterlinlik bir servete sahipse, koca olarak istediği adamı seçebilir ve dünyada yalnız kalmaz. Ben her kadının eş ve anne olmak istediğini sanırdım."

"Her kadın değil," dedi sıkıca.

"Pekâlâ. O zaman sadece tartışmanın hatırına, neden bana parayla ne yapmak istediğinizi söylemiyorsunuz?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Elbette."

Kadın ona sabit bir şekilde bakıyor, göğsü yumuşak, büyüleyici kabarmalarla inip kalkıyordu. "Kadın sanatçılar için bir okul açmak istiyorum."

Bölüm 5

Tory bu kadar sinirlenmemiş olsaydı Dük'ün şaşkın bakışları hoşuna giderdi. Bir eliyle ona dünyayı sunarken, diğer eliyle nasıl elinden alabiliyordu? Babasını suçlaması gerekiyordu ama doğrusu, babası her zamanki gibi davranmıştı.

Ne var ki Falconridge, annesinin konyak içmesine karşı aydınlanmacı yaklaşımı ve Chloe'yi idare edişiyile onu farklı olduğuna inandırmıştı. Şimdi Tory öylesine hayal kırıklığına uğramıştı ki, Falconridge'in kuşkulu bir sesle, "Ne yapmak istiyorsun?" hiç şaşırmadı.

"Kadın sanatçılar için bir okul açın."

Adam kendine bir bardak daha Porto şarabı doldurmak için ayağa kalktı ve kadın ondan kendisine de bir bardak doldurmasını istemeyi düşündüyse de, aklını başına toplaması gerekiyordu. Zaten beyni bulanık hissediyordu.

Liman yüzünden olmalı. Artık zayıflığını vurgulamayan güzel kıyafetlerinin içindeki çekici görüntüsüyle bir ilgisi olamazdı. Ya da muhteşem ela gözlerinin bazı ışıklarda nasıl altın gibi parladığıyla. Ya da orta kahverengi saçlarının sarı parıltılarla ne kadar güzel dağınık olduğuyula. Kesinlikle hayır.

Yakışıklılığının ne önemi vardı ki? Görünüşe göre, babasının onu on sekiz yaşında gördüğü kadar götün tekiydi.

Her kadının eş ve anne olmak istediğini sanırdım.

Tabii ki düşündü. Her erkek böyle düşünürdü. Ve her erkek her kadının bir eş ve anne olmasını isterdi. Çünkü Tanrı, bir kadının hayatta kendi ilgi alanlarına ve amacına sahip olmasını yasaklıyordu.

İç çekti. Bir eş ve anne olmak değil, ama bu mümkün olmadığından

Dük şarabından sağlıklı bir yudum aldı. "Babanız bu sanat okulu açma isteğinizden haberdar mıydı?"

Sanki bunun bir önemi varmış gibi. "Hayır. Heykel yapmaya başlayana kadar ben de pek bilmiyordum."

Ona baktı. "Heykel mi?"

"Söylediklerimi sorgulayıp duruyorsunuz Majesteleri," dedi toplayabildiği en tatlı ses tonuyla. "Kulaklarınız ağır işitiyor olabilir mi?"

Bunu söylediği anda, sözünü geri almak istedi. Fransız hapishanesinde başına gelenler düşünüldüğünde, büyük olasılıkla işitme güçlüğü *çekiyordu*.

Özellikle de şu anda ona nasıl ters ters baktığı düşünüldüğünde. "Çok komik, Bayan Morris," diye homurdandı ve kadehiyle birlikte sandalyesine döndü. "Hayır, sizi temin ederim gayet iyi duyuyorum. Keşke duymasaydım. Çünkü bir sanat okulu açmak istediğinizi anlamakta güçlük çekiyorum."

Görünüşe göre Dük'ün *kibirli* versiyonu ortaya çıkmaya başlamıştı bile.

Dudaklarına bir gülümseme yapıştırdı. "Bir sürü kadın okul yönetiyor."

"Sanatçılar için değil. Bu saçma bir fikir." Biraz porto şarabı yuttu. "Kadın ya da başka türlü sanatçılar için bir okul açmak hakkında ne biliyorsun?"

"Nasıl öğretileceğini biliyorum - altı yıldır kız kardeşinize öğretiyorum. Eskiz yapmayı, yağlı ve sulu boya resim yapmayı ve heykel yapmayı biliyorum. Bir okulu yönetmenin iş kısmında biraz yardıma ihtiyacım olacak, kabul ediyorum, ama o beş bin sterlini koşulsuz olarak alabilirsem, eminim o kısmı da bana öğretecek birini bulabilirim."

"Eminim yapabilirsin," diye mırıldandı ve bardağını, ağzından porto şarabı akıtacak kadar sert bir şekilde yere bıraktı.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Bu ne anlama geliyor?" "Bu şu demek, hanımefendi, herhangi bir sayıda erkek Eğer sizi paranızdan ya da erdeminizden mahrum bırakma şansları varsa, ne isterseniz yaparlar."

Öfkesi yükseldi, ki bu iyi bir şey değildi. Kontrol altında tutmayı öğrenmek için çok çalışmıştı. "Düşündüğünüz kadar kolay kandırılabilir birisi değilim majesteleri."

Sanki onun ne kadar sinirli olduğunu anlamaya başlamış gibi, ona düşünceli bir bakış attı. "Neden *kadın* sanatçılar için bir okul?"

Belki de tamamen göt değildi. Ona davasını anlatması için bir şans veriyordu.

Hevesle aldı. "Çünkü öyle bir yer yok. Kraliyet Sanat Akademisi'nin kurucularından ikisi kadın olmasına rağmen, burası kadınlara sanat eğitimi vermiyor. Ancak kadınların sergi açmasına izin veriyorlar, bu da sanatçılara çalışmalarını ve yeteneklerini gösterme şansı veriyor. Sonuç olarak, çok sayıda kadın sanat alanında finansal başarı elde etti: Catherine Andras, Anne Damer, Maria Bell ..."

"Anlıyorum." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Okul yoksa yeteneklerini nerede öğrendiler?"

"Özel öğretmenlerden ya da sanatçı olan erkek kardeşlerden ve arkadaşlardan. Sorun bazı kadınların bu bağlantılara sahip olmaması."

"Bunun nasıl bir durum olduğunu anlayabiliyorum." Gözlerini ona dikti. "Merakımdan soruyorum, *sana* kim öğretti? Anladığım kadarıyla baban basit bir harita bile çizemiyordu."

Alaycı bir kahkaha attı. "Belki de yapabilseydi, evden her çıktığında kaybolmazdı. Gerçi bu, beynindeki fikirlerle o kadar meşgul olduğu için çevresi gibi sıradan bir şeye dikkat edemediği için de olabilirdi. Yani, hayır, babam bana nasıl sanatçı olunacağını hiç öğretmedi. Vakti olduğunda bu işi anneme bıraktı."

Tory'nin ailesinin evinin bulunduğu sokağın aşağısında inanılmaz derecede yardımcı olan bir sanatçı arkadaşı da vardı... Tory, Bay Dixon'ın onunla bir sanatçıdan çok bir kadın olarak ilgilendiğini fark edene kadar. Hamile olduğu belli olan karısına rağmen. Tory, çalışma odasında onu öpmeye zorladığı günden beri ondan uzak duruyordu.

"Yeni bulduğunuz servetle yapmak istediğiniz şey gerçekten bu mu?" Falconridge sordu.

Adamın devam eden soruları kafasını karıştırdı. "Ne fark eder ki? Babamın paranın çeyizim olarak kullanılmasını şart koştuğunu söylemiştin."

Tekrar ayağa kalkarak pencereden dışarı bakmak için yürüdü. "Doğru. Ama bana bu konuda biraz takdir yetkisi bıraktı."

Kalbinde umut filizlendi.

"Şartları onaylamak için avukatınıza danışmam gerekecek," diye devam etti, "ama bunu yarın yapabilirim. Ben hala bunun parayı kullanmak için aptalca bir yol olduğunu ve size dolgun bir çeyiz kadar bile faydası olmayacağını düşünüyorum. Baban da bunu onaylamazdı sanırım."

Konuyu bastırmak için ayağa kalktı. "Asla bilemeyeceğiz, değil mi? Belki de yaşasaydı öğrenecekti. Ne de olsa annemin sanatsal çabalarını destekliyordu." Çünkü annem yeteneğiyle biraz para kazanmış bir gravürcünün kızıydı. "Benimle birlikte okulu yönetmeyi bile seçebilirdi. Ama bu şansı hiç olmadı, değil mi?"

Dükün sırtı kaskatı kesildi. "Hayır. Asla yapmadı."

"Dolayısıyla onun onaylamış *olabileceği* fikrini tamamen göz ardı edemeyiz."

Falconridge ona baktı, yüz ifadesi tuhaf bir şekilde çelişkiliydi. "Sanırım hayır. Bunu avukatıyla görüşeceğim. Ama bu arada-"

"Bu arada, sana bir sanat öğretmeni olarak yeteneklerimi göstermeme izin ver. Neden size heykel yapmayı öğretmiyorum? Öğretme becerimle sizi etkilemede başarılı olursam, belki de parayı okul için kullanmama izin vermeyi düşünürsünüz. Tabii babamın avukatının onay verdiğini varsayarsak."

"Ben de tam bu arada annemin sana bir Mevsim vermesine izin verebileceğini söyleyecektim."

Bu garipti. Ona şüpheyile baktı. "Sezon neredeyse bitti."

Omuz silkti. "Pekâlâ. Yarım sezon. Annemin yemekte söylediklerine bakılırsa, önümüzde daha pek çok olay var."

Gözlerini elbisesine dikti. "Yas tutuyorum."

Bu onu duraksatmış gibi görünüyordu. Sonra itirazını elinin tersiyle itti. "Öyle olmak zorunda değilsin." Kız ona öfkeyle bakınca ekledi: "Yas tutmaya ne zaman başladığını kimse bilmiyor sanırım. Çünkü anladığım kadarıyla şu ana kadar pek sosyeteye girmemişsin. Bu yüzden muhtemelen yas kıyafetlerini bırakabilirsin ve kimse bunu çok erken bitirdiğini fark etmez."

"Fark ederdim," dedi, onun kendisini bu kadar duygusuz bulmasına biraz kırılmıştı.

"Bayan Morris," dedi nazikçe, "daha mektubumu okumadan onun ölümüne razı olduğunuzu söylemişsiniz."

"Pekala, bu doğru ... ama onun yasını düzgün bir şekilde tutmamak saygı eksikliği gibi görünüyor ..."

"Hepimiz babanıza saygı duyduğunuzu biliyoruz. Başka birinin bilmesinin bir önemi var mı?"

"I . . . Sanırım hayır." Ayrıca, Falconridge ev halkının bir parçası olarak, Alban ve Aubrey için de yas tutması bekleniyordu. Bu yüzden onların ölümünden beri siyah giyiyordu. Aslında, gerçek topluma o kadar seyrek karışmıştı ki, muhtemelen kimse onun yaklaşık altı aydır toplumda olmadığını fark etmemişti bile.

"Yani, eğer yastan çıkarsanız, beyefendilerle tanışmanız ve bir sanat okulu açmak gibi saçma bir plan için evlilik umudundan gerçekten vazgeçmek isteyip istemediğinize karar vermeniz için hala pek çok fırsat olacaktır."

Harebrained planı mı? Adamın cüreti!

"Bence asıl zekice plan, parayı bana bir koca kazandıracak ya da kazandırmayacak bir çeyize yatırmak." Başını iki yana salladı. "Ne de olsa herhangi bir rütbem ya da önemim yok."

"Hatırladığım kadarıyla babanız Vikont Winslow'un kuzeniydi, bu da sizi Vikont'un en yakın kuzeni yapıyor. Bu da

bir rütbesi ya da önemi vardır, kesinlikle."

"Ciddi olun. O Vikont'un üç erkek kardeşi var, yani babama asla miras kalmaz. Tanrı aşkına, diğer kuzenlerinden biri bahçıvan. Ayrıca, yirmi altı yaşındayım, rafin kenarında sallanıyorum. Yani, dürüst olmak gerekirse, neden sosyetenin tüm parlak ışıkları arasında özellikle dikkat çekeyim ki?"

Onu tepeden tırnağa taradı, bakışları kızın teninde açıklanamaz bir şekilde lezzetli ürpertiler yaratan bir bakışla ısındı. "İnanın bana, Bayan Morris. Yirmi altı yaşında olun ya da olmayın, nereye giderseniz gidin dikkatleri üzerinize çekersiniz."

Onun gürleyen sesinin her türlü ilginç yerde uyandırdığı tepkiyle savaştı. "Ben ve beş bin poundum demek istiyorsun."

Gözlerini kırıştırdı. "Doğru. Tabii ki. Yine de zengin bir eş aradığı için küçük bir oğlu suçlayamazsınız. Başka çaresi yok."

Bunu tartışabilirdi ama bir sanat okulu açma hayalini gerçekleştirmesine yardımcı olabilecek adamı kızdırmak akıllıca görünmüyordu. "Sanırım değil."

"Demek istediğim, siz çok hoş, iyi eğitilmiş bir kadınsınız; her erkek size sahip olduğu için kendini şanslı sayar."

Sen bile mi?

Bu düşünce aklına geldiği anda onu bastırdı. İhtiyacı olan son şey, kendi konumundaki bir kadınla asla evlenmeyecek olan dükle romantik bir ilişkiye girmekti. "Tecrübelerime göre, majesteleri, erkekler genellikle bir kadında eğitimin bir değer olduğunu düşünmezler."

"O zaman aptallar." Gözleri azalan güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. "Eğitim herkes için bir değerdir. Baban neden bu kadar çok öğretmenlik yaptı sanıyorsun? Çünkü eğitime inanırdı. Ben de öyle."

"Ama sanat eğitimi değil." Cevap vermeyince ekledi, "Şuna ne dersin? Gündüzleri sana heykeltıraşlık dersleri veririm, geceleri de annen beni senin layık gördüğün ya da istediğin bir etkinliğe getirebilir."

Kardeşim gerçek bir davet gerektirmeyen bir etkinliğe katılıyor. Sezon sonunda, beş bin poundumu nasıl kullanmam gerektiğini düşündüğünüzü tekrar gözden geçirebiliriz."

Uzun bir an için bunu düşünüyor gibiydi.

Sonra başını salladı. "Ama bazı kurallar koymalıyız."

Gülümsemesini bastırdı. "Oh, elbette, kurallar koyun. Toplum ve okullar en iyi kurallarla işliyor gibi görünüyor."

Kaşlarını zar zor kaldırdı. "Sosyal etkinliklerde bir köşeye saklanmayacak ya da refakatçilerle oturmayacaksın. Ya da sadece kız kardeşimle sohbet etmeyeceksin. En azından toplumun bir parçası olmaya çalışmalısın."

"Bir kadının sadece 'Toplumun bir parçası' olmayı seçemeyeceğinin farkındasınızdır. " Kollarını belinin üzerinde kavuşturarak verebileceğı en ilkel pozu verdi. "Bir erkeğı dansa kaldıramam ya da tanıştırmadan kimseye yaklaşamam. Bu nedenle, katılmam gerektiğini düşündüğünüz türden etkinliklere kendimi bile davet edemiyorum."

"Tabii ki hayır. Ama annem davet edildiğinden emin olabilir.

O zaman hep birlikte gider ve tanıştırma işini hallederiz." "Biz mi? Sen de mi katılacaksın?" dedi, yüzündeki kızarıklığı

gizleyemeyerek.

şüphencilik.

Kıkırdadı. "Biri senin sözünü tutmanı sağlamalı. Kız kardeşimin ya da annemin bunu uygulayacağından şüpheliyim."

Doğru, her ne kadar Tory bunu *ona* itiraf etmese de. Ayrıca, eğer katılırsa, onun düşündüğü gibi ilk suyun pırlantası olmadığını hemen görecekti. "Toplumun 'kurallarını' anladığın sürece sorun yok. Fransa'dayken birkaçını unutmuşa benziyorsunuz."

"Eninde sonunda yetişeceğim." Ona çocuksu bir sırıtış fırlattı, tıpkı gürleyen sesi gibi. "Ve eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, zaman zaman beni doğru yöne yönlendirebilirsin."

"Nasıl isterseniz. Sizi yanlış yönlendirmemeye çalışacağım, Majesteleri."

Sırıtışı soldu. "Bana 'Majesteleri' demeyi de bırakmalısınız. Eğer Cemiyet etkinliklerine bir katılımcı olarak katılacaksanız,

Bir hizmetçi gibi konuşmayı bırakmalısın."

"Ben bir hizmetçiyim."

"Pek sayılmaz." İnce biçimli bir kaşını kaldırdı. "Ve o parayı kullanmak için hangi seçimi yaparsan yap, uzun sürmeyecek. Ne de olsa kız kardeşim bir mürebbiyeye ihtiyaç duymak için biraz yaşlandı, öyle değil mi?"

"Bu konuda hemfikiriz. Duke."

"Daha iyi." Kaşlarını çattı. "Sana bana 'Jon' demeni söyledim ama bu toplum içinde yanlış türden bir dikkat çeker."

"Kesinlikle olurdu."

"Gerçi bana özel olarak 'Jon' diyebilirsin," diye takıldı. "Anladığım kadarıyla sen de ailenin bir üyesisin."

Sesi yumuşamış ve boğuklaşmıştı, sanki biri tüylerle okşuyormuş gibi teninde garip hisler uyandırıyordu.

Yüce Tanrım. Ne düşünce ama.

"Bence en iyisi özel hayatımızda bile adabı korumak." *Özellikle özelde.* Kadın başını eğdi. "Dük olduğunu yeni öğrenen bir adam için çok diktatörce davrandığınızı söyleyebilir miyim? Böyle bir beceriyi nereden öğrendiniz?"

"Fransa'da." Omuz silkti. "İnsanlara hâlâ bir dükün oğlu olduğumu hatırlatmak zaman zaman riskli durumlardan kurtulmamı sağlıyordu."

Ona dikkatle baktı. "Bunlar hakkında daha fazla şey duymak çok hoşuma giderdi."

"Evlilik konusunda sizi neyin zorladığını duymak çok hoşuma giderdi," dedi, "ama nedense henüz anlatacak kadar güvenmediğinizden şüpheleniyorum."

"Düşüncelerimi herhangi bir dükle paylaşmam, biliyorsun," dedi hafifçe. "En azından soylu biriyle olmalıyım."

"Belki de sana evlenebileceğin bir kraliyet dükü buluruz," diye karşılık verdi.

Bu, ters bir cevap gerektirecek kadar gülünçtü. "Böyle bir durumda ben de onunla evlenmeyi düşünürdüm, ancak benimle sadece beş bin pound için evlenirse ona saygı duymam."

Oldukça dolgun dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Ben de öyle." Birden gülümsemesi soldu. "Ama çok uzaklara seyahat ettik. Şartlarımı kabul ediyor musun?"

"Kimse bana sormazsa dansa nasıl katılacağımı hâlâ açıklamadınız."

"Size sorulacak," dedi yine tuhaf bir ciddiyetle, "sadece ben ve iki détenus arkadaşım, Komutan Scovell ve Lord Heathbrook tarafından."

Onun arkadaşlarıyla hiç tanışmadığı için nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Dük ile dans etmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmemeye çalıştı ama bunun ya büyüğü ya da utanç verici olacağını biliyordu. Hangisi olduğunu söylemek zordu. "Arkadaşların kaç yaşında?"

"Benden daha genç," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Sorun değil o zaman. Ayrıca, acıma danslarında oldukça iyiyimdir."

Homurdandı. "Güven bana, Heathbrook ve Scovell sana ulaşmak için sıraya . O kadarından eminim."

"Sadece bu ifade bile sosyeteden ne kadar uzun süredir uzak olduğunuzu gösteriyor." Adam kaşını kaldırınca, kadın kendini tuttu. "Efendim, rütbeli erkekler aniden varise dönüşen mürebbiyeleri kolay kolay kabul etmezler. Ya da en azından mürebbiyelerin gerçekten varis olduklarından emin olana kadar."

"Bunu basına duyurmalı mıyım?" diye sordu kuru bir sesle. Kadın renk değiştirdi. "Hayır, kesinlikle."

Yakınına eğildi. "Böyle güzelce kızarmaya devam et tatlım, erkekler ayaklarına kapanacak."

"Bana 'tatlım' demeye devam et," diye karşılık verdi, nabzının bu şaşırtıcı sevecenliğe nasıl tepki verdiğini görmezden gelmeye çalışarak, "ve basın beni neden desteklediğin konusunda spekülasyon yapacak."

Gerçekten üzgün görünüyordu. "Bağışlayın beni. Bu ... şey ... ağızımdan kaçtı."

"Peki." Çarpan kalbine rağmen, umursamaz bir gülümsemeyi başardı. "Bana 'tatlım' demekten kaçınırsanız, 'Majesteleri' ifadesini kullanırken dikkatli olurum. "

"Bunu yapabilirim. Ancak bunun benim koşullarımı kabul ettiğiniz anlamına geldiğini varsayıyorum."

Onun yanından geçerek limana doğru yürüdü ve titreyerek kendine ikinci bir bardak doldurdu. Buna ihtiyacı olacaktı. "Derslerimiz için kurallarımı belirlememe henüz izin vermedin."

Bu onu kısa kesmiş gibi görünüyordu. "Elbette, kurallarınızı belirleyin. Sadece her günümün önemli bir kısmını düklüğün defterlerini inceleyerek, muhasebecilerimle, arazi kâhyalarımla ve emlak yöneticilerimle konuşarak, kendimi tanıyarak geçirmem gerektiğini unutmayın-"

"Başka bir deyişle, şimdiden anlaşmamızın size düşen kısmından sıyrılmaya çalışıyorsunuz."

Ağzını açtı, sonra kapattı. Sonunda, "Tabii ki hayır. Kurallarınıza devam edin."

Limon şarabını yudumlarken hiçbir kuralı olmadığını fark etti. O bir sanatçıydı, kurallar onun için anathema idi.

Yine de için kurallar koymayı seviyordu. Yoksa nasıl Chloe'nin mürebbiyesi olabilirdi? Elbette onun için de kurallar yaratabilirdi.

"Öncelikle," dedi ipek gibi, "sana öğretmem için bana günde en az üç saat ayırmalısın."

"Üç saat -"

"Evet. Bu sanat derslerini ciddiye almalısın, özellikle de beni altın tasmalı eğitimli bir fino köpeği gibi şehirde gezdirmek istiyorsan. Ya da daha doğrusu gümüş bir tasma, çünkü beş bin pound büyük çeyizlere göre o kadar da fazla değil."

Gerçi iş okul açmaya geldiğinde bu bir servetti.

Homurdandı. "Senin bir fino köpeği gibi eğitilebileceğinden şüpheliyim. Bunun için fazla inatçı görünüyorsun."

"Doğru." Bu söz onun dudaklarına bir gülümseme getirdiğinde, devam etti. "Mesele şu ki, çok fazla

Yapacak önemli düklük işleri var ama benimle dersteyken dikkatini vermeni bekliyorum."

Canavar ona sırttı. "Her zaman dikkat ederim." "Güzel. Çünkü senden ona da kendi yaratığına davrandığın gibi davranmanı bekliyorum.

diğer faaliyetler - odaklanma ve öğrenme niyetiyle. Ders alırken şekilde rahatsız edilmeyeceksin - toprak kahyandan, uşağından, hatta détenu arkadaşlarından bile. Chloe için asla kesintiye izin vermedim, senin için de vermeyeceğim."

Bu onun yüzündeki sırtımayı sildi. "Eğer Chloe bu kurala uyabiliyorsa, ben de uyabilirim."

"Dil, efendim," demekten kendini alamadı.

Gözleri parlayarak ona doğru yürüdü. "Hem bana hem de Chloe'ye bir tür ders verdiğiniz için bana sorumlunuzmuşum gibi davranabileceğinizi sanmayın, Bayan Morris. Siz *benim* mürebbiyem değilsiniz. Ve istediğim kadar küfredeceğim."

Ve burada işgüzar dük yine çirkin yüzünü gösterdi. "Babam senin küfürlerine katlandı mı?" diye sormak zorunda kaldı.

Ondan birkaç santim ötede durdu, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama sonra bunu düzeltti. "Başlangıçta değil, hayır. Ama sadece bana tarih, sanat, felsefe ve klasikler hakkında geniş bir bilgiye sahip, düzgün bir beyefendi olmayı öğretmeye çalıştığım için."

Sesi acılaştı. "Napolyon bize ve détenus arkadaşlarımıza savaşta centilmence ya da başka türlü hiçbir kural olmadığını öğretmeye karar verdiğinde bundan vazgeçti. Baban kendi kendine küfretmeye bile başladı. Bir Fransız hapishanesindeyken yapmamak zor."

Huysuz dük geri dönmüştü, sürgününün yaralarından bir türlü kurtulamayan dük. Bu onu oldukça üzmüştü. "O zaman küfür etmeme kuralından vazgeçelim. Kendi babamın uymadığı bir kurala sizin uymanızı beklemek pek mümkün değil."

"," diye tersledi. "Başka var mı?"

Bu konuda yanlış bir yol izliyor olabileceği kafasına dank etmeye başladı. Dükün, sorumluluğun ya da kötü anıların altında ezilmeyeceği bir yere ihtiyacı vardı. Her şeyden çok, bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Ayrıca, onu kışkırtarak hiçbir yere varamazdı. "Evet. Bir kural daha."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Devam et."

"Önemli olan tek şey: derslerimizden keyif almanız."

Belli ki bu onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. "Pardon?"

"Derslerimiz . . . ve sonraki çalışmalarımız." Ses tonunu yumuşattı. "Sanat yaratmak muhteşem bir şeydir Duke. Aynı zamanda acı verici, özgürleştirici, kışkırtıcı ve fedakârdır; tüm bu farklı duygular bir araya geldiğinde ödüllendirici bir deneyimdir. Sanat yaratmak ruhunuza şarkı söyletebilir. Ama sadece ona teslim olursanız. Sadece bu yönünüzü çıkarırsanız. yüzden eğlenmene bak. Bu benim son kuralım.

-"Derslerimizden keyif aldığınızı umuyorum."

Bu fikir onu şaşkına çevirmiş görünüyordu. "Ben ... şey ... deneyeceğim." Sonra yüz hatlarını esrarengiz bir ifadeye büründürerek elini uzattı. "*Şimdi*, pazarlığımızın şartlarını kabul ettik mi?"

Onun elini sıktı. "Sanırım öyle, evet."

Ama kadın eldivenini çekmeye başladığında, adam eldivenini birkaç dakika daha tuttu ve tırnakları yırtık ve kısa olan parmaklarına baktı. Adam geldiğinde bir mermer parçasını yontmakla uğraşıyordu, o zamandan beri tırnaklarını düzeltecek zamanı olmamıştı ve ne kadar kötü göründüklerini hatırlamadan yemek yemek için eldivenlerini çıkarmıştı. Gelecekte buna daha çok dikkat etmesi gerekecekti.

Yine de bunlar bir sanatçının tırnaklarıydı, utanılacak bir şey değildi. Ama onun incelemesi altında utanmaya başladı. Özellikle de başparmağıyla tırnakların izini sürdüğünde, sanki varlıkları karşısında şaşırmış gibiydi.

"Gerçekten heykel , değil mi?" dedi yumuşak bir sesle, bakışlarını onunkilere kaldırırken.

"Gerçekten istiyorum." *Adamın* eline baktı ve yara izlerini yakından görünce yüzünü buruşturdu. "Ve sen gerçekten bir tutsaktın."

Sertleşerek elini bıraktı. "Gerçekten öyleydim. Bununla bir ilgisi olduğundan değil."

Bunun büyük ölçüde bununla ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Bütün durum tuhaf görünüyordu -çeyiz parası, babamdan her zaman suçluluk duygusuyla bahsetmesi ve hatta yurtdışında geçirdiği zaman hakkında konuşmak istememesi.

Ona sırtını dönerek eldivenlerini giymek için yürüdü ve "Yarın görüşürüz," diye mırıldandı.

Bunu söylerken kullandığı muğlak üslup, kadının her şeyi kesinleştirmeye kararlı olmasını sağladı, böylece taahhütten kaçamayacaktı. "Tam olarak yarın sabah. Çünkü sabah dokuzda sanat odasında derslerimize başlıyoruz."

Sonra adam itiraz edemeden kadın kaçtı.

Ama koridorda aceleyle ilerlerken, yarı korkuyla Dük'ün peşinden gelip onu küstahlığından dolayı azarlamasından korkarken, buna o kadar da aldırmayabileceğini fark etti. Dük oldukça etkileyici bir adam olduğunu kanıtlıyordu.

Ve büyüleyici adamlar her zaman onun düşüşü olmuştur.

Bölüm 6

*Derslerimizle eğleniyor musunuz? Derslerimize sanatla
başlıyoruz*

sabahın dokuzunda?

Jon, az önce kılıç tokuşturduğu kadının sonsuz bir zarafet ve biraz da kibirle odadan çıkıp gitmesinin ardından şaşkın şaşkın bakakaldı. Evet, kazanacağından son derece emin bir şekilde bir düke meydan okuyup ona karşılık verme şansı tanımamak için kullanılabilecek kelime buydu.

Bugünlerde İngiliz kadınlarını kesinlikle farklı kılıyorlardı, alışılması gereken başka bir şey.

Peki lanet olası sanat odası neredeydi? Daha önce hiç olmamıştı. Daha da önemlisi, Tanrı aşkına, *yarın* "derslere" nasıl başlayacaktı? Bayan Morris'in bir sanat okulu işletebileceği hayaline kapılmaktan çok daha önemli işleri vardı.

"Eee?" diye sordu annesinin kapı aralığından gelen sesi. "Siz ikiniz bu kadar uzun süre neyi tartıştınız?"

Şeytan, annesine gerçeğin bir kısmını anlatmak zorunda kalacağını ya da Bayan Morris'e bunu kendisinin soracağını kabul etti.

"Chloe'nin mürebbiyesine babasının mirasının vasisi olduğumu bildiriyordum. Ve ona yüklü bir miras bıraktı." Ama paranın nereden geldiğini açıklamayacaktı. Annesinin bunu onaylayacağından şüpheliydi.

Yemek odasına girdiğinde kaşları çatılmıştı. "'Düzenli' ne kadar?"

"Beş bin pound."

Orada ağzı açık durma sırası ondaydı. "Dr. Morris'in o kadar parası mı vardı? Neden karısının bundan haberi yoktu? O paraları kullanabileceğinden şüpheleniyorum. Özellikle de benden bir şey alamayacak kadar gururlu olduğu için."

"Onu Verdun'da ele geçirdi, bu yüzden ona güvenli bir şekilde göndermenin bir yolu yoktu. Tabii ben dönene kadar." Şimdi annesine de yalan söylüyordu ama yapacak bir şey yoktu.

Annesi yelpazesini açtı. "Yurtdışında, babanın seni büyük tura götürmesi için ödediğinden daha fazla para mı *kazandı*?"

"Bir kısmı babamın ona ödediği paradan geliyordu. Dr. Morris sadece benim büyük turum nedeniyle Verdun'da bulunduğundan, ona harcadığımız paradan arta kalanı alabileceğini söyledim." Bu da 1809'un başlarında tükenmişti. "Bekle, babamın Dr. Morris'e başlangıçta ne kadar ödediğini biliyor musun?"

"Şey . . . Yani babanız *tam olarak* söylemedi ama bu tür şeylerin ne kadara mal olduğunu biliyorum. Arkadaşım Angela bana oğlunun ayı liderine, affedersiniz, *öğretmenine* ne kadar ödendiğini söyledi. Bu miktarın sadece yarısıydı."

"Babam Morris'e karşı daha cömertti. Bu arada, *ayı lideri* teriminden nefret ederdi. Eğittiği kişilere bundan daha fazla saygı duyardı." Gerçi Jon'un durumunda bu terim gerçeğe çok yakındı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi annesi. "Ve babanın cömert davranmasına da aynı derecede sevindim. Gerçi Dr. Morris'in karısını ne kadar zor durumda bıraktığı düşünüldüğünde oldukça şaşırdım. İnsan sonuç olarak adamın karısına karşı cömert olacağını düşünüyor."

Jon irkildi. Morris'i onurlu biri olarak göstermediği için omuzlarına bir suç daha yüklenmişti. Gerçi gerçek ortada bir yerdeydi.

Annem yelpazesini ileri geri sallayarak yemek masasının etrafında döndü. "Victoria beş bin sterlinle ne yapmayı düşünüyor? Tanrı biliyor ya, o kadar parayla burada herhangi bir pozisyonda kalmasına gerek yok."

"Karışık bir durum." Ona Bayan Morris'in çeyiz için kullanması "şartından" bahsetti.

"Babası bu şekilde sınırlamakta haklıydı. Bir çeyiz, mirası için en iyi kullanım olacaktır. Ne de olsa nazik bir şekilde yetiştirilmiş."

Kızın ne kadar nazik yetiştirildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama dans eden mavi gözleri ve gümüş benekleri, dalları saçlarından kaçan altın rengi saçları ve keşfetmek için yanıp tutuştuğu kıvrımlı vücuduyla kesinlikle güzel yetiştirilmişti. Bir koca bulmakta hiç zorlanmayacağı kesindi ... ve sonra o mükemmel pembe dudaklarından üflenene bir öpücükle adamın etrafından dolaşacaktı.

Yine *de onu* atlatmak için cazibesini kullanmayı denememişti. Ne kadar şaşırtıcı. Fransa'da birden fazla kadın bunu denemişti ama çoğunlukla başarısız olmuşlardı.

Bayan Morris başarmış olabilirdi. Her nasılsa hem nazlı hem de masum olan ince gülümsemesi, her seferinde adamın nabzını ateş gibi yükseltiyordu. Bu kesinlikle sinir bozucuydu. Kadınların her zamanki bariz manipölasyonlarına karşı bağışıklığı olan adam, onun farkında olmadan yaptığı manipölasyonlarla gardını düşürdüğünü fark etmişti.

Yoksa neden ona her şeyin nasıl olacağını söylemek yerine onunla o lanetli pazarlığı kabul etsin ki?

Onun güçlü cazibesinden kaçmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu pazarlık kesinlikle yüzüne geri dönecekti. Bir kere, onu öpme, okşama isteği duymadan onunla bu kadar yakın bir yerde nasıl birlikte olabilirdi ki?

. onu baştan çıkarmak mı? Elbette bunların hiçbiri kabul edilemezdi, özellikle de babasının ve dolayısıyla kendisinin hayatını nasıl mahvettiği düşünüldüğünde.

Hepsine lanet olsun. Kız kardeşinin mürebbiyesine salyalarını akıttığına göre çok uzun zamandır kadınsızdı.

Kız kardeşinin çekici, zeki ve ona tamamen yasak olan mürebbiyesi.

Kendini elindeki konuya dönmeye zorladı. "Parayı çeyiz olarak kullanmanın Bayan Morris'e sağlayacağı avantajları görmenize sevindim anne. Korkarım babasının şartlarından pek memnun kalmadı."

"Oh, pish, bunun bilgeliğini görmesini sağlayacağım. Bunu bana bırakın."

"Aslında bundan daha fazlasını yapacağını umuyordum." Annesi gri bir kaşını kaldırdı.

"Onu sosyeteye takdim etmenizi istiyorum."

Annem şaşkın görünüyordu. "Onu ne olarak sunacaksınız?" "Evlilik pazarındaki uygun bir kadın olarak tabii ki."

Ona göz kırptı. "Aynı zamanda kız kardeşine hava mı atıyorum?"

"Ah, ama planımın güzelliği de burada. *İkisi* de sizin tarafınızdan destekleniyorsa, ikisinden de dans etmeleri istenecek ve Bayan Morris'in mevcut durumu göz önüne alındığında, bir koca bulma fırsatını değerlendirmemesi aptallık olur. Bu da Chloe'nin dansı kabul etmekten başka çaresi kalmayacağı anlamına geliyor."

"Oh! Şimdi ne demek istediğini anladım." Annem şöminenin yanına gitti, bir süre şömineye baktıktan sonra dönüp ona baktı. "Bayan Morris takdim edilmeyi kabul etti mi?"

"O yaptı." Bazı şartlarla birlikte. *Bunlardan* anneme kesinlikle

Annesi ona şüpheyle baktı. "Parayı çeyiz için kullanma fikrinden hoşlanmamış olsa da."

"Dediğim gibi, babası ona seçme şansı vermedi. Vasiyetinde böyle bir madde var." Jon'un bir şekilde ortaya çıkarmak istediği, biraz sahte bir versiyon. "Biliyorsun, ben onun mirasının yöneticisiyim." Gerçekte olduğu gibi.

"Peki o zaman. Her şey , değil mi?"

Annesi, Bayan Morris'in Sezon'da Chloe'ye katılması fikrine karşı çıkmamış gibi görünerek onu rahatlattı.

Sonra volta atmaya başladı. "Tabii ki, sosyal takvimde fazla zaman kalmadı."

"Sanırım bana daha önce sosyal takvimde bolca zaman kaldığını söylemiştiniz," dedi sert bir bakışla.

Renklendi. "*Senin* için canım, Chloe için değil, hele yaşı göz önüne alınırsa Victoria için hiç değil. Çeyiziyle bile koca bulmakta zorlanacaktır."

Kendisi yokken Cemiyet'teki tüm erkekler kör ve sağır olmadıysa, bundan bir şekilde şüphe duyuyordu.

Asaletle olan bağlantısı ne kadar uzak olursa olsun, Bayan Morris'in kaliteli olduğunu herkes görebilirdi.

"Bu yüzden, onu doğru bir şekilde ortaya koyarak başarılı olmasını sağlamalıyız." Annesi durup ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Mirasının bir kısmını elbise, ayakkabı ve benzeri şeyler için kullanabilecek misiniz? Çünkü bunlara ihtiyacı olacak."

Kahretsin, bunu hiç düşünmemişti. "Babasının avukatıyla konuşmam gerekecek. Bunu hemen yapmayı planlıyorum." Parasını kendisi ödemek zorunda kalacaktı, elbette gizlice. "Ama eminim bunun için de fon vardır."

"Öyle mi? Çünkü böyle şeyler ucuz değildir. Onu da suareme dahil etmemiz gerekecek, bu da odağı biraz değiştirmemiz anlamına geliyor."

Planı her an daha da karmaşıklıyordu.

Annesi tekrar volta atmaya başladı. "Tiyatroya gittiğimizde Greenwood Düşesi'ne danışarak başlayabiliriz. Victoria'yı kendi işlerine davet etme nezaketini her zaman göstermiştir. Düşes, Victoria'dan skeçleri hakkında tavsiye almaktan hoşlanır."

"mi?"

Annem küçümseyici bir el salladı. "Genç kadınlar bilirsin.

Kendilerini sanatçı sanırlar. Nedenini anlayamıyorum. Ama Victoria'nın renk ve çizgi konusunda iyi bir sezgisi var. Tadilat konusunda zaman zaman ben de ondan tavsiye istemiştim."

Durdu. "Chloe'ye Victoria'yı sunma fikrinden bahsettin mi?"

"Tanrı aşkına anne, az önce *sana* söyledim. Nasıl da şeytan Chloe'ye söyleyebilir miydim?"

Burnunu çekti. "Bu kadar huysuz olmana gerek yok. Sadece sordum." Durakladı. "Gerçi düşününce, muhtemelen Chloe'ye şimdiye kadar kendisi söylemiştir, yani iş bitmiştir. Bu ikisi hırsızlar kadar hızlı."

"Sanırım 'hırsızlar kadar *kalın*' demek istedin, anne."

"Bilmiyorum." Kadın ona şüpheyle baktı. "Demek istediğim, birbirlerine her şeyi hemen anlatıyorlar. Bilirsiniz, hırsızlar gibi

suçlarını planlarken. Hırsızlar nasıl kalın olabilir? Bu hiç mantıklı değil."

"Pekâlâ." Kendini bildi bileli annesi popüler deyişlerin içini boşaltırdı. Babası bunu görmezden gelmişti, diğerleri de öyle. Belki de Jon'un bu geceki huysuz ruh halinin bir işaretiydi bu, artık buna kolayca tahammül edemiyordu. Chloe ile Bayan Morris'in hırsızlar kadar "kalın kafalı" olduklarını kastettiği çok açıktı.

İnledi. Bu da kız kardeşinin muhtemelen onun mürebbiyesiyle "ders" yaptığını zaten bildiği anlamına geliyordu. Chloe'nin bundan ne anlam çıkaracağını düşünmek bile istemiyordu.

"Her neyse, Victoria'ya gerçek bir görücüye çıkma fırsatı veremeyiz," dedi annem, "çünkü kraliçe bu yılki tek davetine çoktan ev sahipliği yaptı. Majesteleri onlar için çok yaşlandığını söylüyor. Doğrusu, bugünlerde oldukça hasta görünüyor."

"Bayan Morris'i en iyi şekilde nasıl takdim edeceğinizi düşünme işini size bırakıyorum. Siz üçünüze etkinliklerde eşlik etmek ya da davetiyeleri ayarlamak gibi hangi hizmetleri sağlayabileceğimi bana bildirin, gerçi insanların bu konuda benden çok sizi dinleyeceğini söyleyebilirim."

Annesi başını salladı. "Artık dük sensin oğlum. Herkes seni dinleyecek." Onu kolundan tutmak için yaklaştı. "Ama şu anda yorgun görünüyorsun ve eminim uzun bir gün olmuştur, bu yüzden belki de ikimiz de emekli olsak iyi olur."

Yavaşça kendini onun kolundan kurtardı. "Yapacağım, söz veriyorum. Ama önce babamın ... çalışma odamda yapmam gereken birkaç şey var, bir bardak daha Porto şarabı içtikten sonra. Kahvaltıda görüşürüz."

"Nasıl isterseniz." Onu yanağından öptü. "İyi uykular sevgilim. Geri döndüğün *için çok* mutluyum."

Kadın gidene kadar izledi ve kendine on dakika daha süre tanıdı. Sonra kapıdan çıkıp koridora çıktı ve uykulu uşaktan paltosunu istedi. "Sanırım Kershaw arabamın getirilmesi için gerekli ayarlamaları yapmıştır."

Uşak başıyla onayladı. "Dışarıda bekliyor, ." "Teşekkür ederim."

Birkaç dakika içinde Jon, daha önce Eastcheap'te hâlâ var olduğunu tespit ettiği Traveler's Inn and Tavern'e doğru yola çıkmıştı. Babasının artık kendisine ait olan eski cep saatini çıkardı ve zamanı not etti. Zaman kaybetmeden orada olmalıydı. Heathbrook ve Scovell onunla orada buluşacaklardı; ikisi de randevuyu kabul ettiklerine dair not göndermişlerdi.

Oraya vardığında, arkadaşlarının zaten beklemekte olduğu özel bir odaya götürüldüğünde şaşırды, belli ki ilk biralarını içiyorlardı.

Scovell elini sıkmak için ayağa kalktı. "Yeterince uzun sürdü."

"Saatime göre," dedi Jon, "tam zamanında geldim." Heathbrook koltuğuna yayılarak oturmaya devam etti. "Sanırım Scovell eve varmanızın çok uzun sürdüğünü söylüyor." "Oh.

Sanırım öyle." Jon bir tankard bira sipariş etti.

Kapının hemen dışında duran hizmetçi. "Siz ikiniz yeni Londra'ya ayak uydurmuş ."

"Yapabildiğim ölçüde," dedi Scovell. "Kaptanlığa terfi ettim. Yeni askerleri eğitmem için beni Portsmouth'a gönderecekleri söyleniyor. Gerçi savaş bittiğinde onlara neden ihtiyacımız olduğunu kimse tahmin edemez."

"Amerika'daki savaş hala devam ediyor, değil mi?" Jon işaret etti.

"Doğru. Ama elimden gelse bir sürü acemi askere Amerika'ya kadar eşlik etmeyeceğim. Yeni üniformamı terziden daha yeni aldım ve üzerinde delik açmak gibi bir niyetim yok."

Jon onun ses tonundan sadece yarı şaka yaptığını anlayabiliyordu.

Heathbrook, "İkimiz de yeni giysiler aldık," diye espri yaptı. "Bu arada siz 1802'den fırlamış gibi görünüyorsunuz."

"Ve sen de çok fazla domuz turtası yemiş gibi görünüyorsun."

Dürüst olmak gerekirse bu biraz abartılıydı. Heathbrook yıllardan beri olduğundan daha dinç ve sağlıklı görünebilirdi ama hâlâ bir gram bile yağ yoktu. Jon ise

Heathbrook tutsaklığını bilgi toplayarak geçirmiş, İngiliz askerleriyle yakın temasta bulunma zorunluluğundan yararlanarak her türlü savaş yöntemini öğrenmişti. Kont bir daha gafil avlanmamaya kararlı olduğunu söylemişti.

"En azından eski giysilerim artık üzerime oluyor." Heathbrook çalışılmış bir kayıtsızlıkla Jon'un elini sıkmak için ayağa kalktı. "Palto giymiş bir iskeletsin sen. *Majesteleri*."

Jon tek kaşını kaldırarak, "Bu kadar yeter," dedi. "Geldiğimden beri insanlar her beş dakikada bir bana 'Majesteleri' diye hitap ediyor."

"Ne bekliyordun ki?" Scovell kıkırdadı. "Artık dük sensin."

"Yüce Tanrım, ona Falconridge demeye başlamamız gerekecek, değil mi?" Heathbrook sırtarak söyledi.

"Bana ne dediğiniz umurumda değil," dedi Jon, "'Majesteleri' olmadığı sürece. "

"Buna alışsan iyi olur," dedi Scovell. "Hayatının geri kalanında bu Londra'nın her yerinde olacak."

"Ya da en azından önümüzdeki birkaç gün," diye ekledi Heathbrook, "yakında açlıktan ölecekmişsin gibi görünüyor." Jon'a oturmasını işaret eden Heathbrook kendi rahat koltuğuna geri döndü.

"Bunun bir nedeni var." Jon oturdu ve onlara İngiltere'ye dönüşünün karmaşık ve dolambaçlı yollarını anlattı.

Scovell kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "En azından bu, buraya gelmenizin neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklıyor."

"Ayrıca," diye ekledi Jon, "Bitche'ye gönderildiğimizde geride bırakmak zorunda kaldığım eşyaları almak ve sorular sormak için Verdun'a uğradım."

"Ne hakkında?" Scovell sordu.

"Matmazel Bernard, elbette. Ben de onu aramak için Paris'te birkaç gün geçirdim."

Heathbrook sandalyesinde doğrulurken, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "O değil-"

"Bekle," diye araya girdi Scovell, çevresini sadece askerlerin sahip olduğu o uyanık farkındalıkla taramak için durakladı. Hizmetçi elinde Jon'un kadehiyle görüldüğünde Scovell adam gidene kadar bekledi. Sonra Scovell kapıyı kapattı ve Heathbrook'a bakmak için kapıya yaslandı. "Devam et."

Heathbrook gözlerini devirerek Jon'a kaşlarını çatı. "Matmazel Bernard kaçış planlarımızı Verdun'daki Komutan Courcelles'e açıklamadı. Onun yaptığını düşünmekte neden ısrar ediyorsunuz anlamıyorum."

Jon homurdandı. "Onun muhtemelen Morris'in metresi olduğunu kabul ediyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse emin olmak zor," diye söze girdi Scovell. "Birlikte zaman geçirmiş olmaları sevgili oldukları anlamına gelmez. Ne de olsa bir görevi vardı, ev sahibimiz için çalışıyordu. Ama itiraf etmeliyim ki Morris onun hakkında oldukça ketumdu ve ne zaman birlikte olsalar çok samimi görünüyorlardı."

Heathbrook, "*Öyle görünüyordu,*" diye mırıldandı. "Onu Paris'te mi buldun, Jon?"

"Onu hiçbir yerde bulamadım. Bitche'ye götürüldüğümüz sırada Verdun'dan ayrıldığı söylendi ama onu Paris'te bulamadım. Bu bile tek başına şüpheli."

"Belki ama Paris büyük bir şehir," diye Scovell. "Ve savaşın sona ermesinin yarattığı kargaşa içinde birini bulmak çok zor olurdu."

"Annesinin bazı komşularını buldum bana her iki kadının da tahttan çekilir çekilmez Fransa'yı terk söylediler. Bu çok şey anlatıyordu."

Heathbrook homurdandı. "Belki bir cilt, o da belki."

Jon gözlerini Kont'a dikti. "Neden hep onu savunuyorsun?"

"Neden hep onu suçluyorsun?" Heathbrook karşılık verdi.

"Çünkü biri bize ihanet etti," dedi Jon, "ve en olası şüpheli de o."

Heathbrook kara kaşlarından birini kaldırdı. "Sen sadece Morris'e olan kahraman tapınmanı mahvettiği için ondan hoşlanmıyorsun."

"Ve siz de bu kadar güzel bir kadının kötü kadın olabileceğine inanamıyorsunuz."

Scovell öne çıktı. "Bu bizi hiçbir yere götürmez beyler. Başka şüphelilerimiz de var, bazılarını Fransa'ya dönmeden soruşturamayız bile."

"Sizi bilmem," dedi Heathbrook, "ama ben Napolyon Elba'da ölene kadar Fransa'ya dönmeyeceğim."

Jon Scovell'e düşünceli düşünceli baktı. "İngiltere'ye vardığımızda kuzenin Binbaşı'dan daha fazla bilgi alabileceğini söylediğini sanıyordum."

"Henüz savaştan dönmedi. Yine de kulağımı dört açmaya devam edeceğim."

"Kötü adamımız hakkında neden bir şey bilsin ki?" Heathbrook sordu.

Scovell sessiz kalınca Jon, "Çünkü savaş sırasında istihbarat işleriyle uğraşıyordu, bu yüzden Napolyon'un casuslarıyla ilgili şeyler duymuş olabilir," dedi.

"Ben daha çok *Courcelles'in* casusları konusunda endişeliyim," dedi Scovell, "çünkü onlardan biri ona planlarımızı anlattı. Kadın ya da erkek, o kişi olmasaydı, Bitche'ye asla varamazdık."

"Matmazel Bernard'ın Courcelles'in düzenli casuslarından biri olduğundan emin değiliz," dedi Jon tedirginlikle. "Bizden ya da Morris'in kendisinden kaçışla ilgili konuşmalara kulak misafiri olduğun için bizi ihbar etmiş olabilir."

"Evet, ama Morris'in sevgilisiyse neden bizi ihbar etsin ki?" Heathbrook tersledi.

Scovell, "Çünkü Courcelles casuslarını, tebaalarına mümkün olan her şekilde yaklaşımları için eğitmiştir," dedi.

Heathbrook, "Bak şimdi," dedi. "O jandarmanın, bizi komutana ihbar edenin bir İngiliz olduğunu söylediğini duyduğunuzu söylemişsiniz."

Scovell'in Fransızcası akıcıydı, ancak bu gerçeği tutsaklığının ilk gününden beri gardiyanlarından gizlemişti. Bunun ona şeyleri duymasına düşündüklerini kendisinin yapamayacağını söylemesine izin verdiğini söylemişti.

Özünde bir asker olduğunu anlamanın başka bir yolu.

"Tam olarak öyle demedim," diye karşılık verdi Scovell. "Jandarmanın bizim insanlarımızdan birinin bize nasıl göz koyduğuyla ilgili şaka yaptığını söyledim. Bir 'İngiliz' demedi. Bir erkek olduğunu bile söylemedi."

"Yine de," diye karşı çıktı Heathbrook, " 'bizden biri' kiraladığımız evin sahiplerini, sık sık gittiğimiz dükkanların sahiplerini kapsayabilir."

Jon kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ya da Matmazel Bernard, ki o da bizim çevremizin bir parçası sayılırdı," dedi.

"Ya da başka bir détenu," diye belirtti Scovell. "Bana bu ihtimal dışı değil. İkinizin de çok iyi bildiği gibi, komutan esir arkadaşlarımızın zayıflıklarıyla oynama konusunda mükemmeldi."

Bu teori Jon'u her zaman huzursuz etmişti. "Eğer başka bir détenu'ysa, o zaman o kişi muhtemelen şimdi İngiltere'ye dönmüştür. Bu gerçekten bir ihanet olurdu, değil mi? Kendi türümüzden birinin para, özel ayrıcalıklar ya da başka bir şey için bizi ele verdiğini düşünmeye dayanamıyorum."

"Bizden önce başkalarının da başına geldi, yani akıl almaz bir şey değil." Heathbrook'un sesi sertleşti. "Yine de bunun bir détenu olduğunu öğrenirsem, ellerimi o piçin boynuna dolayıp canını sıkmaktan büyük zevk alacağım."

"Kana susamış tehditleri bırak Heathbrook," dedi Scovell. "Bu kişinin İngiliz olduğunu öğrenirsek yetkililere teslim edeceğimiz konusunda anlaşmıştık."

Jon, "Kendi adıma," dedi, "ona ya da *ona* adalet sağlandığı sürece memnunum."

"Ama dürüst olmak gerekirse," dedi Scovell, "şu anda ilerlemek için hala yeterince bilgimiz yok."

Haklıydı. Konu strateji olduğunda Scovell her zaman haklıydı.

"O halde bir şeyler öğrenmeliyiz, değil mi?" dedi Jon. "Benim önerim şu. Scovell, Donanma'daki ve eğer varsa Ordu'daki bağlantılarını araştırmaya devam etmelisin. Özellikle de istihbaratçılar arasında. Hükümet casus eksikliği konusunda ne derse desin, hepimiz casusları olduğunu biliyoruz."

Jon Heathbrook'a döndü. "Sen ve ben Verdun'da en az sekiz yıl geçirmiş olan Londra'daki diğer détenus'ların kökünü kazımalıyız. Aramızda, bize kimin ve neden ihanet etmiş olabileceği hakkında daha fazla şey öğrenebiliriz. Kaçarken yakalandıktan sonra Verdun'a hiç dönmediğimiz düşünülürse, diğerleri bizim bilemeyeceğimiz bir şey biliyor olabilirler."

Heathbrook, "Détenuslar tarafından yazılmış ve burada, Londra'da yayınlanmış bir dizi kitap var," dedi. "Onları da okumalıyız. Rastgele bir yorumun ne zaman yazarın farkında olmadığı başka bir şeye işaret edeceğini asla bilemezsiniz."

"İyi fikir. Ve ikiniz de şehre geldiğinizde notlarımızı karşılaştırmak için buluşmalıyız." Jon ayağa kalktı. "Bir şey daha var. Kaçma girişimimiz için Fransız pasaportlarımızı taklit eden oymacı Beasley'nin İngiltere'ye dönüp dönmediğini bileneğiniz var mı? Ona bir şey sormak istiyorum."

"Cheapside'da ailesiyle birlikte bu adreste yaşıyor." Scovell bunu bir not kâğıdına not etti ve Jon'a uzattı. "Heathbrook ve ben kısa bir süre önce onunla bir tavernada karşılaştık ve Bitche'ye gönderildikten sonra Verdun'da olan her şeyi öğrenerek keyifli bir iki saat geçirdik. Sör Percy Tindale'in Arras'ta öldüğüne dair söylentiler olduğunu söyledi, ne yazık ki."

"Lanet olsun," dedi Jon. "Umarım söylentiler yanlıştır." Baronet onlarla birlikte kaçmayı planlıyordu, ta ki iki hafta önce Courcelles tarafından bir suç işlerken yakalanıp ceza olarak Arras'a gönderilinceye kadar. "Yolda jandarmalardan bir şeyler duymuş olabilir."

"Beasley, biz ayrıldıktan kısa bir süre sonra Courcelles'den kurtulduklarını söylüyor," diye ekledi Heathbrook, "ve yeni adam oldukça onurlu çıktı."

"Evet, Paris'e giderken orada durduğumda bunu duymuştum." Jon üzüntüsünü belli etmemeye çalıştı. "Morris'i dinlemeli ve kaçmaya çalışmak yerine olduğumuz yerde kalmalıydık."

Heathbrook, "Savaşın üç yıl içinde biteceğini bilmiyorduk," dedi. "Kimse bilmiyordu."

Heathbrook haklıydı ama bu Jon'un suçluluk duygusunu yatıştırmadı. Eğer Bitche'ye gönderilmemiş olsalardı. . .

Dökülen süt için ağlamanın anlamı yoktu. "Pekâlâ beyler," dedi adresi cebine koyarken, "kaçırılmadan önce eve dönmeliyim."

"Yapmalısın," dedi Heathbrook. "Zirvede görünmeye başlıyorsun, ihtiyar."

"Dürüst olmak gerekirse *kendimi* biraz bitkin *hissetmeye* başladım." Jon iki adama bakmak için durakladı. "Ama kendime geldiğimde ve düzgün bir kıyafet giymek için zamanım olduğunda, ikinizi de ailemle tanıştırmak isterim. Akşam yemeğine gelebilirsiniz. Eminim annem sizinle tanışmaktan çok memnun olacaktır."

Heathbrook sırttı. "Mektubunu teslim ettiğimde büyüleyici annenle tanışmıştım zaten. Aynı zamanda sevimli ve bir o kadar da çekici kız kardeşinle de tanıştım."

"Harika!" dedi Jon, Heathbrook'un Chloe'ye ilgi duyması fikri karşısında duyduğu şaşkınlığı gizleyerek. Verdun'a geldiklerinde adam zaten yeni yetme bir çapkındı. "İyi bir talibe ihtiyacı olabilir."

"Talip!" Heathbrook açıkça telaşlanmıştı. "Dilini ısır. Bacaklarıma pranga vurulmadan önce yaşamam gereken şeyler var." Hem Jon hem de Scovell gülünce Heathbrook kaşlarını çattı. "Benim var."

"Merak etme," dedi Jon, rahatladığını gizleme zahmetine girmeden. "Kendisi biraz ayak sürüyor, yani muhtemelen Chloe'ye karşı güvendesiniz."

Onlara Bayan Morris'i ve onunla yaptığı pazarlığı da anlatmalıydı. Ama bir şey onu . Öyle görünüyordu ki . . .
. bir şekilde özel.

Özel mi? Hayır, kesinlikle. Bu tür bir düşünce başını belaya sokabilir. Sadece onlara söylemeli. Soğukkanlı olmalı. Durumu duygusuzca açıklamalı.

Yine de, bir süre sonra arkadaşlarıyla ayrıldıklarında, bir şekilde ondan bahsetmenin bir yolunu bulamamıştı.

Bölüm 7

Jon evdeki ikinci gecesinde çok kötü uyudu. Bitche'de geçirdiği onca yıldan sonra ev çok sessizdi ve yorgunluğuna rağmen halletmesi gereken daha fazla görev olduğunu düşünüp duruyordu. Resmi olarak dük ilan edilmesinin peşine düşecekti. Merhum kardeşinin çalışanlarına nezaket ziyaretlerinde bulunarak durumlarını değerlendirmek. Mali durumu belirlemek için muhasebecilerle, babasının bankacısıyla ve arazi kahyasıyla defterleri gözden geçirin. Düklüğün mülklerini gezmek ve ne yapılması gerektiğini görmek için mülk yöneticilerine danışmak. Ve böyle devam etti.

İnledi. Hiç kimse onu bunların hiçbirine hazırlamamıştı, çünkü hiç kimse onun dük olmasını beklemiyordu.

İstememişti de. Babasının onu büyük bir tura göndermesindeki amaç, içindeki pervasızlığı yok etmek ve onu bir beyefendi yapmaktı. Ama Jon Verdun'a vardığında, serbest bırakıldıklarında babasına yararlı olmasını sağlayacak beceriler öğrenmeyi seçmişti. Yasal konularda, mimarlıkta ya da kiracı yönetiminde uzman olmayı ummuştı. Fransa'da eline geçen her kitabı okumuştı. Çok şey öğrenmişti.

Her şeyi yönetmenin nasıl bir şey olacağı dışında. Çok ürkütücü olacaktı, bunu çabucak keşfediyordu.

Şafağa yakın bir yerde uykuya daldı, ancak birkaç saat sonra Bitche ile ilgili her zamanki kabuslarından biriyle uyandı. Odasına bakarak yattı ve evde olduğunu kendine hatırlattı. O sırada saat yediydi. Güne başlayabilirdi. Kahve getirmesini umarak bir hizmetçi çağırdı. Kısa bir süre sonra Gibbons, içinde *The Times* ve kahve servisi olan bir tepsiyle aceleyle içeri girdi.

"Geç kaldığım için beni bağışlayın, Majesteleri," dedi yaşlı adam, ses tonunda biraz endişe vardı, "ama dün sizi uyandırmamı söylemiştiniz-"

"Biliyorum. Uyuyamadım."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Dilerseniz, yatmadan önce size yardımcı olabilecek bir içki hazırlayabilirim."

"Denemeye değer," dedi, ancak düklüğün onun yerine yönetmeyi üstlenmediği sürece bir fark yaratacağından şüpheliydi.

Bir süre sonra Jon kahvaltı salonuna girdi, yarı yarıya Bayan Morris'i orada görmeyi bekliyordu. Ama masada sadece Chloe vardı, ahududu reçeli sürülmüş bir dilim kızarmış ekmek yiyor, bir yandan da onun yokluğunda şehirde yeşermiş olan dedikodu gazetelerinden birini okuyordu.

"Görüyorum ki hâlâ mide bulandırıcı derecede tatlı reçellere düşkünlüğün var," dedi tabağını büfeden doldururken, sonra da onun karşısına oturdu.

"Herkes öyle değil mi?"

"Ben tereyağını tercih ederim." Kendisine biraz çay doldurdu, şimdi evdeyken daha çok sevip sevmediğini görmek için. "Bayan Morris nerede?"

Chloe elindeki kâğıdı bırakıp ona dikkatle baktı. "Neden sordunuz?"

Çünkü yakında onunla kısa kesmek zorunda kalacağım bir dersim var. "Sadece merak ettim."

"Muhtemelen resim odasındadır." Chloe kâğıdına dönerken omuz silkti.

"Yani aslında bir sanat odamız var."

"Tabii ki." Gözleri hâlâ okuduğu kitaba sabitlenmiş halde, belli belirsiz tavanı işaret etti. "Burası eskiden okul odasıydı."

Sessizlik içinde hızlıca yemeğini yedi, sonra gitmek için ayağa kalktı.

"Ona erikli pastadan bir parça getirirsen seni daha çok sevecek," dedi Chloe.

"Kim?" diye sordu, aptalı oynayarak. "Anne mi?" Chloe ona gözlerini devirdi. "Tory."

"Annemi değil de *onu* göreceğimi nereden çıkardın?"

Kız kardeşi kıkırdadı. "Mrebbiyemi ilk gördüğünde ne kadar fark ettim."

Lanet olsun. "Hayal görüyorsun."

"Sen yle diyorsan." Chloe gülümsemeye devam etti. "Ama yardımı olacaksa, onunla tanışan çoğu erkek üzerinde böyle bir etkisi var."

Hiçbir faydası olmadı. Erkeklerin ona bakması fikrinden nefret ediyordu. O daha iyisini hak ediyordu. Daha iyi biriyle evlenmesini sağlayacaktı, hatta şu andan sezon sonuna kadar annesinin düzenlediği her lanet olası Cemiyet etkinliğine katılması gerekse bile.

Tanrım, bunu düşünmek onu nasıl da yoruyordu.

"Bana söyleyeceğin başka bir bilgelik sözü var mı?" diye .

Chloe birden ciddileşti. "Tory'ye dikkat et. Çok şey kaybetti. Eğer burada kalmaya niyetin yoksa, ona yaklaşma."

"Neden burada kalmayayım ki?" diye sordu şaşırmış bir halde.

"Bilmiyorum." Gözlerini ona dikti. "Bize sylemediğin planların olduğu hissine ."

Chloe onu gördüğünden bu yana geçen yıllar içinde sezgilerini geliştirmişti. şimdi onun paylaşıp paylaşmayacağını görmek istercesine bekliyordu. Onun paylaşmayı sevmeyen biri olduğunu bilmiyordu. Verdun'da böyle olmamayı öğrenmişti. Adam sadece gözlerini dikip baktığında, kadın içini çekti. "Onun incindiğini görmek istemiyorum."

"Bayan Morris bu dünyada inciteceğim son kişidir," diye kestirip attı. "Babasına tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey borçluyum ve bu iyiliğinin karşılığını kızını inciterek ödeyecek değilim."

"Güzel. Yarın akşam bizimle tiyatroya gelecek, biliyorsun."

"yle mi?" yle olmasını umuyordu.

"Küfür etmemeye ve kaba şeyler söylememeye *alış*." Chloe gazetesinin üstünden ona baktı. "İyi bir izlenim bırakmanı istiyorum. Dk ve düşes üzerinde yani."

"Elimden geleni yapacağım. Söyleyin bana, davranışlarınız üzerinde bu ani etkiyi yapan Bayan Morris mi yoksa siz bir şeyler mi çeviriyorsunuz?"

"Saçmalama. Elbette Greenwood'ları etkilemeni isterim. Birkaç arkadaşta ihtiyacın olabilir."

"Arkadaşlarım *var*."

"Muhtemelen onlar da senin kadar terbiyesizdir." Dedikodu paçavrasına geri döndü.

Başını iki yana sallayarak gitmeye başladı, sonra büfede durakladı. Tabağa bir dilim erikli kek koydu ve bir fincan çay doldurdu, Bayan Morris'in annesi gibi çayını tatlı sevmesi ihtimaline karşı çayına şeker ekledi. Uzun süre kalamayacağını söylediğinde öfkesini yatıştırmak için genç kadına kahvaltıyla rüşvet vermesi gerekebilirdi.

Döndüğünde Chloe'nin kaşlarını kaldırmış onu izlediğini gördü. "Annem için," dedi.

"Uh-huh." Kız kardeşinin müzikal kahkahası onu koridorda takip etti.

Bulaşıklarla uğraşırken sanat odasına ulaşması biraz zaman aldı ama içeriye baktığında Bayan Morris'in hâlâ yas siyahı giysileriyle odanın ortasında durduğunu görünce zahmete girdiğine memnun oldu. Odanın diğer ucundaki büyük pencereden süzülen ışık onu profilden gösteriyordu ve Morris'in zarif ama düzgün fiziğine bir kez daha hayran kaldı.

Sonra kız kardeşinin Bayan Morris'in erkekler üzerindeki etkisiyle ilgili sözlerini hatırlayarak inledi. Kadın koca bulma konusunda endişeli miydi? *Onu* bulacaklardı ve muhtemelen sürü halinde.

Bayan Morris alt dudağını dişlerken kaşlarını çattı ve Morris'in içinden, zavallı aşınmış eti ağzıyla yatıştırmak, sonra da öpüp hoşnutsuzluğunu gidermek için sapıkça bir dürtü geldi.

Bu rahatsız edici düşünceden kurtuldu. *Unutma, ona yardım etmeye çalışıyorsun, onun ya da kendi hayatını altüst etmeye değil.* İhtiyacı olan son şey, fiziksel olarak harap olmuş bir adamın kocası olmasıydı. Ve *onun* da ihtiyacı olan son şey

omuzlarına bir düklüğün ağırlığı çökmüşken. Şu anda yapacak yeterince işi vardı.

O anda başını çevirdi ve onu gördü. "İşte buradasın!" Kaşları çatıldı. "Unuttuğunu sanmıştım. Ya da uyuyakaldın. Bu şartlar altında gayet anlaşılabilir bir durum ama ..."

"Belki kahvaltı etmemişsindir diye sana kahvaltı getirdim," diye araya girdi, *bu koşullar altında* neyin *anlaşılabilir* olabileceği konusunda daha fazla spekülasyon yapmasını istemiyordu.

"Oh! Ne kadar nazıksınız." Adamın uzattığı fincanı, tabağı ve tabağı aldı ve küçük bir masanın üzerine koydu. "Ben ... um ... daha önce kahvaltı etmiştim."

"Ah." Şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Düşüncesizce çöpçatanlık yaptığı için Chloe'ye lanet olsun.

Sonra Bayan Morris'in tabağa kaçamak bakışını yakaladı. "Yine de erikli pastayı çok severim." Siyah eldivenlerinden birini çıkararak pastadan bir parça kopardı ve yüz hatlarına yayılan mutlulukla yedi. "Ve aşçınız çok güzel yapıyor."

"Katılıyorum. Çay da fena değil."

Bir kaşını kaldırdı. "Çay sevmeyen biri için bu büyük bir övgü." Görevini yerine getirerek bir yudum aldı. "Ama korkarım fazla oyalanamayız." Yakındaki deri çantayı alıp kayışını omzuna attı. "British Museum yakında açılıyor ve müzeyi gezmek için tüm zamanımıza ihtiyacımız olacak."

Uh-oh. "Neden bir müzeyi geziyoruz?"

"Çünkü bu müze, benim tekniklere dikkat çekmemi ve sizin de kendi eseriniz için ilham almanızı sağlayan zengin bir heykel koleksiyonuna sahip."

Bir iniltiyi bastırdı. "Esir alınmadan önce Fransa'da bir sürü heykel görmüştüm."

"Babamın bu konuda akıllıca konuşacak kadar teknik bildiğinden şüpheliyim." O tereddüt edince, "Bakın, ben yarın akşam dük ve düşesle tiyatroya giderek düşeni yapıyorum, siz de üzerinize düşeni yapmalısınız," diye ekledi.

"Ah, ama bu sizi uygun erkeklere maruz bırakmaz."

"Tabii ki olacak. Chloe nereye giderse gitsin *her zaman* seçkin erkekleri kendine çeker. Annen bundan emin." Bir lokma daha kek yemek için durakladıktan sonra eldivenini çıkardı. "Öyleyse, müzeye gidiyoruz."

Lanet olsun. Kadın açıkça dişlerinin arasında bir ısırik yakalamıştı.

Kapıya doğru yöneldi. "Ve muhtemelen hizmetçilerin merdivenlerinden inip bahçeden geçerek mews'e gitmeliyiz. Komşularımız gibi kimsenin bizi evden refakatsiz çıkarken görmesi iyi olmaz."

"Ya da bu anlaşımdan haberi olmayan annemden." Ona dikkatle baktı. "Tabii ona söylemediysen? Ya da Chloe'ye?"

Yanaklarında iki renk lekesi belirdi. "Öyle mi?"

Gerçeği söylemeyi tercih etti. "Ve entrikacı küçük çöpçatanlara değirmen için yem mi vereyim? Sanmıyorum."

"Çünkü bundan ne çıkaracaklarını biliyorsun," dedi, gururundan biraz fazla rahatlamış görünüyordu. "Böyle bir pazarlık yapmamızdan bahsediyorum."

"Biliyorum." Omuz silkti. "Eğer öğrenirlerse, öyle olsun, ama en iyisi onları cesaretlendirmemek."

Kadın . "Kesinlikle. Ya da başka biri."

"Tamam." Arka merdivenlere doğru yürürlerken, "Çantanın içinde ne var?" diye sordu.

"Eskiz defterleri."

Bu da o lanet şeyin neden neredeyse yarı boyunda olduğunu açıklıyordu. "En azından çantayı taşımama izin ver."

"Elbette." Mektubu ona uzattı. "Teşekkür ."

"Aman Tanrım," dedi onu omzunun üzerinden kaldırırken. Bu kadar minyon bir kadın bu kadar ağır bir şeyi nasıl taşıyabilirdi? "Burada kaç tane eskiz defteri var ki?"

"Oldukça büyük olmalarına rağmen sadece iki tane. Ama ayrıca kalemlerim, figür çizimi üzerine bir kitabım ve birkaç şey daha var. Hazırlıklı olmak her zaman iyidir."

"Ne için?"

Ona bilmiş bir bakış fırlattı. "." Lanet olsun. Kendini neyin içine sokmuştu?

Tory müzede tanıdığı biriyle nadiren karşılaştı, özellikle de sosyetedeki çoğu insanın hâlâ uyuduğu bu erken saatte. Bu yüzden kimsenin burada olup da arkadaşının kim olduğunu merak etmeyeceğini umuyordu.

Yine de kıyafetini özenle seçmişti. Sol yüzük parmağındaki yas yüzüğüyle birlikte, siyah elbisesi ölen kocasına ağıt yaktığı izlenimini veriyordu. Bu da bir erkeğe refakatçisi olmadan eşlik etmesinin dikkat çekmeyeceği anlamına geliyordu.

Herkesin bildiği gibi, Falconridge onun kardeşi olabilirdi. Döndüğünden beri henüz Sosyete'de görünmemişti ve onu on bir yıl önce tanıyan herhangi birinin onu tanıyacağından içtenlikle şüpheliydi. Ayrıca, çoğu sanatsever muhtemelen Kraliyet Sanat Akademisi sergisindeydi, çünkü sergi yaz için yeni açılmıştı.

Tabii ki salonlarda insan kalmamıştı. Dük ile birlikte Yunan ve Roma mermerlerinin sergilendiği yere kadar kolaylıkla ilerlediler. Ama heykel galerisine girdiklerinde, Dük bir küfür mırıldandı ve kadının önüne geçip yolunu kesmek için döndü.

"Ne yapıyorsun sen?" diye terslendi, onu geçmeye çalışıyordu.

Onu durdurmak için kolundan tuttu. "Masum gözlerini korumaya çalışıyorum. Arkamdaki heykelde giysisiz bir adam var."

Adamın sesindeki öfke onu güldürdü. "Biliyorum. Bu Discobolus. Disk atıcıyı en az elli kez izledim ve birden fazla kez çizdim. Erkek anatomisini başka nasıl öğrenebilirim ki?" Ondan kurtularak bir metre yüksekliğindeki heykele yaklaşmak için etrafından dolandı.

Dük onu takip etmek için dönerken, "Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "Annemin böyle müstehcen konulara olan ilginizden haberi var mı?"

"Muhtemelen hayır." Ona sırtıttı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, buraya geldiğimizde Chloe'yi müzenin bu kısmına getirmiyorum."

"Umarım öyle değildir." Heykeli yakından inceledi. "Yine de bunu bir erkek anatomisi örneği olarak kullanmanız gerektiğinden emin değilim. Çok az beyefendinin kasları bu adam kadar belirgindir. Ayrıca anatomisinin önemli bir kısmı eksik. Kesilmiş gibi görünüyor."

"Bunun farkındayım."

Şimdi şok olmuş görünüyordu. "Bir erkeğin anatomisinin o kısmını gördün mü?"

Yanaklarındaki ısıнын yükseldiğini hissedebiliyordu. "Gerçek hayatta değil tabii ki. Ama British Museum'daki tek çıplak erkek heykeli bu değil. Yunanlılar ve Romalılar bunlara oldukça düşküdü. Özel bölgelerini bununla karşılaştırmak için diğerlerini görmek isterseniz ..." Ona arsızca sırtıttı.

"Çok komik," dedi kuru ses tonuyla.

"Ama zaten buraya size Discobolus'u göstermeye gelmiyordum. Aklımda başka bir heykel vardı." Koleksiyonun en ünlü parçalarından birine gelene kadar devam etti -Clytie'nin büstü.

Kadın daha heykelin özelliklerini anlatmaya başlamadan Dük, "Bu heykeli biliyorum," dedi. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir keresinde Charles Townley'nin evinde görmüştüm. Müzeye bağışladı mı?"

"Aslında ailesi, o öldükten sonra tüm heykel koleksiyonunu müzeye yirmi bin sterline sattı."

"Charles Townley öldü mü?" Heykele baktı. "Ne zaman? Nasıl?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama siz Fransa'ya gittikten birkaç yıl sonra oldu."

Kesik kesik bir nefes aldı. "Ben yokken tanıdıklarımdan kaç kişinin öldüğünü merak ediyorum."

Adamın hüzünlü sesi kadının kalbini kırdı. "Sanırım epeyce vardı. Uzun yıllar uzak kaldınız."

Adam dalgınca başını salladı ama kadın onun hâlâ dalgın göründüğünü fark etti.

Onu teselli etmek için elini tutmaya cesaret etmek istedi ama "Dürüst olmak gerekirse, Charles Townley neredeyse yetmiş yaşındaydı, yani dünyanın bir kısmını gezecek ve birçok eski eser toplayacak kadar uzun yaşadı." demekle yetindi.

Nedense bu durum onu gülümsetti. "Muhtemelen bunu iyi yaşanmış bir hayatın özeti olarak görüyorsunuzdur."

Onun fazla anlayışlı bakışlarından kaçındı. "Bu, iyi yaşanmış *bir* hayatın özeti. Benim için iyi yaşanmış bir hayat, çok saygın bir büstü oymakla ya da kadın sanatçılara ilham vermekle ya da bir sonraki büyük Anne Seymour Damer'a öğretmenlik yapmakla tanınmayı içerir. Müzede Sir Joseph Banks'in bronz bir portre büstü var, biliyorsunuz."

"Bilmiyordum."

Sesindeki alaycı eğlence canımı yaktı. "Lütfen bana gülmeyin."

"Bağışlayın beni. Gülmüyorum, yemin ederim." Adamın sesi gerçekten özür diler gibi çıkınca başını çevirdi ve onu ciddi bir bakışla süzerken buldu. "Ben sadece heykeltıraşlığın sizin için ne kadar önemli olduğuna hayret ediyorum. Yıllar önce Townley'nin heykel evinden geçerken onlara hiç aldırış etmemiştim."

"Beni kalbimden bıçakla, neden yapmıyorsun?" dedi hafifçe. "Onları nasıl fark etmezsin? Heykel... heykel..."

"Clytie'nin büstüne döndü ve duygularını anlatmaya çalışmaktansa resmetmenin daha iyi olacağını fark etti. "Clytie'nin hikâyesini biliyor musun?"

Gözlerini dikip ona baktı. "Baban bana yıllarca klasik edebiyat öğretti. *Sen* ne düşünüyorsun?" Kız ona bakmaya devam edince, bir öğretim görevlisinin bilgiç tonuyla okumaya başladı: "Clytie, güneş tanrısı Helios'a aşık olan bir su perisiydi. Helios onu sevmedi ve sevdiği kadını ondan uzaklaştırarak sevgisini kazanamayınca, Clytie bir heliotropa dönüşene kadar her gün yerden ona baktı."

"Bundan biraz daha karmaşık ama bu tarif yeterli olacaktır. Şimdi, onun bu büstüne baktığınızda ne görüyorsunuz?"

"Bir demet taç yaprağının arasından çıkan bir kadın başı ve az giyimli bir göğüs."

Açık saçık göğüs mü? Tanrım, *ne adamdı ama*. Ama onu tekrar kızartmayı umuyorsa, onu hiç tanı mıyordu. "Başı, boynu, omuzları ve bol dökümlü göğsü, evet. Bir çiçekten yükseliyor."

"Bir heliotrope."

"Bazı uzmanlar bu çiçeğin gerçekten bir heliotrop olup olmadığını sorguluyor."

"Huh," dedi yapraklara bakarak. "Heliotroplar şu küçük yaprakları olan mor çiçekler değil mi? Eğer öyleyse, bu hiç de öyle görünmüyor."

"Hayır, öyle değil. Townley buna çeşitli şekillerde lotus çiçeği ve ayçiçeği demiş. Bu garip, çünkü antik Yunan'da ayçiçeği yoktu. Ama bu ne burada ne de orada. Clytie'nin ifadesini nasıl tanımlarsınız?"

Bu kez heykeli daha yakından inceledi. "Doleful?"

"Ben buna 'özlem' derdim ama sorun değil. Sanatçı, her kimse, onun kederli olduğunu nasıl gösteriyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

İç çekti. Dük bunu ondan çıkarmasını sağlayacaktı, değil mi?

"Peki. Çenesini nasıl tarif edersiniz?" Bu onu kısa kesmesine neden oldu. "Çenesi mi? Bilmem ki.

Pugnacious?"

"Neden böyle söylüyorsun?"

Dük kendi çenesini uzattı. "Chloe'nin topuklarını kazmaya hazırlanırkenki haline benziyor."

"Güzel." Sokratik öğretim yönteminden hoşlanmadığı belli olan bu adamın acısına son vermenin zamanı gelmişti. "Clytie, Helios'un kendisiyle ilgilenmediğini bilmesine rağmen ondan vazgeçmiyor, yine de dudaklarını bükerek ondan umudunu kestiğini gösteriyor. Baş

her gün gökyüzünde onun yolunu takip ederken eğilir ve-

"-gözlerinde, eylemin artık gerçek bir anlamı olmamasına rağmen aynı şeyi tekrar tekrar yapan birinin boş bakışı var," dedi düşünceli bir şekilde. "O gerçekten de çiçek olmuş, hangisi olursa olsun."

"Evet!" Kadın ona gülümsedi. "Çok iyi."

Özenli bir selam verdi. "Memnuniyetle, madam."

Bu, sınıfınızda yüksek notlar alacağım anlamına mı geliyor?"

Onun alaycılığına alaycılıkla karşılık verdi. "Sadece yarın öğretmen için bir elma getirirsen."

"Sana erikli kek getirdim. Bu sayılır." "Sanırım şimdilik işe yarar."

"İşe yaramak zorunda," dedi, açıkça gülümsemeye çalışarak. "Elma mevsimi değil."

"Siz bir düksünüz," dedi kuru bir sesle. "Mevsiminde olmayan bir elma bulabileceğinize eminim." Sonra inledi. "önerdiğimden değil. Elma mevsimine kadar bekleyebilirim. Bu da . . . Bana vermek zorunda olduğumu kastetmedim-"

"Merak etme. Şaka yaptığınızı anladım." Büste baktı ve yüksek sesle şöyle düşündü: "Townley'nin heykele neden 'karım' dediğini merak ediyorum. Vücudunun yarısından fazlası eksik. Yoksa sadece onun ışıltılı ihtişamının tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmayacak bir kadın mı istiyordu?"

Bu söz onu ürkütmüştü. "Townley ona gerçekten karım mı dedi?"

"O yaptı. Ya da evini ziyaret eden çok sayıda sanat öğrencisi bana öyle söyledi. Kendisinden böyle bir şey duymadım ama oraya sadece bir kez, Venüs'ünü görmek için gittim."

"O da burada, müzede."

"Öyle mi?" Birden uyandı ve etrafına bakındı. "Nerede?"

Kaşlarını çattı. "Sadece yarı çıplak olduğu için görmek istiyorsun."

"Ne?" dedi alaycı bir öfkeyle. "Heykel sanatına derin bir ilgi duyuyorum. Anlayamıyor musunuz?"

"Oh, evet, oldukça belirgindi."

"Sen çıplak bir adam gördün," dedi, "ben de en azından yarı çıplak bir kadın görmeliyim."

"Zaten kısmen çıplak bir kadını izliyorsun," dedi ona sitem ederek. "Ve heykel hakkında söylediğim noktayı kaçırıyorsun. Heykel, bakması güzel olan insanlardan daha fazlasını sunar. İnsanların nasıl *hissettiğinin* nüanslarını yakalar - onları neyin özlettiğini, neyin küçümsediğini, kimin onlara ilham verdiğini. İnsanlık durumunu aydınlatır."

"Ah," dedi, ancak bunun neden önemli olduğunu hâlâ tam olarak anlamadığını görebiliyordu.

Bu mantıklıydı. Şimdiye kadar dük olmamış olabilirdi ama babasının düklüğünün yastığı her zaman onun düşüşünü engellemiştir.

Fransa hariç. Ama dük olmanın ayrıcalıklarına alıştıkça bu anıların da unutulacağı kesindi. Bu gerçekleşmeden önce, ona insanların, özellikle de altındaki insanların duygularına izin vermenin önemini aşlamak için elinden geleni yapmalıydı.

Tabii dinlerse. Bunu sadece ona bir koca bulma yükümlülüğünü yerine getirmek için yapıyordu.

İç çekti. "Hadi devam edelim."

Düşünceyi kışkırtan çeşitli heykelleri işaret ederken galeride dolaşmaya devam ettiler. Tam odadan çıkmak üzereydiler ki, gürleyen bir ses kulaklarına saldırdı.

Dondu kaldı. Buraya gelen onca insan arasında. . . Bay Dixon. Bırakın şehir dışını, onu mahallesinde bile zar zor görüyordu. "Bu taraftan," diye tısladı ve dükü yaklaşımakta olan bir sergiye açılan kapıyı örten perdelerin arasından çekmeye çalıştı.

Direndi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, en azından fısıldayacak kadar sağduyuluydu.

"Galeriye giren o adamla karşılaşamam. Lütfen.

. ."

Kadının kendisini perdelerin arasından çekmesine izin vererek, onunla birlikte heykellerin örtüler altında yattığı küçük, ışıksız bir odaya girdi.

Bay Dixon'ın sesini içeriden bile duyabiliyorlardı. "Bu meşhur Clytie'nin büstü," diye duyurdu Bay Dixon kendini beğenmiş sesiyle. "Yüzündeki huysuz ifadeye dikkat edin, istediğini elde edemeyen ve bunun için surat asmayı seçen bir kadının tipik ifadesi."

Arkadaşları gülerken, Tory adamın küstahça nitelemesine, doğruluk payı olsa da, öfkelendi.

Falconridge eğilerek kulağına fısıldadı, "Kim bu göt?" "Bir zamanlar bana heykeltıraşlığı öğreten bir komşum." nefes alarak onu küçük odanın derinliklerine çekti. Adamın biraz sertleştiğini hayal etmiş miydi?

"Bir arkadaş mı?" diye sordu.

"Beni zorla öpene kadar," diye mırıldandı.

Loşlukta bile onun öfkeli ifadesini görebiliyordu. "Zorla bir-"

Eliyle onun ağzını kapattı. "*Bizi burada fark etmemeli.*"

Adam başını salladığında elini çekti ama adamın nefesinin avucundaki sıcaklığı omurgasında garip bir heyecan yaratmadan önce değil. Tanrım.

Bu arada Bay Dixon konuşmaya devam etti. "Eskiden mahallemde bir heykeltıraş tanırdım, beni Clytie'nin Helios'u sevdiği gibi severdi."

Ne? Adamın cüreti!

Yalan söylediği için onu boğazlamaya hazır bir şekilde ileri atıldı ama Falconridge onu kendine doğru çekti ve hareketsiz tuttu.

Bay Dixon onu mahcup edecek şekilde devam etti. "Ona karşı sert olmak ve karımın bana ihtiyacı olduğunu açıklamak zorundaydım."

Dükün kolu kızın belini sıkıca sardı. "O Tanrı aşkına, *evli* misin?" diye kulağına tısladı.

"Şşşt!" dedi kız, biraz fazla yüksek sesle.

Bay Dixon sustu. "Bir şey mi duydunuz?"

Ona olumsuz yanıt veren sesler korusu içten içe inlemesine neden oldu. Bu peri masalını hepsine anlatıyordu!

Neyse ki Bay Dixon sanat, heykel ve kadınlar hakkındaki saçma fikirlerini söylemeye devam ederken grup galeride ilerlemeye devam etti. O ve Falconridge, sesler onu bir sonraki galeriye geçtiklerine ikna edecek kadar azalana kadar hareketsiz durdular.

Dük'ün kollarından sıyrıldı. "Bu adamdan nasıl da nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Anlayamadım."

Bakışları ona kaydı. "Ona , değil mi?
Ondan hoşlandığım konusunda mı?"

"Sanırım beyefendiler konusunda daha zevklisiniz. Ayrıca, fetihleriyle en çok övünen erkekler genellikle övünecek en az şeyi olanlardır." Ona dikkatle baktı. "Ama sormak zorundayım, evlenmek istememenizin nedeni o mu?"

"Tabii ki hayır!"

Bir kaşını kaldırdı. "Pekâlâ.

Kısmen."

Dük, "Çünkü sizi öpmeye 'zorladı'," dedi.

"Bunu hemen yapmadı, dikkatinizi çekerim. Dürüst olmak gerekirse, onunla ilk tanıştığımda biraz şaşırmıştım. Ne de olsa Kraliyet Akademisi'nde birden fazla kez sergi açmıştı. Bu yüzden bana heykeltıraşlığın inceliklerini anlatmaya tenezzül ettiği için onu çok nazik buldum."

"O zaman evli olduğunu biliyor muydunuz?"

"Elbette. Dediğim gibi, kendisi ve karısı bu civarda yaşıyordu. Onunla daha önce tanışmıştım, ki o da bekliyordu. Onunla daha önceki karşılaşmalarım tamamen masumdu. Bu yüzden çalışma odasında beni öpmek için ısrar ettiğinde beni tamamen şoke etti."

Falconridge'in niyetli bakışları onun yüzüne sabitlenmişti. "Ne yaptın sen?"

"Tabii ki direndim ama çok güçlüydü. Neyse ki, yakınlarda bir kova sabunlu su vardı, yıkamak için kullanıyordu.

son çalışmasının mermer tozu." enesini yukarı kaldırdı. "Ben ... um ... onu aldım ve kafasından aşağı döktüm, sonra onu üzerimden ittim."

Dük güldü. "Tabii ki güldün."

Onun kahkahası kendi kahkahasını kışkırttı. O sırada hiç eğlenmemişti, özellikle de sabunlu su üzerine sıçradığından beri, ama şimdi öfke sisi olmadan hatırladığına göre, Bay Dixon üzerine bulaşan mermer tozuyla oldukça komik görünüyordu.

Bir süre sonra dük sordu: "Sizi evlilikten vazgeçiren onun karısına sadakatsizliği miydi yoksa öpücüğün kendisi miydi?"

Garip bir şekilde, üstü örtülü heykellerle dolu bu loş ve gizemli küçük odada dürüst olmak bir şekilde doğal görünüyordu. "İkisi de, sanırım. Yine de o zamandan beri birkaç kez öpüldüm ve bunun cazibesini anlamıyorum."

Şaşırmış görünüyordu. "Fikrini bir avuç öpücüğe mi dayandırırıyorsun? Belki de doğru adam tarafından öpülmedin. Ya da en azından ne yaptığını bilen biri tarafından. İyi bir sebep olmadan evliliğe tövbe ediyor olabilirsin."

Öpüşme konusundaki isteksizliği evlenmemesinin ana nedeni olmadığından -ki bunu ona söyleyemezdi- bu konuda onunla tartışamazdı. "Ne öneriyorsunuz, Majesteleri?" diye tersledi. "Fikrimi doğrulayacak yeterli tecrübeye sahip olana kadar tanıştığım her erkeği öpmemi mi?"

"Neden olmasın? Hizmetlerimi sunmaktan mutluluk duyarım." Sonra yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum."

Kıkırdadı. "Yapabilirim. Bu senin söyleyeceğin türden bir şey. Neyse ki öyle demek istemediğini biliyorum ve-"

Ani öpücüğü onu şaşırtmıştı. Ama Bay Dixon'ınki gibi değil. Dükünki tehditkâr değildi, sanki ona her an itiraz etme şansı veriyormuş gibiydi.

Yine de onu daha önce hiçbir erkeğin öpmediği şekilde öptü. Öpücüğü yumuşak ama doğrudan, nazik ama şaşırtıcı derecede de heyecan vericiydi. Diğer erkeklerin öpücüklerinin hiçbiri heyecan verici değildi. Sonra

Yine de erkeklerden de pek hoşlanmamıştı. Falconridge'i daha çok seviyordu. İşgüzar ve zorba olmadığı zamanlarda yani.

Adam çok hızlı bir şekilde geri çekildiğinde, parmaklarını karıncalanan dudaklarına dokundurdu. Tıpkı şu anda vücudundaki diğer yerler gibi. Bu hiç mantıklı değildi. Neden o adam? Bunu ona yapan neden o olmak zorundaydı -*onun* mevkisinin çok ötesinde bir adam-?

"Eee?" diye sordu gürleyen ve tüm vücudunda yankılanan bir sesle. Onun işgüzar ve zorba olabileceğini anında unutmuştu.

"Bir fikir edinebilmem için yeterince uzun sayılmazdı," dedi dürüstçe.

Bakışlarını ona dikti. "İsterseniz buna bir çare bulabilirim."

Hiç düşünmeden, "Gerçekten yapabilir misin?" dedi.

Görünüşe göre adam bunu bir tür meydan okuma olarak algılamıştı, çünkü kızın şaşkınlığı ve gizli hazzı karşısında bir eliyle onu kendine doğru çekerken, diğer eliyle de tekrar öpebilmek için çenesini kavradı.

Bu öpücük hızlı değildi. Ya da doğrudan. Daha duygusaldı. Sırayla şefkatli ve sertti, dudakları onunkilerle oynuyor, sonra onu yakalıyor, sonra ikisini birden yapıyordu.

Nefes alamıyordu ama adamın baharatlı parfümünün kokusu onu sarmıştı. Yönünü bulamıyordu ama adamın kolları onu güvende hissettiriyordu.

Ne baş döndürücü bir his. Kollarını adamın beline doladı ve onun sert göğsüne yaslandı. Görünüşe göre bunu bir cesaretlendirme olarak algılayan adam ağzını onunkinin üzerine eğdi ve diliyle hafifçe dudaklarının arasına girdi.

Aman Tanrım, bu nasıl da kanının kulaklarında uğuldamasına neden olmuştu. Daha önce hiç kimse onu bu şekilde öpmemişti. Bu onu hem şoke etmiş hem de cesaretlendirmişti. Dilini onunkine değdirdi ve bir iniltiyle başını iri ellerinin arasına aldı ve onu şimdiye kadar karşılaştığı en erotik şekilde öpmeye başladı.

Böylece, kalbi göğsünde taklalar atarken, kendini ona teslim etti.

Bölüm 8

Jon kendi kendine, ona sadece erkeklerle ilgili daha fazla deneyim kazandırdığını, babasının istediği gibi evliliği düşünmesi için onu baştan çıkardığını söyledi. Ama kendine yalan söylüyordu. Onu gördüğü ilk andan beri bunu yapmak istiyordu.

Sadece yeteneklerinin çok paslanmamış olmasını umuyordu. Çünkü kızın masum tepkileri onu beklediğinden daha fazla etkilemişti. Kendini durduramıyor gibiydi. Onun yumuşak, teslimiyetçi dudaklarını öpmeye devam etti, tatlı vücudunu kendi vücuduna bağladı ve onun zevklerinin tadını çıkardı. Onu keşfetmek, donuk siyah elbisesini soyarak ve vücudunun her santimine ağzıyla tapmak istiyordu. Kadının tadı erik gibiydi, tatlı ve etliydi ve alınmak için olgunlaşmıştı.

Almak yasak, diye hatırlattı kendine.

Ama kızın esnek vücudu ona yaslanmış, göğüsleri neredeyse göğsüne yapışmışken, umutsuzca ellerini o dolgun etle doldurmak ve ona göstermek istiyordu-

Ağzını onunkinden zorla ayırdı. "Bunu durdurmalıyız," diye nefes aldı. Bu düpedüz tehlikeliydi, özellikle de ne kadar uzun süredir kadınsız olduğu düşünülendiğinde. Ayrıca, ona yardım etmesi gerekiyordu, onu baştan çıkarmanın yollarını düşünmesi değil.

Bir iç geçirdi. "Evet." Onun kollarını bırakarak, elbisesini düzeltmek için geri çekildi. "Beni affet, çünkü-"

"Seni bu kadar güzel öpmeme izin verdiğin için mi? Bunun için seni affetmeyeceğim. Hem de bu kadar hoşuma gitmişken." Kızarıp kızarmadığını merak etti. Loş ışıktaki bunu anlayamıyordu ama hayal edebiliyordu; sıcaklık ona doğru tırmanırken yanaklarının hızla pembeleştiğini.

Ya da belki de bu sadece idi.

Gözleri ona doğru parlıyordu. "İtiraf etmeliyim ki benim de hoşuma gitti. Ders için teşekkür ederim, Dük."

"Hadi ama, yaptıklarımıza bakılırsa, bana Jon diyebilirsin, en azından özel olarak."

Bakışlarını kaçırdı. "Yine baş başa kalmamalıyız." "Bu kaçınılmaz. Derslerimiz özel olacak. Ve kesinlikle, zaman zaman evin içinde birbirimizle karşılaşacağız." "Çok iyi .
Jon," o yumuşak bir şekilde dedi. "Böyle altında

koşullar altında bana Tory diyebilirsin." Sonra ürpertici bir nefes verdi ve adamın onu bir kez daha öpmek istemesine neden oldu. "Ama Chloe'nin ya da annenin yanında değil. Çok fazla anlam çıkarırlar."

Oh, kesinlikle yaparlardı, gözlerine lanet olsun. "Yine de *Tory*, bu arkadaşlar arasında bir öpücükten başka bir şey değildi. Senin de dediğin gibi, öpüşme konusunda bir ders." Defalarca tekrarlamak istediği bir ders.

Tanrı onu korusun.

"Elbette," dedi aşırı parlak bir gülümsemeye. "Çok iyi bir dersti, bu yüzden başka bir derse gerek yok."

Orada değil miydi?

Hayır. Onu tekrar öperse mahvolurdu. Bir öpücük daha alırsa onu bir daha asla Morris'in kızı, daha iyi bir koca olması için yardım etmesi gereken bir kadın olarak düşünemezdi.

Ne olursa olsun, kız kardeşinin mürebbiyesiyle flört etmeye cesaret edemezdi. Ve hayatını düzene sokana kadar bu sadece bir cilveleşme olabilirdi. Belki o zaman bile olmazdı. Çünkü Fransa'da olanlarla ilgili her şeyi öğrendiğinde, babasını ondan birden fazla şekilde aldığı için kendisinden nefret etmeyeceğinden nasıl emin olabilirdi?

"O halde anlaştık," dedi. "Bunun bir daha olmasına izin vermemeliyiz."

"Yapmamalıyız," diye yineledi, hâlâ ona bakmıyordu. "Ayrıca, öpücüklerin ne kadar zevkli olursa olsun, evlilik konusundaki fikrimi değiştirmede. Hâlâ okulumun sanatçılar için olmasını tercih ederim."

Onlara zevk verici diyordu. Karşı konulmaz değil. Hatta Heyecan verici.

İnledi. Onu baştan çıkarmak için çok fazla. Gerçi olması gereken de buydu. Onu evlenmeye ikna edecek adam tarafından baştan çıkarılması daha iyiydi. Bu o olamazdı, o olmamalıydı.

"Her halükârda, Bay Dixon'la karşılaşmalarım bana birçok erkeğin sadakatten yoksun olduğunu düşündürüyor." Tory perdeye baktı. "Neyse ki, sanırım artık çoktan gitmiştir."

Jon sert bir sesle, "Eğer öyle değilse," dedi, "bu fırsatı değerlendirip ona haddini bildirebilirim." Sadece erkeklerin sadakatinden şüphe etmesine neden olduğu için.

"Aman sakın böyle bir şey yapma," dedi, gözleri iri iri açılmış bir halde. "Bu sadece seninle benim aramda neler olup bittiğine dair şüphelerini uyandırır."

Tabii ki. "O zaman kendimi tutacağım. Ama sadece sen istediğin için."

"Teşekkür ederim," dedi şaşkın bir ifadeyle.

Perdeye doğru yürüdü ve etrafta kimsenin olmadığını görünce hayal kırıklığına uğrayarak dışarı baktı. Şu anda sinirini Dixon'dan çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu. "Görünüşe göre ortalık temiz." Ona kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Tereddütle onun koluna girdi. "Tabii ki."

Bundan sonra öpücükler, Dixon ve neden evlenmek istemediği hakkında başka bir tartışma olmadı.

Cep saatini çıkarıp zamanı kontrol etme dürtüsüne karşı koydu. Neden erken ayrılmaları gerektiğine dair bir bahane bulmalıydı. Détenü kalpazanını ziyaret etmeliydi, böylece şanslıysa avukatıyla buluşmadan önce codicil işini tamamlayabilirdi.

Ama sabahı sonlandırmaya hiç niyeti yoktu. Ona heykel yapmayı öğretmekten o kadar memnun görünüyordu ki, onun eğlencesini bozmaktan nefret ediyordu, özellikle de Dixon'ın onun hakkında söylediği saçma sapan şeylerden sonra.

Özellikle de Jon'un kendisi, bunu yapmaya hakkı olmadığını bile bile onu böylesine küstahça öptükten sonra.

Onun yerine, kendisini Townley galerisine götürmesine izin verdi. İlk başta çok az şey söyledi, belli ki hala onunla olan ilişkisinden emin değildi. Ama adam sorular sordu ve kadın kısa sürede konuya ısındı.

Bronz, mermer ve pişmiş toprak gibi farklı heykel araçlarını gösterdikten sonra sanatçı tarafından nasıl ele alınacaklarını ve hangi konu için hangisinin en etkili olduğunu açıkladı. Temalar, teknikler ve araçlar hakkında konuştu.

Jon'u şaşırtacak şekilde, zanaatı hakkında oldukça bilgili olduğunu kanıtlamıştı. Jon, annesinin ilgi alanlarından bahsediş biçimine bakarak onun daha çok amatör olduğunu düşünmüştü. Belli ki durum böyle değildi.

"Heykel yapmak için tercih ettiğiniz bir araç var mı?" diye sordu. "Ya da tercih ettiğiniz bir konu?"

"Bronzdan hoşlanıyorum ama yapımı pahalı olduğu için genellikle mermerle yetinmek zorunda kalıyorum. Konulara gelince, ünlü insanların alışlagelmiş büstlerini yapmak yerine, hareket halindeki sıradan insanları heykelleştirmeyi tercih ediyorum: yemek pişiren bir anne, top oynayan bir çocuk, boks yapan erkekler ... bunun gibi şeyler."

Erkeklerin boks yaptığını söyleyene kadar, konularının hepsinin evcil olduğunu düşünmüştü. Görünüşe göre öyle değilmiş.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Hangi konuların ilginı çekeceğini düşünüyorsun?"

"Bunu hiç düşünmedim. Muhtemelen basit bir şey, bir nesne gibi. Bir sürahi ya da bir bank. Ya da belki bir hayvan, mesela bir at."

Gülümsedi. "Tam aradığın şeyi biliyorum. Ama bir eser üzerinde çalışmaya başlamadan önce eskiz yapmayı denemelisin."

Ona ihtiyatla baktı. "Neden?"

"Böylece nesnenizi yontmaya hazırlanırken taslağını çıkarabilirsiniz. Bu size eser için bir tür plan, nasıl ilerlemek istediğinize dair bir fikir verecektir. Eskiz defterleri bunun içindir. Hiç eskiz yaptınız mı?"

Ona sert bir bakış attı. "Bir kez daha, bana kimin öğretmenlik yaptığını hatırlayın. Mevcut sanat eserlerinin ya da manzaraların eskizlerini çizmek, büyük turlarda her delikanlının yaptığı şeylerin bir parçasıdır. Özellikle de Louvre gibi yerlerde." "Ya da imparatorun adını değiştirdiği gibi, '*Musée Napoléon*'." demek için durakladı. "

Ona göz kırptı. "Louvre'a mı gittin? Ne büyük şans! Orayı ziyaret etmeyi çok isterim."

"Şimdi olmaz, yapamazsın. Fransa hala bunun için çok fazla kargaşa içinde. Benim yaptığım hatayı yapmayın, savaşın sadece bir durgunluk dönemindeyken bittiğini düşünmeyin."

"İstesem bile bu hatayı yapamam." Ona ince bir gülümseme fırlattı. "Fransa'yı ziyaret etmeye asla param yetmez. Ayrıca, hiçbir saygın kadın yalnız seyahat etmez, bu yüzden benimle seyahat edecek birini bulmam gerekir."

Onunla birlikte İtalya'ya, Mısır'a ya da Yunanistan'a giden bir gemiye bindiklerine dair baştan çıkarıcı bir görüntü, onu susturmadan önce üzerine saldırdı. Bir daha asla İngiltere'den ayrılmayacaktı. Fransa, onu ailesinden kopardıktan sonra seyahat etme arzusunu da yok etmişti.

Tory, düşüncelerinin saçma sapan gezintilerinden habersiz, oldukça basit bir sfenks figürünün önünde durdu, sonra sırtarak çantayı ondan aldı. "Bu hem bir tür hayvan *hem* de bir nesne, çünkü Townley bunun aslında bir şamdan için destek olarak kullanıldığını iddia etti." Bir eskiz defteri çıkardı. "Bir kopyasını çıkarmak için hazırlık olarak çizebilirsin."

"Ben asla bu kadar ayrıntılı bir heykel yapamam," dedi dürüstçe. "Yeteneğim yok." Bir kere, sfenks bir kadın başı taşıyordu ve bir yüzü yontmaya hazır olmadığından korkuyordu. Bir masa yontmayı bile zar zor hayal edebiliyordu.

Tory tam cevap verecekmiş gibi bakıyordu ki, pencereden içeri giren bir güneş ışığı yüzüne vurdu. Durdu ve baktı, sonra paniklemiş bir ifadeyle ona döndü. "Saat kaç?"

Cep saatini çıkardı. "On bire yaklaşık on dakika var. Neden?"

"On bir!" Tory gözlerini kocaman açarak ona seslendi. "Gitmek zorundayız.

Şimdi gitmeliyiz."

"Yine mi, neden?"

Eskiz defterini çantasına yerleştirdikten sonra askısını omzuna doladı ve kapıya yöneldi. "Çok özür dilerim ama annenle Chloe'ye saat 11'de terziye gitmek için onlara katılacağıma söz verdim. Görünüşe göre, ısrarla istediğiniz bu sosyeteye giriş töreni için elbiseye ihtiyacım var."

El çantasını ondan alarak yanına yürüdü, kalmayı seçtikten sonra derslerine son verenin kendisi değil de o olmasına sinirlenmişti. "Bölünmeye ve benzeri şeylere izin vermemekle ilgili bir şeyler söylediğinizi hatırlıyor gibiyim. Sanırım bu kurala sadece *ben* dersimizi bölmek istediğimde uymak istiyorsunuz."

Sesindeki kızgınlığı duymuş olmalı ki ona ters bir bakış fırlattı. "Kesinlikle, en azından benim 'Mevsim'imle ilgili durumlarda. Ne de olsa kibar bir toplumda takdim edilmek *benim* fikrim değildi. Ve elbiseler bir gecede kendiliğinden oluşmuyor, biliyorsunuz."

Haklıydı, bu da onu daha da hoşnutsuz yapıyordu. "Heykeller de öyle," diye homurdandı.

Bakışlarını göğsüne kaldırarak, "Ah, Tanrı aşkına, burada olmak istiyormuş gibi davranma. Şimdi daha önemli düklük işlerini yapmak için acele edebilirsin."

Burada olmak istemiş ? Hayır. Geldiğine memnun muydu? Memnundu. Çünkü onunla konuşmak başkalarıyla konuşmaya hiç benzemiyordu. Onun yanında kendisi olabiliyordu.

Ve onu öpmek . . .

Hayır, onu öpmek bir hataydı. Pişman olduğu bir hata değildi ama yine de bir hataydı.

Hem neden onunla zamanlarını kısa kesmesi konusunda tartışıyordu ki? Ne de olsa yapacak çok işi vardı. "Pekâlâ," dedi soğukkanlılıkla, "size eve kadar eşlik edeyim, sonra da 'düklük' işlerimi halletmeye gideyim." Dağlar kadar "dük" işim.

Bunu düşünmek bile onu yoruyordu.

"Bana eşlik etmenize gerek yok," dedi. "Müze'ye her zaman tek başıma gidip geliyorum-"

"Bu pazarlığa açık bir konu değil," dedi sertçe. "Baban bunu düşüneneceğimi bilse mezarında ters dönerdi."

Sessizce müzenin girişine doğru ilerlediler. Ancak güneş ışığına çıktıklarında, "Sen ve babam yakındınız, anladığım kadarıyla" dedi.

Ani bir kalınlık Jon'un boğazını tıkadı. "Sonunda beni hiç sahip olamadığı oğlu olarak gördüğünü söyledi."

Ona keskin bir bakış fırlattı, yüzündeki renk solmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Bakışlarını ondan kaçırarak adımlarını hızlandırdı. "Hiçbir şey. Hep bir oğlu olsun isterdi. Bir kız çocuğuyla ne yapacağından hiçbir zaman emin olamadı."

"Ama son günlerinde sadece senden ve annenden bahsetti," dedi nazikçe. "Onun öldüğünü bilmiyordu elbette. Eminim bilseydi, iyi bir koca bulman için sana yardım etmem konusunda daha da ısrarcı olurdu."

Bir iç geçirdi. "Muhtemelen. Ve elbette, bu çabayı denetlemen için seni seçti çünkü seni bir oğlu olarak gördü, benim için bir tür erkek kardeş, kız kardeşine göz kulak olan türden."

Tanrım, kendini Tory'nin kardeşi gibi hissetmiyordu ve hissedebileceğinden de şüpheliydi. Hele de Tory'nin yakınlığı ona bu öğleden sonra vaktini başka bir yerde geçirmek zorunda olmamayı diletirken. "O zaman seni bir kardeş olarak göremediğim için hayal kırıklığına uğrayacaktır."

Görünüşe göre bu onu gülmeye itti. "Beni nasıl öptüğüne bakılırsa, umarım öyle değildir. Eğer Chloe'yi böyle öptüysen-"

Jon ürpererek, "Aklından bile geçirme," dedi. "Cidden, gelecekte daha ihtiyatlı olacağıma söz veriyorum."

"İşte şimdi hayal kırıklığına uğradım. Daha az ihtiyatlı olman hoşuma gidiyor." Adam ona bir bakış attığında, kadın inledi. "BEN-BEN

..." demek istemedim.

"Neden, Tory Morris," dedi, "benimle flört mü ediyorsun?"

Ona düşünceli bir bakış attı. "Elbette. Sosyeteye büyük bir giriş yapmak ve senin ve babamın istediği gibi bir eş bulmak için pratik yapmam gerekiyor," dedi acı bir şekilde. Adamın önünde salınarak ilerledi ve tüm dünyaya kendini beğenmiş bir hanımefendi gibi göründü. "Peki başka kimin üzerinde pratik yapabilirim?"

Tanrı yardımcısı olsun. Eğer kadını cazibesini *onun* üzerinde geliştirmeye başlarsa, birkaç gün içinde ayaklarına kapanır ve tedbiri elden bırakırdı.

"*Yine de . . .* Siz üç hanımefendinin görgüsüzlüğümü ve kullandığım dili protesto edip durduğunuzu düşünürsek, sanırım ben de pratik yapabilirim." Ona karanlık bir bakış fırlattı. "Flört ederken değil, dikkatinizi çekerim. Ama kibar toplum konuşmalarında."

"Harika bir fikir. Ne de olsa ben bir mürebbiyeyim. Yolunuzu düzeltmenize ben yardım edemezsem kim edebilir?" Çenesini kaldırdı. "Katıldığımız ilk baloda başlayacağız. Böylece beyefendilerin beni dansa kaldırmasını beklerken yapacak bir şeyim olur."

Kızın dans partneri beklediği konusunda ciddi şüpheleri vardı ama bunu yakında kendisi de öğrenecekti.

Evden iki blok ötede durdu. "Ve burada, Jon, yollarımızı ayırmalıyız, böylece birlikte girmeyiz." Gülümseyerek çantasını almak için elini uzattı, o da isteksizce verdi. "Ayrıca, eminim yapacak işlerin vardır. Eğer bir ata ya da arabaya ihtiyacınız olursa, ahırınızdan bir tane almak için buradan mews'a geri dönebilirsiniz."

"Pekâlâ." Eğildi. "O zaman bu akşam yemekte görüşürüz."

Yüzünü şaşkınlık kapladı. "Aslında yapmayacaksın. Cuma benim izin gecem. O akşamı yazlıkta geçiriyorum."

"Tek başına mı?" Bu tuhaf görünüyordu ama onu neden rahatsız ettiğinden tam olarak emin değildi. Belki de kızın davranış biçiminden kaynaklanıyordu. Bitche ona bir şeylerin ters gittiğini fark etmeyi öğretmişti.

bir insan. Ya da belki de Fransa'da olanlardan sonra kimseye güvenemiyordu.

"Ben ... şey ... içeri giren bir hizmetçim var." Gülümsedi. "Heykellerimi çalışma odamda yapıyorum."

"Heykellerini orada yapmak zorunda değilsin," dedi kızın nasıl tepki vereceğini görmek için. "Onları sanat odasına getirebilirsin. İşinizi yapmak için ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin olacağım. Sadece bana bir liste ver-"

"Jon," dedi kararlılıkla, "orada çalışmayı seviyorum. Yalnız kalabiliyorum ve rahatsız edilmiyorum. Bayan Gully bana yemek veriyor, temizlik yapıyor ve benimle kalıyor, ben de geceyi kendime ayırıyorum." Eve doğru döndü. "Sabah görüşürüz."

"Pekâlâ." Muhtemelen onun izinli olduğu gecenin tuhaf olduğunu düşünüyordu. Yine de, Morris'le bir hücrede geçirdiği onca yıldan sonra, bir kulübede bir hizmetçiyle yalnız kalmak isteyeceğini hayal bile edemezdi. Düklüğün ağırlığını omuzlarında hissediyor olabilirdi ama yine de ailesiyle birlikte olmaktan memnundu.

Ama yine de ailesiyle *birlikte* değildi. Artık ailesi yoktu, kısmen onun sayesinde.

Kadın uzaklaşırken arkasından seslendi: "İçeri sağ salım girdiğinden emin olmak için seni izleyeceğim."

"Madem ısrar ediyorsun," dedi başını sallayarak. "Ama söz veriyorum Mayfair'de tamamen güvendedim, özellikle de böyle giyinmişken."

Sonra caddeye doğru yürüdü. Adam göğsünde alışılmadık bir sıkıntıyla onun gidişini izledi. Sadece güzel olduğu için değil, hatta onu nihayet siyahtan başka bir şeyle görebileceği yarın geceyi dört gözle beklediği için de.

Hayır. O yanındayken, kendisini yeniden canlı hissetmesini sağlıyordu ki bunu uzun zamandır hissetmemişti.

Bitche'de geçirdiği onca yıl boyunca görünmez yükler altında ezilmişti. Her zaman arkasını kollamak zorundaydı. Morris'in sağlığı hakkında sürekli endişelenmek. İngiltere'deki ailesinin başına gelenlerden duyduğu korku. Orada

Ayrıca kendisinin ve arkadaşlarının içinde bulundukları adaletsiz duruma duydukları öfke, asla sağ çıkamayacakları korkusu ve neredeyse imkânsız bir görev olan dinlenmeye ve beslenmeye çalışarak geçirdikleri günlerin sıkıcılığı da vardı.

İngiltere'ye dönmek bu yükü kaldırmıştı ama yeni durumu ona başka yükler de getirmişti. Yine de bugün, onunla konuştuğunda ve sanatına duyduğu coşkuya tanık olduğunda, öpüştüklerinde ve flört ettiklerinde ... kısa bir süreliğine de olsa kendini özgür hissetmişti.

Onunla evlenebilmeyi dilemesine neden oldu. Ama ona babasından, Morris'in muhtemelen genç bir Fransız kadınla annesini aldattığı gerçeği de dahil olmak üzere babasıyla ilgili *her şeyden bahsettiğinde*, babasını ondan uzaklaştırdığı ve Morris'in gerçek yüzünü gösterdiği için ona kesinlikle kızacaktı.

Hayır, bu şüphelerini ona asla söylememeliydi. Bunun onu derinden yaralayacağından şüpheleniyordu.

Onun Falcon House'a girişini izledi. Sonra mews'a yöneldi. Adamı Beasley'i görme zamanı gelmişti. Babasının avukatı için şu vasiyetname meselesini ne kadar çabuk halledebilirse, onu sevdiği biriyle o kadar çabuk evlendirebilirdi.

Onun olmaması çok kötü.

Bölüm 9

Tory Falconridge malikânesinden aceleyle çıkıp mümkün olduğunca çok zaman geçirdiği kulübesine doğru yola çıktığında saat neredeyse sekizdi. Birbirinden güzel elbiselerden oluşan bir gardırob, buna uygun ayakkabıları, retikülleri, boneleri ve mücevherleri olacağına hâlâ inanamıyordu.

onun olacaktı. Bazıları Chloe'den ödünç alınacaktı. Ama ayakkabılar değil. Tory'nin ayakları bunun için çok küçüktü.

Yine de Jon'un onu o yeni, muhteşem elbiselerden biriyle göreceği fikri içinde bir heyecan dalgası yarattı. Onu etkilemek isteyecek kadar kadındı. Özellikle de öpüşmelerinden sonra.

Hayır, şu anda *bunları* düşünemezdi, yoksa Bayan Gully onun duygularını yüzünden okuyabilirdi.

Çok geçmeden sevgili evine yaklaşıyordu. Kulübe şehrin en güzel yerinde olmayabilirdi, Falcon House sadece bir mil ötedeydi ama bölge saygındı, esnaf, tüccarlar ve aileleriyle doluydu. Ayrıca herkes onun Falconridge Düşesi ve kızının yanındaki konumunun farkındaydı, bu yüzden ona saygılı davranıyorlardı.

Ve eğer bir kabadayı ona saldırırsa, yakındaki kahvehanedeki adamlardan biri her zaman onu gönderirdi. Neyse ki bu nadiren oluyordu ama ona kendilerinden biriymiş gibi davranan ve geliş gidişlerinde onu kollayan arkadaşlarına minnettardı.

Kulübenin kapısını açtı ve içeri koştu, Bayan Gully'nin sabırla beklediğini görünce minnettar oldu. Ne de olsa Bayan Gully'nin de izin gecesi idi.

"Özür dilerim, geciktim." Tory ceketini çıkardı ve portmantoya astı. Yeni bir gardıropla kısmi bir sezon geçirdiğini açıklamak istemeyen Tory, bundan hiç söz etmemeye karar verdi. Bayan Gully bunu oldukça şüpheli bulacaktı. "Düşes benimle çok konuştu. Asla ayrılmama izin verilmeyeceğini sanıyordum."

Bayan Gully ekmek yoğururken gülümseyerek, "Anlat bakalım," dedi. "Majesteleri bu hafta ne yapıyor?"

"Şey," dedi Tory, "Dük eve döndüğünden beri kendini kaybetmiş durumda."

Bayan Gully yoğurma işine ara verdi. "Nibs'in sonunda geldiğini duydum. Nasıl biri? Üvey kardeşleri gibi kendini beğenmiş mi?"

"Henüz emin değilim. Bazen öyle. Ama bazen oldukça arkadaş canlısı olabiliyor." Onu özellikle öperken. "Fransa'daki hapishanesinden bahsetmediği sürece. O zaman her şeyden çok üzgün görünüyor, diyebilirsiniz sanırım. Orada pek iyi vakit geçirmişe benzemiyor. Ayrıca, sabah pişirmeyi planladığınız o mükemmel ekmekten biraz alabilir."

"Zayıf biri, mi?" Bayan Gully söyledi.

"İsteyerek değil, sanmıyorum. Ama yarın ayrılmadan önce sana her şeyi anlatacağım. Bu gece eve, yeni kocana dönmek için can attığını biliyorum, böylece Hyde Park'taki Trafalgar Savaşı canlandırmasını izleyebilirsin."

"Pish, George bekleyebilir. Hâlâ vaktimiz var."

George Gully, Bayan Gully'nin üçüncü kocasıydı. Daha önce iki tane gömmüştü. Ve üç evliliğinde de Morris ailesiyle birlikte olmuştu. Tory onsuz ne yapacağını bilmiyordu.

"Aptal kocamın geçen gün bana ne dediğini biliyor musun?" Bayan Gully devam etti. "Kendimize bir inek almamız gerektiğini düşünüyor. Peki onu kimin sağacağını düşünüyor? Ben inek memesine dokunmam, orası kesin. Herkes gibi ben de süt alacağım. Tanrı aşkına, bir inek." Hamur topunu bir tepsiye yerleştirirken başını iki yana salladı ve

Gece boyunca yavaşça yükselecek serin bir yer. "Onu nerede tutacağız ? Ve arkasını kim temizleyecek?"

Tory, "Kulağa pek pratik gelmiyor," diye cüret etti. "Hayır, kesinlikle."

"Bir inek istiyorum," diye bir ses geldi kapı aralığından.

"Binmek için." "İşte benim sevgili oğlum!" Tory, ağabeyi Cyril gibi konuştu,

Ona doğru hızla ilerledi ve bir kolunu beline doladı, diğer koluyla da en sevdiği eski battaniyesinin kalıntısını tuttu. Alnı kızın çenesine değecek kadar uzun boyluydu.

"Çocuk bugün çok huzursuzdu," diye mırıldandı Bayan Gully. "Ona banyosunu bile zor yaptırdım."

On bir yaşındaki çocuk beş yaşındaki bir çocuğun zekâsına sahipti ve bu da bazen onu yetiştirmeyi zorlaştırıyordu. Bayan Gully her zaman onun beynine göre çok büyük olduğunu söylerdi, ama yine de ona Tory kadar düşkün olduğu belliydi.

"Ben de seni bekliyordum, Sissy!" Cyril ona baktı, mavi gözleri her zamanki coşkusuyla parlıyordu. "Bir kelebek yakaladım. Görmek ister misin?"

Sarı buklelerini karıştırdı. "Tabii ki."

Cyril yatak odasına koştu -hiçbir yere yürüyerek gitmezdi- ve battaniyesiz, iki elinde bir cam kavanozla geri döndü. Üstüne bir iple bağlanmış tülbent parçasını işaret etti. "Nefes almasına yardımcı olmak için. Benim gibi!"

İroni gözünden kaçmamıştı. Cyril'in göbek bağı doğum sırasında boynuna ve ebe onu çözerken çok zorlanmıştı. Neredeyse hemen ardından ilk nefesini aldığı için her şeyin yolunda olduğunu düşünmüşlerdi -ummuşlardı-. Ama o büyüdükçe, her şeyin yolunda olmadığı anlaşıldı. O sırada annesi ölmüş, Tory'yi Cyril'le ve babasız bırakmıştı.

Hiçbiri babasına Cyril hakkında mektup yazmamış, onun dönüşünü beklemek istemişti. Şimdi babasına haber vermiş olmayı diliyordu. Belki de sonunda bir oğlu olduğunu bilseydi daha uzun süre dayanabilirdi.

Yine de mektuplar yerine ulaşmadığı için zaten eline geçmeyecekti. Ayrıca, Cyril'in yaşadığı zorlukları bilseydi ...

"Kelebek bende kalabilir mi?" Cyril umutlu bir ifadeyle sordu.

"Kavanozda uzun süre yaşayamaz, tatlım. Yarın onu bırakmalısın, böylece çiçeklerden nektar yiyebilir."

"Onu okula götürmek istiyorum," dedi ağlamaklı bir sesle. Kadın iç çekti. "Okula gidemeyeceğini biliyorsun." "Çünkü ben aptalım," diye mırıldandı.

Kalbi göğsünde burkuldu. "Öyle söyleme!" Başını kendi başının arasına aldı ve onun duygulu gözlerinin derinliklerine baktı. "Sen aptal *değilsin*. Kelebeği nasıl yakalayacağını bulamadın mı? Ve onu canlı tutmayı?"

Alt dudağını dışarı çıkardı. "Bayan Gully bana yardım etti."

"Öyle de olmalı, çünkü o ve ben sizin öğretmeniniziz. Muhtemelen bunu kendi başına çözecektin."

Biraz neşelendi. "Muhtemelen." Gözleri yaşlarla doldu. "O zaman neden okula gidemiyorum? Diğer çocuklarla birlikte?"

Sertçe yutkundu. "Oh, tatlım. Belki bir gün, büyüdüğünde."

Ama onu asla gönderemeyeceğini biliyordu. Çocuklar anlamadıkları kişilere karşı acımasızdı. Ve beş yaşında bir çocuk gibi davranan on bir yaşındaki bir çocuğa gerçekten de kötü davranılırdı.

Çocukları büyümüş yaşlılardan oluşan mahallesinde insanlar Cyril'e karşı genellikle nazikti. Ziyarete gelen torunları bazen ona ters ters baksa da, bir şey söylememe nezaketini gösteriyorlardı.

Ama bir keresinde onu kasabaya yakın bir pazara götürdüğünde, çocuklar onunla dalga geçmiş, her yere taşıdığı yırtık pırtık bebek battaniyesi ve hayvanlara olan şaşkın bakışları yüzünden onunla alay etmişlerdi. Daha da kötüsü, ona "aptal" demişlerdi, belli ki bu da onu oldukça etkilemişti.

Bu bile Cyril'in arkadaş edinmek ve okula gitmek konusundaki fikrini değiştirmemişti. Ona bunu verememek ona acı veriyordu.

"şimdi," dedi dudaklarını gülümsemeye zorlayarak, "hava kararıyor, hadi gidip seni yatıralım. Böylece yarın bahçede kelebeğinle oynamak için iyice dinlenmiş olursun." Onu çenesinin altından gıdıkladı, da kıkırdadı, sonra elini tuttu.

Çok geçmeden onu annesinin eski yatak odasındaki tekerlekli yatağa yerleştirdi. Uykulu bir şekilde, annesi ona iyi geceler öpücüğü verirken battaniye kalıntısını sıkıca kavradı. Sonra mutfağa döndü.

Bayan Gully elleri kalçalarında, hâlâ orada duruyordu.

Tory, "Beni beklemenize gerek yoktu," dedi.

"Avukatın sana kira kontratıyla ilgili bir mektup daha göndermiş." Mektubu Tory'ye uzatırken Bayan Gully'nin alnı endişeyle kırıştı. "Süresi dolduğunda ne yapacağınızı düşündünüz mü?"

Tory okulu için hâlâ umutluydu ama burada olamazdı; kulübe yeterince büyük değildi ve alan için çok pahalıydı. Ayrıca, Kraliyet Akademisi'nin yakınındaki bir dizi odayı gözüne kestirmişti. Burası bir zamanlar sanatçılardan oluşan bir derneğin lojmanlarıydı -tabii ki hepsi erkekti- ama parasızlıktan batmıştı.

Burası bol ışık alan bir yerdi, dersler için yeterince büyük birkaç odası ve hatta Cyril'le birlikte yaşayabilecekleri küçük bir dairesi bile vardı. Oldukça da pahalıydı, ama dükü babasının ona bıraktığı parayı vermeye ikna edebilirse ...

Küçük salonlarına girerken, "Bu hafta içinde avukata gideceğim ve vasiyetname sonuçlanana kadar bize biraz daha zaman kazandırıp kazandıramayacağıma bakacağım," dedi. "Majestelerine göre, babam bana bir miras bırakmış."

"Öyle yaptı, değil mi?" Bayan Gully, Tory'yi takip ederken açıkça kuşkulanarak sordu. "O zaman nasıl oldu da biz bunu hiç duymadık?"

Tory Dük'ün ve babasının tuhaf tutukluluğunu anlattı ama bile kafasında daha çok soru vardı. Dük'ün hikâyesinde o kadar çok boşluk vardı ki, hâlâ anlamadığı pek çok konu vardı. Dersleri sırasında, bu soruların bazılarına cevap bulup bulamayacağına bakmalıydı.

Bayan Gully başını sallayarak ellerini önlüğüne sildi. "Ben hâlâ bir koca bulsan iyi olur diyorum. George'umun yanında çalıştığı beyefendinin senden birkaç yaş büyük bir oğlu var. Yakışıklı ve hali vakti yerinde ama evli değil. Daha kötüsünü de yapabilirsin."

O da daha iyisini yapabiliirdi. Bayan Gully de en az dük kadar kötüydü, bir kocanın her şeyi çözeceğini düşünüyordu. "Peki ben Cyril'i ne yapacağım?"

Bu, hizmetçisinin yüzüne acı dolu bir ifade getirdi. "Onu sonsuza dek yanında tutamazsın, aşkım. Boyu bizden uzun olduğunda ne yapacaksın? Onu beslemeye nasıl devam edeceksin? Zaten ikimizin toplamından daha fazla yiyor."

Tory çenesini uzattı. "Üzerinde çalıştığım planlarım var."

"Açmak istediğiniz şu okul." Gökyüzüne bakan Bayan Gully ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Nasıl gideceğini ancak Tanrı bilir. Düşündüğün kadar para vermez. Çocuğu nereye koyacağını düşünmeye başlamalısın."

"Onu, insanları yataklara zincirledikleri ve sakinlerinin yarısının deli olduğu o korkunç yerlerden birine göndermeyeceğim!"

Bayan Gully, "*Bunu* yap demiyorum, canım," diye itiraz etti. "Ama geçimini sağlayabilirse onu yanına alabilecek insanlar var. Taşrada iyi insanlar var. George'un annesi olmasa onu ben alırdım." Bayan Gully yüzünü buruşturdu. "O kadın diliyle bir atın derisini yüzebilir. Ama George'um onu seviyor ve göndermeye de yanaşmıyor, bu yüzden yapabileceğim pek bir şey yok."

"Cyril'i almanı beklemiyorum zaten. Başında yeterince dert var." Tory iç çekişini bastırarak yakındaki kanepeye oturdu. "Kimsenin onu almasını istemiyorum."

"Ama yanında Cyril gibi bir *çocuk* olan yarım akıllı bir kadınla evlenecek çok fazla erkek yok."

"Ne kadar iyi biliyorum," dedi Tory acı acı. İşte bu yüzden asla evlenmeyecekti. Cyril'i onsuz düşünmeye dayanamıyordu. Onun bakımını üstlenmezse, Cyril'in kuruyup öleceğine dair mantıksız bir korkusu vardı.

Hal böyleyken, onunla daha fazla vakit geçirememekten nefret ediyordu. Düşesin kocasının ölümünden bir yıl sonra annesinin ölümüne kadar annesiyle birlikte onun değişmez yoldaşları olmuşlardı.

O zamanlar iki aile arasında çok az iletişim vardı. Ancak annesinin ölümünden sonra Tory kendini bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmış bulmuştu. Bu yüzden düşesin Chloe'nin mürebbiyesi olması için yaptığı nazik teklifi kabul etmiş ve o zamandan beri Cyril'i Falconridge ailesinden saklamıştı.

Kısmen, dünyalarını ayrı tutmak daha kolaydı. Aile ona karşı nefret dolu olursa Cyril incinmeyecekti -ki önceki dük ve kardeşi kesinlikle öyle olacaktı- ve ona acıdıklarını söylerlerse Cyril incinmeyecekti. Ama yeni dükün gelişi, üvey kardeşlerinin ölümü ve kira kontratının vadesinin gelmesiyle işler iyice karışmıştı. . . ve daha pek çok komplikasyon.

Şakaklarını ovuşturdu. Kardeşi için bir çıkış yolu bulmalıydı. Çünkü çocuklar ona karşı zaten acımasızsa, ona kur yapan herhangi bir erkeğin ona nasıl davranacağını ancak hayal edebilirdi.

Tecrübelerine göre, erkekler Cyril gibi insanlara karşı hoşgörülü değildi. Kendilerini ortaya koyan ya da taleplerde bulunan yetişkin kadınlara bile hoşgörülü değillerdi; Dük'ün onun okul açma isteğini nasıl karşıladığı da bunu kanıtlıyordu. Dolayısıyla, bir kocanın dünyanın nasıl işlemesi gerektiğine dair katı kurallarına uymayan bir çocuğa nasıl davranacağını sadece Tanrı bilirdi. Cyril göz açıp kapayıncaya kadar onu bir yerlere gönderirdi. Daha da kötüsü, bir kocanın bunu yapmaya hakkı vardı.

Cyril'i buna maruz bırakma riskini almayı reddetti. Onu burada, mutlu olabileceği bir yerde güvende tutmak daha iyiydi. Bu, hayatının geri kalanında bir bakire olarak kalması anlamına gelse bile.

Bölüm 10

Ertesi sabah, Tory hâlâ yas kıyafetleri içinde sanat odasının kapısında onu karşıladığında Jon şaşırdı.

"Tam zamanında geldim," diye .

"Demek öylesin." Gülümsemesi içini ısıttı. "Sadece bugün hâlâ dersimiz olduğunu anladığından emin değildim."

Adam odaya girerken şaşkınlıkla ona baktı. "Koyduğunuz kuralları kabul ettim."

"Pazarlığımızı nasıl algıladığınızı bilmiyordum. Katıldığım her sosyal etkinlik için bir ders mi? Çünkü dün hiçbir sosyal etkinliğe katılmadım."

Kıkırdadı. "O kadar katı değilim, yemin ederim. Ama istersen, bir gün içinde iki sosyal etkinlikle karşılaşsak, ikisine de katılmanı sağlarım. Böylece ödeşmiş oluruz."

Başını eğdi. "Peki katıldığımdan 'emin olmak' derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

"Sanırım çok ikna edici olabileceğimi biliyorsun," dedi alçak bir sesle.

Kadın renk değiştirdiğinde, da kendisi gibi güçlü bir tepki verdiğini görmekten bir an için zevk aldı. Sonra kendini azarladı. Ona kur yapmıyordu, onu yatağına atmaya da çalışmıyordu. İkisi de kabul edilebilir olmadığından, karşılaşmalarını profesyonelce tutmalıydı.

Geceyi onu çıplak hayal ederek geçirmiş olsa bile. Gerçekten de geç saatlere kadar uyumasının ve sanat odasına zar zor zamanında varmasının nedeni buydu.

Topuklarının üzerinde dönen Tory, siyah şalını çıkarıp yakındaki bir kancaya astıktan sonra en büyük pencerenin hemen altına yerleştirilmiş uzun bir masaya yöneldi. "Belki de

Bir sözleşme hazırlayın ki pazarlığımızın ayrıntıları konusunda bir karışıklık olmasın."

Güldü. "Bu öğleden sonra babanızın avukatıyla konuşmak istediğim birçok şeye bunu da ekleyeyim mi?"

Ona ters ters bakmak için durdu. "Avukatımı bensiz göremezsiniz."

"Yapabilirim. Babanın mirasının vasisi benim. O adama danışmalıyım."

"Ah. Sanırım bu doğru." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O zaman ben de sizinle gelmek istiyorum, en azından ilk seferinde." Duruşu *burada öfkeli bir kadın olduğunu haykırıyordu*.

Onun talebini düşündü. Beasley dün öğleden sonra vasiyetnameyi Jon'u tatmin edecek şekilde değiştirmişti ve fazladan sayfa diğerleriyle oldukça iyi uyuşuyordu. Ama bir avukatı kandıracak kadar iyi miydi? Bunu bilmiyordu. Yine de planına devam etmenin tek yolu buydu, bu yüzden onun da orada olmasına izin verebilirdi. Çünkü her şey bir anda cehenneme dönecekse, bunun geç olmasındansa erken olmasını tercih ederdi.

Ayrıca aile bankacısıyla anlaşarak Morris'in ailesi için beş bin pound ayırmıştı. Eğer birisi çeyiz parasının neden Falconridge hesabından geldiğini sorarsa, Jon sadece Morris'in ölüm döşeğindeyken parasını Jon'a emanet ettiğini ve Jon'un da bu parayı Morris'in kızı için bir hesaba yatırdığını söylemekle yetinirdi.

"Alban'ın faytonuyla avukatıma gideriz," dedi. "Böylece bir refakatçiye ihtiyacın olmaz."

Ancak o zaman rahatladı.

Masada ona katıldı ve küçük, mermer bir sfenks heykelinin yanı sıra gerçek bir armut, bir at figürü ve Discobolus'un yumrulu bir kil reproduksiyonunu fark etti.

İncelemek için sonuncusunu eline aldığı anda, "Bunu ben yaptım. Sana benim berbat ilk heykelimden daha kötüsünü yapamayacağını göstermek istedim. Ve bu çaba, orijinali incelemek için harcadığım onca zamana rağmen oldu."

"Demek ilk denemelerinizden biri için çıplak bir adamı seçtiniz?" gülümsememeye çalıştı, ama dudakları değildi.

Dinliyordu, çünkü ona rağmen kıvrılmışlardı. "Belli ki sen de benim gibi çıplak figürlere hayransın."

Kaşlarını çatarak, "Hareket halindeki bir çıplağı resmetmek istedim. Venüslerin hiçbiri hareket halinde değil."

"Bu seçiminizi kesinlikle açıklıyor," diye .

Bakışlarını ona dikti. "*Benim* seçimime odaklanmak yerine seninkine odaklansak nasıl olur?"

Bu onu kısa kesmesine neden oldu. "Aman Tanrım, az önce sesin babana çok benziyordu. O da olayları bana çevirmeyi severdi."

"İyi bir öğretim tekniği olduğunu kabul etmelisin," diye karşı çıktı tek kaşını kaldırarak.

"Gerçekten de öyle."

"Peki, ne heykel yapmak istediğinizi daha fazla düşündünüz mü?"

İtiraf etmekten daha iyi bilse de etmemiştir. Ayrıca, sonunda bir koca bulup evlilik hayatının içinde kaybolduğunda *onu* gerçekten yontmak istiyordu. Ne yazık ki bu yeteneğe sahip değildi. "Neden armutla başlamıyoruz? Bu en basiti gibi görünüyor. Ve bunun için bir taslağa ihtiyacım olmaz, ne dersin?"

"Muhtemelen bir tane olmadan da idare edebilirsin." Masanın altından bir kova çıkardı. "Onu kilden yeniden yaratabilirsin. Eğer yeterince iyiyse, kalıbını çıkarır ve bronzdan bir döküm yaparız." Ona muzip bir gülümseme fırlattı. "Bu kadar pahalı bir metali karşılayabileceğinizi varsayıyorum, Majesteleri."

"Dürüst olmak gerekirse neyi karşılayabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok." Bankacı ona sadece çeşitli hesaplarda ne olduğunu söyleyebildi, mali yükümlülüklerinin ne olduğunu değil. "Dün gece geç saatlere kadar annemin bana verdiği hesap defterlerini ve belgeleri inceledim ama muhasebeciler ve tapu memuruyla konuşmadan hiçbir şeyi netleştiremem. Bugün avukatınızla görüştüktan sonra bunu yapmayı umuyorum."

Başını salladı. "O zaman başlasak iyi olur. Burada, pencerenin yanında çalışabilirsin. Ben yanında oturur ve gereken yerlerde sana talimatlar veririm."

Oturduklarında, etekleri adamın pantolonuna değecek kadar ona yakındı; o kadar yakındı ki, adam onu kolayca kucağına çekebilirdi.

Kesin şunu! Tanrı aşkına, onu kucağına almayacaksın. Sen artık bir beyefendisin, Londra'dan ayrıldığın zamanki vahşi genç adam değilsin.

Çok yazık.

"de öyle değil mi?" diye sordu.

Lanet olsun. Az önce ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ben ... şey ... tabii. Katılıyorum."

"Harika! Gelmeyeceğinden endişeliydim. Ama pişman olmayacaksın. Chloe arkadaşın Heathbrook'u yeniden görmek için can atıyordu ve onu bu akşam tiyatrodaki locana davet edeceğini duyunca çok sevinecek. Senden onu davet etmeni istemekte tereddüt etti. Sanırım geçen gece Bow Street koşucuları hakkındaki yorumlarınız onu duraksattı."

Lanet olsun, Chloe ile Heathbrook'u birlikte bir kutuya koymayı mı kabul etmişti? Daha iki gün önce ailesinin sahip olduğunu hatırladığı kutusuna mı? Aklından bir sürü şey geçiyordu ama arkadaşını davet etmekten kurtulmanın bir yolunu bulamıyordu.

Bir iç çekti. Scovell'i de davet etse iyi olacaktı. Ve annesinin bunu sorun etmeyeceğinden emin olmalıydı. Çünkü konu kadınlar olduğunda Heathbrook'a zerre kadar güvenmiyordu, hele kız kardeşi söz konusu olduğunda.

Tory'yi arzuladığı için başına gelen buydu; onun yanındayken aklını kaybediyordu. Bunu yapmayı bırakmalıydı.

Masanın altından kil kovasına uzanan Bayan Oblivious-to-His-Lusting Morris, armuttan çok daha büyük bir parça çıkardı. "Bu şekli oluşturmak çok kolay. Aslında, biri diğerinin yarısı büyüklüğünde iki topla başlıyorsunuz."

Aklına biraz zorlukla bastırıldığı uygunsuz bir şaka geldi. Eski Jon bunu sadece birlikte olduğu kadının tepkisini görmek için söylerdi.

Eski Jon tam bir göttü.

Bu arada, kili eşit olmayan iki parçaya böldü ve büyük parçayı ona sundu.

Eldivenli eliyle ona uzandı ve kadın, "Bunun için eldivenlerini giymek istemezsin. Onları saklayamayacak kadar kirleteceksin."

"Doğru," dedi, ama yine de tereddüt ediyordu, onun yaralı etini tekrar görecektir olmasından nefret ediyordu.

Sanki aklından geçenleri okumuş gibi nazikçe, "Ellerin o kadar da kötü değil, biliyorsun. Ben de midesi bulanana biri değilim."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim," dedi soğukkanlılıkla ve eldivenlerini çıkardı.

Kil parçasını adamın harap olmuş avucuna koydu. "Şimdi bunu bir top haline getir."

"Sanırım bunu başarabilirim. Hiç heykel yapmamış olabilirim ama çocukken çamurda oynadığım kesin." Adam kendi elini yuvarlarken, kadın da kendi elini yuvarladı ve adamın aklı yine ... kadının elinin anatomisinin belli bir kısmını okşamasının nasıl bir şey olacağına gitti - yuvarlamak ve hafifçe sıkmak ve ...

"Çok iyi!" dedi. "Ne kadar mükemmel yuvarlak bir top."

"Teşekkür ederim."

"Artık bundan sonra ne yapacağınıza karar verebilirsiniz sanırım."

Seni masaya yatırıp, kötü yolumu mu izleyeyim? Tanrım, cehenneme gideceği belliydi. "Pek sayılmaz."

Ona baktı. Daha önce hiç kimse ona dudak bükmemişti.

"Elbette ." Topunu onunkinin üzerine koydu.

"Bu bir armudun temel şeklini oluşturuyor." Kardan adam görünümü şeyi onun önüne oturttu. "Şimdi küçük topun üzerine bastırarak büyük topla daha iyi birleşmesini sağla."

Kadının dediğini yaptı ama şimdi ikisi üst konmuş bir disk gibi görünüyordu. "Armuda hiç benzemiyor."

Belli ki gülümsemeye karşı koyuyordu. "Çünkü onları birbirine çarptın. Çok fazla güç kullanmanıza gerek yok." Hızla her bir diski aldı ve tekrar top haline getirdi, sonra

Küçük olanı tekrar diğerinin üzerine koydu. "Şimdi," dedi ve onun elini kendi elinin içine aldı, "hafifçe bastır."

Bu kez onun yaptığından çok daha az baskı uygulamak için elini yönlendirdi. Avuç içi adamın elinin üst kısmına karşı yumuşaktı ama parmakları onunkinin üzerinde eğilirken güçlü ve becerikli hissediyordu. Tanrı'ya şükür dokunduğu avuç içi değildi. Orada çok az his vardı ve onun elinin her hassas dokunuşunu hissetmek istiyordu.

O kadar yakınına eğilmişti ki, adam sadece ona ait olan portakal çiçeği ve bal kokusunu alabiliyordu. Ama bu sefer daha topraksı bir şeyle karışmıştı. Muhtemelen kil. Tek yapması gereken başını çeyrek tur çevirmekti ve kolayca öne eğilip ağzını kendi ağzıyla kapatabilirdi. Ama bu delice dürtüyü takip edemedi, elini bıraktı ve arkasına yaslandı, onu eksik hissettirdi.

"Bu çok daha iyi," dedi. "Şimdi, ikisini bir araya getirerek gerçek bir armut şekline sokmalısın."

"Ah. Doğru." Kendini oldukça garip hissederek elini iki topun birleştiği yerin etrafında dolaştırdı.

"Bu kısım için," dedi Tory, "o kadar dikkatli olmana gerek yok. Kil zaman zaman biraz çalışma gerektirir, bu yüzden parmaklarınızla oraya gerçekten girmekten çekinmeyin ve o armut şeklini elde edene kadar sıkı çalışın."

Bir iniltiyi bastırdı. Tam da şu anda "sıkı" çalışıyor olmak istediği şey bu değildi. Ve ne zamandan beri bir kadının söylediği her şeyde çifte anlamlar duymaya başlamıştı?

Muhtemelen *onunla* tanıştığından beri. Verdun'da seçkin genç İngiliz kadınları çok azdı ve kime güveneceğini bilmek zor olduğu için diğer türlere karşı uyarılmıştı. Bitche'de ise hiç kadın yoktu.

Bu da onu neden bu kadar arzuladığını açıklıyordu. Hissettiği şey sadece şehvetti, saf ve basit. Elbette, ne kadar çok çift anlamlı kelime girerse girsin şehvetini kontrol altında tutabilirdi.

hararetli beyni. yüzden kendini "heykeline" konsantre olmaya zorladı.

"Güzel," dedi. "Bu daha iyi." Bir izledi, sonra ekledi: "Siz ve mahkûm arkadaşlarınız armut ve benzeri şeyler yiyor muydunuz?" Bu tuhaf soru adamın gözlerini kırpmasına neden olunca, "Ben sadece diyetinizde meyve olup olmadığını merak ediyorum. Yani hapishanede."

"Hayır," dedi ters bir ifadeyle. "Bitche'nin menüsünde meyve nadiren yer alırdı."

"Menüde ne *vardı*?"

"Bir kilo ekmek. Yarım kilo sığır eti. Su." "Her öğün için mi?"

"Her *gün* için. Eğer şanslıysak. Her mahkuma ayrılan miktar buydu ama her zaman alamıyorduk." Kızın nefesi kesilince omuz silkti. "Bunu kendi paramızla istediğimiz gibi tamamlayabilirdik, ama baban ve ben Bitche'ye gittiğimizde, çok az paramız kalmıştı ve kredi almamızın bir yolu yoktu."

Kadın, "Peki ya babamın öğretmenlikten aldığı para?" diye sorana kadar gaf yaptığını fark etmemişti. Çeyizim için ayırdığı para? Neden onu kullanmadın? Eminim babam bunu senden esirgemezdi."

Hepsine lanet olsun. Belli ki yontma girişimi onu o kadar etkilemişti ki gerçeği ağzından kaçırmıştı. Bu kadar bariz yalan söylemeye alışık olmaması da bir işe yaramamıştı. "Oh, o paralar Verdun'daki bir bankerdeydi." Kadının şüpheli bakışlarını toplayabildiği en masum ifadeyle karşıladı. "Paraya ulaşmamızın hiçbir yolu yoktu. Fransa'dan çıkarken Verdun'da durmak zorunda kaldım, sadece oraya yatırdığı parayı çekebilmek için."

İnandırıcı bir yalan bulduğu için sırtını sıvazladı.

"Ama... ama Bitche'deki komutana ders verdiği için de para aldığını söylemişsiniz," dedi kadın, gerçekten şaşkın görünüyordu. "Paranın bir kısmı oradan geliyordu."

Bir iniltiyi bastırdı. Bu kez ayağını ağzına öyle sokmuştu ki boğuluyordu. "Fonların bir kısmı

Ama hepsini değil. Bitche'de sahip olduğumuz tek para bu olduğu için, onu doktor, ilaçlar ve babanızın son dönemdeki bakımı için kullandım."

Yanakları pembeleşti. "zr dilerim. Babam için yaptıklarınızdan dolayı nankörlük etmek istememiştim. Sadece ikinizin de neler yaşadığını anlamaya çalışıyordum."

"Elbette. Bu şaşırtıcı değil."

Ona eyiz vermek için bir plan yaptığına pişman olmaya başlamıştı. Ona sadece babasının kendisine hizmet ederken öldüğünü ve bu yüzden ona beş bin pound hediye ettiğini söylemeliydi.

Ama yle olsaydı, Morris'in kendisinden istediğı tek şeyi yapamazdı: iyi bir evlilik yapmasını sağlamak. "Her türlü sorunuza cevap vermekten mutluluk duyarım." Muhtemelen bunu ona söylediğı güne pişman olacaktı ama buna açık görünmezse kadın şphelenecekti.

"Teşekkür ," dedi, elini onun koluna koyarken sesi ipek gibi yumuşaktı. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Eve geldiğın ilk gece sylediğın her şeyi düşündükten sonra merak ettiğim o kadar çok şey var ki. Bitche'nin gerçek bir hapishane gibi olduğunu söylemiştin. Tam olarak nasıl? Yani, hapishaneler hakkında bir şeyler okumuştum ama hiç görmemiştim. Hcreleriniz bir zindanda mıydı yoksa bir binada mıydı ya da ... ne?"

"Bizim sınıfımızdaki mahkumlar bir hücrede iki kişi yaşıyordu, ama sıradan denizciler ve askerler -ve suçlular- altımızdaki zindanlara atılıyordu. Bu adamlar gece gündüz şamata yapar, kavga eder ve gardiyanlara sorun çıkarırlardı. Aşağıdan yükselen vahşi sesler bazen uyumamızı zorlaştırıyordu, ama o bölgelere izin verilmiyordu, bu yüzden katlanabiliyorduk."

Onun endişeli bakışlarını fark edince ekledi: "Hapsedilişimizin tüm ayrıntılarını duymak istemezsin, inan bana. Tatsız olduğunu söylemek yeterli."

Kaşları kalktı. "Bir dk için nahoş olan şey bir profesör için o kadar da nahoş olmayabilir."

Bu azarlama biraz acıttı. "O zamanlar dük olmadığımı unutuyorsun. Ve inan bana, hepimiz için 'tatsız' bir durumdu, tabii bunu tanımlamak için bu kadar basit bir kelime kullanılabilirse. Baban ve ben bir hücreyi paylaştık. Deneyimlerimiz çoğunlukla aynıydı."

"Hastalandığında onun için daha kötü olduğunu düşünmeliydim." "Gerçekten de öyleydi." Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Uyluk kemiği nasıl kırıldı ki?"

Gerildi. "Düşerken." Ama bu konuda konuşamazdı, yoksa ona pişman olacağı şeyler söylerdi. "Belki de bu derse devam etmeliyiz. Aksi takdirde, avukatınızın ofisine gitme vakti gelmeden asla bitiremeyeceğim."

"Sanırım haklısın." Ona dikkatle baktı. "Ama benim başka sorularım var."

Bir iniltiyi bastırdı. "Ve onlara zamanında cevap vereceğim, söz veriyorum."

Bu onu tatmin etmiş görünüyordu ama muhtemelen uzun sürmeyecekti. Bir gün ona Fransa'da olanlarla ilgili tam bir hesap vermek zorunda kalacaktı. Ve *bundan* kesinlikle korkuyordu.

Bölüm 11

Tory, Dük'ün sorularını geçiştirdiğini mi yoksa gerçekten zamanı mı takip ettiğini anlayamıyordu. Ama onu avukata götürmeyi kabul etmişti, bu da beklediğinden fazlaydı, o yüzden şikâyet edemezdi.

Ayrıca, onun heykel yapmaya çalışmasını izlemek hoşuna gidiyordu. Ellerini kirletmekten hiç çekinmiyor gibiydi, ki bulunduğu mevki düşünöldüğünde bu bir sürprizdi. Yine de nemli bir hapishanede epey zaman geçirmişti.

şimdi, elleri kilin üzerinde daha rahat hareket ediyor, ona parmaklarının onunkilerin altında nasıl hissettiğini hatırlatıyordu; hepsi sıcak ve dokunulduğunda sertti. Dün gece o usta ellerin hayalini kurmuştu; adam onu müzede olduğundan daha da tutkulu bir şekilde öperken en mahrem yerlerine dokunmalarını hayal etmişti.

Uyandığında daha fazlasını istemiş, sonra da adamın asla tatmin edemeyeceği bu aptalca özlem için kendini azarlamıştı. Onu arzulasa bile, onunla asla evlenmezdi ve kadın da zaten evlenmesini istemezdi. Bir dükün, evlenirken Cyril'i de yanında getirmesine izin vermesi pek olası değildi.

Bu düşünce onu üzdü ve dikkatini tekrar elindeki konuya, heykeltıraşlık dersine çevirmeye zorladı. Kaşları atık, hâlâ orantısız görünmesine rağmen armudu üzerinde ciddiyle çalışıyor gibi görünüyordu. Bir gün bu işte daha iyi olup olmayacağını henüz bilemiyordu, ama eğer olmazsa, bu denememekten kaynaklanmayacaktı.

O ellerini yıkamak için lavaboya giderken, adam bir süre kili düzeltti ve şekillendirdi. Sonunda masadan kalktı ve ona dönmeden önce eserine birkaç açıdan baktı. "Ne düşünöyorsun?"

"Bence ... şey ... ilginç," dedi elini havluyla silerken.

"Evet, ama iyi mi?"

Cevaplaması ne kadar zor bir soru. "Bu tamamen öznel bir soru. Beğendiniz mi?"

"Korkarım yapabileceğimin en iyisi bu." "O zaman sorun yok," dedi.

"Hmm." Kollarını kavuşturdu. "Peki, şimdi ne yapacağız? Yani, kilden şaheserimi bronzla dönüştürmek için."

Ustalık eserini söylerkenki kuru tonu kızın kıkırdamasına neden oldu. "Saman çöpünü altına çevirmek gibi bir şey değil, biliyorsun."

"Tabii ki hayır, yoksa herkes kilini bronzla dönüştürürdü ve o zaman tüm duvarcılar nerede olurdu? Bronz evlerin hiç de pratik olmayacağını söyleyebilirim."

Büyük bir güçlkle sırtmasını bastırdı. "Size hiç deli olduğunuzu söyleyen oldu mu, Majesteleri?"

"Kimse buna cesaret edemez," dedi kibirle, sonra sırttı. "Ne de olsa düklerin biraz aptal olmaya hakları var, değil mi?" Kaşlarını sallayarak onu güldürdü. Daha önce tanıştığı hiçbir düke benzemediği kesindi.

"İşin içinde bir dük olunca insanlar başka tarafa bakma eğiliminde oluyor, kabul ediyorum." Ona sahte bir kaş çattı. "Şimdi, çamurunuzu nasıl bronzla dönüştüreceğinizi öğrenmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Elbette." Elini görkemli bir şekilde salladı. "Devam edin."

Bir kahkaha daha atarak yerine döndü ve kayıp balmumu dökümünün oldukça karmaşık sürecini anlattı, adamın açıklamasını takip etmekle kalmayıp ilgili sorular sormasına şaşırdı.

Süreci anladığından emin olduktan sonra, "Bunlara devam etmeden önce, eserimize istediğiniz her şeyi yaptığınızdan emin olmalısınız. Bronzunuz için model olarak kullanmayı tercih ettiğiniz versiyon bu mu?"

Bir kaşını kaldırdı. "Olmasını istemeli miyim?"

"Bu size kalmış. Hayalinizdeki armuda benziyor mu?"

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum Tory, ama hayal gücümün armut hayal etmekten daha iyi işleri var."

"Oh? Ne ?"

Ona dikkatle bakarken gözleri erimiş altın rengine döndü. "Bilmek istemezsin," dedi boğuk bir sesle, bir generalin silahlara çağrı yapan büyüğü gibi kanında yankı bulan bir sesle. Sonra gülümseyerek büyüğü bozdu. "En fazla söz verebileceğim şey, şaheserimin masanın üzerindeki gerçek armuda çok az benzediği."

Sadece Falconridge böyle söyleyebilirdi. "Sorduğum şey, onu şekillendirme şeklinizden memnun olup olmadığınız. Çünkü onu dökmeye devam ederseniz, fazla değişiklik yapamazsınız."

"Bu bir armut," diye söylendi. "Daha ne kadar değişiklik yapabilirim?"

Gülümsemekten kendini alamadı. "Pes ediyorum. Bunu asla ciddiye almayacaksın, değil mi?"

"Muhtemelen hayır. Ya da en azından armuttan daha ilginç bir şeyin heykelini yapana kadar olmaz."

"Bu adil."

"Uygun, çünkü benim armut yorumum sadece adil. Adil bir armut." Başını eğdi. "Ne yazık ki şiirle ilgilenmiyorsun. Kafiye oluşturmada heykel yapmaktan çok daha iyiyimdir."

"Bu pek bir şey ifade etmiyor."

Yumruğuyla göğsüne vurdu. "Beni kalbimden yaraladın."

"Deniyorum." Sözünü bir gülümsemeyle yumuşattı. "Armudunu bronzla dönüştürmek istiyor musun ki? Bunu bir alıştırma parçası olarak görmeyi ve sizin deyiminizle 'daha ilginç' bir şey üzerinde çalışmayı tercih edebilirsiniz."

"Bu harika bir fikir." Şöminenin üzerindeki saate baktı. "Ama korkarım zamanımız tükeniyor. Avukatınıza öğleden sonra birde orada olacağımı söyledim ve saat öğleyi geçti bile."

Ayrıca bugün henüz bir şey yemedim, bu yüzden yola çıkmadan önce akşam yemeğine kadar beni idare edecek bir şeyler almalıyım."

"Kahvaltı bile etmedin mi?" diye sordu, onun bir şey söylememesine şaşırmişti.

"Sabahın erken saatlerine kadar hesap defterlerini inceledikten sonra korkarım geç yattım. Odamda sadece bir fincan kahve içecek zamanım oldu. Sonra da siz beni anlaşılmamızın bana düşen kısmını görmezden gelmekle suçlayamadan hemen buraya geldim."

"Bir şey söylemeliydin! Sen heykelin üzerinde çalışırken aşağı inip sana kahvaltı getirebilirdim. Şimdiye kadar açlıktan ölmüş olmalısın, seni zavallı adam."

Gözlerinde bir şey parlıyordu. "Gerçekten de açlıktan ölüyorum," dedi boğuk bir mırıltıyla ve bakışları kızın ağzına kaydı.

Adamın artık yemekten bahsetmediğini anladığında bir ürperti teninde dans etti. Odadaki gergin havayı dağıtmak için gerçek armudu aldı ve ona doğru itti. "Bunu yiyebilirsin."

Ondan almak yerine, onu bileğinden yakaladı. Bakışlarını onunkilere kilitleyerek bir parça armut ısırdı. "Mmm," dedi çiğnerken, gözleri parlıyordu.

Adam onu bileğinden tuttukça nefesi kalınlaşıyor gibiydi. Ama başparmağından akan suyu yaladığında nefesi ciğerlerinde sıkışıp kaldı.

Tanrı yardımcısı olsun. Ona ne yapıyordu? Bir şekilde onun rüyalarını mı okuyordu?

Çünkü onun kaba dilinin suyunu yalaması başka yerlerini de acıtiyordu -bileğinde nabzının çılgınca attığı nokta... dirseğinin hassas iç derisi... dudaklarının arası.

Sonra, sanki en azından onun düşüncelerini okumuş gibi, ağzını ağzına almak için öne doğru eğildi. Adam armuttan beslendiği gibi dudaklarından da beslenmeye başladığında kalbi göğsüne çarptı. Öpüşme konusunda çok iyiydi, lanet olsun ona. Yardım edemedi ama karşılık verdi.

Ağız onunkini yağmalarken meyve tadı alıyor ve tıraş sabunu kokuyordu. Armudu yere bırakarak ellerini adamın saçlarına götürdü ve parmaklarını saçların arasında gezdirirken saçların ne kadar kalın ve ipeksi bir yumuşaklıkta olduğuna hayret etti.

Bu sadece, dizleri jöle gibi hissedene ve kanı kaynayana kadar onu daha doyumsuzca öpmesine neden oldu.

"Tory," diye fısıldadı onun dudaklarına.

Uzun bir iç geçirdi. "Bunu yapmamamız gerektiğini söylememiş miydik?"

"Bunu hatırlamıyorum," diye homurdandı.

Sonra bir de baktı ki, adam onu kucağına çekmiş. "Kes şunu!" diye tısladı. "Birileri görebilir." Yine de kendini onun kucağından ayrılmaya ikna edemedi.

"Burada olduğumuzu kimse bilmiyor, değil mi?" Ellerini kızın beline yerleştirdi ve yanağından çenesine, oradan da bir başka nabzın çılgınca attığı boynunun yan tarafına doğru öpmeye başladı.

Adam tam nabzına bir öpücük kondurduğunda, kadın kesik kesik bir nefes verdi. "Umarım değildir," diye mırıldandı. Yine de onu orada tutmak için kollarını boynuna doladı.

"Buraya geldiğim andan beri seni kucağımda istiyorum," diye fısıldadı kulağına, sonra dişleriyle kulak memesini çekti. "Eğer birazcık sanatsal yeteneğim *olsaydı*, *senin* heykelini yapardım."

"Giyiniktir umarım," diye fısıldadı ve onun harika erkeksi hatlara sahip çenesini okşadı.

Kıkırdadı. "Hareket halindeki çıplakları sevdiğini sanıyordum."

Ona çıplak poz verme düşüncesi nefesini hızlandırdı. "Benden başka çıplaklar da var," dedi kulağına.

"Yazık oldu. Sana heykel yapabilirdim."

Kadın geri çekilerek ona şüpheyile baktı. "Buna hazır olduğunu pek sanmıyorum."

Ona sırtıttı. "Birkaç dersten sonra .

Siz mükemmel bir öğretmensiniz." "Dalkavuk," dedi.

Bir kıkırdamayla onun ağzını tekrar öptü -önce yumuşakça, sonra sert ve aç bir şekilde, eğer böyle aptalca bir şey yapmaya meyilli olsaydı, bayılmak istemesine neden olan bir tür aciliyetle.

Sonra poposunda sert bir çıkıntı hissetti ve bu büyük çıkıntının ne olduğunu anladığında, vücudunun bazı gizli kısımlarıyla birlikte yanakları da ısındı. Ne de olsa annesi bir aptal yetiştirmemişti. Tory on sekiz yaşına geldiğinde annesi ona bebeklerin nasıl yapıldığına dair her şeyi anlatmıştı. Ama annesi erkeğin sertleşmiş penisini kadının içine soktuğunu söylediğinde, Tory bunu fark etmemiştir.

Aman Tanrım, bu spor yaptığı oldukça ... *vahşi* bir erkek eti parçası gibi hissettirdi.

O tepki vermeden önce, çenesinden boğazına doğru bir yol öptü, sonra mırıldandı, "Zarif boynunu şekillendirmeyi çok isterdim ..." Köprücük kemiği boyunca öptü. "Ve çıplak omuzlarını..." Sonra eli, elbisesinin, korsesinin ve kombinezonunun kumaşı arasından göğsünü kapladı. "Ve bu da, eşiyle birlikte."

"Jon ..." diye mırıldandı, "gerçekten ... yapmamalısın." Ama eliyle göğsünü şekillendirirken sesindeki soluk soluğa heyecanı o bile duyabiliyordu. Böyle kötü bir şey nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi? "Tanrım, *Jon* ..."

Yumuşak bir inilti çıkardı. "İsmimin dudaklarındaki sesine bayılıyorum," dedi utanmadan kumaşın katmanları arasından göğsünü okşarken.

Göğüs uçlarının gerildiğini hissediyor ve adamın kumaşın arasından onu da hissetmemesi için dua ediyordu ama adam başparmağını tekrar tekrar ucunda gezdirince, bir şekilde bunu başarmış olmasından korktu.

Tam aklını kaçırdığını düşünürken, merdiven basamaklarındaki topuklu ayakkabıların sesi onlara doğru geldi ve kıyametin sesi merdiven boşluğunda yankılandı. "Tory, sanat odasında mısın?"

O kadar insan arasından Chloe'ydi.

Tory bir çığlığı bastırarak kucağından fırladı, sonra eğilerek fıssıldadı: "Saklan! Seni burada benimle yalnız bulamaz."

Adam bir an tereddüt etti, gözleri donuk bir bürünmüştü ve kadın onun anlamasını sağlamaktan neredeyse umudunu kesmişti.

Sonra uyuşukluğunu üzerinden atarak ayağa kalktı ve etrafına bakındı. "Saklan nerede, Tanrı aşkına?"

"Çabuk! Kapının arkasına. Ama sessizce!"

Tam zamanında o tarafa yöneldi, çünkü birkaç dakika sonra Chloe kapı aralığında belirdi. "Sana seslendiğimi duymadın mı?" diye sordu huysuzca. "Bu öğleden sonra ayakkabıların için Wood'a gitmemiz gerekiyordu, unuttun mu? Bu gece giyeceğin terliklerin hazır olması gerekiyordu."

"Ah! Doğru." Tory yarısı yenmiş armudu eteklerinin altına saklamak için yana kaydı. "Tamamen unutmuşum." Jon'la birlikte avukata gitmek buraya kadarmış. "İşime o kadar dalmıştım ki aklım başka yerdeydi."

Chloe, Tory'nin yanından geçip Jon'un kilden armudunun masanın üzerinde durduğu yere baktı. "Bu korkunç şey de ne böyle? *Onu* sen , değil mi?"

Tory kızgınlıkla, "Elbette hayır," dedi ve hemen düşündü. "Mahallemdeki bir hanım benden bir döküm yapmamı istedi."

"Tanrı aşkına, neden? Bronzun içine koymaya değmez."

"Evet, ama bunu karşılayabilir ve ben de bir iyilik olarak bunu yapmayı kabul ettim. Yine de daha sonraya kadar bekleyebilir. Zaten yarına kadar dökümhaneye götüremem." Chloe odanın içinde fazla ilerleyemeden aceleyle açık kapıya yöneldi. "Hadi Wood'a gidelim. Yeni terliklerimi görmek için sabırsızlanıyorum."

Merdivenlerden aşağı indiler. Yarı yolda Tory durakladı. "Şalım unuttum. Sen . Getirmem sadece bir dakikamı alır." Chloe aşağıda, vestiyerde bir sürü şal olduğunu söyleyemeden Tory aceleyle merdivenleri çıktı.

Odaya girdiğinde Jon'u masada kilden armuduna bakarken buldu. "*O kadar* da kötü değil, değil mi?" diye sordu.

"Ah, Tanrı aşkına, ben olsam endişelenmezdim," diye fısıldadı Tory. "Avukatla olan randevunuzu yarına almanızın bir yolu var mı, böylece ben de sizinle gelebilirim?"

"Üzgünüm tatlım," dedi alçak bir sesle, "ama o zaman için ayarlanmış başka toplantılarım var."

Sevgilim kelimesi onu hem sevindirdi hem de öfkeliendirdi. "Sanırım yapacak bir şey yok. Ama bana söylediği her şeyi anlatacak mısın?"

"Tabii ki. Yarın sabah dersimiz sırasında bu konuyu konuşabiliriz."

Bugünkü ders sırasında yaptıkları her şeyi düşünerek kızardı. "Herhangi bir... yanlış davranış içermemeli, farkındasınızdır."

Dönüp ona pişmanlık dolu bakışlarla baktı. "Hayır, olmamalı. Yemin ederim yarın ellerimi kendime saklayacağım. Ve bugün kendimi kaptırdığım için gerçekten özür dilemeliyim. Benim ilgime katlanmak zorunda kalmamalıydın."

"Güzel. Yani, teşekkür ederim." Onun için bir anlık cilveleşmeden daha fazlasını ifade ettiklerini bilseydi, onlara mutlu bir şekilde *katlanabileceğini* ona nasıl söyleyebilirdi? Böyle bir şey söylemeye cesaret edemedi. Kalbini koluna takan kadınlardan biri olmayı reddediyordu.

Sonra inledi. Kalbi değil. Asla kalbi değil. O kadar aptal olamazdı, kesinlikle. Bir dükü arzulayan bir geyik de olabilirdi. "Gitmeliyim," dedi ve kapıya doğru döndü.

"Bekle," dedi usulca ve şalının kancaya asılı olduğu yere doğru yürüdü. "Buna ihtiyacın olacak."

"Evet. Doğru. Güzel." Tanrım, ama sesi aptal gibi çıkıyordu.

Ona doğru getirdi ve omuzlarına yerleştirdi. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim," dedi ve bir anlığına ona yaslanabilmeyi dilediği için kendine lanet okudu. Onlar

Chloe sözlerini kesmeden önce ne yapıyorlarsa ona dönebilirlerdi. "Bu akşam görüşürüz."

Sonra da kaçtı.

Jon o gittikten sonra uzun bir süre açık kapıya baktı. Sonra bir sandalyeye çöktü ve mavi bir çizgiye küfretti. Belli ki aklını kaçırmıştı. Gerçekten de Tory'ye rıhtım kenarındaki bir fahişe gibi davranmış, onu kucağına elini göğsüne koymuş muydu?

Evet. Evet, yapmıştı. Ve bu, ona sadece iki gün önce kardeşleri gibi davranmayacağını söyledikten sonraydı.

Başını masaya vurdu. Onunla daha fazla bir şey yapmak istemezse onu suçlamayacaktı. Ya da belki bir sonraki derslerine birkaç şapka iğnesiyle gelmiş olabilirdi.

Sandalyeden kalkarak kendini toparlamaya çalıştı, sonra da aşağı inmeden önce onların gittiğinden emin olana kadar bekledi. Chloe'nin beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması onu çok rahatlatmıştı. Bunun tek iyi yanı, şimdi Morris ailesinin avukatıyla konuşabilecek olmasıydı.

-Trimnell adında bir adam, Tory olmadan.

Jon yemeğini yiyip yola çıktıktan sonra adamın ofisini bulmakta hiç zorlanmadı. Jon'un gerçekten de Morris'in mirasının vasisi olduğunu öğrendikten sonra, yaşlı avukat şaşırtıcı bir şekilde açık sözlü davrandı. Trimnell, Morris'in uzun süreli yokluğunda aile kasasının kurduğunu ve kulübenin kira sözleşmesinin iki ay içinde sona ereceğini açıkladı. Bu da Jon'a göre Tory'nin bir an önce bir koca bulmasını daha da acil hale getiriyordu.

Trimnell, Morris'in kızına yüklü bir çeyiz bıraktığını duyunca da çok sevinmişti. Vasiyetnamenin ekine pek bakmadı ve Jon'un, Morris'in parayı Tory'nin çeyizine ayırması için Jon'a emanet ettiği iddiasını olduğu gibi kabul etti. Trimnell'in Jon'un planına bir engel etmeyeceği açıktı.

Bu arada Jon, Tory'nin burayı bir okul olarak kullanma isteğinden hiç söz etmedi. O hâlâ bu çabanın

Başarısız oldu ama kendi kendine, eğer makul bir süre içinde evlenecek kadar sevdiği birini bulamazsa, okulunun düzgün bir şekilde finanse edilmesini sağlayacağını söyledi. O ve avukat dostane iş arkadaşları olarak yollarını ayırdılar.

Muhasebeciler ve arazi sorumlusu ile yaptığı toplantı daha zorluydu. İşlerini ellerinden geldiğince iyi yapmış gibi görünseler de, hiçbirine tam olarak güvenmiyordu. Bu muhtemelen herkesin davranışları için gizli bir nedeni varmış gibi görüldüğü Fransa'daki yaşamından kaynaklanıyordu. Her şeyi olduğu gibi kabul etmekte zorlanıyordu.

Özellikle de Alban'ın babasının ölümünden sonra düklüğü yönetmek için en azını yaptığı kısa sürede ortaya çıktığı için. Gözden geçirilmeyi ve imzalanmayı bekleyen yığınla evrak, mülklerin çeşitli yönleriyle ilgili yığılmış mektuplar ve Alban'ın düşündüğü ama asla harekete geçmediği yatırım raporları .

Bunlar sadece Alban'ın ölümünden önce biriken belgelerdi. Sonradan gelenler bütün bir odayı doldurdu. Gerçekten de sadece bir saldırı planını tartışmaları bile birkaç saatlerini almıştı. Jon en acil evrakları inceledikten sonra onları imzaladı ve ertesi gün döneceğine söz vererek ayrıldı.

Tory'ye heykel derslerine en azından bir hafta ara vermesi gerektiğini söylemeyi düşündü ama bunu yaparsa Tory'nin sosyal etkinliklere katılmayı reddetme ihtimali vardı. Sezon neredeyse bitmek üzereydi. Eğer bir koca bulmak istiyorsa, yaptıkları anlaşmaya sadık kalmalıydı. Bu ona çok az seçenek bırakıyordu; öğleden sonraları ve akşamları malikânelerle ilgilenebilirdi, yeter ki annesi ve kız kardeşiyle birlikte sosyeteye gittiğinden emin olsun, kendisi onunla gitmese bile.

Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Bu sabahki pervasız davranışı hâlâ vicdanını sızlatıyordu. O daha iyisini hak ediyordu. Biraz ayrı kalmaktan zarar gelmezdi ve zaten bir süreliğine sosyeteden uzak kalmayı da sorun etmezdi. Tabii bu gece hariç. Bu gece için hariç tabii.

arkadaşlarını davet edeceğine söz vermişti.

Bu amaçla Jon, muhasebecileri ve arazi görevlisini bıraktıktan sonra her iki arkadaşının Londra'daki evlerine uğradı ve onları tiyatroya davet eden ve kısa süre için özür dileyen bir not bıraktı.

Sonra Beasley'nin evine uğradı ve onu iş günü olması gereken bir günde orada bulduğuna memnun oldu. Beasley, Jon vasiyetnamenin kabul edildiğinden emin olana kadar ödeme yapılmaması konusunda ısrar ettiğinden, Jon adama ödemeyi zamanında yapmanın doğru olacağını düşündü. Ayrıca, dün Beasley, karısı ve dört çocuğunun oldukça zor koşullarda yaşadığını fark etmişti ve Jon bunu değiştirmek için elinden geleni yapmak istiyordu.

"Majesteleri!" Jon, adamın gülümsemeyen karısı tarafından içeri alınırken Beasley bağırdı. "Neden buradasınız?" Beasley'nin yüzü düştü. "Vasiyetnamede bir sorun mu vardı?"

"Aslında, hayır. Avukat bunu son derece ikna edici buldu. Size minnettarım ve Bayan Morris bunu asla öğrenemeyecek olsa da, eminim öğrenirse o da minnettar olacaktır."

Bu biraz abartı oldu. Kendisine bir koca bulmak için bu kadar çaba sarf etmesini hoş karşılamayabilirdi.

Beasley, "İşler yoluna girdiği için çok mutluyum," dedi.

Jon bir çanta dolusu gine çıkardı ve adama uzattı. "On poundda anlaştığımızı biliyorum ama sonuçtan o kadar memnun kaldım ki birkaç tane daha ekledim."

Beasley çantayı kaldırırken kaşlarını çatı. "Birkaç taneden biraz daha fazla olduğunu söyleyebilirim. Bunu kabul edemem majesteleri. Bu çok fazla. Sadaka istemiyorum."

"Bu sadaka değil Beasley," dedi. "Bana büyük bir hizmette bulundunuz ve bunu yapmak için çok risk aldığınızı biliyorum. Ne de olsa sahteciliğin cezası idamdır. Ama biri sana ne yaptırdığımı sorarsa, onlara seni bunu yapmaya zorladığımı söylemelisin. *Beni* asla asmazlar." Dük olmanın ayrıcalıkları vardı elbette.

"Oh, annemin sözü, efendim. Bu konuda kimseye bir şey söylemem. Sağduyuma güvenebilirsiniz." Çantaya baktı, sonra ekledi, "Dürüst olmak gerekirse, Majesteleri, parayı almaktansa başka bir konuda yardımınızı almayı tercih ederim."

"Para sende kalsın, lütfen. Bunu hak ettiniz. Ve elbette, yapabileceğim başka ne varsa size yardımcı olacağım."

Beasley ensesini ovuşturdu, aniden gerginleşmişti. "Şey ... görüyorsunuz ... İngiltere'ye döndüğümden beri iş bulamadım. Ekselanslarının, arkadaşlarınızdan ya da ailenizden bazılarına benim için iyi şeyler söyleyebileceğini umuyordum-"

"Gravür işi mi arıyorsunuz?"

"Eğer alabilirsem, bu harika olur efendim. Ama bu kadar çok asker eve dönerken ve bu kadar az iş varken ..."

"Anlıyorum." Jon bir an düşündü. "Aslında, sigortalatmak istediğim değer biçilmesi gereken bir dizi oyma baskıya sahibim. *Bu* tür bir işi düşünebilir misiniz?"

Beasley parladı. "Her şeyi memnuniyetle kabul ederim majesteleri."

"Mükemmel! Baskılarımı göstermek için müsait olduğumda size bir not göndereceğim. Bu arada, iyi gravürcülere ihtiyacı olan baskıcılar hakkında etrafta araştırma yapacağım. Bayan Morris bir sanatçı ve ölmeden önce annesi de öyleydi, dolayısıyla sizin hizmetinize ihtiyaç duyan birini tanıyor olabilir."

Bu Beasley'i daha da neşelendirdi. "Gerçekten de olabilir. Profesör Morris'in karısı bir gravürcünün kızıydı ya da Verdun'da bana öyle söylemişti."

Jon bunu bile bilmiyordu. Tory hakkında bilmediği daha kaç şey ? Bu onu temkinli yapıyordu. "Pekâlâ, o zaman bu konuyu Bayan Morris'le konuşur ve ne diyeceğini size bildiririm."

"Teşekkür ederim, efendim. Çok ."

Jon gitmek üzereydi, sonra durakladı. "Beasley, işe ihtiyacı olan çok sayıda dönmüş détenus var mı?"

"Oldukça az, ."

"Falcon House'a geldiğinizde bana isimlerin ve mesleklerin bir listesini verirseniz, onlara benim ya da Lord Heathbrook'un mülklerinden birinde iş bulabilirim. Yüzbaşı Scovell kardeşinin malikanelerinde de iş bulabilir."

"Bunu yapacağım, efendim, teşekkür ederim."

Jon ayrıldıktan sonra kardeşinin faytonunu Falcon House'a geri götürdü ve az önce teklif ettiği şeyi düşündü. Bunu öncelikle bugün yaptığı toplantıda daha fazla personele ihtiyaç duyacağı acı bir şekilde ortaya çıktığı için söylemişti. Ama şimdi bunun başka bir şeyi daha başaracağını fark etmişti: kendisi ve arkadaşlarının Londra'daki détenü topluluğuyla yeniden bağ kurmalarını sağlayacak, böylece kaçış planlarına ihanet eden kişinin maskesini düşürebileceklerdi.

olarak, iyi bir öğleden sonra çalışmasıydı.

Bölüm 12

O akşam Tory, Falcon House'daki misafir odasında düşes ve Chloe'nin önünde durmuş, gergin bir şekilde onların fikrini bekliyordu. İkisi de onu incelerken konuşmaları çok uzun sürüyordu.

Düşes boğazını temizledi, sonra mendiliyle gözlerini sildi. "Ah, canım, bu elbisenin içinde muhteşem görünüyorsun. Babanın sana çeyiz vermeyi düşünmesine çok sevindim. Seni arkadaşlarıma göstermek için sabırsızlanıyorum. Tiyatrodaki herkesi etkileyeceğini söyleyebilirim."

Düşesin nazik sözleri memnuniyet verici olsa da, Tory'nin etkilemek istediği tek kişi Jon'du ve o da onları oyunda göreceğini çoktan bildirmişti, bu yüzden tiyatroya birlikte gitmiyorlardı bile.

"Dün o elbiseyi denediğini görmeseydim," dedi Chloe, "aynısını giydiğine inanmazdım! Bayan Linley'nin süsleri ve telaşlı parçaları çıkardıktan sonra onu harika bir şeye dönüştüreceğini söylemiştim sana. Bu kumaş muhteşem ama aynı zamanda sade ve zarif. Şanslıyız ki diğer müşterisinin parasını ödeyemediği senin bedeninde yarım kalmış bir elbisesi vardı."

"Bana uygun bir rengi olduğu için şanslıyız," diye karşı çıktı Tory. "İyi bir terzi bedeni düzeltebilir ama renk ..."

"Doğru. Ve leylakın o yumuşak tonu sana her zaman çok yakışıyor. Beni bir kaz kadar kırlaştırırdı." Chloe yavaşça Tory'nin etrafında döndü. "Sırtının bu kadar düşük olmasına bayıldım! Mükemmel. Şapkalı kollardan bahsetmiyorum bile."

Tory iç çekti. "Keşke etek bu kadar kısa olmasaydı. Oturduğumda ayak bileklerimi gösteriyor."

Düşes, "Bugünlerde moda bu canım," dedi. "Ben olsam bu konuda endişelenmezdim."

"senin ayak bileklerin de çok güzel," diye araya girdi Chloe. "Senin de öyle," dedi Tory.

"Tiyatroda bunun pek önemi olmayacak," dedi Chloe. "Bir locada sıra sıra sandalyelerde otururken kimse ayak bileklerimizi fark etmeyecektir."

"Doğru." Tory elbisesinin üst kısmına baktı. "Elbisenin çok düşük kesim olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Dürüst olmak gerekirse, Jon'un bu sabah Tory'nin göğsüne dokunma merakı göz önüne alındığında mükemmel olduğunu düşündüğü kesindi. Elbette bunu bir daha yapmasına asla izin vermemeliydi.

Asla. Hayatındaki en cüretkâr ve şehvetli an gibi hissetmiş olsa bile.

Chloe annesine dönerek sordu: "Anne? Ne düşünüyorsun? Yakası çok mu düşük?"

Düşes elini sallayarak, "Oh, pish," dedi. "Balla, sirkeyle olduğundan daha fazla sevgili yakalayabilirsin."

Chloe, Tory'ye göz kırparak, "Balla *kuş* yakalamaktan daha iyi olduğu kesin," dedi.

"Saçmalama Chloe," dedi düşes. "Kim neden sinek yakalamak istesin ki? Yakalamak istediğiniz sevgililerdir ve kadınsı özelliklerinizi biraz göstermenin size yardımcı olacağı kesindir."

Tory gülümsemesini gizleyerek, "Teşekkür Düşes," dedi. "Beni takdire şayan bir şekilde rahatlattınız."

"Chloe'yle bugün aldığınız leylak rengi terlikler de elbiseyle mükemmel uyum sağladı. Şüphelerim vardı ama hayal ettiğimden çok daha iyi uyum sağladılar."

"Gerçekten de öyle, değil mi?" dedi Chloe. "Onları ben seçtim. Tory'ye ayakkabı almak her zaman güzeldir, onun ayakları benimkiler gibi devasa değil."

"Senin ayakların devasa değil," diye itiraz etti Tory. "Sadece benimkilerden daha büyükler."

"Oh, hayır," dedi Chloe'nin annesi burnunu çekerek. "Chloe babasının ayaklarına sahip. Bu konuda yapılacak bir şey yok. Ama aynı zamanda zarif bir burnu var ve bu telafi ediyor."

Beyler ayakları pek fark etmezler ama her zaman zarif burunları tercih ederler."

Öyle miydi? Tory'nin deneyimlerine göre, düzgün vücutluları her şeyden çok tercih ediyor gibiydiler. Ayrıca, bir burnu zarif yapan neydi?

Tory başını salladı. İşte tam da bu yüzden Sosyete'de koca avına çıkmak istememişti. Kur yapma oyununun kurallarını hiç anlamamıştı ve anladığı oyunları tercih ederdi. Bir koca bulmaya çalışmaktansa oturup heykel yapmayı tercih ederdi, çok teşekkür ederim.

Gerçi belli bir kişi ona gerçekten kur yapsaydı . . . Hayır, bu da işe yaramazdı. Sadece hayal edebilirdi Jon'un Cyril'e tepkisi. Bir dükten ne beklendiğini anlayan biri varsa o da Jon'du ve Cyril'in sorunlarının doğum sırasında başladığını ne kadar açıklarsa açıklasın, akli başında olmayan bir varise sahip olma riskini almak istemezdi.

Annesi kesinlikle onun bu riski almasını istemezdi. Chloe'nin taliplerinden bazılarının aptallığından söz ederdi hep, Tory'nin düşesi ya da Chloe'yi küçük kardeşiyle hiç tanıştırmamasının nedeni de buydu.

Düşes, "Gitmeliyiz hanımlar," dedi. "Öncesinde Diana ve kocasıyla sohbet etmek için zaman isteyeceğiz. Ve ikiniz de oyun başlamadan önce locaya gelen beylerle flört etmek isteyeceksiniz."

Chloe, Jon'un arkadaşlarını davet edeceğine söz verdiğini söyleyen Tory'ye bilmiş bir bakış atarak, "Kesinlikle," dedi. "Şahsen ben de oyunu dört gözle bekliyorum. *Dilenci Operası* 'nı hiç izleme fırsatım olmamıştı. Çok eğlenceli olacak!"

Tory de aynı fikirdeydi. İtalyan operası üzerine ünlü hicvi görmekten olduğu kadar, beyefendi olsun olmasın, tanımadığı insanlarla tanışmaktan da memnundu.

Jon'un arkadaşları hariç. *Onlarla* tanışmak istiyordu, çünkü çoğunlukla onların arkadaşları hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umuyordu.

Bitche'de geçirdiğim zaman. Jon bu konuda konuşmaktan pek hoşlanmıyor gibiydi.

Jon içeri girdiğinde üçü de kapıya yönelmişti.

"Jon!" diye haykırdı düşes. "Oyundan önce buraya gelmeyeceğini sanıyordum."

İlk başta cevap vermedi, sadece Tory'ye baktı ve onu utandırdı.

"Harika görünüyorsun," dedi boğuk bir sesle, elbisesini gözden geçirirken bakışları parlıyordu. Sonra kız kardeşi ve annesinin büyük bir ilgiyle onu izlediğini fark etmiş olacak ki aceleyle ekledi: "Hepiniz muhteşem görünüyorsunuz."

"Neden buradasın?" Chloe kaşlarını çatarak onun kesinlikle gündelik kıyafetlerini inceledi. "Lütfen bana çekip gitmeyi planlamadığını söyle."

"Hayır, hayır, gidiyorum ama yeni gece kıyafetlerimi almak için terziye uğradım. Giyinmemi bekleyebilir misiniz? Uzun sürmez."

Annesi burnunu çekti. "Sanırım. Emin olmak için *onu* giyemezsin."

Adam aceleyle çıkarken Tory içini çekti. Avukatın ne dediğini öğrenmek için can atıyordu. Ne yazık ki onu yalnız yakalamak için beklemesi gerekecekti, çünkü Bay Trimnell'le yaptığı görüşmenin onu ilgilendiren kısmı, babasının vasiyetinde ne kadar boşluk . Bu konu Düşes ve Chloe'nin yanında tartışılamazdı.

Kısa bir süre sonra geri döndü ve Haymarket'teki Theatre-Royal'e doğru yola ıktılar. Jon arabanın kapısında onun karşısına oturdu, annesi onun yanında, Chloe de Tory'nin yanındaydı. Güneş henüz batmamıştı ve vagonun içine sızarak hepsini biraz ısıtıyordu. Tory şalını çıkardı, sonra Jon'u yakasına bakarken yakaladı ve bakışlarını yukarı kaldırdı.

Bu oldukça sevindiriciydi.

Bu arada, uygun gece kıyafetleri içinde nefis görünüyordu. Bu sabah sanat odasında onu kucağına aldığı anda kollarındaki kasları hissettikten sonra, onları iyi oturmuş siyah frakının içinden gördüğünü neredeyse hayal edebiliyordu. Elbette, beyaz, figürlü yeleği geniş göğsünü hayranlık uyandırıcı bir şekilde sergiliyordu.

Ve o beyaz pantolon ve çoraplar! Bir beyefendide gördüğü en kaslı baldırlara sahipti, muhtemelen Fransa'dan ayrılırken yaptığı onca yürüyüşten dolayı. Boyu ve mekânın yakınlığı nedeniyle dizleri onunkilere dayanmıştı ve kız onları elbisesinin ve kombinezonunun içinden bile hissedebileceğini hayal ediyordu.

Kıyafetindeki tek tuhaflık kucağındaki tuhaf görünümlü yassı ve yuvarlak siyah şeydi.

"Oh, Jon," diye bağırdı Chloe, "içinde yaylar olan şu yeni opera şapkalarından var sende, değil mi? Onları duymuştum. Bir bakayım."

"Sadece onu yok etmezsen," dedi, uzatırken kıkırdayarak. "Bunlara 'elastik yuvarlak şapka' deniyor. Ya da *chapeau claqué*, isterseniz, açıldıklarında çıkardıkları tıkırtı sesinden dolayı."

Tory ve Chloe sonraki birkaç dakikayı şapkayı açıp silindir şapka boyutuna getirerek ve sonra tekrar düzleştirerek geçirdiler.

"*Şapkalı sütyenler* kadar pratik," dedi Chloe, "ama çok daha çekici. Sanki biri kafasına kayık takmış gibi görünüyorlar."

Jon, "Bir dahaki sefere bicorne giymek istediğimde bunu aklımda tutacağım," dedi. "Gerçi şapkacı bana *chapeau sütyenlerin* modasının geçtiğini söyledi."

"Tabii ki öyle," dedi Chloe. "Çok gülünç görünüyorlar. Ayrıca, bu yeni opera şapkalarında şapkayı kapalı tutmak için kullanışlı küçük kurdeleler var, böylece bir arabanın ya da tiyatro koltuğunun altına sıkıştırmak çok daha kolay oluyor."

Göstermek için eğilerek koltuklarının altına yerleştirdi. "Kes şunu!" diye bağırdı annesi. "Onu kirleteceksin."

Jon onu almak için eğilirken, "Annem haklı," dedi. Ama tekrar doğrulması zaman aldı çünkü

Tanrım, Tory'nin açıkta duran ayak bileklerine bakıyordu.

Yanaklarında sıcaklık yükseldi. Chloe'nin elbisesinin kendisinininkiyle aynı uzunlukta olması ya da Tory'nin ayak bileklerinin beyaz çoraplarla kaplı olması önemli değildi -Tory hâlâ kendini açıkta hissediyordu. Jon koltuğa yaslanıp niyetli bakışlarını onun yüzünde sabitlediğinde de bu his geçmedi.

Ne kadar sinir bozucu. Başka tarafa bakamadı. Bu sabah yaptıkları her şey gözünün önüne geldi ve sanki o da hatırlamış gibi bakışları kadının bedenine kaydı ve yüz hatlarında arzu alevlendi.

Kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Ne yapıyordu bu adam? Neden bu flörtlerde ısrar ediyordu?

Tabii onlara öyle bile denebilirse. Daha çok, birlikte geçirdikleri özel anların, çimlere serpilmiş gül yaprakları gibi ona bahşedip durduğu şehvetli hatırlatıcıları gibiydiler.

Sırf onun üzerindeki gücünü test etmek için aynısını ona da yapma isteği uyandırdı. Mendilini çıkararak göğüslerinin üst kısmını kuruladı. "Şimdiye kadar oldukça soğuk bir Haziran geçirdiğimizi düşünürsek burası çok sıcak. Umarım tiyatro da çok sıcak olmaz."

"Öyle olacağından şüpheliyim," dedi Chloe. "Gerçi dürüst olmak gerekirse, her gün sıcaklığı soğuğa tercih ederim."

"Bu konuda hemfikiriz," dedi Jon, bakışları açlıkla Tory'nin ellerinin hareketini takip ederken. "Fransa'da yeterince soğuk yaşadım. Hem Verdun hem de Bitche kuzey sınırındaki dağlardaydı."

Sonra onun kendisini izlediğini fark etti. Sertleşerek dikkatini kız kardeşine çevirdi, o da ona hapishanede soğukla nasıl başa çıktıklarını sordu.

Omuz silkti. "Bütün giysilerimizi aynı anda giyerdik. Yemeklerimizi ızgarada pişirmek için ara sıra kömür almamıza izin veriyorlardı, ancak geceleri de hücrelerimizi ısıtmamıza asla yetecek kadar kömür yoktu. Ayrıca, üstümüzdeki pencereler

Bu yüzden hücrelerimizi ısıtmaya çalışmak zaten işe yaramazdı."

Böyle şeyleri bu kadar kayıtsızca söylemesi kalbini kırmıştı. Bitche'deki hücresi ile Falcon House'daki saray gibi çevresinin anısı arasındaki tezata nasıl dayanmıştı? Evini çok özlemiş olmalıydı.

Babam da öyle yapmış olmalı. Bu düşünce onu gözyaşlarına boğdu ve mendiliyle gözlerini silmeye zorladı. Ama Jon fark ettiyse bile belli etmedi, çünkü şimdi pencereden Londra'nın sokaklarına bakıyordu.

"Acaba şehrin bu kadar değişmiş olmasına alışabilecek miyim?" dedi Jon dalgın dalgın. "Kendimi kendi topraklarımda bir yabancı gibi hissediyorum."

"Ah, ama en azından arkadaşların arasındasın," diye belirtti Tory. "Ve aile," diye araya girdi Chloe. "Eğer , senin için her şeyi yeni görebilmeniz için sizi şehir turuna çıkaracağım."

"Teşekkürler, Mopsy."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Rica ederim, Bonny Jonny."

O inlediğinde, annesi ve kız kardeşi güldü.

Tory sırtıttı. "Benim de bu evcil hayvan isimlerini kullanmama izin var mı?"

İki kardeşten tek aldığı bakışlar oldu. Şimdi gülme sırası ondaydı.

Çok geçmeden tiyatroya vardılar ve Jon hanımların çıkmasına yardım etmek için aşağı indi. İlk inen oldu ve eldivenli elinin Jon'un elinde olduğunu acı bir şekilde fark etti, özellikle de annesine yardım etmek için dönmeden önce sıkıldığında. Ama artık ona dokunmuyor olsa bile, Jon'un her hareketini fark etmekten kendini alamıyordu -şapkayı kafasına yerleştirmek için nasıl açtığını, kız kardeşine nasıl gülümsediğini, uşakla sanki hayatı boyunca bir dükmüş gibi emir verir bir tonda nasıl konuştuğunu.

Üç kadın Jon'u beklerken, uşak arabadaki bir şeyi işaret etti ve Jon başını sallayarak onu almak için uzandı. Tory'nin utancına rağmen, bu onun

dantel şal. Görünüşe göre, ona o kadar odaklanmıştı ki, tıpkı daha önce sanat odasında diğeriyle yaptığı gibi, onu da geride bırakmıştı. Tanrım, her yerde bir şeyler bırakmaya devam ederse onun tam bir korkak olduğunu düşüneceğinden emindi.

Yaklaştı ve daha önce olduğu gibi şalını ona vermek yerine kendisi omuzlarına örttü. Elinin şalı yerine yerleştirirkenki her fısıltısını, dantelli kumaşı yumuşatırkenki her hafif dokunuşunu hissetti. Adamın dokunduğu her yerde teni canlanıyordu. Neyse ki adam işini bitirdiğinde, annesini Chloe'yle birlikte tiyatroya götürmek için harekete geçti.

Chloe yaklaşarak fısıldadı, "Sen ve Jon oldukça samimi olmaya başladınız."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevap verdi Tory, yanaklarının alev alev yanmadığını umarak. "Sadece kibarlık yapıyor."

"Sanırım aradığınız kelime 'özenli' ve bu hiç de aynı şey değil."

Hayır, değildi. Ama Jon'un oyununu anlayana kadar bu konuda ne düşüneceğini, ne yapacağını bilmiyordu.

Tiyatro lobisine henüz girmişlerdi ki Jon iki yakışıklı beyefendi tarafından karşılandı.

"Lord Heathbrook!" dedi düşes, oğlu daha tek kelime edemedi. "Sizi yeniden görmek ne güzel. İtiraf etmeliyim ki Jon'un mektubunu bize getirdiğinizden beri kalbimde sizin için sonsuza dek özel bir yer olacak."

Demek bunlar Jon'un arkadaşlarıydı. Chloe yaklaşarak fısıldadı, "Heathbrook Kontu oldukça çekici, değil mi?"

Siyah saçları, yeşil gözleri ve çapkın gülümsemesiyle gerçekten de öyleydi; şimdi tüm gücüyle, yelpazesini cilveli bir şekilde dalgalandıran düşese bahşediyordu.

Ama Tory'nin ilgisini daha çok çeken diğer adamdı. Kestane kahvesi dalgalı saçları, sıcak kahverengi gözleri ve zayıf bedeninin her santiminde kendini gösteren askeri duruşuyla Kont'unkinden daha sade ama bir o kadar da etkiliydi. En önemlisi, bakışları

Chloe'ye sabitlenmişti ve yaklaştıkları andan itibaren de öyle olmuştu.

Ne kadar ilginçti, özellikle de Tory'nin bildiği kadarıyla Chloe'yle hiç tanışmadıkları düşünülürse. Jon annesini onunla tanıştırdığında, Tory adamın adının Yüzbaşı Scovell olduğunu öğrendi.

"Scovell, Scovell ..." dedi düşes, tutması için elini uzatarak. "Ah, bir dakika. Siz Glencraig Markisi'nin oğullarından birisiniz, değil mi? Hani şu deniz subayı olan?"

"Gerçekten de öyleyim," dedi kaptan, elinin üzerine eğilerek. "Babamı tanıyor muydunuz?"

"Benim zamanımda öyleydi. Öldüğünü duyduğumda çok üzülmüştüm. Ama anladığım kadarıyla unvan ve mülk en büyük kardeşinize miras kalmış. Sen babanın üçüncü oğlu musun?"

"Artık ikinci oğlum," dedi Kaptan Scovell. "Ağabeyim William kısa bir süre önce öldü. Şimdi sadece dördümüz varız."

"Yine de bu çok fazla oğul demek." Düşes ona düşünceli düşünceli baktığında, Tory gülümsemesini bastırdı, düşesin ne düşündüğünü çok iyi biliyordu; unvanı devralacak olan kişi artık Yüzbaşı'ydı. En büyük kardeşinin kendi varisi olmadığını ve olgun bir yaşa kadar yaşamadığını varsayarsak.

Düşes, "En büyük kardeşiniz evli mi?" diye sordu. Yüzbaşı Scovell gülümsedi. "Sanırım Majesteleri evli olduğunu biliyor. Sizin gibi önemli bir kadın muhtemelen onun henüz bir varis doğurmadığını da biliyordur."

Düşes ona değerlendirici bir bakış attıktan sonra Jon'a baktı. "Arkadaşlarının bu kadar zeki olduğunu bana söylememiştin, canım."

"Bitche'den kurtulmak için öyle olmalıydık," diye araya girdi Kont. "Eh, Falconridge?"

Jon, onun göremediği bir nedenle Tory'ye bir bakış fırlattı. Sonra Chloe'yi Kaptan Scovell'le tanıştırdı, o da adama her zamanki sakın gülümsemesini verdi, belli ki gerçek gülümsemelerini saklıyordu

Earl için. Ama Kaptan Scovell bunu umursamışa benzemiyordu, çünkü ona açık bir ilgiyle bakmaya devam etti.

Sonra Jon iki arkadaşına Tory'yi kız kardeşinin eski mürebbiyesi olarak tanıttı. Victoria Morris adı Jon'un dudaklarından çıkar çıkmaz Lord Heathbrook irkildi. "Sen Morris'in kızı mısın? Jon, Morris'in kızıyla tanıştığını bize neden söylemedin?"

"Ben öyle demedim mi?" Jon onun bakışlarından kaçınarak konuştu.

Kaptan Scovell Jon'a, "Öyle olmadığını gayet iyi biliyorsun," sonra ona elini uzattı. "Bayan Morris, babanız hepimizin büyük saygı duyduğu bir adamdı. Öldüğünde yıkıldık."

Gülümseyerek onun elini sıktı. "Böyle söylediğin için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

Kont da elini uzattı. "Morris iyi bir adamdı ve dostum demekten gurur duyduğumuz biriydi."

Elini tuttuğunda, engelleme çabalarına rağmen gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Sonunda sizin gibi üç arkadaşı olduğu için çok mutluyum."

"Onun yasını tutarken size katılıyoruz," dedi kaptan. "Çok iyi bir adamdı." Jon'a üstü kapalı bir bakış fırlattı. "Ama Bayan Morris, Leydi Chloe'nin mürebbiyesi olmaya nasıl karar verdiğinizi merak ediyorum."

Tory Jon'un annesine gülümsedi. "Düşes, annem öldükten sonra bana bir pozisyon verecek kadar nazikti."

"*Bayan* Morris öldü mü?" diye haykırdı Kont. "Jon, sen gerçekten de çok ketum bir adamsın, değil mi? Bize *bunu* bile söyleyemedin mi?"

"Seni son gördüğümde buna fırsatım olmamıştı, hatırladın mı?" Jon ısırdı. "Başka şeyler konuşuyorduk."

İki adam da ona baktı ve sessizleşti.

"Bunu unutmuşum," dedi Kont. "Evet, başka şeyler." "Doğru," dedi Kaptan Scovell.

Üç adam gizlice birbirlerine baktılar.

Tory, "Görüyorum ki gizemli olan tek kişi Majesteleri değil," dedi.

"Bizi bağışlayın Bayan Morris," dedi kaptan. "Artık İngiltere'ye döndüğümüze göre yapmamız gereken çok şey var ve bu da çok fazla tartışma gerektiriyor. Ama bu gece, keyifli arkadaşlığımızın tadını çıkarmayı tercih ediyoruz." Ona kolunu uzattı. "Gelebilir miyim?"

"Onur duyarım," dedi Tory.

Lord Heathbrook kolunu Chloe'ye uzattı, o da Tory'ye gülümseyerek kolunu tuttu. Jon bir an duraksayıp Tory'ye bir bakış fırlattıktan sonra annesinin koluna girdi. Sonra üç çift merdivenlere doğru ilerledi.

"Size bir şey sorabilir miyim, Bayan Morris?" Kaptan Scovell yürürken şöyle dedi.

"Tabii ki."

Lord Heathbrook ile Chloe'nin sanki birbirlerini hayatları boyunca tanıyorlarmış gibi konuştukları yere doğru başını salladı. "Leydi Chloe'nin bir talibi var mı?"

Tory dürüst olması gerektiğini düşündü. "Birkaç tane oldu. Şu anda listenin başında kimin olduğundan emin değilim."

"Ah."

Tory, "Arkadaşınız onun dikkatini kolayca çekmiş gibi görünüyor," dedi. "Eğer ona kur yapmak istiyorsan, onunla rekabet etmek zorunda kalabilirsin."

Kaptan kıkırdadı. "Heathbrook için endişelenmiyorum. Tanıştığı her kadını etkiliyor ama henüz kalbini fetheden birini görmedim." Gözlerini ona dikti. "Umarım Leydi Chloe'nin kendi kalbi çoktan nişanlanmamıştır."

"Hayır," dedi Tory. "Tanıştığı her *erkeği* büyülüyor. O ve arkadaşın muhtemelen bu konuda birbirlerine çok benziyorlar."

"Erkekleri büyüleyen tek kadın o değil," dedi elini okşayarak.

Tory dalkavukluğu duyduğunda tanıdı. "Teşekkür ederim ama bu konuda bir yanılsama içinde değilim. Sosyetedede çok az beyefendi eski mürebbiyelerle ilgilenir."

"Şaşırabilirsiniz," dedi.

Tory, Jon'un bu arkadaşından hoşlandığına karar verdi. Kendisini rahat hissetmesini sağlayan bir tarzı vardı. Jon'a karşı hiç böyle hissetmemişti. Heyecanlı, evet. Tamamen bağlıydı, evet. Ama rahat? Pek değil.

Neredeyse kutuya varmışlardı ki, Tory'nin aklına yeni arkadaşının Jon'un kaçtığı bir soruya cevap verebileceği geldi.

"Şimdi *sîze* sormak istediğim bir şey var," dedi. "Siz üçünüz Bitche hapishanesine tam olarak nasıl düştünüz? Dük'e ne zaman sorsam konuyu değiştiriyor."

"Bu garip. Sanırım bu büyük bir sır değil. Verdun'dan kaçmaya çalıştıktan sonra Bitche'ye gönderildik."

Bölüm 13

Jon, Scovell ile Tory arasındaki son konuşmaya kulak misafiri olunca inledi. Her şeyin canı cehenneme. Arkadaşlarını ona ne kadar çok şey anlattığı konusunda uyarmalı ve onları Tory'nin meraklı doğasına hazırlamalıydı. Ama kaçıştan bahsetme konusundaki suskunluğunu anlayamazlardı. Olayları onun gibi görmüyorlardı.

Ne yazık ki şu anda bu konuda bir şey yapamazdı çünkü kutuya girdiklerinde annemin misafirleri Greenwood'ları çoktan orada bulmuşlardı.

Sonraki birkaç dakika boyunca her yerde tanıştırmalar yapıldı. Greenwood Dükü'nün cüssesi Jon'u oldukça şaşırtmıştı. Adam sadece uzun boylu değil, aynı zamanda Jon'un tanıştığı diğer duklerden farklı olarak iri yapılıydı. Greenwood Düşesi kocasından çok da kısa sayılmazdı, alev alev yanan saçları ve neredeyse Tory'ninki kadar nazik bir gülümsemesi vardı. Jon'un onların kız kardeşinin söylediği kadar cana yakın olduklarını anlaması için sadece birkaç dakika hoşbeş etmeleri yetmişti.

Greenwood'un karısı geçmişte Jon'un annesi, kız kardeşi ve Tory'yle o kadar samimi olmuştu ki ona Diana diyorlardı. Birkaç dakika içinde dört kadın bir köşeye yerleşmiş, Diana'nın onlara göstermek için getirdiği bir taslağı tartışıyor ve beyleri kendi hallerine bırakıyorlardı.

Greenwood neşeli bir gülümsemeyle Jon ve arkadaşlarına yaklaştı. "Karım bana siz üçünüzün Napolyon'un son zamanlarda Fransa'dan gelen esirleri olduğunuzu söyledi."

"Sivil mahkûmlar," dedi Jon. "Scovell hariç. Bir deniz subayı olarak o bir savaş esiriydi."

Greenwood Scovell'e, "Savaşta savaşmış iki kayınbiraderim var, ikisi de orduda," dedi. "Sizi bir ara tanıştırmalıyım. Muhtemelen pek çok ortak noktanız vardır."

"Boney'den nefret etmek sayılıyorsa," dedi Scovell, "o zaman evet, sayılır."

Jon başını salladı. "Korkarım hepimizin ortak noktası bu."

Grenwood, "Eminim Elba'ya yerleştğini duyduğunuza sevinmişsinizdir," dedi.

Heathbrook, "Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sevinçliyim," dedi. "Eğer Napolyon'un adının bir daha anıldığını duymazsam, bu çok erken olacak."

Müzisyenler içeri girip enstrümanlarını akort etmeye başlayana kadar savaşın bitişi hakkında sohbet etmeye devam ettiler. Herkes bunun oyunun başlamasına daha on beş dakika olduğunu bilse de annesi, kendisini takip etmelerini beklediği ördek yavruları gibi misafirlerini toplamak için ayağa kalktı.

Jon, babasının ölümünden sonra annesinin oldukça otoriterleştğini kabul etmek zorundaydı. Çoğu zaman onun entrikalarına dirense de bunu eğlenceli buluyordu. Ama bu gece annesinin onu oturttuğu yere, yani Greenwood ile annesinin arasındaki ikinci sıraya oturmaktan memnundu. Jon'un bu adama düklüğü yönetmekle ilgili birkaç sorusu vardı.

Ne yazık ki bu, annesinin Chloe ve Tory'yi Heathbrook ve Scovell ile eşleştirmesi anlamına geliyordu. Kumrular gibi, bu iki çift de en ön sıradaki koltuklara oturacaklardı. Olması gereken buydu, dedi Jon kendi kendine. Chloe'nin kontla birlikte olmamasını içtenlikle dilese de, Tory'nin evli olmayan başka erkeklerle birlikte olması kabul ediyordu, her ne kadar aksini dilese de.

İki düşes kalkıp oyun başlamadan önce bir dinlenme odası bulmak için ayrıldılar, ama Chloe ve Tory beyefendilerle kaldılar ve Tory'nin Scovell'in yanında oturduğunu görmek Jon'un içini sızlattı. Scovell'in kötü bir koca seçimi olacağından değil, ondan daha sadık ve şefkatli bir centilmen bulamayacağından, ama onu Scovell'in kollarında hayal etmeye çalıştığı her seferinde, onu kaçırmak için şiddetli bir istek duyuyordu.

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, ona kaçamak bir bakış fırlattı ve o da bunu görmezden geldi. Sonra Scovell'e döndü. "Bana hepinizin cezalandırıldığı şu kaçıştan bahset. Neden başarılı olamadınız?"

Jon soru karşısında sertleşti. Bilmeye hakkı vardı elbette ama bunun sadece daha fazla soruya yol açacağından emindi.

Scovell koltuğuna geri oturdu. "Birisi planlarımızı öğrenmiş - kim olduğunu bilmiyoruz- ve Verdun'un komutanına söylemiş, komutanın jandarmaları da bizi girişimimiz sırasında yakalamış. Bunun için bizi Bitche'ye götürdü."

Tory hararetli bir sesle, "Ama bu tür kaçışlara kalkışmanızı beklediklerinden eminim," dedi.

"Gerçekten de öyle," dedi Heathbrook. "Bizim girişimimizden önce o kadar çok başarılı kaçış olmuştu ki, Napolyon kamplardan kaçmaya çalışan her İngiliz subayının askeri mahkemeye çıkarılmasını ve kurşuna dizilmesini emretmişti."

İki genç hanımın nefesi kesildi. "Ve yine de böyle bir şeyi göze aldınız?" Tory tekrar Jon'a bakarak bağırdı.

"Napolyon daha sonra bildiriği iptal etti," dedi Jon, "ama o zamanlar détenus'ları da vurabileceğinden korkuyorduk. değildi. Sekiz yıldır oradaydık ve görünürde bir sonumuz yoktu. Duyduğumuz kadarıyla Napolyon savaşı kazanıyordu ve bir sekiz yıl daha orada kalıp kalmayacağımızı bilmiyorduk. Var olmak dışında değerli hiçbir şey yapmazken gençliğimizin eriyip gitmesini izliyorduk."

Heathbrook, "Bizimle birlikte Verdun'da bulunan babamın, kaçak bir İngiliz gazetesinde annemin İngiltere'deki ölüm haberini okuduktan kısa bir süre sonra ölmüş olmasından bahsetmiyorum bile," diye ekledi. "Yani, beni Fransa'da tutan hiçbir şeyim yoktu ve geri dönüp küçük kardeşlerimin, annemin yerine malikanenin yönetimini devralan kuzenimin yönetimi altında iyi durumda olduklarından emin olmamı isteyeceğini biliyordum."

"Öyle ?" Tory sordu.

Heathbrook omuz silkti. "Olacaklar. Kuzenim onları okula gönderdi, böylece en azından o piçle sınırlı bir temasları oldu."

Tory, Chloe'ye bir bakış atarak, "Lord Heathbrook, konuşmanıza dikkat etseniz iyi olur," diye onu azarladı. "Burada genç bir bayan var."

Jon, "Tam olarak iki tane," diye espri yaptı. Tory ona kaşlarını kaldırdığında, "En azından Fransa'da kötü alışkanlıklar edinen tek kişinin ben olmadığımı biliyorsun," dedi.

Sadece başını salladı.

Heathbrook, "Özür dilerim, Bayan Morris," dedi. "Dük haklı. Hepimiz yeniden düzgün beyefendiler olmaya alışmak zorundayız. Her neyse, kaçmak istememizin asıl nedeni eve dönmek istememizdi. Ailelerimizi çok özledik."

"Tabii ki yaptınız!" Chloe onlar adına kızgın görünerek bağırdı. "Kim yapmaz ki?"

Scovell homurdandı. "Bize eşlik etmesi gereken bir arkadaşımız kaçışımızdan iki hafta önce bir suçtan dolayı başka bir zindana gönderildikten ve orada büyük ihtimalle öldükten sonra bazılarımız bunu denemekte isteksiz davrandı. Bitche'den kaçmaya çalışan bir grubun parçalara ayrılmasından bahsetmiyorum bile-"

"Yeter, Scovell," dedi Jon. "Böyle kanlı hikâyeler genç ve güzel hanımlarımıza göre de değil." Ve Tory'nin, tereddüt edenlerin başında babasının geldiğini öğrenmesini istemiyordu, bunun iyi bir nedeni olduğu ortaya çıktı.

Tory kendini toparladı, açıkça sinirlenmişti. "Tam tersine efendim, bunları duymak adamlarımızın eve dönme çabaları sırasında neler yaşadıklarını anlamamıza yardımcı oluyor."

"Hayır, hayır," dedi Scovell, "Dük haklı. En kaba insanların arasında bu kadar uzun süre yaşadktan sonra, bazen nerede olduğumuzu unutuyoruz."

"Ve biz oyuna eğlenmeye geldik Bayan Morris, Fransa'daki geçmişimiz hakkında konuşmaya değil." Jon azarının ne kadar sert olduğunu, Chloe ve Tory'nin üzerine şok edici bir sessizlik çöktüğünde fark etti.

"Beni bağışlayın hanımlar," diye ekledi aceleyle. "Ben de kibar konuşma becerimi kaybetmiş gibiyim. Verdun ve Bitche'de olanlar hakkında konuşmaktan bıktım usandım."

Ama sorularınıza cevap vermememin bencillik olduğunun farkındayım." Onların bilebileceğinden çok daha bencilce.

"Ah, Jon," dedi Chloe, anında yumuşayarak. "Ne demek istediğini anlıyorum. Aslında *tam olarak* anlamıyorum, çünkü senin yaşadıklarını yaşamadan bunu yapmam mümkün değil, ama bu gece eğlenmeni istiyorum." Tory'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Hepimizin eğlenmesini istiyorum ve Tory'nin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum."

Tory doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Biliyorum," dedi usulca. "Ama aynı zamanda, enfekte olmuş bir yarayı deşmenin verdiği acının çoğu zaman iyileşmeye yol açması gibi, bize acı veren şey hakkında konuşmanın da aynı şeyi yapabileceğini hissediyorum."

Buna verecek bir cevabı yoktu. Nasıl verebilirdi ki? Yarası o kadar uzun ve derindi ki, kan kaybından öleceğinden korkuyordu. "Haklı olduğunuza eminim Bayan Morris. Ama lütfen yeterli sargı bezi getirene kadar yarayı deşmeyi erteleyebilir miyiz? . ."

Bu, Tory dışında herkesin gülmesine neden oldu. Tory ona sadece acıyan bir gülümseme fırlattı. "Elbette."

Onu öldüren acıma duygusuydu. Bunu hak etmediğini öğrense ne derdi?

Onun asla yapmamasını umuyordu. Ya da en azından şimdilik. Bir süre daha onun yumuşak gülümsemelerinin ve nazik sempatilerinin tadını çıkarmayı tercih ederdi. *Bu* ne kadar bencilceydi?

Sanki genel bir mutabakat varmış gibi, arkadaşları başka şeyler konuşmaya başladılar. Tory ile Scovell daha samimi konuşuyorlardı -bu da onun dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu- ama Heathbrook ile Chloe konuşmalarını gizlemeye çalışmıyorlardı.

"Siz ve Bayan Morris annenizle tiyatroya ne sıklıkta geliyorsunuz?" Heathbrook Chloe'ye sordu.

" geldiğince sık. Ama Tory genelde gelmez. Annem mürebbiyemin bizimle tiyatroya gelmesinin uygun olmadığını söyledi."

Jon kılandı. Tory ve Chloe artık her şeyden çok arkadaştlar. Annesinin buna engel olduğuna inanamıyordu.

Chloe devam etti, "Sanırım Tory yanımda olursa doğru beylerle konuşamayacağımdan endişeleniyordu."

Ah, evet, Jon annesiyle yaptığı o konuşmayı hatırlıyordu.

Heathbrook, Tory'nin Scovell'le konuştuğu yere bakarak, "Ama Bayan Morris bu gece burada," dedi.

"Evet, işler değişti. Annem artık onu sosyeteye takdim ediyor. Babası ona güzel bir çeyiz bıraktı, bu yüzden annem doğru elbiseleri, tanıtımları ve her şeyi aldığından emin oluyor."

Heathbrook'un sorgulayan bakışları ona yöneldiğinde Jon bir iniltiyi bastırdı. Lanet olsun Chloe'nin koca ağzına. Şimdi de arkadaşlarının sorularıyla uğraşmak zorunda . Morris'in parasının öldüğünde gitmiş olduğunu gayet iyi biliyorlardı.

Neyse ki oyun o sırada başladı, annesi ve Greenwood Düşesi içeri girdi ve ortalık bir süreliğine *sakinleşti*, bu da ona çeyiz hakkında soru sormaları durumunda makul bir hikaye düşünme şansı verdi. Perde arası geldiğinde, Heathbrook ve Scovell, Tory'nin müzikal kahkahasını birden fazla kez ortaya çıkaran esprilerle bayanları eğlendirmek için arkadaşlarıyla yeterince rahat hissetmişlerdi.

Jon buna daha fazla dayanamadı ve dükün mülklerini tam olarak nasıl idare ettiğini öğrenmek için Greenwood'la konuşmaya başladı. Ancak konuşmaları uzun sürmedi, bu yüzden Greenwood onu birkaç gün içinde ata binmeye davet etti ve Jon da kabul etti.

Sonra ikinci perde başladı. Başta her şey yolundaydı, ta ki ikinci Sahne açılana ve Jon bu perdenin, mizah dolu bir hiciv olmasına rağmen, çoğunlukla sahte parmaklıklar ve sahte gardiyanlarla tamamlanmış bir hapishanede geçtiğini fark edene kadar. Annesine baktı ve onu dehşet içinde kendisine bakarken buldu.

"Oh, Jon," diye fısıldadı, "bunun böyle olduğunu bilmiyordum. İsterseniz ayrılabiliriz."

"Buna gerek yok anne."

"Ama bu bir *hapishane* hakkında!" diye tısladı.

"Evet, bunun farkındayım," dedi, içinden vahşi bir kahkaha yükseldi. Son on yıldır kaçmaya çalıştığı tek şey hakkında bir oyunu ancak annesi seçebilirdi.

Heathbrook'a baktı, ama aynı konuşmanın arkadaşları ve bayanlar arasında da sürdüğünü fark etti.

Kont, Jon'a gözlerini devirdi ama Scovell arkasına yaslanarak "Biliyor muydun?" diye fısıldadı.

Jon omuz silkerek, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Hiçbirimiz onu daha önce görmemiştik."

Grenwood onun yanında, "Vardı," dedi. "Newcastle'da. Bu koşullar altında annenin o oyunu seçmesini tuhaf ."

"Bilmiyordum," diye fısıldamak için öne doğru eğildi annesi Greenwood'a. "Bunun bir hapisanede eğlenen suçlularla değil, opera yazan dilencilerle ilgili saçma sapan bir maskaralık olduğunu düşünmüştüm. Eğer bir fikrim olsaydı-"

"Güven bana, sorun değil anne." Jon onun elini okşadı. "Bu sahte hapisane bizim gerçek hapishanemize hiç benzemiyor zaten. Burada ne şakalaşma ne de komik ya da başka türlü şarkı söyleme var."

"Haklı," dedi Heathbrook. "Bitche'de de hiç kadın yoktu. Muhafızların bu adamlar gibi uzun boylu ve yakışıklı oldukları kadar kısa boylu ve çirkin olduklarından bahsetmiyorum bile."

"Oyuncuların hepsi uzun boylu ve yakışıklı olmak zorunda," dedi Tory, pişmanlık dolu bakışları Jon'unkilerle buluşarak, "yoksa kimse oyunlara gelmez."

"Ne hakkında olduğunu biliyor muydun?" diye fısıldamak için öne eğildi. Kadın başını hayır anlamında sallayınca, adam gülümsedi. "Sanırım herkes için sürpriz oldu. Popüler oyunlara hepimizden daha aşina olduğu belli olan Greenwood hariç."

"Newcastle'da olağanüstü tiyatrolar var," dedi Greenwood o kadar gerçekçi bir ifadeyle ki diğerleri güldü.

Ondan sonra baraj yıkıldı ve oyunla acımasızca alay ettiler. Bir ara Jon, Heathbrook ve Scovell'in özel olarak konuştuklarını fark etti. Tory'nin çeyizini değil de Chloe'yi tartışıyor olmaları için dua etti. Sonra Scovell Jon'un annesiyle kısa bir süre konuşmaya ve Jon biraz rahatladı, özellikle de Scovell Tory'yle sohbet etmeye döndüğünde Chloe ve Heathbrook da aynı şeyi yapınca.

İkinci ve son perde arasında mola verildiğinde, Jon önündeki dörtlü arasındaki flörtten kaçma hevesiyle yerinden kalktı. "İçecek bir şeyler ister misiniz hanımlar?"

Şaşırtıcı bir şekilde Scovell ve Greenwood da ayağa kalktı ve arkadaşlarının isteklerini not ettikten sonra, sadece punç ve diğer hafif içeceklerin değil, şarabın da bulunduğu locaların dışındaki salona doğru ilerlerken ona katıldılar.

Bayanların yanından uzaklaşır uzaklaşmaz Scovell, Jon'u bir kenara çekti. "Bayan Morris'ten bize neden bahsetmediğini şimdi anlıyorum. Böyle bir mücevheri kendinize saklamak istediniz."

"Hayır, kesinlikle," diye itiraz etti Jon. "Ama Morris'in son isteği iyi bir koca bulmasına yardım etmemdi ve ikinizin de eş aradığınızı sanmıyordum."

Scovell'in sabit bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Yani onunla gerçekten kendin için ilgilenmiyor musun?"

"Şu anda bir eşe ayıracak vaktim yok ve onun da yakında bir kocaya ihtiyacı var." Sesini düzgün ve soğukkanlı tutmaya çalışıyordu. "Chloe mürebbiye tutmak için çok yaşlı ve Tory de dediğiniz gibi bir mücevher. Başka bir hanımefendinin çocuklarına bakmaktan daha iyi bir hayatı hak ediyor." Ya da Chloe'nin refakatçisi olarak, Jon'un onu her gün görebileceği, her gün özleyebileceği bir hayatı...

Lanet olsun. Bunu atlatacaktı. *Atlatacaktı.*

Scovell onun yüzüne bakarak, "Eğer annene inanılacaksa," dedi, "kolayca bir koca bulacaktır. Anladığım kadarıyla Morris çeyiz için ona para bırakmış."

Lanet olsun. Bir strateji uzmanı olan Scovell'in ses tonu nötrdü ama Jon içindeki soruları neredeyse duyabiliyordu

adamın zihni.

Scovell'e yalan söylemekten ne kadar nefret etse de Jon bu işten başka bir çıkış yolu göremiyordu. Arkadaşları Morris'e olanlar yüzünden duyduğu suçluluk duygusunu hiçbir zaman anlamamışlardı. Onu bundan vazgeçirmeye çalışıyorlardı ve o buna dayanamıyordu.

"Gerçekten de öyle. Sizin için olduğu kadar benim için de sürpriz oldu. Ama hiçbirimizin haberi olmadan, Morris İngiltere'den ayrılmadan önce fonlara bir miktar para koymuştu ve on bir yıl sonra bu para oldukça büyük bir birikime dönüşmüştü."

"Annen beş bin pound dedi." Scovell'in ses tonu yine olabildiğince düzgündü. "Morris'in yatırımı için mükemmel bir getiri. Fransa'dayken neden buna dayanarak kredi alamadığını merak ediyorum."

Lanet olsun, Jon planında ilerledikçe kendini daha da bocalarken buluyordu. Annesi ve kız kardeşi kesinlikle yardımcı olmuyordu. Ama annesini suçlayamazdı, Tory'nin çeyizini tanıtmak onun işiydi. Jon bunu onun işi *haline getirmişti*.

"Zengin bir eş mi arıyorsun, Scovell?" Jon karşı çıktı. "Çünkü kız kardeşimin de iyi bir çeyizi var, gerçi bunun için Heathbrook'la savaşman gerekebilir."

Scovell sinirlendi. "Çirkinleşmene gerek yok *Falconridge*. Bayan Morris'in sözde 'çeyizi' hakkında konuşmak istemiyorsanız, tek söylemeniz gereken bunun beni ilgilendirmediydi idi."

Jon, "Bu seni ," diye .

"Pekala. Ama ben olsam dikkatli olurum, dostum. Bayan Morris bana oldukça zeki bir kadın gibi geldi-"

Jon, "Daha yarısını bile bilmiyorsun," diye mırıldandı.

"Ve bir gün," diye devam etti Scovell, "babasının parasının hesabını sorabilir. Eğer talep ederse, babasının yatırımları hakkında uydurduğun masallar onu tatmin etmeyebilir."

"Bana yalancı mı diyorsun?" Jon, Scovell'in bakışlarını sabit bir şekilde karşılayarak sordu.

Scovell'in bakışı acıma doluydu. "Hayır. Ama Morris'in kızına, adama karşı hissettiğiniz kötü tasarlanmış bir yükümlülük duygusunu yerine getirmek için yardım ettiğinizden şüpheleniyorum. Ve

Bu yolda ilerlemeden önce, sadece ilerledikçe yolun daha da kayganlaşabileceğini belirtmeye çalışıyorum."

Jon konuşmak için ağzını açtı ama o daha konuşmadan Scovell elini kaldırdı. "Ama dediğiniz gibi, bu beni ilgilendirmez."

Sonra adam çekip gitti.

Jon uzun bir iç çekişle onu daha yavaş bir tempoda takip etti. Scovell tam da soruna parmak basmıştı; Jon hikâyesini süslemek zorunda kaldıkça daha da dayanılmaz bir hal alıyordu. Ve Tory'nin yerine kendisinin teklifte bulunabilmeyi o kadar çok istiyordu. Ama bunu yapmamak için nedenleri değişmemişti.

Bazen Bitche'ye geri döndüğünü hayal ederek soğuk terler içinde uyanan, kibar bir toplum için fazla açık konuşan, kadının babasını hayal kırıklığına uğratmış ve sonunda ölümüne neden olmuş bir düğ, kaliteli bir kadın için tam bir ödül olmaz mıydı? Başka biriyle olsa daha iyi olurdu. Çünkü bir kadının babasını bir kuzu gibi kesime götürmek, herhangi bir talip için affedilemez bir günahı.

Gerçekten de bu geceden sonra Tory'yle yaptığı pazarlıktan bir çıkış yolu bulması gerektiğini düşünüyordu. Heykel dersleri için ne zaman baş başa kalsalar, yaramazlık yapmaya kalkışıyor ve her aklını başına getirdiğinde de bunu yaptığına pişman oluyordu.

Ayrıca, dikkatini çekmek isteyen insanlar tarafından dört bir yandan kuşatılmıştı ve annesine düklüğün yönetimini devralacağına dair söz vermişti. Bunu yapmak istiyordu.

Artık İngiltere'deki détenus arkadaşları arasında kuşku uyandırmadan dolaşmanın bir yolunu bulduğuna göre, bunu yapabildiği her yerde özgürce yapmak istiyordu. Annesi ve Chloe, Tory'nin sosyeteye takdim edildiğini birkaç kişiye açıkça söylediklerine göre, Tory pazarlıklarının *kendisine düşen* yapmayı reddetmeye cesaret edemezdi, yoksa annesi işin aslını öğrenirdi.

Jon irkildi. Tamam, korkakça bir çıkış yolu seçiyordu ama ona dokunmamak, onu öpmemek ve kötüsü de ona istediği her şeyi söylememek için başka bir yol göremiyordu.

Babasının ölümüne kadar neler çektiğini bilmek, böylece ondan her halükarda nefret etmesini sağlamak.

Onun kendisinden nefret etmesini istemiyordu. İkisi için bir gelecek olduğunu düşünmesini ve sonra kaçışla ilgili tüm gerçeği öğrenip ondan nefret etmesini de istemiyordu. Bir süreliğine anlaşmanın kendisine düşen kısmından vazgeçerse, söz verdiği gibi yapmadığı için hayal kırıklığına uğrayabilirdi ama bu ondan nefret etmekle aynı şey değildi. Bunu aşabilirdi.

Buna dayanabilirdi.

Pekala, bu gece ona söyleyecek, eve vardıklarında, annesi ve kız kardeşi hala etrafta onlara göz kulak olurken onu bir kenara çekecekti. *Bu* koşullar altında yaramazlık yapamazdı.

Ve bazen geceleri yatağına uzanıp onu hayal ediyorsa, bu kimi incitiyordu? En azından kızını baştan çıkararak Morris'in anısını çiğnemiyordu. Önemli olan da buydu.

Bölüm 14

Tory eve dönüş yolculuğunun büyük bölümünde pencereden dışarı baktı. Bu akşam öğrendiği her şey onu hayrete düşürmüştü. Jon ve arkadaşları -ve muhtemelen babası, o da Bitche'ye gittiğine göre- Verdun'dan kaçmaya çalışmışlardı. Nedenini hâlâ tam olarak anlayamamıştı. Madem Verdun'daki yaşam bu kadar iyi niyetliydi, neden kaçmaya çalışmışlardı?

Yine de Jon'un Verdun ve oranın nasıl bir yer olduğu hakkında tüm gerçeği söylediğine güvenemiyordu. Babası hakkında onu üzebilecek herhangi bir şeyi açıklamak konusunda isteksiz görünüyordu.

Farkında olmadığı şey, bilmemenin daha kötü olduğuydu. Korkunç şeyler hayal ediyordu, özellikle de Yüzbaşı Scovell kaçanların parçalara ayrılmasıyla ilgili yorumunu ağzından kaçırdıktan sonra. Ve üzüldüğü tek şey Papa da değildi. Jon Fransa'yı geride bırakmak için neredeyse umutsuz görünüyordu, bu da ona orada başına pek çok korkunç şey geldiğini söylüyordu. Yaralı elleri gibi.

Ama yine de bu konuda konuşmasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Yarın özel olabilecekleri bir derste daha fazla bilgi alması için onu sıkıştırması gerekecekti ve annesinin ve Chloe'nin duygularını bağışlamak zorunda hissetmiyordu kendini. Onu şimdi sıkıştıracaktı ama hepsi için zor bir akşam olmuştu ve bunu daha da zorlaştırmak istemiyordu.

Düşes, "Jon'un arkadaşları siz hanımların arkadaşlığından hoşlanıyor gibiydiler," dedi, belli ki kendinden memnun bir şekilde. "Tiyatroda ikinizi de soran başka beyler de vardı, ancak çoğu Chloe'yi zaten tanıyordu. Herkese kim söylemeyi ihmal etmedim,

Victoria, ve iyi bir çeyizin olduğunu. Bu her Şeyin harika bir baŐlangıç yapmasını sağlayacaktır."

Tory başka ne söyleyeceğinden emin olamadan, "Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi. "Jon'un arkadaşlarını sevdim. Bunca zamandır nerede oldukları dŐnldėnde biraz cilasız ama ikisi de çok zeki ve mantıklılar ve eminim yakında beyefendi gibi davranmaya alıŐacaklardır."

"Umarım yle değildir," dedi Chloe. "Dürüstçe konuŐtuklarında daha ilginç oluyorlar."

"Canım, sana hiçbir Şey ğretemedim mi?" dedi düşes. "Açık konuşmak bir hanımefendinin ya da beyefendinin geliŐtirmesi gereken bir beceri değildir. Nezaket kuralları çirkin gerçekleri saklamayı gerektirir. Yoksa hepimiz nasıl geinirdik?"

Tory Jon'a baktı, ama onun başını sallarken bile hoŐėryle gülümsediğini gördü. Hiç kuşkusuz o da Chloe'nin tarafındaydı. Ama Tory kendisi için Chloe'nin ve annesinin görüŐleri arasında kalmıştı. Tory her zaman dürüstlüğün en iyisi düşünürdü, ama aynı zamanda nazik olmaya da inanırdı ve açık sözlü olmak her zaman nazik olmak demek değildi.

"Lord Heathbrook, Yüzbaşı Scovell'in Tory'den oldukça etkilendiğini söyledi," dedi Chloe, gülümseyerek Tory'yi dürterek. "Ve görünüşe göre kolay kolay etkilenmiyor."

"Hepimiz Bayan Morris'ten çok etkilendik," dedi Jon, bakışları büyük bir dikkatle onun üzerinde yoėunlaŐırken. "İçinde bulunduğu zor koŐulları takdire Şayan bir Şekilde atlattı."

"Aslında kaptanın *Chloe*'den daha çok etkilendiğini düşünüyorum," dedi Tory. "Bütün gece gözlerini ondan alamadı."

"Oh, pish," dedi Chloe. "Ben yle bir Şey fark etmedim. Ayrıca, o benim için fazla ciddi. Kont gibi neşeli bir adamı tercih ederim."

Düşes, "Kont da bir koca olarak daha önemli olacaktır," dedi. "Tabii Şu anki Glenraig Markisi bir erkek ocuk doğurmadan lmezse."

Tory, "haddimizi aŐıyoruz," dedi. "Beyler İngiltere'ye daha yeni geldiler. I

Henüz eş aradıklarından şüpheliyim."

Daha da acısı. Yüzbaşı, Chloe'den on yaş büyük olsa bile, Chloe için sevimli bir koca olabilirdi. Chloe'nin kendisine tapacak birine ihtiyacı vardı ve Tory yanılmıyorsa, Yüzbaşı Scovell bunu yapacak gibi görünüyordu.

Kendisine gelince, Tory iki beyefendinin de ilgilenmediğini umuyordu, çünkü yurtdışında çektikleri onca acıdan sonra onları geri çevirmek istemezdi. Ama yine de kendine ve Cyril'e bakabilmek için okuluna başlamaya kararlıydı.

"Sonunda oyundan keyif aldın, değil mi Jon?" Chloe sordu. "Hapishane sahnelerine rağmen mi?"

"Beni güldürdü, evet." Jon, Tory'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Acımı hafiflettiği bile söylenebilir."

Düşes sert bir sesle, "Ne acısı?" diye sordu.

"Oğlunuz oyunda söylediğim bir şey yüzünden bana kızıyor." Tory ona bir kaşını kaldırdı. "Ona aldırma."

"Aksine," dedi Jon, "iyi bir kahkahadan hoşlanırım ve hiçbir şey beni gülmekten daha fazla kendimden uzaklaştıramaz."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye verdi Tory.

Tam bir ruh hali içindeydi. Her zamanki gibi, bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Düşes, "Evet, onu neşelendirmek istiyorsanız Jon'un şakasını yapmalısınız," dedi. "Çocukken de böyleydi."

Hepsi şaşkınlıkla ona baktı. Sonra Tory, düşesin ne söylemeye çalıştığını anladı. "Yani, ona gülecek bir şeyler vermelisiniz."

Düşes, "Ben de öyle dedim," diye karşılık verdi. "Onunla dalga geçin."

Ona mizah katın. Bilirsin işte."

"Ohhh, *elbette*," dedi Chloe, Tory'yle bakışarak. Tanrıya şükür

Jon düşesin yanında oturuyordu çünkü gözlerini öyle devirdi ki

Tory bunu arabanın lambalarının loş ışığında bile görebildi. Tüm iradesini kullanması gerekti.

gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Düşes sözlerine şöyle devam etti: "İşte bu yüzden ben oyunu, hapishane sahnelerini ve her şeyi çok sevdim. "Bu beni çok eğlendirdi. Bu yüzden

şarkılar da çok eğlenceliydi."

"Gerçekten de öyleydiler," dedi Tory. "Hepimizi eğlendirdiler."

Bu Jon'u güldürdü, da onu olması gerekenden daha fazla memnun etti.

Birkaç dakika sonra eve vardılar. Sonunda insanlardan uzakta rahat edebileceği bir yerde olduğu için rahatlamıştı. Ama Jon daha önce olduğu gibi ona yardım ederken eğilip fısıldadı: "Çekilmeden önce seninle salonda konuşmalıyım."

Başını salladı. Ne konuşmak istiyor olabilirdi?

Avukatın söylediklerini ona anlatmayı planlıyor olmalıydı. *Bunu* kesinlikle duymak istiyordu, ancak ona söylemek için yarınki derse kadar beklememiş olmasına oldukça şaşırılmıştı. Peki neden onu çalışma odasına davet etmedi? Bu tamamen kabul edilebilir olmaz mıydı?

Ama biri onları orada duyarsa soru işaretleri doğabilirdi. Elbette bu Jon'la onun arasındaydı. Herkes çeyizi biliyordu ve bu sorun değildi, ama o ve Jon yine de pazarlıklarını gizli tutmayı başarmışlardı, o da bunu tercih ediyordu. Böylece Chloe, üstünü değiştirdikten sonra Tory'nin odasına gelip gelmeyeceğini sorduğunda, Tory daha sonra geleceğini söyledi. Bu Chloe'nin kaşlarını kaldırmasına neden oldu ama Tory'nin umurunda değildi.

Düşes ve Chloe merdivenleri tırmanırken, Tory son derece rahat bir tavırla misafir odasına girdi. Kısa bir süre sonra da Jon girdi.

Aşırı sıcak bir günde ateş yakılmamış olan şöminenin yanındaki iki rahat sandalyeyi işaret etti. Şömine kapıdan olabildiğince uzaktaydı, bu iyiydi. Bu onlara biraz mahremiyet sağlayacaktı.

"Biraz şeri ister misiniz?" diye sordu.

"İsterim, teşekkür ederim."

Ona bir bardak doldurdu ve sonra kendisi için de bir bardak doldurdu. Kendininkini ona uzattığında, "Senin pek şeri içen biri olmadığını sanıyordum," dedi.

Omuz silkerek onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Toplumun bir parçası olmak istiyorsam, bir toplum üyesi olmamın daha iyi olacağını düşündüm."

Kuvvetlendirici bir yudum aldı, sonra parlak bir şekilde gülümsedi. "Bunun babamın avukatına yaptığınız ziyaretle ilgili olduğunu varsayıyorum."

Jon'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüz ifadesinden bunu beklemediği anlaşılıyordu.

"Öyle değil mi?" diye sordu, kalbi küt küt atıyordu. "Sen gidemedin mi?"

Kesik kesik bir nefes verdi. "Evet, gittim. Her şey yolunda gitti. Parayla ne yapılacağı konusunda bana takdir yetkisi verilmesini içeren madde konusunda biraz temkinliydi ama bir meslektaşına danışacağını ve böyle bir maddenin uygulanabilir olup olmadığını belirleyeceğini söyledi. Yine de evlenmenizin daha iyi olacağı konusunda benimle aynı fikirde."

Göğsüne acı bir hayal kırıklığı yerleşirken, bir iç çekti. "Tabii ki yaptı. O bir erkek, değil mi?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Erkekler kadınların evlenmesi konusunda her zaman hemfikirdir."

Jon şarabının geri kalanını bir dikişte yuttuktan sonra ayağa kalkarak kendine bir bardak daha doldurdu. "Annem evlenmen gerektiğine karar verdi. O bir erkek değil."

"Oğlu Dük'e karşı gelemezdi." Sonra ne kadar nankör görüldüğünü fark ederek ekledi: "Beni affedin. Senin ve annenin benim için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Gerçekten minnettarım. Sadece istediğin şeyi elde edeceğinden emin değilim."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Neymiş o?"

"Beni ellerinden kurtar." Gözlerini bardağına dikti.

"Seni elimizden kurtarmaya çalışmıyoruz," dedi adam o kadar sert bir şekilde ki, kızın kafası bir anda yukarı kalktı. Adam okunamayan bir ifadeyle ona bakıyordu. "Her halükarda ben değilim." Biraz şeri yudumladı. "Ve anneme kalırsa, Chloe bir koca bulana kadar sonsuza dek Chloe'yle kalabilirsin."

"Chloe'nin kocasının bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır diye düşünüyorum."

Ona doğru yürüdü. "İş o noktaya gelmeyecek. Bu sezonun sonuna kadar bir teklif alacağınızı söyleyebilirim."

"Ah?" Onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. Böylesine önemli bir tartışmada onun tepesinde dikilmesinden hoşlanmıyordu. "Şimdi de kehanet uzmanı mı oldun?"

Biraz şeri yuttu. "Hayır, ama kör değilim. Tiyatrodaki erkeklerin sana nasıl baktığını görebiliyordum. Bu, kolayca bir koca bulacağınızı anlamam için yeterliydi."

"Ben koca istemiyorum!" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bunu o kalın kafana neden sokamıyorsun?"

"Çünkü bu akıl almaz bir şey," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Sana tapacak, seninle ilgilenecek ve hiçbir şey istemeyeceğinden emin olacak bir eşi hak ediyorsun."

Teklif mi ediyorsun? Kelimeler dudaklarındaydı ama söylenmeden orada öldü. Teklif etmiyordu, yoksa daha önce onu öperken ve okşarken bunu yapardı.

Bu ani Sessizlik arasında onlar teemed ile konuşulmayan. Adamın bakışları arzu ve saf erkek gururunun bir karışımıydı ve kız onun kollarında olmak için öyle hissedilir bir ihtiyaç duyuyordu ki, adamın bunu havada hissedebileceğinden emindi. Adam öne bir adım attı ve kız onun tekrar kollarına alıp anlamsızca öpeceğinden emin olduğunu düşündü. Bunu yapmasını istiyordu.

Sonra kendini toparlar gibi oldu. "Ancak sizi buraya bunu konuşmak için getirmedim."

Sakinleştirici bir nefes aldı. Elbette kendini yakalamıştı. Hiçbir şekilde bir düğün için uygun bir gelin değildi. "Ne hakkında konuşmak istiyordunuz?"

Parmaklarını, onun için alışılmadık bir hayal kırıklığı hareketiyle saçlarında gezdirdi. Bu hareket ona bu yeni dünyada pek de iyi durumda olmadığını hatırlattı.

"Heykel derslerimize bir süreliğine ara vermek zorundayım," dedi.

Midesinde öfke alev alev yanıyordu. "Anlaşmamızın sana düşen kısmından vazgeçiyorsun."

"Hayır," dedi aceleyle. "Sadece dersleri , yemin ederim. Ama bu hafta yaptığım görüşmeler bana, her şey elimden kayıp gitmeden önce dükaliğa karşı sorumluluklarımı yerine getirmem gerektiğini gösterdi." Adımlarını hızlandırmaya başladı. "Görünüşe göre Alban dük olarak geçirdiği son yıl boyunca tek bir şey bile yapmamış."

Kollarını belinin üzerinde kavuşturdu. "Bunu sana söyleyebilirdim. İyi başlamıştı, özellikle de baban her şeyi mükemmel bir düzen içinde bıraktığı için, ya da bana öyle söylendi. Ama zamanla Alban sıkıldı ve işlerin çoğunu çeşitli yöneticilere bıraktı. Kırdan av köpeklerine binmediği ya da Aubrey'le birlikte yahniye gitmediği zamanlarda günlerini çoğunlukla kulübünde geçiriyordu. Bu ikili, annenizin aklı başından gittiğinde bile işe yarar hiçbir şey yapmadı."

Yüz ifadesi netleşti. "O zaman bunu neden yapmam gerektiğini anlıyorsunuz. Muhasebecinin ofisinde yığınla evrak var, emlakçıyla görüşülmesi gereken acil belgelerden bahsetmiyorum bile. Yarın tüm mülklerin yöneticileriyle bir toplantı yapacağım. Önümüzdeki hafta da bir détenu arkadaşım buraya gelerek oyma baskı koleksiyonuma bakacak ve bunları sigorta açısından değerlendirecek."

"Bu kulağa önemli geliyor," dedi soğuk bir sesle.

Soğuk şömineye bakmadan önce ona keskin bir bakış fırlattı. "Aslında ... adamın işe ihtiyacı vardı. Kendisi oymacılıkla uğraşüyor, bu yüzden teklif edebileceğim tek şey buydu. Ayrıca ... şey ... Umarım sakıncası yoktur ama Morris annenizin gravürcü olduğunu söyleyince, gravürcü arayan matbaaları bilebileceğinizi düşündüm. Ona soracağımı söyledim."

Birine yardım etmeye mi çalışıyordu? Küçümseyici sözleri için şimdi kendini çok kötü hissediyordu.

Yalvaran bir bakışla ona baktı. "Beasley'nin bir karısı ve çocukları var. Durumları iyi değil. Geri dönebilecekleri aile pozisyonları olmadığı sürece hiçbir détenu iyi değil."

Bu onu daha da yumuşattı. "Ah, canım, elbette, elimden geldiğince yardım edeceğim. Dilerseniz, gravürleri onunla tartışmakla ilgilenebilirim."

"Bu harika olur, teşekkür ederim. Ayrıca bana işe ihtiyacı olan détenus'ların bir listesini getirdi ve ben de ona onlar için malikanelerde ya da ... bir yerlerde yer bulup bulamayacağıma bakacağımı söyledim."

"Çok naziksiniz," dedi. "Eminim bunu takdir edeceklerdir."

Eliyle yüzünü ovalayarak, "Sana karşı dürüst olacağım, Tory. Yapılması gereken her şey beni bunaltıyor." Kadının ifadesindeki acıma duygusunu görmüş olmalı ki kaskatı kesildi. "Ama sonunda heykeltıraşlık derslerine devam etmek istiyorum, yine de bunun bir anlamı olduğundan emin değilim. İşinizi bildiğinizi ve öğretme konusunda iyi olduğunuzu şimdiden söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim," dedi yine temkinli bir ifadeyle. "Yine de seveceğim bir mesleği yapmak yerine evlenmem gerektiğini düşünüyorsunuz."

"Evet, biliyorum." Sanki bir fikir üzerinde düşünüyormuş gibi duraksadı. "Ama eğer sezonun sonuna geldiğinizde kabul etmek *istediğiniz* bir teklif yoksa..." Derin bir nefes aldı. "Okulunu finanse etmen için sana beş bin pound vermeyi düşüneneceğim."

Gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi?" Sonra kelimeler tam olarak aklına geldi ve bakışlarını ona dikti. "Ne demek 'düşünün'?"

"Aynen dediğim gibi. Beni bunun uygulanabilir bir teklif olduğuna ikna etmeli, planlarınızla ilgili raporlar sunmalısınız."

...

"Evet, evet, bunların hepsini yapabilirim!" dedi hevesle. "Hatta bunun için mükemmel bir yer bile buldum."

Kaşlarını çatı. "Sen mi yaptın?"

"Sen daha eve gelmeden önce seçmiştim. Kiralamışlar mı diye sürekli kontrol ediyorum ama henüz kimse almamış gibi görünüyor."

"Ah."

Tüm söyledikleri bu kadar olunca, "Teşekkür Jon," dedi.

"Bu planı kabul etmedim," diye uyardı.

"Biliyorum. Ama bu konuda açık fikirli olduğunuz için teşekkür ederim."

Jon başıyla onayladı. "Annem ve Chloe ile sosyal etkinliklere katılmaya devam edeceksin, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Evet. Gerçi yakında bunun anlamsız olduğunu göreceksin."

"Bundan şüpheliyim," dedi usulca. "Şimdi fikrimi değiştirmeden önce git. Chloe seni bekliyor."

Hızlı bir sırtışıla aceleyle kapıdan çıktı. Merdivenleri yarılarmıştı ki, artık heykel dersi almayacaklarsa, babasının kalçasını nasıl kırıdığı konusunda onu daha fazla sorgulayamayacağını fark etti.

Sanki bir yere gidecekmiş gibi değildi. Ona her zaman akşam yemeğinde ya da başka bir sosyal etkinlikte sorabilirdi. Ne de olsa önünde daha bir sürü olay varmış gibi görünüyordu. Ama sonunda okuluna kavuşacaksa hepsine seve seve katlanacaktı.

Bölüm 15

Jon sonraki birkaç gün boyunca Tory'yi neredeyse hiç görmedi. Bayanlara bir suare ve akşam yemeğinde eşlik ettiği iki gecede bile, onlarla orada buluşmayı ayarlamıştı, böylece arabanın mahrem sınırlarındaki o acı verici anlardan kaçınabilecekti. Oraya vardığında, arkadaşlarıyla konuşmayı seçmişti.

-Ya da Fransa'da geçirdiği zamandan beri görmediği eski arkadaşları. Ondan uzak durmak için her şeyi yapardı.

Ama bu da kendine özgü bir cehennemdi. Diğer erkeklerin güldürmesini, koluna dokunmasını ya da kulağına fısıldamasını izlemek zorundaydı. Heathbrook'un alaycı sözleri ya da Scovell'in sessiz, ciddi sözleri bile onu kızartmasa da bir gün biri kızartacaktı. Jon buna nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Bu gece Tory'nin katılacağı ilk baloya -Leydi Sinclair'in balosuna- hanımları götürmeye söz vermişti ve bundan korkuyordu. İlk kez onun başka beyefendilerle dans edişini izlemek zorunda kalacaktı.

Tabii kimse onu dansa kaldırmazsa. Ne Heathbrook ne de Scovell katılabilirdi, çünkü birincisi malikânesinde, ikincisi de askerleriyle birlikte Müttefik Hükümdarların huzurunda yapılacak deniz için Portsmouth'taydı. Ve Tory onun geçmişinin başka bir partner bulmasını engelleyeceğine inanmış görünüyordu.

Faytonu Leydi Sinclair'in evine doğru hızla ilerlerken, kendi kendine boşuna endişelendiğini söyledi. Annesi ve kız kardeşinin söyleyecek bir şeyleri varsa, Tory'nin güzel bir elbise giydiğinden emindi ve her neyse, çul ve küller içinde çok güzel görünecekti, bu yüzden beyler kesinlikle sadece güzelliği için onunla dans etmek için sıraya gireceklerdi. Onunla konuştuğundan sonra on dakika içinde, onu bir

İlginç bir konuşmacıydı ve mürebbiyelik deneyimi sayesinde bir balo için gerekli tüm karmaşık protokolleri biliyordu.

Böylece adam haklı çıkacak, kadın da eş olarak uygunluğu konusunda haksız çıkacaktı. Bu da onu başka erkeklerle izleyeceği bir akşam için kendini hazırlaması gerektiği anlamına geliyordu. Aklını ondan uzaklaştırmak için başka kadınlarla dans etmesi gerekiyordu ama bunu yapacak midesi yoktu. Kendi kendine bunun evliliği düşünmeye hazır olmadığı için olduğunu söylüyordu ama bu bir yalandı. Eğer Tory'ye sahip olmak anlamına geliyorsa, evliliği düşünecek kadar midesi vardı.

İnledi. Farkında olmadan Morris onun için mükemmel bir kefarete seçmişti; vicdanen yatamayacağı ya da kendisiyle evlenemeyeceği güzele koca bulmasını istemişti. Ne yazık ki, Sinclair'lerin evine girdiği anda Londra'daki konağında işkencesi başladı.

"İşte buradasın Jon!" Chloe onu karşılamak için yaklaşırken Tory'yi de yanında sürükledi. "Bundan kurtulmaya çalışacağını düşündük ve seni daha fazla arkadaşımızla tanıştırmak için sabırsızlanıyorduk. Öyle değil mi, Tory?"

"Elbette," dedi tarafsız bir tonda, bakışları sabit ve emin bir şekilde onun üzerindeydi.

İkisine de gülümsedi. "Annem nerede?"

"Oh, Diana'yla bir yerlerde konuşuyor," dedi Chloe. "Sizi bekleyip kıyafetinizin uygun olup olmadığını görmek istedik."

"Peki mi?" diye sordu.

Chloe ona şöyle baktı. "İşe yarar," dedi Chloe küstahça.

"Ona aldırmayın Majesteleri," dedi Tory. "Muhteşem görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim, Bayan Morris. İkiniz de yıldızları gölgede bırakıyorsunuz."

Chloe bir kaşını kaldırdı. "Bu oldukça klişe bir iltifat. Eminim bundan daha iyisini yapabilirsin. Yani, Tory'nin elbisesine baksana. Kendim seçtim. Ne fark ettin?"

"Çok... pembe." Yanakları, dudakları ve allıkları gibi. Kolları kısaydı, bir çift güzel kolu ortaya çıkarıyordu ve korsaj iki güzel göğsün kremi üst kısımlarını ortaya çıkaracak kadar alçaktı. Ondan başkasına nasıl bakabilirdi ki? Özellikle de etek, bacaklarının şeklini görebileceğini hayal etmesine neden olacak şekilde bacaklarının etrafına yerleşen yapışkan bir ipekken. Tanrı yardımcısı olsun.

"Sen tam bir *erkeksin*," dedi Chloe. "Bir bayana nasıl iltifat edileceğini bilmiyorsun."

Tam olarak neyi takdir ettiğini söylemesinden hoşlanacaklarını sanmıyordu. "Ve sanırım Heathbrook'un da öyle olduğunu düşünüyorsun?" diye söylendi.

"bakarsan, evet." Chloe uzun eldivenlerini yukarı çekti. "Bu gece burada olamaması ne yazık."

Jon kuru bir sesle, "Eminim ikiniz de eş bulmakta zorlanmayacaksınız," dedi.

"O zaman gidip bunun doğru olup olmadığını görelim," dedi Chloe. "Gel Jon, bize eşlik et lütfen."

Onun küstahlığına gülerek, her bir kadının bir koluna girmesine izin verdi, böylece balo salonuna, tiyatrodaki hırpalanmış yaşlı bir beyefendi gibi görünerek, üzerinde bir çift muhteşem aktrisle yürüyebildi.

Chloe'nin zengin ortaklara sahip olacağı oldukça erken belli olmuştu. Ne de olsa bir önceki Falconridge Dükü'nün kızı ve şimdikinın kız kardeşiydi. Bu arada Tory ... çekici, güzel Tory ... salondaki *evli* beylerin yarısına dans etmek istediğini söylüyordu. Her isteği kabul etti; başka türlü pek mümkün değildi.

-Ve her seferinde ona "*sana söylemiştim*" bakışı attım.

Böyle beş adamın ona eşlik etmesini izledikten sonra annesi yanına geldi. "Bunun olmasından korkuyordum."

"Ne?" diye sordu üçüncü kadeh şampanyasını yudumlarken. Ya içecekti ya da Tory'nin onunla evlenemeyecek ama onu sadece aynı eşlerinin kendilerini eğlendirdiği gibi süzen erkeklerle dans etmesini izleyerek çıldıracaktı.

Başka bir yerde. Bu arada, Tory'nin *ben sana söylemiştim* bakışı daha da sivrildi.

Annesi burnunu çekti. "Bazı beylerin Victoria hakkında pek de uygun olmayan bir şekilde konuştuklarına kulak misafiri oldum. Belli ki biri onu Chloe'nin mürebbiyesi olarak hatırlamış ve birkaç uygun bekara anlatmış. Şimdi bir 'hizmetçiyle' dans etmenin onlara yakışmayacağını düşünüyorlar ve 'zıpçıktı bir maceraperest tarafından kandırılmayacaklarına yemin ediyorlar. ' " Homurdandı. "Dedikodu yapan sadece kadınlar değil, erkekler de kadınlardan daha kötü olabiliyor, yemin ederim."

Tory'nin iyi adının kendi sonuçlarıyla şişmiş bir sürü genç kış tarafından lekelendiğini düşündükçe öfkesi kabarıyordu. Bir kenara attıkları mücevher hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Bazı annelere Tory'nin Chloe'nin arkadaşı olduğunu ve babasından yüklü bir çeyiz aldığını ağzımdan kaçırdım," diye devam etti annesi, "ama bu bekarlara aktarılmamış gibi görünüyor. Ve eğer bekâr beylerden *hiçbiri* onunla dans etmezse, onun hakkındaki düşüncelerini sürdürecekler." Annesinin onunla kimin dans etmesi gerektiğini ima ettiğini çok iyi biliyordu.

"Hangi sözde beyefendi onun hakkında bu kadar kaba konuşuyordu?" diye çıkıştı.

Yakınına eğilip fısıldadı: "Punç kâsesinin etrafında dolanan şu adamlar."

Boş bardağını yanından geçen bir tepsiye koydu. "Ben hallederim anne."

"Bekle, Jon! Ne yapmak istiyorsun? Öylece yanlarına gidip onunla dans etmedikleri için onları azarlayamazsın."

"Beni izle," diye mırıldandı annesine "İhtiyatlı olacağım, söz veriyorum," demeden önce.

Ama önce, kendisiyle dans edecek bekâr kimse olmaması sorununu çözmek istiyordu. Tory, Chloe'nin yanında duruyordu, o izlerken bile dansa davet edilmiş ve piste çıkmıştı. Tory'yi yalnız yakalayabilmek için adımlarını hızlandırdı.

Resmi bir şekilde selam vermek için kadının önünde durdu ve yanında duran birkaç bekâr beyefendiyi görünce memnun oldu. "Bayan Morris, bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Kız ona boş boş baktı ve adam yarım saniyeliğine kızın onu gerçekten reddedebileceğini düşündü. Ama o aptal değildi elbette. Reverans yaptı ve "Onur duyarım majesteleri" dedi.

Onu yere kadar götürdü. Ancak oraya vardığında aklına endişe verici bir düşünce geldi. Dansın başlamasını beklerken kız onun yanında duruyordu, o da biraz daha yaklaşıp mırıldandı: "Bu işe kalkışmak için biraz erken davranmış olabilirim."

"Öyle mi?" diye sordu, yanakları kızarmıştı.

"Sekiz yıldır dans unutmşum. Müziği tanıyabileceğimden bile emin değilim."

Kadın cevap vermeyince, adam ona bir bakış attı ve gülümsememek için kendini zor tuttuğunu gördü.

"Bunu eğlenceli , değil mi?" diye .

"Bunun her zamanki durum olmadığını kabul etmelisin," diye alay etti.

"Şu anda hayatımla ilgili hiçbir şey olağan değil." "Neyse ki senin için , biz hakkında dans "ve eminim siz İngiltere'ye son geldiğinizde de bu dansları yapıyorlardı" diye açıkladı.

Rahat bir nefes aldı. "Gerçekten de öyleydiler." Ve Tanrı'ya şükür ki kotilyon, ona yakın durmasının bekleneceği türden samimi bir dans değildi. "Yine de işleri berbat etmeyeceğime söz veremem. Yıllar oldu."

"İdare ederim," dedi usulca. "Bu yüzden mi dans etmiyorsun? İşi yüzüne gözüne bulaştırmaktan korktuğun için mi?"

"Kısmen. Ama seninle güvende olacağımı biliyordum."

Görünüşe göre bunu söylemek yanlıştı, çünkü başını çevirdi. "Anlıyorum," dedi soğukkanlılıkla. "Bunun benimle dans etmek *istediğin* için olmayacağını tahmin etmeliydim."

"Demek istediğim bu değildi. Eğer tek nedenim yeteneksizliğim olsaydı, hiç dans etmezdim. Bu akşam dans etmek niyetinde değildim. Ama-" Bunu ona yardım etmek için yaptığını söylemeden önce kendini tuttu. Bu da pek hoşuna gitmezdi. Gurur duygusu vardı.

"Ama ne?" diye sordu ona araştıran bir bakış atarak.

"Şimdi almazsam bu şansı asla yakalayamayacağımdan korktum," dedi dürüstçe. "Eninde sonunda biri seni kapacak ve bir bakmışsın nişanlanmışsın."

Ona sert bir bakış fırlattı. "Belki de bu akşamki tek partnerimin yaşlı ve evli erkekler olduğunu fark etmişsinizdir."

Bunu *düzeltmek istiyorum*, diye düşündü ama söylemeye cesaret edemedi. Bunu, bir zamanlar gibi, bunun bir *acıma dansı* olduğu şeklinde anlayacaktı. "Bu eninde sonunda değişecek. Ayrıca, zekânız ve hanımefendi tavırlarınızla son derece iyi etkilediğinize emin olduğum tüm o 'yaşlı, evli adamların' eş arayan oğulları var."

"Onları benimle dans etmeye ikna eden şeyin zekâm ve görgüm olduğundan şüpheliyim." Dekolteli elbisesine kısa bir süre, ama çok da belli etmeden baktı.

Sertleştı. "Herhangi biri sana hakaret etti mi? Çünkü eğer ettilerse, yemin ederim-"

"Onurumu mu koruyacaksın?" Kadın kırılgan bir kahkaha attı. "Oh, ciddi olun, Majesteleri. Bunu yaparsanız beni mahvedersiniz. Bu da beni evlendirme planınıza pek yardımcı olmaz."

Ne yazık ki haklıydı. Yine de bunu yapmaya yarı yarıya meyilliydi. O zaman onunla evlenmek zorunda kalacaktı ve kız onun olacaktı.

En azından onun talihsiz kaçış planının sonunda babasını öldürdüğünü öğrenene kadar.

Sonra müzik başladı ve eldivenli elini tuttuğunda kalbi çarpmaya başladı. Bu ona, kızın parmaklarındaki armudu yediği ve suyunu yaladığı zamanı hatırlattı. Bakışları ona yöneldi ve onun da bunu hatırladığını görebiliyordu çünkü o zamanki eriyen bakışlarının aynısı onda da vardı. Ona aklını kaybettiren bakış.

Yutkundu ... sertçe ... sonra onu boğazını izlerken yakaladı. Kahretsin, bu hayatının en uzun dansı olacaktı.

Sadece el ele tutuşmuş olsalar bile, uzun bakışmalar, yavaş dönüşler... diğer çiftlerin arasına girip çıkmak için ayrılmalara, sadece adımın şehvetli bir şekilde tamamlanması için birbirlerine tekrar yaklaşmalar, herhangi bir vals kadar erotikti. Adam gözlerini ondan alamıyordu. Kadın her hareketinde güzellik ve zarafet sergiliyordu. Ve dans sırasında onun elini her tuttuğunda, onu kucaklamak ve tatlı, ipeksi ağzını öpmek istiyordu.

O da bunu biliyordu. Dansları uzadıkça yanakları daha da pembeleşti. Onları yakından izleyen biri, balodan önce bir noktada samimi bağ kurduklarını anında anlayabilirdi. Yine de ikisi de gözlerini kaçıramıyordu. Tanrı'ya şükür, dansçılardan hiçbiri onları umursamıyordu ve tüm seyirciler aralarındaki havada parıldayan arzuyu göremeyecek kadar uzaktaydı.

Tanrım, ona duyduğu bu özlemle başa çıkmayı nasıl öğrenecekti?

Çok geçmeden setleri sona erdi ve onu pistten çıkarmak zorunda kaldı. Yürürken sessizdiler. Bekârların hâlâ orada durduğunu ve ikisini de izlediğini görmek için yumruk masasına doğru baktı. Güzeldi.

Sonra boğazını temizledi. "Çok güzeldi Jon," diye mırıldandı. "Bir süredir dans etmiyor olabilirsin ama belli ki kotilyonun nasıl icra edildiğine dair anıların devam etmiş."

"Teşekkür ederim," dedi. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi dans partneriydin."

Kadın gülerek onu şaşırttı. "Daha önce muhtemelen İngiltere'de okuldan yeni çıkmış kızlarla ya da Verdun'da evli kadınlarla dans ettiğinizi düşünürsek, bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Aslında Verdun'da pek çok Fransız genç kızla dans ettim." Chloe'ye ulaşmadan hemen önce fısıldamak için yaklaştı, "Yine de en iyisi sensin."

Elini bırakmadan önce ona utangaç bir gülümseme gönderdi. Onunla oyalanmak istiyordu ama ona uygun eşler bulma görevinin ikinci yarısı henüz bitmemişti. Onu selamladıktan sonra her iki bayana da "İkinizden biri punç ister mi?" diye sordu.

"Ben olsam yapardım," dedi Chloe. "Kesinlikle durumdayım." "Bu çok hoş olurdu, teşekkür ederim," dedi Tory.

"Hemen döneceğim," dedi ve punç masasına yöneldi. Bir bardağa punç doldurarak büyük bir gösteri yaptı ve tam da beklediği gibi, bekârlardan biri yanına yaklaştı. Bu grup, kendilerinden daha önemli bir adamla samimi olmaya çalışmaktan asla geri duramazdı.

"Yani . . . Falconridge," dedi gaga burunlu adam. "Seni tekrar görmek güzel."

Jon başını çevirerek burnunun ucuyla adama baktı. "Yine mi?"

En fazla yirmi beş yaşında görünen genç adamın yüzü kızardı. "Birkaç gün önce ailemin suaresinde tanıştık. Ben Knightdale."

"Ah, doğru. Sen Manderleigh'in veledisin."

Adam gözlerini kırptırdı, muhtemelen Manderleigh Kontu'nun alt unvanı olan Vikont Knightdale'i taşıdığı için yaltaklanmaya alışkındı. Sonra kibirli bir tavırla doğruldu. "Majestelerinin, kız kardeşinizin mürebbiyesi Bayan Morris'le dans ettiğini fark ettim. İtiraf etmeliyim ki şaşırdım, çünkü odadaki daha uygun herhangi bir hanımefendi sizinle dans etmekten onur duyardı."

Jon punç kâsesine döndü ve bir bardak daha doldurdu. "Bu sizi ilgilendirmez efendim ama bir İngiliz balosunda dans etmeyeli birkaç yıl oldu, bu yüzden oldukça paslanmış dans becerilerim konusunda endişeliydim. Bayan Morris'in *eski* bir mürebbiye olarak, bana geri gelene kadar adımlar konusunda rehberlik etmekten mutluluk duyacağını biliyordum."

Knightdale homurdandı. "Elbette isterdi. Sen bir düksün ve o da beş parasız bir hiç kimse. Sen nazik hatta

onunla konuşmaya tenezzül etmedi. Burada hepimizin arasında dans ettiği için çok şanslı."

Lanet olası iğrenç göt. "Jon yumuşak bir sesle, "Bildiğinizden eminim, annem düşes onu sosyeteye takdim ediyor. Babası Fransa'daki en yakın arkadaşımı ve ayrıca Vikont Winslow'un kuzeniydi. Dahası, Dr. Morris ona beş bin sterlinlik bir servet bıraktı."

Jon, Knightdale'e küçük sansarı kıvrandıracak kadar sert baktı. "Yani, oldukça seçkin biri, muhtemelen buradaki bazı hanımlardan daha seçkin. Bu nedenle, aranızdan kimin onunla dans edeceği konusunda çok endişeli olduğunu sanmıyorum."

Sonra, küçümseyen bakışlarını diğerlerine yöneltmek için bir anını ayırarak iki kadeh punçunu aldı ve Knightdale ile diğer gelinciklerin tepkisini görmek için arkasına bakma dürtüsüne direnerek uzaklaştı.

İki kadına yaklaştı ama Chloe'nin dans pistinde Baron Bilmemne ile birlikte bir sonraki seti beklediğini Tory'ye bardağını uzatarak, "Gördüğüm kadarıyla kız kardeşim bir süre punçunu içmek için buralarda olmayacak," dedi.

Tory, "İsterseniz bunu onun için saklayabilirim," dedi.

"Gerek yok. Kendim içerim ve setin sonunda ona yeni bir bardak getiririm." Dönüp gözlerini yere dikti. "Eskiden bu şeylerden nefret ederdim. Benim yaşımdaki bütün kızlar ben yanlarından geçerken kıs kıs gülerlerdi ve neye güldüklerini anlamazdım. Ama şimdi genç hanımlar da aynı şeyi yapıyor, sanırım bana gülmüyorlar."

"Ben buna gergin bir gülüş derdim. O zamanlar bile zengin bir dükün oğluydun. Onlara attığın her bakış, bir gün seni koca olarak kapabilecekleri umudunu veriyordu. Peki şimdi unvanın var mı? Senin yaşında ve yakışıklı bir dük, koca avı oyununda büyük ödüdür."

"Ama senin için değil," dedi. "Hiçbir koca senin için bir ödül değildir."

Parıldayan gözlerle onun bakışlarını karşıladı. "Sonunda beni dinlemeye başladın."

"Burada ilginizi çekecek tek bir kişi bile görmediğinizi gerçekten söyleyebilir misiniz?"

Odayı taradı. "Belki de şu mor yelekli beyefendi. Birlikte dans etseydik, kıyafetlerimiz çok güzel uyum sağlardı."

Kıkırdadı. "Bu bir koca seçmek için pek de geçerli bir sebep değil."

"Ama eğer sorarsa, onunla dans etmek için iyi bir neden ve ben de dans etmekten hoşlanıyorum."

Aralarına garip bir sessizlik girdiğinde, söyleyecek bir şey aradı. Mucizevi bir şekilde aklına bir şey geldi. "Sana söylemeyi unuttum. Parmak izlerini değerlendiren détenü arkadaşım Bay Beasley'den yarından sonraki gün sabah gelmesini istedim. Emlak müdürlerimden biriyle başka bir işim olacak ama yine de onunla görüşmenizde bir sakınca yoksa ..."

"Memnuniyetle," dedi. "Deneyimli gravürcüler arayan matbaaların bir listesini hazırladım bile."

"Teşekkür . Eminim bunu takdir edecektir."

Tam o sırada yumruk grubundan bir adam yaklaştı ve Bayan Morris'le tanıştırmak istediğini söyledi. Tanrı'ya şükür, Jon onun adını suarede yaptıkları kısa bir sohbetten hatırlıyordu. Adama ters ters bakmamaya çalışarak tanıştırma işini halletti.

Kıç Tory'ye dans teklif ettiğinde Jon'un tek yapabildiği niyetini sormamaktı. Böyle bir soru elbette gülünç olurdu. Jon onun babası, kardeşi ya da böyle bir şey sormaya hakkı olan herhangi biri değildi. O sadece ... ona gizli bir çeyiz sağlayan ilgili bir taraftı.

Annesinin işlerine karışmasına rağmen, kendisine bunu hatırlatmaya devam etmesi gerekiyordu.

Tory adamın dans davetini kabul etti ve arkasına bile bakmadan piste çıktı. Onların dönüp durmasını izlediği birkaç dakika, artık onun başkalarıyla dans etmesini izleyemeyeceğini fark etmesini sağladı. Artık onun ne kadar güzel dans ettiğini biliyordu,

Onun elini tutmak ne kadar harikaydı... Başka biriyle evlenmesini izlemek ne kadar zor olacaktı.

Bu kadarı yeter. Bütün bu kur yapan çiftlerden kaçması gerekiyordu. İçeri girerken daha önce bir kütüphane gördüğünü hatırlayarak yavaşça o yöne doğru ilerledi. Kendisini tanıyan insanlar tarafından birkaç kez durduruldu ama dansın son tınıları ona ulaştığında salona ve özgürlüğe kavuştu.

En azından bir süreliğine.

Bölüm 16

Tory buna inanamıyordu. Son dört dansda da son derece uygun centilmen partnerleri olmuştu. Elbette hiçbir, anlamlı bakışları ve ustaca adımlarıyla onu adeta eritip şekerleme sosuna çeviren Jon'un eline su dökemezdi ama bunu ona asla itiraf edemezdi.

Bir yere varamayacak bir flörte devam etmenin anlamı yok.

Düşes gülümseyerek ona yaklaştı. "Jon'un sizinle dans etmesi mi yoksa sonrasında genç beylere söyledikleri mi etkili oldu bilmiyorum ama her neyse, işe yaradı."

Kalbi duracak gibi oldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Jon'a bekârların seninle dans etmemesinden, seni bir sürü yaşlı kocayla ayakta bırakmalarından şikâyet ettim ve o da bununla ilgileneceğini söyledi. Ve halletti de!"

Midesine hastalıklı bir his yerleşti. "Bu yüzden mi punç kasesinin oradaki adamlarla konuşuyordu? Bu yüzden mi benimle dans etti?" Ona defalarca koca aramadığını söylemesine aldırmadı. Onu dinlememişti.

Düşes sözlerinin ardındaki hakareti nihayet fark etmiş gibi aceleyle, "Hayır, elbette değil. Size düşkün olduğunu biliyorsunuz. Burada başka kimseyle dans etmedi. Bu senin için büyük bir iltifat, hayatım. Vikont Knightdale ile dans ederek ne büyük bir başarı elde ettin! Çok çekici biri, biliyorsun."

"mi?" Tory onu güçlkle duyarak konuştu.

Elbette Jon ortakları olduğundan emin olmak için devreye girmişti. Bunu fark etmeliydi. Ve bu onun neden

Daha önce gerekli yere giderken, onun kütüphaneye girdiğini görmüştü. Ona karşı görevini yerine getirdikten sonra saklanabileceğini düşünmüştü.

Şeytan alsın onu! Başka herhangi bir kadın onun için yaptıklarının hoş olduğunu düşünebilirdi, ama başka herhangi bir kadın dans ettiklerinde onun istediğini ... istediğini ... istediğini ... düşünemezdi.

Onunla.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Ne kadar aptalmış! Bir eş için hazır olmadığını söylediğinde *onu* dinlemeliydi.

Kendini yukarı çekti. Neden umursuyordu ki? Onu bir koca olarak istemiyordu, ne kadar lezzetli öpüşüyor olursa olsun. O ve Cyril arasında bir seçim yapmak zorundaydı ve her ikisinin de ailesi öldüğüne göre Cyril'i seçmek zorundaydı.

hiçbir şey olamazdı. Ve o *nefret ediyordu*.

Bu.

Düşes, "İyi misin Victoria?" diye sordu. "Biraz baygın görünüyorsunuz. Neyse ki akşam yemeği her an servis edilebilir. Biraz yemek sizi rahatlatacaktır, eminim. Sizi Bay Pierce Egan kabul edecek. Kendisi oldukça zekidir."

Majesteleri sesini alçalttı. "Kimseye söyleme ama onun skandal kitabını okudum, *Kraliyetin Hanımı ya da Florizel ve Perdita'nın Aşkları*, son derece *biri*. Tabii ki size uygun bir koca olmaz -ne de olsa İrlandalı- ama en azından bu akşam yemekte sizi güldürecektir."

Tory aniden Sinclair Kontesi'nin kendilerine doğru hızla geldiğini fark etti.

"Düşes," dedi Leydi Sinclair, "oğlunuzu gördünüz mü? Greenwood Düşesi'ni akşam yemeğine götürecekti ama onu hiçbir yerde bulamıyorum!"

Aman Tanrım. "Kütüphaneyi kontrol ettin mi?" Tory sordu.

"Elbette, kütüphaneyi kontrol ettim. En azından biri baktı. Orada değildi. Ama uşakların söylediğine göre faytonunu da hiç çağırmamış."

Düşes, "Bu eve gitmediği anlamına gelmez," diye belirtti. "Yürümeyi sever. Fransa'da tutulduğu yerden Paris'e gitmek için yüzlerce mil yürüdü. Eve yürümek onun için bir şey ifade etmez."

"Doğru," dedi Tory. "Ama Diana'yı yemeğe yalnız gönderecek kadar kaba olabilir mi? Bu onun yapacağı bir şey değil." Ve onun faytonunu burada bırakıp eve yürüyerek gittiğini düşünemiyordu.

Düşes gözlerini göğsüne kaldırarak, "Yemin ederim, bugünlerde adamı tanıyamıyorum," dedi. "Çok tuhaf kaprisleri var. O Fransız hapishanesi ona bir şeyler yapmış."

Tory buna kesinlikle katılabilir.

Leydi Sinclair hâlâ onlara bakıyordu. "Diana konusunda ne yapmalıyım?"

Düşes içini çekti, sonra vakur bir tavırla kendini toparladı. "Herkes oğlumun eve gittiğini ve benim de onun iyi olduğundan emin olmak için eve gittiğimi söyleyin. Böylece, Greenwood Dükü'nün beni yanına alması gerektiğine göre, artık karısını yanına alabilir. Bu Diana'nın icabına bakacaktır."

"Kendi karısını yemeğe götüremez," dedi Leydi Sinclair. "Götürebilir mi?"

Kontes Amerikalıydı, o yüzden elbette böyle şeylerden emin değildi. Tory'nin kendisi de tam olarak emin değildi. "Öncelik gözetilirse bunu engelleyen bir kural olduğunu sanmıyorum, değil mi Majesteleri?"

"Kimse şikâyet etmeyecek." Düşes elini umursamaz bir tavırla salladı. "İyi niyetle çaba gösterdiğinizizi söyleyecekler, Leydi Sinclair ve bunun için sizi övecekler. Ama şimdi gitmeliyim. Victoria ve Chloe'ye eşlik edebilir misiniz? Ya da Diana'dan bunu yapmasını isteyebilir misiniz? Akşamlarını mahvetmek istemem. Arabayı onlar için geri göndereceğim."

"Sorun değil." Leydi Sinclair onun elini sıktı. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Çok nazıksınız."

Düşes, "Hiç de bile," dedi. "Eşyalarımı toplamam için bana zaman tanımak üzere akşam yemeğini biraz daha uzun tutun."

Arabayı al ve git. Karşılığında, oğlumu bir daha gördüğümde onu döveceğime söz veriyorum." Sonra da yürüyüp gitti.

Tory, düşesin Jon'u dövmesi fikrine gülmemek için kendini zor tuttu. Ama hâlâ onun gittiğine ikna olmamıştı. "Sakıncası yoksa Leydi Sinclair, hâlâ vakit varken dinlenme odasına gideceğim."

Salona gitmesi biraz zaman aldı, çünkü Chloe onu durdurup neler olduğunu sormuştu ve ona *bir şey* söylemesi gerekiyordu. Ama ondan ayrılır ayrılmaz kütüphaneye yöneldi. Jon'un Diana'yı bu kadar duygusuzca aşağıladığına inanamıyordu. Sonra tekrar . . .

İçeri girmeden önce kimsenin kendisini görmediğinden emin oldu ve içeri girdikten sonra kapıyı sessizce kapattı.

Sinclair'lerin sıra dışı kütüphanesinde sık sık bulunmuştu ve burayı Falcon House'u tanıdığı kadar iyi biliyordu. Büyük maun kitaplıklar, her birinde bir masa ve bir Hepplewhite berjer koltuk bulunan bir dizi oyuk oluşturacak şekilde üstten bağlanıyordu, böylece bir oyuğun arkasına oturulabilir ve iki kitaplık arasında rahatsız edilmeden kitap okunabilirdi.

"," diye fısıldadı.

Cevap yok. Her oyuğun yanından geçip içeri baktı. "Burada mısınız, Majesteleri?" diye tekrar sordu, hâlâ Fısıldayarak.

Son oyuktaki sandalyenin gizli tarafından ağır bir iç çekiş duydu. "Kim bilmek istiyor?" Jon homurdandı.

"Sen buradasın! !"

"Tory?" Sandalyeyi arkaya iterek ayağa kalktı, elinde kitap vardı ve dönüp ona baktı. "Bu da ne?"

"Ne yapıyorsun sen! Herkes seni arıyordu! Buraya baktıklarını söylediler ama-"

"Onlar yaptı." Omuz silkti. "Beni çağırdıklarında onları görmezden geldim."

"Diana'yı akşam yemeğine götürmen gerekiyordu. Şimdi annen eve giderek işleri düzeltmek zorunda, böylece Greenwood onun yerine Diana'yı alabilecek ve-"

"Bekle, sen neden bahsediyorsun? Bu tür şeylerde akşam yemeğinin en az gece yarısına kadar servis edilmediğini sanıyordum ve sadece-" Cep saatini çıkardı ve ona baktı. "Kahretsin."

"Evet, 'lanet olsun', gerçekten."

"Kendimi Shropshire'daki ekinler hakkında bir şeyler okumaya kaptırmışım ve kaç olduğunu unutmuşum," dedi özür dileyerek. "Akşam yemeğinden çok önce balo salonunda olmak istiyordum."

Ellerini kalçalarına dayadı, beyefendileri kendisiyle dans etmeye ikna ettiği için ona hâlâ kızgındı. "Kendinden utanmalısın! İşleri berbat etmekten bahsediyorsun-"

"Hemen gidiyorum," dedi, yüzünde pişmanlık dolu bir ifade vardı, oyuktan çıkarken. "Her şey yoluna girecek."

Onun önüne geçti. "İyi olmayacak! Şimdi içeri giremezsin. Leydi Sinclair muhtemelen insanlara eve yürüyerek gittiğinizi söylemiştir bile -bu arada hizmetçiler faytona binmediğinizi söylediğine göre annenizin önerisi bu- ve anneniz de muhtemelen çoktan arabaya binmiştir. İkisini de yalancı çıkarmayacaksın. Herkes yemeğe gider gitmez dışarı çıkıp Alban'ın faytonunu eve götürebilirsin."

"Birincisi, o artık *benim* faytonum. İkincisi, eğer onu geri götürürsem, hizmetçi dedikodularından kaçınamayız." Bakışlarını ona dikti. "Hem burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Şanslı tahmin." Adam ona şüpheyle baktığında, yanaklarına sıcaklık doldu. "Ben ... şey ... daha önce dinlenme odasına giderken sizi buraya girerken gördüm."

"Beni mi takip ediyordun?" diye sordu.

Kaşlarını çattı. "Ancak sen böyle bir şeyi varsayacak kadar kibirli olabilirsin."

Bu onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyordu. "Beni kibirli mi buluyorsun?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Hiç bilmiyorum! Bir dakika, gözlerimin içine bakarak güzel şeyler söylüyorsun."

ve beni pistte döndürüyorsun. Bir sonraki adımda, bir koca bulabilmek ve sizden olabildiğince uzaklaşabilmek için beylere benimle dans etmeleri için soğuk bir şekilde rüşvet veriyorsunuz. 'Jon'un hiç de kibirli olmadığını söyleyebilirim. Ancak 'Falconridge Dükü' en kibirli, en dik kafalı-"

"Sizinle dans etmeleri için beyefendilere rüşvet vermedim," diye itiraz etti.

"Hayır mı?" Gözlerini ona dikti. "Onlara çeyizimden bahsettin mi?"

Çenesini öne doğru uzattı. "Olabilirdi. Ama bunun amacı da buydu, değil mi? Beyefendileri sizi bir eş olarak görmeye ikna etmek için?"

Ona ters ters baktı. "Beni kendilerinden aşağı gören beyefendiler sanırım?"

Ona dikkatle baktı. "Çünkü seni tanımıyorlar, Tory. Seni tanımak için on dakika harcayan herkes seninle birlikte olmak ister."

İşte yine istemediği güzel şeyler söylemeye başladı. "Görünüşe göre dansımızdan sonra nasıl ortadan kaybolduğuna bakılırsa senin dışında herkes."

"Ben *de dahil* herkes," dedi ve ardından nefesinin altından, onun için bile oldukça kaba olan, *lanet olası cehennem* gibi bir şey mırıldandı. "Ama benim nasıl hissettiğim önemli değil."

"Benim için önemli." Adamın yüzü üzüntüsünü gösterdiğinde, o anda bu sözlerin söylenmemiş olmasını diledi.

"Olmamalı." Sonra gözlerini kaçırıldı. "Bekârlarla dansınız nasıldı?"

"Oh, Tanrı aşkına." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu bilmek istiyorsan, öğrenmek için etrafta kalmalıydın."

Yüzünü buruşturdu. "Eminim bir ya da iki tanesinin sana uygun olduğunu keşfetmişsindir. İnsanlar senin ne kadar nazik, zeki ve başarılı olduğunu duyduklarında daha da fazlası olacaktır."

"Sanırım *bunu* bir sonraki baloda açıklarsınız, eğer *orada* hiç ortağım yoksa," diye tersledi.

"Tory, lütfen," diye başladı, sesi alçaktan geliyordu.

"Ben sadaka değilim, lanet olsun sana!" Korkudan gözleri yaşardı. "Sana koca istemediğimi söyledim ama beni dinlemiyorsun. Hayır, daha da kötüsü, beni istiyormuş gibi *davranıyorsun!* Sonra da istemiyormuş gibi *davranıyorsun!* Ne düşünmem gerekiyor?"

Onu kollarından yakaladı ve acı çeken bir ifadeyle ona baktı. "Kahretsin tatlım, seni istiyorum. Ama bu imkansız."

Bu onun kalbine sert bir darbe indirdi. "Tabii ki ," dedi titreyerek. "Çünkü siz bir düksünüz ve ben de bir valiyim-"

"hiçbir ilgisi yok, Tanrı aşkına! Bu sadece ...

." Yanağını okşamak için bir elini kaldırdı, sonra başını salladı. "Güven bana, beni istemiyorsun."

"Sorun da bu zaten. Seni istiyorum." Bunu artık biliyordu. Bu yüzden, tamamen içgüdüsel olarak, parmak uçlarına kalktı ve onu dudaklarından öptü.

Geri çekildiğinde, adam onu arzuladığı bir yoğunlukla izliyordu. "Tanrı kahretsin," diye mırıldandı ve başını iki eliyle kavrayarak, öpmezse dünyanın sonu gelecekmiş gibi öptü onu.

Boğazında mutlu bir iç çekişle onun öpücüğüne doğru yükseldi ve onu kendine yakın tutmak için kollarını kavradı. Adam inleyerek öpücüğü derinleştirdi ve kollarını beline dolayıp onu kendine yapıştırırken dizlerini yağa, kanını ateşe çevirdi.

Uzun bir süre öpüştüler, hevesle, derinlemesine. Adam kadının nefesini kesmiş, sonra geri vermişti; dili kadıninkiyle oynuyor, elleri kadının sırtında, sonra da yanlarında aşağı yukarı dolaşmaya başlıyordu.

Adam şimdi ağır ağır nefes alıyordu, kadın da öyle ve adam boynundan aşağı doğru öpmeye başladığında kadın inledi.

"Bunu durdurmalıyız," diye homurdandı.

"Yapmak zorunda mıyız?" Ellerini adamın açık siyah kuyruklu ceketinin içine, beyaz ipek yeleğinin diz pantolonuyla buluştuğu yere doğru kaydırды. Tanrım, adamın zayıf bir beli ve kalçaları vardı.

Onu kıyafetleri olmadan görmeyi dileyecek kadar hınzırdı.

Onun sıkı kaslarını şekillendirmek, ellerini gergin göğsünde gezdirmek, sıkı poposuna bakmak için can atıyordu.

Jon aniden dondu ve kapiya baktı. İşte o zaman diğer tarafta iki adamın konuştuğunu duydu.

"Size söylüyorum, onu kütüphaneye girerken gördüğüme neredeyse eminim." "Eşeklik etme, Knightdale. Neden bir kütüphaneye girsin ki?

bir balonun ortasında kütüphane mi?" "Bir randevu için tabii ki."

Tory inlediğinde Jon onun elinden tuttu ve bulunduğu oyuğa doğru çekti. Sonra Argand lambasını kapattı. Tam kütüphane kapısının açıldığını duydukları sırada söndü.

Tory'yi sessizce masanın üzerine kaldıran Jon, onu vücuduyla siper etti ve bir parmağını dudaklarına bastırdı.

"Sana burada olmadığını söylemiştim," dedi diğer adam.

Tory'nin kalbi o kadar sert çarpıyordu ki, bunu duymaları gerektiğinden emindi.

"Muhtemelen dışarıda kalabalığın geri kalanıyla birlikte ," diye devam etti adam asık suratla. "*Ölmamız* gereken yerde. Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeği servisi için neden bu kadar bekliyorlar ki?"

Tory gözlerini Jon'a dikti, o da gözlerini devirdi.

Lord Knightdale küfretti. "Balo salonuna geri dönmüş olmalı. yakalamayı umuyordum, böylece akşam yemeğinden sonra dansa davet edebilirdim."

"Neden? Daha önce onunla alay ediyordun."

"Bu onun bir serveti olduğunu duymadan önceydi. Memelerini gördün mü? Beş bin poundluk bir çeyizle böyle görünen bir kadın hiç de küçümsenecek bir şey değildir."

"Tam bir pisliksin, Knightdale."

Tory de aynı fikirdeydi. Bu arada Jon kaskatı kesildi ve Lord Knightdale'le kapışmak için oyuktan dışarı fırlayacakmış gibi baktı. Tory telaşla onu belinden sıkıca kavradı, sonra da ağzını öpmek için uzandı.

Onu tekrar öpmeden önce sadece bir an tereddüt etti, dili ağzının içinde tüm duyularını harekete geçiren tembel vuruşlar yaptı. Adamın çenesindeki hafif kirli sakalı hissedebiliyor, dilindeki şampanyanın tadını alabiliyor, boynundaki keskin ve baharatlı kolonyanın kokusunu alabiliyordu.

Keşfedilme korkusunun öpüşmelerine heyecan verici bir hava bahsetmiyorum bile. O da bunu hissetmiş olmalıydı ki, elini yukarı kaydırarak elbisesinin üzerinden göğsünü avuçlayıp yoğurdu ve onu daha fazlası için çılgına çevirdi.

Demek arzu böyle bir şeydi, bu karmakarışık hisler onu adamın ellerinde kile çeviriyordu. *Daha fazla, lütfen,* diye düşündü, sonra bunu yüksek sesle söylediğinden korkunca bir an paniğe kapıldı.

Neyse ki duyduysa bile diğer iki beyefendi duymamıştı. "Haydi, Cokesbury," dedi Lord Knightdale. "Onu balo salonunda da arayabiliriz."

"Muhtemelen dinlenme odasına gitmiştir," dedi arkadaşı, iki adam ayrılırken sesi kısılmıştı.

Kapı duyulabilir bir tıkırtıyla kapandığında Tory bunu fark etmedi bile. Ama Jon'un başparmağı elbisesinin içinden göğüs uçlarına sürtündüğünde kesinlikle fark etti.

"Sana fikir verdiler, değil mi?" diye mırıldandı onun ağzına karşı.

"Güven bana tatlım," dedi boğuk bir sesle, "seninle tanıştığım günden beri aklımda fikirler var. İşte tam da bu yüzden benimle yalnız kalmamalısın."

İtirafı onu heyecanlandırdı. "Muhtemelen yapmamalıyım. Ama öyleyim."

Adam kısık bir iniltiyle kadının boğazını öptü, bir yandan da elini yukarı kaldırarak elbisesini omzundan sıyırdı.

"Jon!" dedi aceleyle.

"Seni ne kadar istediğimi göstermeme izin ver, böylece bir daha asla şüphe duymazsın. Seni mahvetmeyeceğime söz veriyorum. Ama . . ."

Göğüslerinin elbisesi ve korsesi tarafından birbirine bastırıldığı yere doğru öpüşerek ilerlerken bu düşünceyi havada asılı bıraktı. Bir şekilde elbisesini indirdi.

korse kapağını ve kombinezon bağlarını ortaya çıkaracak kadar. Birkaç dakika içinde göğüslerinden birini ortaya çıkarmıştı.

Adam aşağıya bakarken titrek bir nefes aldı. "Şimdi keşke lambayı kapatmasaydım diyorum," dedi kısık sesle. "Seni tüm çıplaklığınla sergilemekten daha çok görmek istediğim bir şey düşünemiyorum. Ama bununla yetinmek zorundayım."

Sonra başını eğerek ağzıyla göğsünü kapattı. Oh. Güzel. Tanrım! Sıcak ağız göğsünü emdi, ve daha önce hiç bilmediği bir his patlaması hissetti. Sonra meme ucunu dilledi ve aklını kaçıracığını düşündü. Enfesti, *bu kadar* iyi hissettirebileceğini hiç hayal etmediği bir şeydi! Dudaklarına doğru eğilerek uzun, alçak bir inilti çıkardı.

"Hoşuna gitti, değil ?" diye fısıldadı göğsüne doğru.

Adamın ifadesindeki memnuniyete karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

"Tanrım, tadın cennet gibi." Elini diğer göğsünü okşamak için kullandı, aynı anda iki muhteşem his ve parmaklarını onun beline soktu. Ona bunu yapması ilahi bir şeydi, en iyi tatlıdan bile daha iyiydi ve tatlılarını severdi.

Şimdi *monsunun* altında, annesinin deyimiyle *aşk pınarının* içinde ıslak ve sıcak hissetmesine neden olan bir ağrı başlamıştı. Bu normal miydi? Eğer değilse, normal olmak istemiyordu.

"Bu delilik, tatlım," diye mırıldandı göğsüne karşı. "Durdur beni."

"Neden?" diye boğuldu. "Bana soğuk davranmaya devam edebilesin diye mi? Hayatta olmaz. Bana ihtiyaç duyduğun bu anı yaşayabileceksem, bundan zevk alacağım." Özellikle de göğüs ucunu tekrar dilleyerek nefesini tutmasını sağladığında.

"Sana ihtiyacım var, biliyorsun," diye homurdandı. "Cesaretim olsa seni çırılçıplak soyar ve bu masanın üzerine yatırırdım. Ama bu seni mahveder." Sonra doğruldu ve gözleri için için yanarak ona baktı. Yavaşça kızın eteklerini yukarı doğru çekmeye başladı.

Bacaklar. "Yine de, seni mahvetmeden bu tür bir zevki yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu sana tattırabilirim."

"Anlamıyorum."

Ona hınzır bir gülümseme fırlattı. "Yapacaksın." Sonra onu tekrar öpmeye başladı, bir yandan da elini daha yukarı kaldırıp vücudunu bacaklarının arasına sokarak onları ayırdı.

Ağzını onunkinden ayırdı. "Bekle! Yıkımın nasıl işlediğini biliyorum ve eğer üyeni içime sokarsan ..."

Sert bir kahkaha attı. "Ne kadar çok istesem de, 'üyemi' içine sokmayacağım, yemin ederim." Bununla birlikte, elini bacaklarının arasına kaydırды, kızın çok nemli ve istekli olduğu, sanki tüm hayatı boyunca ona dokunmasını beklemiş gibi hissettiği yere.

Ama ona sadece dokunmadı. Onu okşadı, kendisinin hiç dokunmadığı yerlerini okşadı. Ve ne büyük bir keşif! Aynı anda hem büyü, hem mükemmel, hem de cüretkâr hissettiriyordu.

Sonra parmağını onun *aşk pınarının* içine kaydırды ve kadın boğuk bir inilti . "Bu ... oh canım ... sözüm ...

."

Ağzını onun kulağına bastırды. "Benim için o kadar ateşli ve ıslaksın ki tatlım, bu beni delirtiyor."

"Sen de bana aynısını yapıyorsun," diye homurdandı.

İnledi. "Güzel. Keşke yapabilseydim... yapabilseydik... Ama yapamayız. O yüzden bu kadarı yeterli olacak." Adam başparmağını çok hassas bir noktaya dokundurdu ve kadın neredeyse masadan .

"Ohhh, Jon Bu"

Hiçbir şey söylemedi, sadece boştaki elini kızın çıplak göğsüyle doldurdu ve meme ucunu defalarca okşadı, tıpkı kızın nefes nefese kalmasına ve elini zorlamasına neden olan bir ritimle onu aşağıya doğru okşadığı gibi.

Bu arada, ikinci bir parmağını içine soktu, başparmağı ve parmakları onu biraz gerdi, ama rahatsız edici değildi.

uyum içinde çalışıyor, vücudu alev almak üzere olan kömürler gibi yanana kadar içini ve dışını okşuyordu.

"Evet ... böyle ..." diye boğuldu, aşağıda küçük yangınlar çıkmaya başlamıştı. "Daha ... lütfen ... Jon . . . *daha fazla*."

"Tory ..." diye fısıldadı yanağına doğru. "Keşke ... lanet olsun ... nasıl da keşke ... olabilseydin ..." Sonra söyleyebileceği pervasızca bir şeyi bastırmak istercesine tekrar ağzını tuttu. Ama kız konuşamayacak durumdaydı. Daha fazla ateş püskürürken monsunu ritmik bir şekilde Jon'un başparmağına bastırdı. Sonra Jon'un eline doğru gerildi, vücudu alevler içinde tutuşur gibi oldu ve bir an için her şey coşkuya dönüştü. Kadın

Aşk pınarının parmaklarının etrafında kıvrıldığını hissetti.

Görünüşe göre, o da yapabiliyordu, çünkü fısıldadı, "İşte bu, güzelim. Benim tatlı ... meleğim ... Bir tanem."

Adamın bedenine sarılırken onun sahiplenici sözlerinden zevk alıyordu. Yanaklarını, ağzını ve boğazını öperken onu memnun ettikten sonra geride kalan sıcak kora eklendiler. Onu arzulamak istemiyor olabilirdi ama belli ki arzuluyordu. Ve bu, tüm uyarılarına rağmen ona umut veriyordu.

"Bu inanılmazdı," diye fısıldadı. "I . . . Hiçbir fikrim yoktu."

Adam onun boynunu okşadı. "Yani, hoşuna gitti, değil mi?"

"gayet iyi biliyorsun. Ama mı?" "Senin bundan zevk almanı izlemek hoşuma gitti."

İşte o zaman kafasına dank etti - onu mahvetmemişti, bu da karşılaşmalarından kendi tatminini elde etmediği anlamına geliyordu.

Ona bakmak için geri çekildi. "Mahvolmadan *sana* zevk verebilmem için yapabileceğim bir şey yok mu?"

Gözlerini kırıştırdı, soruya şaşırdığı belliydi. "Belki bir ya da iki şey Ama korkarım bu özel zevkten vazgeçmek zorundayım. Çünkü bunları yaparsanız, birileri ne tahmin etmeden buradan asla çıkamam ve sonunda kiminle anlarlar."

"Öyle olsa bile," dedi kızgınlıkla, "seni benimle evlenmeye zorlamazdım."

"*Seni benimle* evlendirirdim." "Kendimi kontrol edemediğim için itibarını kaybetmene asla izin vermem" demek için geri çekildiğinde onu nefes nefese bırakan yavaş bir titizlikle öptü.

"Ve asla benim itibarım için kendini feda etmeni istemem." Kız onun boğazını öptü, sonra gözlerini dikip ona baktı. "Asla."

"Bu bir fedakârlık olmaz," diye homurdandı, gözleri yarı karanlıkta parlıyordu. "En azından benim için değil. Ama senin için pekâlâ olabilir."

"Neden?"

"Çünkü ..." Kendini tutmuş gibiydi. "Çünkü zaten evlenmek istemediğini söyledin. Sözünüze inandım. Öyle yapmamalı mıydım?"

Tüm zevklerinin üzerine soğuk su dökecek bir şey varsa, o da evlenmek istemesine rağmen buna cesaret edemediğini hatırlatmasıydı.

İç çekerek eteklerini aşağı indirmek için masadan kaydı. "Hayır, sözüme inanmalısınız. Gerçekten de gitmeliyim. Burada çok fazla oyalandık. Ve öncelik kuralları beni yemeğe en son gidenlerden biri yapsa da, Leydi Sinclair'i tanırıysam, hepimizin yerinde olduğundan emin olana kadar yemeğin servis edildiğini duyurmaya çalışırım."

Kıyafetini düzeltmesine yardım etti ve kapıya yönelmeden önce Lord Knightdale ile arkadaşının koridorda dikilmemeleri için dua ederek ona hızlı bir öpücük verdi.

Ama fark edilmeden balo salonuna girdiğinde, farkında olmadan Clytie'ye dönüştüğünü, asla sahip olamayacağı güneş tanrısı Helios'a özlem duyduğunu fark etti.

Ve bu konuda yapabileceği tek bir şey bile yoktu.

Jon kütüphanede oturmuş, uyarılmışlığını yatıştırmaya çalışıyordu.

Tory'yi öpmek, okşamak... Tory'nin boşalmasını sağlamaktı. Başarısıyla gurur duymalıydı.

Onun yerine, ona evlenme teklif etmiş olmayı diledi.

Lanet olsun sana Morris, diye düşündü, ilk kez akıl hocasını suçlulukla değil öfkeyle hatırlıyordu. *Neden aptal, zalim ya da çirkin bir kızın olmamıştı, tercihen üçü birden? Neden esprili, nazik ve duygulu Tory olmak zorundaydı?*

Morris'i düşünmek işe yaradı. Artık kimsenin dikkatini çekmeden Sinclair'lerden sıvışabilirdi. Yine de eve yürüyerek gitmesi ve faytonu bırakması daha iyiydi, sadece annesinin masalını sürdürmesine yardımcı olmak için bile olsa. Yine de seçme şansı olsaydı, akşam yemeği odasına girer, Knightdale'i azgın bir göt olduğu için azarlar ve Tory'yi odadan süpürüp evlenmek üzere İskoçya'ya giderdi.

Ama yapamazdı. Knightdale onu arayabilir ve adamı vurmak zorunda kalabilirdi. Tory onunla evlenmeyi reddedebilirdi. Ve faytonla İskoçya'ya gitmek istemiyordu. Onunla evlenmeyi kabul etse bile, ki bu kesin değildi, kızın da etmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Hem neden evlenmemekte bu kadar kararlıydı ki? Bu gecedен sonra ondan yeterince hoşlandığına yemin edebilirdi. Yine de evliliğin planları arasında olmadığını açıkça belirtmişti. Evet, parayı okulu için kullanmak istiyordu ama adam daha fazlası olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Ya da belki de bu sadece gururunun konuşmasıydı, onu koca olarak istememesi için ondan hoşlanmaması dışında bir neden bulmaya çalışıyordu. Ne de olsa onu kibirli bulduğunu söylemişti.

Kaşlarını çattı. Bunu durdurmalı ve herkes yemekten eve gitmeliydi. Tanrı'ya şükür, eve yürüyerek gidebilmek için görünmeden sıvışmayı başardı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Falcon House'a girer girmez annesi onu durdurdu. "Akşam yemeğine kalmayı unuttuğun ve iyi dostlarımız Greenwood'lara hakaret ettiğin için mükemmel bir baloyu terk etmek zorunda kaldım!"

Şaşırmış gibi davrandı. "Beni affet anne. Düşesi akşam yemeğine götüreceğimi unutmuşum. Bu kadar çok insanla bir arada olmaya alışık değilim ve yıllarca neredeyse yalnız kaldıktan sonra sohbet ve müzik bana fazla geldi." Annesi için kabul edilebilir tek mazeret buydu ama buna inandıysa sandığından daha saftı.

İçini çekti. "Bunu duyduğuma üzıldüm Jon, ama bu işlerde canının istediğini yapamazsın."

"Yapamaz mıyım? Ne de olsa bana sürekli hatırlattığınız gibi ben düküm."

Bu onun gözlerinde sert bir parıltı yarattı. "Evet ama sen düklüğü eline almak isteyen bir düksün. Bu da toplumun yarısını aşağılayamayacağın anlamına geliyor."

"Not edildi, Anne." Eğildi. "Şimdi eğer sakıncası yoksa -"

"Neredeydin sen? Eve dönerken seninle karşılaşabileceğimi düşünmüştüm ama ne bir post ne de bir tavşan gördüm. Uzun kulaklarını bile."

Bu onu şaşırttı. "Bugünlerde kulaklarım uzun mu?" "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir *tavşanın* kulakları gibi! *Ne sakla ne tavşan!*"

"Doğru." İç çekti. "Mayfair'de biraz dolaştım."

"Gece mi? Tek başınıza mı? Ayak takımı tarafından rahatsız edilmediğinize şaşırdım."

Oh, Tanrı aşkına. "Evet, Mayfair'in ne kadar ayak takımı ile dolu olduğunu biliyoruz. Ayrıca, Bitche'den sonra en azından bıçaksız hiçbir yere gitmiyorum."

"*Silah* mı taşıyorsun?" diye haykırdı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Merak etme, senin üzerinde kullanmayacağıma söz veriyorum. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, yatmaya gidiyorum. Bunu sabah daha detaylı konuşabiliriz." Özellikle de Greenwood'la erkenden at binmeye gitmeyi planladığı için, o noktada Greenwood'un karısına yaptığı hakaret için bol bol özür dileyecekti.

Ona ters ters baktı. "Henüz yatağa gidemezsin. Bir ziyaretçin var."

"*Şimdi mi?*"

Burnunu çekti. "Arkadaşın Heathbrook'a seni bekleyebileceğini söyledim, çünkü eninde sonunda geleceğini biliyordum. Onu çalışma odana yerleştirdim."

Lanet olsun. Heathbrook onu bu kadar geç saatte aradığına göre, üstelik kasabaya geldiğine göre, ciddi bir sorun olmalıydı. Jon o tarafa doğru gitmeye başladı, sonra annesini yanağından öpmek için durakladı. "Bu gece başınıza böyle bir dert açtığım için beni bağışlayın. Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

"Hımm. Olmasa iyi olur, genç adam."

Gülmekten kendini alamadı. Onu hâlâ on sekiz yaşında görüyordu.

Ama o bir anneydi, yani bu beklenen bir şeydi.

Birkaç dakika sonra çalışma odasına girdiğinde Heathbrook'u elinde Jon'un viskisinden bir bardakla volta atarken buldu.

Jon anında alarma geçti. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Matmazel Bernard ve annesi İngiltere'de."

Jon kısa bir süre durdu. "Nereden biliyorsun? Buraya ne zaman geldiler? Şimdi neredeler?"

Heathbrook biraz viski yudumladı. "Malikânemin yakınındaki köye yerleşmiş olan bir başka détenü anlattı. Geri döndüğünde onlarla bir meyhanede karşılaştığını söyledi. Anlaşılan Fransa'da pasaport almışlar. Ama ona ne zaman geldiklerini ya da nerede yaşadıklarını söylememişler."

"Onu bulmak zorundayız. Onları."

"Matmazel Bernard hakkındaki şüphelerinizi gidermek için kabul ediyorum." Jon Heathbrook'a kaşlarını çatınca, "Ama nasıl yapacağımdan emin değilim," diye ekledi.

Jon bir an düşündü. "Aslında Beasley yarın öğleden sonra buraya gelecek, ona kızın nereye gittiğini bilip bilmediğini soracağım."

"İyi fikir." Heathbrook ona baktı. "Beasley neden *buraya* geliyor?"

Jon açıkladı ama bu Heathbrook'u tatmin etmemiş gibiydi.

"Scovell, Bayan Morris için bir çeyiz icat ettiğinizi düşünüyor, Çünkü ikimiz de Morris'in sonunda hiç parası olmadığını biliyoruz. Yoktu.

biz yaptık."

"Biraz vardı."

"Beş bin pound değil." Heathbrook viski bardağını yeniden doldurdu. "Ve bana öyle geliyor ki, Morris'in vasiyetnamesinin değiştirilmesi gerekecek. Beasley bunu nasıl yapacağını kesinlikle biliyordur."

Jon kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni neyle suçluyorsun?"

"Kaçışımız yüzünden kendini suçlu hissettiğin için Bayan Morris'e çeyiz sağlıyorsun."

Jon kendine bir bardak viski doldurarak kana kana içti. En başından beri arkadaşlarına gerçeği söylemeliydi. Ama bunu onaylamayacaklarını biliyordu. Suçluluğunun derinliğini hiçbir zaman anlayamamışlardı. Nasıl anlayabilirlerdi ki? "Morris ölüm döşeğindeyken benden ona iyi bir koca bulmamı istedi. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Onu seçkin beyefendilerle tanıştırın."

Jon bununla alay etti. "İkimiz de biliyoruz ki o çeyiz olmasaydı evlenme şansı olmazdı."

"Morris bu kadar ileri gitmeni beklemezdi." Jon cevap vermeyince Heathbrook sordu: "Bunu karşılayabilir misin?"

"Şu ana kadar tespit ettiğim kadarıyla, evet." "O biliyor mu?"

Jon dönerek ona sert bir bakış fırlattı. "Tanrım, hayır. Annem ve kız kardeşim de öyle. Sakın ona söylemeye kalkma. Çok utanır."

Heathbrook soğukkanlılıkla ona baktı. "Öyle olduğunu söyleyebilirim. Bugünlerde çoğu kadın gibi o da gerçek aşkı ."

"Eğer öyleyse, aptallar. Morris bana bir şey öğrettiyse, o da kadınların istediği türden bir aşkın var olmadığıdır." Tory'ye karşı hissettiği bu ateşli arzu bile zamanla yatışacaktı. En azından öyle olmasını umuyordu. Yıllarca böyle bir ıstırap içinde yaşamayı hayal bile edemiyordu. "Morris gibi karısını çok sevdiğini söyleyen bir adam bile metres tutabiliyorsa-"

"Ve ben hala onun yaptığından emin değilim."

"Güzel. Morris'in Matmazel Bernard'a karşı davranışını unutun. Peki ya Verdun'da eşleri olmamaktan bıkan ve kendilerine eşlik edecek birilerini arayan pek çok erkek?"

"Bunlar her yerde var Jon. Bu aşkın gerçek olmadığı anlamına gelmez." Heathbrook bakışlarını kısmıştı. "Bana sorarsan, sen de aşık bir adama çok benziyorsun. Bu da Bayan Morris'i başka erkeklere nasıl itebildiğiniz sorusunu akla getiriyor."

Jon, "Onu kimsenin üzerine itmiyorum," dedi. "Sadece ona iyi bir hayat ve gelecek için bir şans veriyorum. Hepsi bu."

"Sen öyle diyorsan. Ama umarım çeyizini sizin ürettiğinizi öğrenmesi ihtimaline karşı hazırlıklısinizdir."

İrkildi. "Bunu yapmayacağından emin olmak için gerekli adımları attım." "Peki o zaman." Heathbrook viski bardağını yere bıraktı. "Bu

Görünüşe göre elinizde bir şeyler var. Şimdi gidiyorum. Kendim çıkarım. Bana ihtiyacınız olursa, bir hafta boyunca kasabada işlerle ilgileneceğim."

"Sana neden ihtiyacım olsun ki?" Jon tersledi.

Heathbrook başını salladı. "İşler sandığın kadar yolunda gitmezse diye."

Jon buna cevap veremedi. Kont gitti.

Bölüm 17

Sinclair'lerin balosundan iki sabah sonra Tory, Bay Beasley'yi misafir odasına çağırdı. Onu görünce irkilmiş görünüyordu, kim olduğunu açıklayınca daha da irkildi.

"Siz Dr. Morris'in kızısunuz," dedi ihtiyatla. "Evet!

Onu tanıyor muydunuz?"

"Gerçekten de öyle. İyi bir adamdı. Sanat hakkında beklediğimden daha çok şey biliyordu." Etrafına bakındı. "Dük bu sabah için randevumuzu ayarlayan bir not gönderdiğinde, burada olacağını düşünmüştüm."

"Çok meşguldü." Onu son iki gündür neredeyse hiç görmemişti. Dün sabah on birde yataktan tökezleyerek kalktığında Jon çoktan gitmişti. Bu anlaşılabilir bir şeydi, çünkü o makul bir saatte dinlenmeye çekilmişti, oysa Chloe'yle birlikte balodan ancak saat üçe kadar çıkabilmişlerdi.

Dün gece yemekteydi ama bu, arkadaşlarıyla birlikte Verdun'dan nasıl kaçmaya çalıştıkları gibi önemli konuları konuşmaya elverişli bir ortam değildi. Bir kere annesi konuşmayı tekeline almış, baloda kimin ne yaptığını anlatmaya heveslenmişti. Chloe de Jon'a Lord Heathbrook'la ilgili sorular yöneltmiş, o da isteksizce yanıtlamıştı.

Yemek bittiğinde, son zamanlarda sık sık yaptığı gibi çalışma odasına çekildi. Bu sabah Chloe'yle birlikte aşağı indiklerinde gitmişti. Ama en azından onun nerede olduğunu biliyordu - malikâne yöneticilerinden biriyle konuşuyordu.

"Bugün Dük'ün başka bir yükümlülüğü var maalesef," diye açıkladı, "ama onun yerine gravürlerle ilgili olarak sizinle görüşebileceğimi söylediğimde, beni kabul etmekten memnun oldu."

ilgilenirim." Gülümsedi. "Umarım onun yerine benimle buluşmanızın bir sakıncası yoktur."

"Hayır, kesinlikle hanımefendi. Dük hakkında kötü bir şey söylemek istemem ama öğleden sonramı Dr. ve Bayan Morris'in kızıyla geçirmeyi tercih ederim." Yakınına eğildi. "Gravürler hakkında majestelerinden çok daha fazla şey bildiğinizi söyleyebilirim."

Güldü. "Baskı benim alanım olmasa da genel olarak sanat hakkında biraz daha fazla şey biliyorum diyelim. Neyse ki rahmetli annem sayesinde baskı resim konusunda *biraz* bilgim var." "Baban bana annenle övünürdü - ne derdi iyi bir gravürcüydü."

Tory aydınlandı. "Gerçekten de öyleydi. Babamın onun ne kadar iyi takdir ettiğinden emin değildim, bu yüzden ondan bahsettiğini duyduğuma sevindim. Eğer görmek istersen onun gravürlerinden bazıları hâlâ bende duruyor."

"Oh, evet, bayan, bu bir onur olur." Ellerini birbirine sürttü. "Şimdi, Majesteleri'nin incelememi istediği bu parmak izleri nerede?"

"Bu taraftan," dedi ve onu merdivenlerden yukarı, Aubrey'nin eski odasına götürdü. "Ekselansları bir not bırakmış, size bunların aslında duvara yapıştırılmadığını söylememi istedi ama çerçevelenebilmeleri için kolayca gevşetilebileceklerini düşünüyor."

Beasley şimdi bir büyüteçle baskıları inceliyordu. "Bunlar çok nadir ve oldukça güzel. Elle boyanmış olanlar enfes. Majestelerinin bunların duvarlara yapıştırılmasına izin verdiğine inanamıyorum."

"O yapmadı," dedi kuru bir sesle. "Dük Fransa'dayken üvey kardeşi yaptı."

"Ah. Korkarım ki yaygın bir hikaye. Détenus'lar evlerine döndüklerinde eşlerinin onları başka beyler için terk ettiğini, çocuklarının onları ölü ilan ettirmeye çalıştığını ve mülklerine el konulduğunu görürler. Bazı détenuslar Fransa'da yeni aileler kurdukları için evlerine hiç dönmediler. Bunca yıldır iletişim eksikliği ..." Elini iki yana salladı.

baş. "Aileleri parçaladı. Ve pek çok insan sevdiklerinin öldüğünü sandı."

"Evet, biz de aynı şeyi düşündük, çünkü Ekselansları ve babam Verdun'dan Bitche hapishanesine nakledildiler."

"Bu doğru." Biraz endişeli görünmeye başlamıştı.

Ona gülümsedi. "Kaptan Scovell bunun kaçma girişimleri yüzünden olduğunu söyledi."

Şimdi Bay Beasley kesinlikle rahatsız görünüyordu. "Sanırım bu doğru."

"Ama anladığım kadarıyla Verdun yaşamak için iyi bir yerdi. Fransa'dan kaçmak için neden gerçek bir hapishaneye gitme riskine girelim ki?"

İç çekti. "Elbette aileleri için. Lord Jonathan kardeşlerinin İngiltere'deki annesine ve kız kardeşine kötü davranmasından korkuyordu. Lord Heathbrook, rahmetli babasının yokluğunda işleri kuzeninin yürüttüğünü biliyordu ve bunu onaylamıyordu. Görünüşe göre, kuzeni bir alçakmış. Baban sen ve annen için endişeleniyordu. Ve Komutan . . . *Kaptan* Scovell gemisine geri dönmek istedi."

Kadın ona sertçe baktı. "Hepsini oldukça iyi tanıyor olmalısınız."

Boynuna taktığı kundağı çekiştirdi. "Kaçışlarıyla ilgili küçük bir konuda onlara yardım ettim."

Bu onu şaşırttı. "Onlarla birlikte gitmek istemedin mi?"

Başını iki yana salladı. "İstedim ama yapamadım. Ailemin hepsi benimleydi. Üç çocuk ve bir eşle Verdun'dan kaçmak imkansız olurdu ve onları geride bırakmaya cesaret edemedim."

"Tabii ki hayır. Kimse sizden bunu beklemez."

"Bazı jandarmalar . . . orada erkek arkadaşı olmayan kadınlara kaba davranıyorlardı. Bu yüzden kalmak benim için daha iyi oldu. Verdun'daki *kasaba halkının* çoğunlukla çok nazik olduğunu itiraf etmeliyim. Détenus'lar genellikle ellerindeki paraları dükkânlarda harcıyorlardı.

yerel halk takdir etti. Yine de komutanımızın ve onun jandarmalarının kaprislerine maruz kalıyorduk. Farkında olmadan birini geçmek kolaydı ve sonra kendinizi, ailenizle ya da aileniz olmadan, büyük masraflar yaparak başka bir kampa yaya olarak götürülmüş buluyordunuz."

İçini çekti. "Birçoğumuz kamplardaki yoksullar için açılan yardım hesaplarıyla hayatta kalmak zorunda kaldık. Bu yüzden, özellikle de zamanlarda çok sayıda kaçış oldu, ama çoğu Dük ve arkadaşları gibi genç ve sağlıklı adamlardı. Baban hariç."

Kalbi küt küt atıyordu. Şimdiye kadar Jon ve arkadaşlarının babasını geride bırakmış olabilecekleri ya da babasının geride kalmayı seçmiş olabileceği aklına gelmemiştir. İkisinin de olmadığı gerçeği... şey, bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Daha fazla bilgi için Jon'a baskı yapması gerekecekti.

"Bir adam oğluyla birlikte esir alındı ve yedi yıl sonra oğlu olmadan kaçtı," diye devam etti Bay Beasley. "Baba gitmeyi reddetti, sadece oğlunu yavaşlatacağını söyledi. Geride kaldı. Ama oğlu kaçışa kendisini karıştırmamaya özen gösterdi ve sonunda sağ salim İngiltere'ye geri döndü."

"Babasına ne oldu?"

Bay Beasley kaşlarını çatı. "Birkaç yıl sonra hastalıktan öldü. Oğlu onu bir daha hiç görmedi."

"Bu çok korkunç!"

Omuz silkti. "Verdun'da hayat böyleydi."

Bunu sindirdi. "Sana bir şey sorayım. Dük ve arkadaşları nasıl yakalandı? Yani, birileri tarafından ihanete uğradıklarını söylediler ama kaçışlarının tam olarak nasıl ters gittiğini hiç açıklamadılar."

Gözlerini kırptırdı. "Bunu Majestelerine sormanız gerekecek. Bana kaçış planlarının ne olduğunu söylemediler, bu yüzden ayrıntıları bilmiyorum."

"Ama az önce onlara yardım ettiğinizi söylediniz-"

"Evet, ama ... şey ... bana sadece onlara ... ihtiyaç duydukları bir şeyi sağlamama yetecek kadarını söylediler. Ve bir kez

Nereye gönderildiklerinden şüphelenmemize rağmen onları Verdun'da bir daha hiç görmedik. 'Gözyaşı Köşkü'ne. Herkes Bitche'ye böyle derdi." Şimdi gerçekten rahatsız görünüyordu, çünkü bir mendil çıkardı ve onunla alnını silmeye başladı.

Kadın ona acıdı. "Bu kadar çok soru sorduğum için beni bağışlayın Bay Beasley. Hepsine, özellikle de babama ne olduğunu çok merak ediyorum. Dük bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor."

"Hepsi için acı dolu bir dönemdi," diye söze girdi. "Bitche'de olanlarla ilgili duyduğumuz hikâyeler-" Durdu, görünüşe göre babasının da orada olduğunu hatırlamıştı. "Her neyse, bu konuda konuşmak istememeleri anlaşılabilir bir şey."

"Eminim. Ve haklısınız, Dük'e sormalıyım." Bay Beasley'nin işaret etti. "Şimdi, neden şu parmak izlerine bakmıyoruz? Dük Hazretleri'nin ne yaptığını bilen biri tarafından değerlendirilmelerini istediğini biliyorum. Korkarım bu konuda pek yardımcı olamayacağım. Böyle şeylerin değerinin farkında olan tek kişi annemdi, ben değil."

Adamın rahatlaması o kadar hissedilirdi ki, kadın onu sıkıştırdığı için kendini suçlu hissetti.

Sonraki iki saat boyunca her bir baskıyı inceleyerek sanatçı ve baskıcılara dair kanıtlar aradılar, ardından da yanında getirdiği bir deftere notlar aldılar.

Bu arada Tory de notlar alıyor, Bay Beasley'nin geniş bilgisinden etkileniyordu. Bay Beasley'i Jon'un baskılarını değerlendirirken izlerken annesinden öğrendiğinden daha fazlasını öğrenmişti. Annesi gravürlerin heykeltıraşlık kadar ilgisini çekmediğini bildiği için Tory'ye heykeltıraşlık hakkında bildiği her şeyi öğretmeye daha çok odaklanmıştı.

Bay Beasley son baskıyı da bitirmiş, yaptığı işin faturasını Jon'a vermek üzere yazıyordu ki aklına bir şey geldi.

"Ah! Neredeyse unutuyordum. Majesteleri, işe yarayabilecek détenusların bir listesini getireceğinizi söyledi. Ona verebilmek için sizden alacağıma söz verdim."

Bay Beasley elini cebine atarken gülümsedi. "İşte burada."

Adam birkaç kâğıda yayılmış listeyi ona uzattığında, "Bu kadar çok mu?" diye sordu. Listede en az yüz isim olmalıydı.

Üzüntüyle başını salladı. "Arkadaşlarım ve ben şikâyet etmemeliyiz. İş arayan binlerce eski asker ve denizci var ve yaşadıkları onca şeyden sonra bunu bizden daha çok hak ediyorlar. Ama-"

"Hala ailelerinizi doyurmanız gerekiyor. Ve en azından denizciler ve askerler evlerinden sürgün edilmeyi seçtiler. Siz seçmediniz." Önlüğünün cebinden kendi listesini çıkardı. "Sizin özel durumunuzdan bahsetmişken, bu hafta annemin eski baskıcı arkadaşlarını araştırdım ve bana deneyimli bir gravürcüye ihtiyaç duyabilecek baskıcıların isimlerini vermekten mutluluk duydular."

Kadın listeyi ona uzatırken Bay Beasley afallamış görünüyordu. İsimleri taradı, okudukça yüzü aydınlandı, muhtemelen Londra'daki en iyi baskıcılardan bazıları olduklarını fark etti. "Oh, Bayan Morris! Bunun benim ve ailem için ne anlama geldiğini bilemezsiniz!" Elini tutarak defalarca öptü. "Sen dünyaya gelmiş bir meleksin, yemin ederim!"

Tory kızarmış bir halde elini nasıl kurtaracağını düşünürken arkalarından bir kıkırdama sesi duyuldu.

Jon odaya girdiğinde, "Gerçekten de öyle," dedi. "Bayan Morris'in melek yeteneklerini tam olarak ne için kullandığını sorabilir miyim?"

"Oh, Majesteleri," diye bağırdı Bay Beasley, "Bayan Morris bana deneyimli gravürcülere ihtiyaç duyan matbaacıların bir listesini verdi! Çok nazik, çok cömert, çok-"

"-Bayan Morris'e özgü," diye bitirdi Jon onun yerine. Sonra Tory'ye döndü ve ona sıcak bir şekilde baktı. "Hem kendi adıma

ve Beasley, bunu yaptığınız için teşekkür ederim hanımefendi. Bunun ailesi için çok şey ifade edeceğini biliyorum."

"İkiniz de hoş geldiniz, Majesteleri. Oh, ve işte çalışılması gereken détenusların listesi." Kadın listeyi ona uzattığında parmakları birbirine değdi.

Bakışları ona yöneldi, sıcaklıkla doluydu ve son kez birlikte oldukları anı hatırlıyordu. Onun bakışı da acı-tatlıydı. Onunla nasıl bir ilişki içinde olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Sonra Bay Beasley ile parmak izleri hakkında konuştu.

Onu iki gün boyunca görmeyen Tory, fırsattan istifade onu doyasya içti. Vay, vay, ama çok lezzetli görünmüyor muydu? Rüzgârda savrulan saçları, bronz rengi geyik derisi pantolonu, çizgili yelekli kestane rengi binici paltosu, çocuk eldivenleri ve bir çift kestane rengi çizmesi. Kadından bir zevk iç çekişi kaçtı. Zayıf olabilirdi ama yine de iyi bir erkek figürüydü.

Balo gecesi yaptıklarına bakılırsa, şimdi onunla ilgili her türlü şeyi fark ediyordu. Vücudunun ne kadar orantılı olduğu, kalçalarının formda geyik derisi içinde ne kadar kaslı görüldüğü, ellerinin ne kadar büyük olduğu gibi.

Birden sessizleşti ve onun şimdi Bay Beasley'nin détenus listesini taradığını fark etti.

"Bu arada, Bay Beasley," dedi çok kayıtsızca -gerçekten çok kayıtsızca. "Détenu topluluğu arasında Giselle Bernard ve annesiyle karşılaştınız mı?"

Bay Beasley yine rahatsız görünüyordu. Gerçekten de, "Burada mı? İngiltere'de mi? Neden yapayım ki? Onlar Fransız."

"Evet, ama Heathbrook'un bana söylediğine göre Bernard'larla bir barda karşılaşmışlar. Bir şekilde İngiltere pasaportlarını ele geçirmişler ve ülkemizde yaşıyorlar. Ancak hangi kasabaya yerleştiklerini bilmiyormuş." Jon başını listeden kaldırıp Bay Beasley'e sertçe baktı. "Siz de bu konuda bir şey biliyor olamazsınız, değil mi?"

"Hayır, Majesteleri, kesinlikle hayır." Bay Beasley ona kaçamak bir bakış attı. "Bay Morris'in arkadaşından bahsediyorsunuz, değil mi?"

değil misin?"

Şimdi rahatsız görünme sırası Jon'daydı. "Gerçekten arkadaş mıydılar? Yoksa sadece tanıdıklar mıydı?"

"Sanırım arkadaşlar, emin olmak için. Bay Morris ona İngilizce öğretti."

Bu Jon'u şaşırtmış gibiydi. "I . . . Bunu bilmiyordum."

"Oh, evet. Matmazel Bernard, siz dördünüz Bitche'ye gönderilene kadar düzenli olarak ders aldı. Sonra Paris'e gitmek üzere Verdun'dan ayrıldı ve onu bir daha hiç görmedim."

"Ah. Anlıyorum." Détenus listesini cebine soktu. "Parmak izlerime bakmaya geldiğiniz için minnettarım. Beni takip edin, ben de size işinizin karşılığını vereyim." Kadına döndü. "Yardımlarınız için teşekkür ederim Bayan Morris. Eminim yemekte görüşürüz. Bildiğim kadarıyla bu akşam için belirli bir randevumuz yok."

Yüzünü buruşturdu. "Bu gece benim izin gecem, Majesteleri. Her Cuma izin yapıyorum."

Ona göz kırptı. "Doğru ya. Özür dilerim, tamamen unutmuşum." İnce ince gülümsedi. "Sanırım yarın görüşürüz o zaman. Gecenin tadını çıkar."

"Olur, teşekkür ederim."

Ama Sinclair'lerin kütüphanesinde geçirdikleri gece kadar keyif almamıştı. Yine de kıyaslanabilecek başka bir şey bulabileceğinden şüpheliydi.

Jon, Tory'yi yemekte görebilmeyi diledi. Keşke heykeltıraşlık derslerine devam etseydi. Beasley'nin onunla Jon'un bugün geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmesine dayanamıyordu.

Ve kadının gerçekten kimseyle evlenmek istememesi hâlâ içini kemiriyordu.

Bu yüzden bu akşam yemekte annesinin, *Ton* ailesinden birinin yaptığı bir rezaleti anlatıp durmasını dinlemeye dayanamıyordu. Ya da kız kardeşinin Heathbrook'la ilgili sorularını tekrar sormasını. Bunun yerine White'a gidecekti.

Alban'ın ona üyeliği ve yine de centilmenler kulübüne üye olmanın buna değip değmeyeceği.

Ama Falcon House'un ön kapısından çıkarken, Tory'nin yan kapıdan çıktığını ve kendisinin bulunduğu yönün tersine doğru gittiğini fark etti. Onun caddede yürüyüşünü izlemek için durakladı. Onun her zaman hızlı yürüdüğünü fark etmişti. Bayan Victoria Morris için yavaş yürümek diye bir şey yoktu, hayır. Her zaman verimli bir şekilde işine gitmeye hazırdı.

Bu gece sade mavi bir elbise giymiş ve ne yazık ki saçlarını onun gözünden saklayan bir bone takmıştı. Onu saçları açıkken hiç görmediğini fark etti.

Lanet olsun. Şimdi pişman olduğu bir şey daha vardı: İki gece önce eline fırsat geçtiğinde onun saçını çekmemişti. Elbette bu onu mahvederdi, tıpkı onu mahvetmek gibi, ama yine de

Kadın bir yan sokağa saptı ve kayboldu. Merdivenlerden indi ve tam diğer yöne gitmek üzereydi ki, kapüşonlu pelerinli birinin meydandaki küçük parktan caddeyi geçip aynı yan sokaktan aşağı doğru yürümeye başladığını fark etti.

Anında tüm içgüdüleri alarma geçti. Tamam, adam tesadüfen aynı yöne gidiyor olabilirdi ama öyle olmama ihtimaline karşı Jon çifti takip etmek için döndü. Köşeye vardığında yan sokağa baktı ve beyefendinin -ya da hanımefendinin, çünkü hangisi olduğunu söylemek zordu- Tory'nin fark etmeyeceği kadar gerisinde onu takip ettiğini gördü.

Bu onu endişelendiriyordu. Şu anda alacakaranlıktı ama yakında hava kararacaktı ve eğer bu alçak -her kimse- onu gerçekten takip ediyorsa, kız tehlikede olabilirdi. Courcelles'in jandarmalarından kaçarak geçirdiği yıllar Jon'a gerektiğinde nasıl yumuşak ve göze çarpmadan yürüyeceğini öğretmişti, bu yüzden takipçiyi izlemeye başladı.

Üç kişilik geçit töreninin bir noktasında, Tory'nin adamın önünde olduğunu gördü.

takip ediliyordu. Bu onu daha da öfkелendirdi. Onun bir ayak takımı tarafından tehlikeye atıldığını düşünmek bile keşke yanımda bir tabanca olsaydı dedirtiyordu ama bıçağı da iş görecekti.

Ancak çok geçmeden avının ona yetişmeye hiç niyeti olmadığı anlaşıldı, hatta bulundukları cadde ıssız bir ormanlık alandan geçerken bile. Adamın niyeti neydi?

Tory şimdi düzgün evlerden oluşan küçük bir mahalleye girmişti ve Jon tam bir tanesinin yanından geçerken bir tazi uyanıp ona havladı. İleride Jon takipçinin durup arkasına baktığını gördü. Jon kapüşonun altındaki yüzü görece kadar yakın değildi ama adam onu kesinlikle görmüştü, çünkü alçak herif iki evin arasından koşarak kaçtı.

Jon adamın az önce bulunduğu yere doğru koştu ama adam ortadan kaybolmuştu. Jon takipçiyi daha uzaklarda arayıp aramamayı düşündü ama Tory hâlâ yürüyordu ve Jon adamın onun önüne geçmesi riskini göze alamazdı. Ayrıca, haydutun yerini bulamazsa Tory'yi nasıl bulacağını bilemezdi ve adam daha sonra dönüp onu tek başına yakalayabilirdi.

Bu düşünce Jon'un midesini bulandırdı. Bu yüzden Tory'yi kulübesine kadar takip etmeye, sonra da adamın hava karardıktan sonra geri gelmediğinden emin olmak için nöbet tutmaya karar verdi.

Mahallenin kenarındaki güzel bir taş kulübede durmadan önce çeyrek mil kadar ilerledi. Daha yaklaşırken kulübenin kapısından yaşlı bir kadının çıktığını ve Jon'un gittiği yönün tersine doğru gittiğini gördü. Bu, Tory'nin çalışırken yanında kaldığını söylediği hizmetçi Bayan Gully olmalıydı.

Bunun bir yalan olduğu açıldı. Bayan Gully, Tory'nin söylediği gibi temizlik yapmış ve yemek hazırlamış olabilirdi ama yemeğin yenmesini seyretmek için ortalıkta dolaşmadığı açıktı.

Tory orada yalnız mıydı? Bu başlı başına tehlikeliydi, özellikle de etrafta dolaşan ayak takımları varken. Annesiyle Mayfair'deki ayak takımları konusunda dalga geçmesini boş verin. Burası kesinlikle Mayfair değildi. Falcon House'un batısındaki Londra'nın daha kırsal bir bölgesiydi.

Tory'yi takip eden bir pislik varken onu burada tek başına bırakmasına imkân yoktu. Jon en azından alçağı geçici olarak korkutup kaçırmıştı ama bu adamın geri dönmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ne yazık ki Jon'un en güzel gece kıyafetleriyle bir sokağın ortasında durması dikkat çekmeye başlamıştı. Bu yüzden ayakkabısından bir taş çıkarıyormuş gibi yaptıktan sonra köyün görüş alanından çıkana kadar yürümeye devam etti. Sonra adımlarını geri attı, ama kulübelerin arkasından geçen ormanın içinden.

Beklediğinden daha küçük olan Tory'nin kulübesine geri döndüğünde, komşuları tarafından fark edilmeyeceği ama yine de hem önü hem de arkayı görebileceği bir yer buldu. Sonra beklemek için bir kütüğün üzerine oturdu.

Zor değildi. Son on bir yılını hayatının yeniden başlamasını bekleyerek geçirmişti, yani bu hiçbir şeydi. Gece üzerlerine çökmeden önce kuşların ötüşünü dinlemeyi, güneşin batışını izlemeyi, küçük mahalledeki hareketliliğin uğultusunu hissetmeyi seviyordu.

Görebildiği evlerden herhangi birinin Dixon'a ait olup olmadığını anlamaya çalıştı. Günün birinde adamı bulup Tanrı korkusunu içine salmak istiyordu, tabii bunu Tory hakkında dedikodu çıkarmadan nasıl yapacağını .

Şimdi oradaydı, kili şekillendiriyor ya da mermeri yontuyor, hatta belki de bronz bir heykelcik için kalıp hazırlıyordu. Onu bu şekilde düşünmek hoşuna gidiyordu, belki de dikkatle çalışırken kıyafetlerini temiz tutmak için bir önlük giyiyordu.

Birden, sanki düşünceleri onu çağırmış gibi, o ana kadar karanlık olan karşı pencerede yüzü belirdi. Hâlâ onu görebilecek kadar ışık vardı herhalde, çünkü kadın arka kapıdan çıkıp geldi.

Lanet olsun. Belki de en iyisi buydu. Çünkü geceleri burada tek başına kalmasının ne kadar tehlikeli olduğunu tam olarak duyması gerekiyordu.

Bölüm 18

Tory buna inanamadı. Jon buradaydı. Ama nasıl? Falconridge ailesinden hiç kimse onun nerede yaşadığını bilmiyordu. Bundan emin olmak için büyük adımlar atmıştı, çünkü üvey kardeşlerinin burada olmasını istemiyordu.

Ama farklı nedenlerden dolayı *onu* burada istemiyordu. Neyse ki Cyril'i çoktan yatırmıştı. Ne yazık ki buraya o kadar hızlı gelmişti ki üzerinde sadece geceliği ve şalvarı olduğunu unutmuştu. İkisi birlikte onu saygın bir şekilde örtüyordu ama komşularından biri onu görseydi

...

Burada, ormanda oldukları sürece kimse yapmazdı.

Jon kütüğün üzerinden kalkıp onu iyice inceledi, o da aynısını yaptı ama Jon'u simsiyah bir ceket, pantolon ve hatta yelek içinde görünce yutkundu. Sadece kravatının beyazı ormanda ıslıl ıslıl parlıyordu.

Tanrım, neden akşam kıyafetleri içinde her zaman bu kadar lezzetli görünmek zorunda? Önemli olduğundan değil, şeytan alsın. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni izliyorum."

Bunun tatlılığına tepki vermesine izin veremezdi. Ya da adamın onu saçlarının ve soyunmuş halinin heyecan verici bir şekilde farkına vardırmasına. "Gözetlenmeye ihtiyacım yok," dedi kararlılıkla.

Adam ona baktı, gözleri alacakaranlığın azalan ışığında parlıyordu. "Korkarım öyle. Kulübüme gitmek için ayrılırken bir adamın -ya da muhtemelen bir kadının- sizi takip ettiğini gördüm."

Bu kulağa endişe verici geliyordu ama yine de... "Muhtemelen benim mahallemde aynı saatte eve gelen biriydi.

benim olduğum gibi."

"Yılın en sıcak mevsiminde kapüşonlu bir pelerin giymek mi? Falcon House'dan çıkmanızı bekliyordu."

İçindeki ürpertiği gizlemek için kollarını belinin üzerinde kavuşturdu. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Jon acımasız bakışlarını üzerinde sabitledi. "Sokağımızın karşısındaki parktan buraya kadar seni takip etti, sen gelene kadar orada bekliyordu."

Yüce Tanrım. "Şey... şey, nedenini hayal bile edemiyorum." Gerçekten düşünemiyordu.

"Ben de yapamadım, bu yüzden onu gizlice takip ettim. Ne yazık ki, kulübenizden çeyrek mil uzaktayken beni fark etti ve bir yan sokağa doğru kaçtı. İşte o zaman onu kaybettim. Ben de size saldırmak için geri dönmediğinden emin olmak için eve kadar sizi takip ettim."

Sonunda uzun süredir evde olduğunu fark etti. "Ve bunca zamandır burada mı oturuyordun?"

"Bayan Gully'nin gittiğini göreceğ ve artık yalnız olduğunuzu anlayacak kadar uzun." Kaşlarını çatı. "Onun hakkında bana yalan söyledin. Bütün gece seninle kaldığını söyledin."

"Bazen yapıyor," diye yalan söyledi.

O da ona inanmış gibi görünmüyordu. "Mesele şu ki, seni korumasız bırakacak değildim. Alçak herif belli ki iyi bir şey peşinde değildi. Sabahın erken saatlerinde sen uyurken geri dönmeyeceğinden hâlâ emin değilim."

Yükselen korkusunu yuttu. "Her zaman yaptığım gibi kapıyı kilitleyeceğim."

"Evet, birinin pencereyi yumruklaması çok zor," dedi alaycı bir tavırla. "Peki ya sen burada değilken? Biri içeri girip sizi bekleyebilir."

O zaman Bayan Gully alçağın kafasına kızartma tavaşıyla vurur ve ortalığı ayağa kaldırırđı. Ne yazık ki *bunu* ona söyleyemezdi, hele de gün boyunca burada kimsenin olmadığını söylemişken. "Saçmalıyorsun." İçtenlikle öyle olmasını umuyordu.

"Yine de, bundan sonra kulübeye geldiğinizde, en azından yanınıza bir uşak almalısınız. Ya da isterseniz bir seyis ya da ben sizi faytonla buraya getirebilirim. Ama size eşlik edilmeli. Özellikle de şu ormanlık alan boyunca."

Alarm onu gerginleştirdi. "Zorunda mıyım, Majesteleri?" Ona doğru yürüdü ve sesini alçalttı. "Baloda yaptıklarımız sana bana şartları dikte etme hakkını vermedi!"

"Lanet , Tory, seni güvende tutmaya çalışıyorum!"

"Tanrı aşkına, sesini alçalt," diye tısladı. "Komşuların duymasını istemiyorum."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sana eve kadar eşlik etmemin ne zararı olabilir ki?" diye sordu, neyse ki sesi daha alçaktı.

Uşak ya da seyis Cyril'i oynarken keşfedebilir ya da beni karşılayan mahalleden biri Cyril'den bahsedebilir da... her şey . Ve tabiri caizse kedi bir kez çantadan çıktı mı, onu asla geri koyamam.

Ne bunları söyleyebildi ne de göğsünde yükselen paniği bastırabilirdi. "Buna hiç gerek yok, hepsi bu. Ayrıca, bana bu tür bir ilgi göstermeye başlarsan, hizmetkârların ve komşularım da fark edecektir. Metresin olduğumu düşünmeleri uzun sürmez ve itibarım yerle bir olur. O yüzden evine git!"

Kapıya doğru dönerken, adamın ipucunu alacağını umdu ama tabii ki almadı. Hemen arkasından yürüdü ve onu kulübeye kadar takip etti. "Bu gece gitmiyorum, sana söylüyorum! Tehlikedesin! Bunu o kalın kafana sokamıyor musun?"

"Sen burada olduğun için itibarım daha fazla tehlikede."

"İtibarını korumayı hayatına tercih mi ediyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedi. "Ama ..." Cyril'i uyandırabilir ve gerçeği öğrenebilirdi. Cyril'le karşılaştığında onun şok olmuş yüz ifadesini -ya da en kötüsü, geri tepen tepkisini- görmeye dayanamazdı. Sonrasında olacaklarla da başa çıkamazdı.

Ama bu işi çözene kadar, tercihen Cyril'i uyandırmayacak bir yere gitmeyeceği açıktı.

Şu anda içinde bulundukları mutfak, birincisi için ideal değildi. Onunla salonda konuşamazdı, çünkü salon sokağa ve perdeler kâğıt inceliğindeydi. Bütün mahalle burada bir erkek olduğunu görebilirdi. Ama çalışma odası Cyril'in yatak odasının yanındaydı ve bu onun rahatı için çok yakındı. Geriye tek bir güzel oda kalıyordu, o da evin arka tarafına bakan yatak odasıydı.

"Tamam. Benimle gel. Bu konuşmayı sürdürmekte ısrar ettiğinize göre, komşularımın dikkatini çekmeyecek bir yerde olmalıyız."

Kadın yatak odasına girdiğinde, adam onu kapı aralığına kadar takip etti ve sonra irkildi. Ancak o zaman onun oda seçimi hakkında ne düşünmesi gerektiğini fark etti. Hızla lambaları yaktı ve sesini yükseltti. Ona herhangi bir fikir vermek istemiyordu.

Orada durup yatak odasını taradı, sonra mutfağa ve salona göz gezdirdi. "Burası çok rahat bir eve benziyor. Bu arada heykellerini nerede yapıyorsun? Bu kulübenin en fazla birkaç odası vardır."

"Benim çalışma odam bunun yanında. Ve sen bir şey söylemeden önce, iki kişinin içinde hareket edemeyeceği kadar malzeme dolu." Bu da iyi bir bahane gibi görünüyordu.

"Anlıyorum." İçeri girdi ve bakışlarını ona dikti. "Bu kulübeyi kiralamaya devam etmeyi planladığınıza emin misiniz? Sadece haftada bir kullandığınız bir yer için çok rahat bir yer gibi görünüyor."

"Buradayken uyumak zorundayım, biliyorsun. Burası annem hayattayken olduğu gibi kalsa iyi olur. Ama hayır, kiralamaya devam edemem. pahalıya mal oluyor."

"Bunun nedenini anlayabiliyorum. Aslında ..." Kaşlarını çattı. "Avukatınız bana paranız yetse bile burayı tekrar kiralamanıza izin verilmeyeceğini söyledi. Bir grup yatırımcı tüm bu araziye imar için satın alıyor ve mal sahipleri kira kontratlarını satmayı çoktan kabul etti. Bu da siz ve komşularınızın yakında taşınmak zorunda kalacağınız anlamına geliyor."

Kalbi sıkıştı. "Söylentileri duymuştuk ama bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum. Her şeyi toparlamak için birkaç ay mühlet almayı umuyordum."

"Üzgünüm tatlım, ama Londra senin ve benim burada büyüdüğümüz zamanki gibi değil. Her geçen gün genişliyor. Tavistock Meydanı, Brunswick Meydanı, Russell Meydanı... Ben gittiğimde bunlar yoktu bile. Vauxhall Köprüsü ben yokken inşa edildi. Ondan önce, eğlence bahçelerine gitmek için tekneyle karşıya geçmek zorundaydık."

"Ne diyorsun sen?"

"Zamanı durduramazsınız. Siz olsanız da olmasanız da ilerlemeye devam edecek ve bu süreçte ezilmemek için elinizden gelenin en iyisini yapmalısınız."

Tam karşılık verecekti ki koridorun sonundan bir ses duyuldu. Şüphesiz bu, lazımlığı kullanmak için kalkan Cyril'di. O ve Bayan Gully kısa bir süre önce ona kendi başına nasıl idare edeceğini öğretmeyi başarmışlardı.

Ama bu ses Jon'u alarma geçirdi. "Evde biri var," diye fısıldadı. "Burada kal."

Onun kolunu tuttu. "O benim kedim. Ona aldırma." Yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı kapattı. Jon kaşlarını kaldırdı, "Sadece onu buradan uzak tutmak için," diye ekledi. Ve Cyril'in onları duyma ihtimalini azaltmak için.

Ona şüpheyle baktı. "Evcil hayvanınız mı var?"

"Evet. Ne olmuş ona?"

"Siz altı günlüğüne yokken onu kim besliyor? Arkasını kim temizleyecek?"

"Bayan Gully, tabii ki. Yakınlarda oturuyor ve anahtarı var. Yıllardır ailemizle birlikte." En azından bu çoğunlukla doğrudu.

"Kedinin adı ne?" diye sordu, belli ki hâlâ onun açıklamasından çekiniyordu.

"Fluffy."

"Bir erkek kedi için tuhaf bir isim." "O tuhaf bir erkek kedi," dedi.

Başını eğdi. "Burada olmadığın günlerde evcil hayvanını özlemiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Annemin kedisiydi ve yaşlanıp kör oldu. Bu yüzden bir şeylere çarpıyor ve gürültü yapıyor. Ama fare yakalamakta hâlâ çok iyi."

"Kör kediniz fare yakalamakta çok iyi," dedi kuşkuyla. Kız buna nasıl cevap vereceğini şaşırınca ekledi: "Eğer onu Falcon House'a getirmek istersen, eminim annem ve Chloe için bir sakıncası olmaz. Chloe her zaman bir evcil hayvan istemiştir."

"Teşekkür ederim. Bunu düşüneneğim ama bildiği bir yerde daha rahat eder." Belli ki Jon'un gitmesini sağlamak zorundaydı, yoksa sorular sormaya devam edecekti. "Şimdi, mahalleden biri burada olduğunuzu anlamadan önce gitmelisiniz."

"Nasıl ki? Ayrıca, senin bir eskortla gelip gitmen meselesini buradan ayırlamam."

"Ah, ama var. İhtiyacım yok" "Tanrı aşkına, Tory-"

"Çok fazla endişeleniyorsun Jon." Elini onun yanağına koymak için yaklaştı. "O adam beni neden takip ediyordu bilmiyorum ama belli ki artık gitmiş. Eminim onu temelli korkutmuşsundur."

"Bundan şüpheliyim."

Cyril'in odasından bir ses daha geldi -kardeşi lazımlığı kullanırken çok gürültülü olabiliyordu- ve Jon irkildi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük kedi." Jon yanından ayrılmaya başlayınca Cyril onu kendine çekti. "Gitme," dedi baştan çıkarıcı olduğunu umduğu bir sesle. "Seni özledim."

Sonra uzanıp onu dudaklarından öptü.

İlk başta ona direndi ama yatak odasının dışından başka ses onu kendine çekti ve büyük bir coşkuyla öpmeye başladı. Ve her zaman olduğu gibi, dudakları onunkileri kavradığı anda kalbi küt küt atmaya başladı ve kanı kulaklarında gümbürdedi. Sadece iyi görünmekle kalmıyordu

bu gece, ama yeni kolalanmış keten kokuyordu ve cennet tadındaydı.

Son iki gündür onun için haykıran tüm aptalca yanları ayağa kalktı ve dikkat kesildi. Bu hiç adil değildi.

"Jon," diye fısıldadı, "ne yapıyoruz?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil." Onu yavaşça yatağa doğru geri çekti, giderken yanağını ve boynunu öptü. "Son iki gündür senden başka bir şey düşünmedim. Kollarımda yeniden parçalandığını hissetmeye ihtiyacım var."

"Bu sefer değil," dedi kararlı bir şekilde.

"Neden olmasın?" diye sordu bir sesle.

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kulağına fısıldadı: "Çünkü kollarımda parçalandığını görmek istiyorum." Sonra elini adamın pantolonunun alt kısmına koydu ve orada zaten belirgin bir şişkinlik bulduğu için sevindi.

Kendi kendine bunu sadece onun dikkatini dağıtmak, koridorun sonunda neler olabileceğine odaklanmasını engellemek için yaptığını söyledi.

Ama bu bir yalandı.

Ona bunu yapabilmenin, içinde bunu uyandırabilmenin çok nefes kesici bir yanı vardı. Ve onu okşarken çıkardığı cevap niteliğindeki inilti, hevesini daha da artırdı. Artık bunun kötü bir şey olduğunu, kızlığını kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığını umursamıyordu.

Adam buradaydı, onu istiyordu ve kadın da, her şeye rağmen, onu istiyordu. Birlikte geçirilecek bir zamanın ne zararı olabilirdi ki? Kursları her an başlayabilirdi, bu yüzden gebe kalması pek olası değildi ve Jon'dan sonra başka biriyle evlenebilecek gibi de değildi. Ne kaçırıyor olabileceğini bilmek istiyordu. Hayatını bir bakire olarak geçirmek istemiyordu. Jon etrafta onu en az onun kadar isteyen biriyle olmazdı.

Bunun sadece bir kez olduğundan emin olmalıydı.

"Ama seni memnun etmek için ne yapmam gerektiğini bana göstermen gerekecek," diye devam etti, bir eliyle elbisesinin düğmelerini çözerken diğer eliyle de onu okşuyordu.

"Şu anda yaptığın şey beni memnun etmek," diye homurdandı ve kendini onun eline doğru itti. "Eğer beni daha fazla memnun edersen, zevkten ölebilirim."

"Bu *beni* memnun etti," diye fısıldadı nazlı bir gülümsemeye. Sonunda elini içeri sokabilecek kadar pantolonunu çözdü, ancak çözmesi gereken bir dizi düğme daha buldu. Büyük olasılıkla çekmeceleri.

İşte o zaman sabırsızlandı ve onun elini kenara itti, böylece onun için onları çözebilirdi. Sonra elini onunkinin üzerine koydu. Annemin deyimiyle "sertleşmiş penisine" koydu ve kadın şaşırdı.

"Erkek anatomisini heykellerden öğrenmemek konusunda ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı. "Bu oldukça beklenmedik." Düşündüğünden daha büyük, daha sert, daha kalın ... ve dokunmaya daha duyarlıydı. Gerçekten de, okşadığı anda, sanki kendine ait bir hayatı varmış gibi elinde sıçradı.

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Lütfen Tory ... sıkı tut." Merakla adamın dediğini yaptı ve daha da sertleşti.

"Evet," diye fısıldadı. "Şimdi çek onu."

Hmm. Bunu yaptığında, deri hareket etti. . "Oh! Seni incittim mi?"

"Sadece beni zevkten çıldırtmayı sayarsan." Kadının elini tutarak tahrik olmuş aletin üzerine koydu, sonra da parmaklarını onun etrafında birleştirdi. "Bunun gibi."

Elini okşarken ona rehberlik ediyordu ve kız bunu büyüleyici buluyordu. Annesinin ona söylediği ya da heykellerin gösterdiği hiçbir şey onu *buna* hazırlamamıştı. Gözleri kayarak kapandı, yüzüne öyle saf bir zevk ifadesi yayıldı ki kız bundan zevk almaktan başka bir şey yapamadı.

"Ah . . . Tory ... tatlım ... Elinin üzerimde olmasının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Umarım elini tuttuğun zamanki gibi *hissediyorsundur*.

Ben. "

Buna karşılık olarak daha da sertleşti. Sadece birkaç vuruştan sonra elini . "Eğer bunu yapmaya devam edersen,"

"Beklenmedik bir şeyle karşılaşabilirsin." "Beklenmedik şeyleri severim," diye fısıldadı.

"İstediğini biliyorum. Ama sana bunu verirken içinde olmak istiyorum. Ve bu değil Yapamayacağımı biliyorum."

"Yapabilirsin," dedi usulca. "Yapmanı istiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kızın yüzünü aradı. "Masumiyetini almak istemiyorum."

"Onu almıyorsun." Paketini çözdü ve yere bıraktı. "Veriyorum."

Sanki geceliğinin içinden onları çıplak görebilecekmiş gibi göğüslerine bakıyordu. Geceliğin düğmelerini açmak için elini uzattığında, neredeyse beline kadar açılmıştı ve adam keskin bir nefes aldı.

Bu onu son derece memnun etti. "Geçen gece beni tüm çıplaklığım ile görmek istediğini söylememiş miydin? Şimdi görebilirsin."

Pantolonu ve çekmeceleri hâlâ açıktı, *bu* yüzden kadın onun bu durumdan oldukça penisini itmesinden anlayabiliyordu. Nefesi hızlanırken, dişlerini kullanarak her bir eldiveni çekip çıkardı ve yere fırlattı. Sonra göğüslerini ortaya çıkarmak için ceketini kenara itti. Tek parmağıyla şeklini takip ederek meme ucunda durdu ve onu sert bir noktaya kadar kızdırdı.

Böylesine narin bir dokunuş onu nasıl daha fazlası için çıldırtabilirdi? Ama öyle oldu ve adamın elini tamamen göğsüne bastırdı.

Gözleri lamba ışığında parlıyordu. "Senin bir baştan çıkarıcı olduğunu hiç tahmin etmemiştim, tatlım."

"deniyorum."

"Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandı ve onu kendine çekerek, birkaç dakika boyunca göğsünü okşayarak, göğsünden beline doğru zevk dalgaları gönderirken, her şeyi tüketen bir öpücük verdi. Sonra yavaşça geceliğini üzerinden çekerek onu tamamen bakışlarına açtı.

"Tanrı ikimize de yardım etsin." Sertçe yutkundu. "*Sonunda* seni tüm çıplak ihtişamınla, altın sarısı saçlarınla

"Yemyeşil vücudundan aşağı sarkıyor." Saçlarından bir tutamı avuçlarının arasına aldı, sonra öptü ve ön tarafına yatırdı. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın. Bunun farkında mısın?" Her iki elini de kadının omuzlarından kalçalarına doğru kaydırды. "Ama öyle olacağını biliyordum. Seni geceleri yatağında birçok kez böyle hayal ettim."

"Öyle mi?" dedi şaşkınlıkla. "O zaman neden beni başka biriyle evlendirmeye bu kadar kararlıydın?"

"Çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun." Ellerini kadının kalçalarında gezdirdi. "Ama umurumda olmadığını düşünmeye başlıyorum. İşte seni bu kadar çok istiyorum. Ve sana sahip olamamaktan yoruldum."

"Artık yorulmana gerek yok," dedi onun sözlerinden heyecanlanarak. "Artık bana sahip olabilirsin."

"Yapabilir miyim?" diye boğuldu, sonra da onu yatağa kış üstü düşene kadar geri itti. "Umarım ne yaptığını biliyordur."

"Bilmiyorum. Ama öğrenebilirim."

İçinden bir kahkaha yükseldi. "Tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun."

"Bu iyi mi?"

"Çok iyi," diye mırıldandı dizlerini ayırıp monsuna bakarken.

Birdenbire, incelediği tüm o heykellere kıyasla nasıl olduğunu görmeye heveslenerek, sabırsızca omuz silkene kadar onun kuyruk ceketini çekiştirmek için uzandı. Sonra onun hararetle yeleğinin düğmelerini açmasını ve onu da silkmesini izledi.

"Şimdi de gömlek," diye fısıldadı. "Lütfen. Çıplak göğsünü görmeyi çok istiyordum."

Bir kaşını kaldırdı. "Heykelleriniz için model mi arıyorsunuz?"

"Her zaman."

Kıkırdayarak kravatını çıkardı ve bir kenara fırlattı, ardından gömleğini başının üzerinden çıkardı.

Aman Tanrım. Michelangelo tarafından yontulmaya layık bir göğsü vardı, tamamen ince işlenmiş kas ve sinirler, sadece meme uçlarının etrafında ve göbeğine ve sonra daha aşağıya inen bir çizgide koyu renkli kıllar vardı. Başparmaklarıyla çizgiyi takip ederek, heykellere bakarak değerlendirecek olursa, oldukça etkileyici olan mahrem yerlerine ulaştı. Sonra pantolonunu kalçalarından aşağıya doğru itti.

Hızla pantolonunu tekmeledi ve ona doğru eğildi, yüz ifadesinde ani ve açık bir niyet vardı. Kadın kaçmaya mı yoksa ona uyum sağlamaya mı çalıştığından emin olamadan yatağa doğru geri çekildi. Ama adam yatağa sürünerek bacaklarının arasına diz çöktüğünde, bunun ikincisi olduğunu anladı.

Kadın arkasına yaslandığında, adam uzanıp bacaklarının arasını avuçladı, orada iki gece önceki ılık ıslaklığın aynısını hissetti. Sonra da, "Görüyorum ki benim için hazırsın," diye mırıldandı. Onu o kadar ustaca okşadı ki, birkaç dakika içinde nefesi kesildi. "Hâlâ beni istediğinden emin misin-"

"Evet, lütfen," diye fısıldadı ve bacaklarını araladı.

"Acıyabilir."

"Ben hallederim." Elleri adamın şaşırtıcı derecede kaslı kollarını kavrayarak ona baktı. "Ayrıca, başkası olacağına senin olmanı tercih ederim."

Yüzünde önce zevk, sonra kararsızlık ifadesi belirdi. "Sana zaman ayırmalı, seni daha fazla tahrik etmeliyim."

"Eğer beni daha fazla tahrik edersen, zevkten ölürüm," diye mırıldandı, onun önceki duygularını yineleyerek.

"İçinde olmayı bu kadar çok istemeseydim seninle tartışırdım," dedi kısık sesle.

"Al beni, sevgilim Jon."

Kendisine girmesi için söylemesi gereken tek şey buydu.

Acı çekmeyi bekliyordu ama bu her şeyden daha garipti. Adam durduğunda, görünüşe göre tamamen içine oturmuştu, kadın onun başka bir şey yapmasını bekledi. Daha fazlası olması gerektiğini biliyordu. Nasıl daha fazlası olmazdı ki?

"İyi misin?" diye eğilip kulağına mırıldandı.

O başını salladı ve düşündüm, , *ama tam olarak zevk almıyorum.*

Sonra hareket etmeye başladı ve her şey değişti.

Bölüm 19

Jon hareket etmekten kendini alamadı. Tanrım, onun içinde olmak o kadar iyi hissettiriyordu ki onu hızla içine almak için kendini zor tutuyordu. Onun sıcaklığı... şimdiye kadarki duyarlılığı... daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştir.

Ama gözlerindeki belirsizlikten bunun onun için henüz zevkli hale gelmediğini anlayabiliyordu. Öyle olmasını her şeyden çok istiyordu. Onu baştan çıkarma konusundaki kendi kuralını çoktan çiğnediğine göre, en azından ona zevk verebilirdi.

Şimdi, keşke bunu yapmak için yeterince uzun süre dayanabilseydi.

"Rahatsız edici, değil mi?" diye sordu, çıldırmış bir boğa gibi defalarca içine dalmak isterken bile.

"Hiç de değil," dedi.

"Yalancı," diye fısıldadı, sonra da karmakarışık saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ama bunu senin için daha iyi hale getireceğim, söz veriyorum." Dizini önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çekti. Bu sadece onu daha da içine oturtmakla kalmadı, aynı zamanda gözlerinin de açılmasına neden oldu.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Çok," diye fısıldadı omzuna doğru.

"Dayan," dedi ve birleştikleri yeri parmaklamak için aralarına uzandı. Ancak o zaman tekrar içine girdi. "Ah, tatlım, sıcak kadife gibi hissediyorsun. İçinde olmayı seviyorum."

Özellikle de şimdi her geçen dakika daha da rahatlıyordu. Bu cesaret vericiydi. Ulaşabildiği her şeyi öptü ya da okşadı - muhteşem göğüslerini, kuğu gibi boynunu, kayganlaşan yarığını

...

"Jon!" diye bağırdı, sanki onu içine çekecekmiş gibi kalçalarını kavradı. "Bu ... oh, *Tanrım* ..."

Nihayet.

Ancak zaman kendini bıraktı, ona gerçekten istediği gibi sokuldu, inlemelerinden ve onun altında titreyişinden zevk aldı ve ona verebileceği zevkin her damlasını elde etmek için sanki ona sarıldı.

O artık onun , lanet olsun. *Onun* . Onu istediği gibi. . . onunla ilk tanıştığı zamandan beri. "Tory . . ." Tory'nin tatlı bedenine sokulurken onun adı dudaklarında bir duaydı. "Tory . Tanrım, *Tory*. Benim güzel meleğim. . Benim. Benim. *Benim*."

Ve onun haykırdığını ve sikinin etrafında kıvrandığını, onu sağdığını, kendine ait hale getirdiğini hissettiğinde, kendini onun sıcak, sıkı kıcının içinde harcadı ve onun üstüne yığıldı.

Ancak orada yatarken, doygun ve tatmin olmuş bir halde ve onun altında harika bir şekilde titrediğini hissederken ... harcamadan önce geri çekilmeye niyetlendiğini hatırladı.

Önemi yoktu. Artık evleniyor olacaktı. Bu düşüncenin onu kelimelerin ötesinde mutlu etmesi ne kadar ileri gittiğinin bir göstergesiydi. Morris'le ilgili her türlü düşüncüyü ve adamın bu konuda neler hissedebileceğini aklının bir köşesine itti. Artık bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey Tory'ydi.

Yanına uzanmak için hareket etti. Kız ona öylesine güzel bir gülümseme attı ki, adam onu tekrar kucağına almak istedi. Ama bunun için çok erkendi. Bir kere, kalçalarındaki kan lekesinden bunun ilk kez olduğunu anlayabiliyordu, bundan şüphesi yoktu. Bir diğeri, onu incitmek istemiyordu.

Bunun yerine ona uzun, sıcak bir öpücük verdi. Geri çekildiğinde, "Tatmin olmuş bir kadına benziyorsun," diye mırıldandı.

Kollarını başının üzerine uzattı. "*Kendimi* tatmin olmuş bir kadın gibi *hissediyorum*. Sanırım bu kadar iyi olmayı Fransa'da öğrendiniz?"

"Aslında oldukça kötü bir gençlik geçirdim," dedi, yıllar önce hissettiği utancın derinden . "Babamın beni büyük bir tura çıkarmasının nedeni de buydu zaten." Onun kınamasını bekledi.

"Anlıyorum." Elini adamın göğsünde gezdirdi. "O zaman boşa harcanmış bir gençlik için Tanrı'ya şükürler olsun."

Kızın tepkisi onu hazırlıksız yakaladı, sonra da diğer pek çok konuda olduğu gibi bu konuda da alışılmışın dışında olduğu için memnun etti. "Bu kadar ahlaksız biri olduğunuzu hiç bilmiyordum Bayan Morris."

Ona bakarken gözleri dans ediyordu. "Benim de hiçbir fikrim yoktu. Bu büyük bir sürpriz." Ayıldı. "Ama sabrınız için minnettarım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Seni tatmin etmek için bu gerekiyorsa günlerce sabredebilirim," dedi içtenlikle.

"*Günler* mi efendim?" diye takıldı.

"Belki günler değil ama en azından birkaç saat. Bu gece istediğimden daha hızlıydım ama bunu yapmayalı uzun zaman oldu."

Eğilip onu öptü, sonra da yataktan kalkmadan önce yanağını okşadı. Geceliğini bulup giyerken, "Ne yazık ki şu anda saatlerimiz yok," dedi. "Bayan Gully kahvaltımı hazırlamak için oldukça erken geliyor ve seni burada bulmamalı." Artık kanıyla lekelenmiş olan çarşaflara hüznle baktı. "Ve o gelmeden önce bunları saklayıp yenilerini giymem gerekecek. Bu yüzden, sizi dışarı atmadan önce giyinseniz iyi olur efendim."

"Daha çok zamanımız var tatlım," diye homurdandı ama onu yatıştırmak için yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. "Tanrıya şükür, çünkü konuşacak çok şeyimiz var."

Onunla temkinli bir şekilde yüzleşti. "Buraya her geldiğimde eve bir uşak göndermene izin vermeyeceğim," dedi, "bu son sözüm."

"Tartışacağımız şey bu değil." Onu kollarının arasına almak için yürüdü. "Evlenmek zorunda olduğumuzun farkındasın değil mi?"

Gözlerini kırıştırtarak ona baktı. "Ne?"

Lanet olsun. Onun bu durumdan daha çok memnun olmasını beklerdi. "Masumiyetini kabul ettim, sevgilim. Evlenmeliyiz."

"Seninle evlenmeyeceğim." Ondan uzaklaşarak karanlık ormana bakmak için pencereye doğru yürüdü.

Acı boğazını yaktı. "Benimle evlenmek çok mu kötü olurdu?"

"Tabii ki hayır." Yine de sırtını ona dönmedi. "Ama daha önce benimle evlenmekten hiç bahsetmemiştin. Vicdan azabını yatıştırmak için benimle evlenmeni istemiyorum. Seni ben baştan çıkardım. Bunun için seni tüm sorumluluktan muaf tutuyorum."

Parmaklarını saçlarında gezdirdi, hayal kırıklığına uğramış ve kendinden emin değildi. "Seninle hiçbir şeyi affettirmek için evlenmiyorum. Geçen gece de söylediğim gibi, seni hak etmiyorum ve bunu biliyorum."

"Bu çok saçma. Benden çok daha iyi birini hak ediyorsun. Bir prenses, bir dük kızı ya da senin rütbene yakın birini."

"Hiçbirini istemiyorum. Ben *seni* istiyorum, Tory."

Ona kaşlarını çatmak için döndü. "Ne için? Bunun için mi?" Az önce içinde bulundukları yatağı işaret etti. "Bunun için istediğin kadına para verebilirsin. Tabii beni bu yüzden istemiyorsan. Çeyizim için."

"Tanrı aşkına," diye tersledi, "senin lanet çeyizini istemiyorum ya da ihtiyacım yok. Benim *sana* ihtiyacım var."

Yüz hatları yumuşadı ve sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyordu ki kapı açıldı ve ikisi de irkildi.

Üzerinde gecelik, elinde yıpranmış bir battaniye olan on-on bir yaşlarında bir çocuk uykulu gözlerle onlara bakıyordu. "Sissy? Bayan Gully nerede?"

Sissy mi?

Lanet olsun. Burada bir çocuk vardı. Tanrı aşkına, bir *çocuk*. Jon çocuğu incelerken aklına milyonlarca soru geldi. Morris'in mi? Bu mümkündü. On bir yaşında görünüyordu ve Morris'in tıpatıp aynısıydı.

Jon'a gergin bir bakış fırlatan Tory, delikanlıya cevap verdi. "Bu gece Bayan Gully'nin izin gecesi Cyril, hatırladın mı? Senin Sissy bu yüzden burada."

Gözlerini küçük bir çocuğun yapacağı gibi yumruklarıyla ovuşturdu. Sonra Jon'un orada olduğunu fark eder gibi oldu. "Kimsin sen?" diye sordu, kız kardeşinin yatak odasında yabancı bir adam bulan on bir yaşındaki hiçbir çocuğun kullanmayacağı kurnaz bir sesle.

Tanrıya şükür Jon giyinmeyi bitirmişti. "Ben-"

"Bu Sissy'nin arkadaşı." Jon'a uyarıcı bir bakış attı. "Bir şey mi istiyorsun, sevgili oğlum?"

Ona tatlı ve masum bir gülümseme verdi. "Küçük atımı bulamıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun? Geceleri tek başına korkuyor."

"Mutfakta. Benimle gel, onu getirelim.

Ama sonra yatağa geri dönmek zorundasın. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı, sonra ona elini uzattı ve battaniyesini göğsüne bastırarak onunla birlikte gitti.

Genç Cyril'in çocuksu ses tonuna ve davranışlarına bakılırsa ya çok uykuluydu ya da akli pek yerinde değildi. Jon'u duygular kaplamıştı; acıma, suçluluk ve tarifsiz bir üzüntü. Morris bunu bilemezdi, yoksa kesinlikle bu konuda bir şeyler söylerdi.

Tekrar içeri girip kapıyı arkasından kapattığı anda, "Anladığımı kadarıyla Cyril baban gittikten sonra doğmuş?" dedi.

"Evet. Neredeyse dokuz ay oldu."

"Bu kulübeyi tutmanızın nedeni o çocuk, değil mi? Bayan Gully'nin ona bakmak için burada kaldığını söyleyebilirim."

Ağır bir iç . "Evet."

"Ve sanırım bir kediniz yok." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Hayır."

Bir sonraki sorusunu nasıl ifade edeceğini düşündü. "Cyril iyi mi? Yani, on bir yaşındaki bir çocuk için çok ... çocukça davranıyor."

Başını salladı, sonra derin bir nefes aldı. "Sanırım sen de her şeyi biliyorsun. Cyril'in fiziksel sağlığı iyi, eğer kastettiğiniz buysa. Ama ruhsal durumu ..."

"Bu şekilde mi doğdu?"

"Evet, ama sadece göbek bağı doğum sırasında boynuna dolandığı için. Ebenin onu çözmesi biraz zaman aldı. İlk başta iyi görünüyordu. Ama büyüdükçe, ... o ... belli oldu."

"-Beyninde bir miktar hasar vardı." Başını salladı.

"Morris annenin onu doğurduğunu biliyor muydu?"

"Annem ona mektupla söylemeye dayanamadı, bu yüzden onun hakkında hiçbir şey söylemedi. İlk başlarda, Cyril'in yaralandığını fark etmediğimizde, babamın yakında eve döneceğini düşünüyorduk. Sonra savaş yeniden başladı ve babamın uzun süre nerede olduğunu bilemedik ve o zamana kadar Cyril diğer çocuklar gibi olmadığının işaretlerini göstermeye başlamıştı. Emeklemesi yavaştı, yürümesi yavaştı, konuşması yavaştı."

Başını salladı. "Kampta küçük bir kızla ilgili benzer bir durum yaşadık. Doğumda bir şey oldu ve zihni hiçbir zaman tam olarak büyümedi. Yine de çok tatlıydı."

Tory ona delici bir bakış fırlattı. "İnsanlar ona karşı nazik miydi? Yoksa ona bir embesil gibi mi davrandılar, onunla alay mı ettiler, onu görmezden mi geldiler, yoksa ona isimler mi taktılar? Çünkü İngiltere'de böyle yapıyorlar."

Beklenmedik bir şekilde suçluluk duygusuna kapıldı. Morris Fransa'da olmasaydı, karısına ve oğluna bakabilirdi, kızından bahsetmeye bile gerek yoktu. Ama Morris, ailesinin aile adını tehlikeye attığı için gönderdiği aptal genç dükün oğlunun yardımına koşmak zorunda kalmıştı.

Jon yutkundu. "Fransa bu açıdan İngiltere'den o kadar da farklı değildi, Tory."

"Ne kadar şaşırtıcı," diye mırıldandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Onun kendisinden uzaklaştığını görebiliyordu ve bu onu derinden yaraladı. "Bu yüzden mi evlenmek istemiyorsun? Cyril yüzünden mi?"

Gözleri onun gözlerinde parladı. "Elbette! Hiçbir erkek kardeşim gibi bir çocukla gelen bir eş istemez. Özellikle de

Her geçen gün daha da büyüyen, ancak asla kendine bakamayacak, arkadaşları ve ailesi tarafından her zaman acımasızca muamele görecek ve sonsuza dek kocasına yk olacak."

"Tory, ikinize de bakabilecek durumdayım. Fark etmiş olabileceğiniz gibi, oldukça büyük bir evim ve onunla ilgilenmek için fazlasıyla hizmetçim var. Cyril bizimle yaşayabilir-"

"Onunla uğraşmaktan bıkana ve ... ve onu onun gibi insanları koydukları o korkunç yerlerden birine gönderene kadar!" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Onu çok seven Bayan Gully bile onu yabancılarla birlikte yaşayabileceği ve çalışabileceği bir çiftliğe göndermenizi oneriyor. Siz neden yapmayasınız?"

Ona gerçekten bu kadar az mı güveniyordu? Bu Jon'u biraz sarstı. Neden bunu ona söyleyemeyeceğini düşünmüştü? Ama tabii ki öyle düşünmüştü. En karanlık sırlarını ondan saklamıştı ve Jon bunu biliyordu, her zamanki sezgisel Tory tarzıyla bunu bir şekilde hissetmişti. Ve dürüst olmak gerekirse, onun sırları daha kötüydü.

Yine de . . . "Babanla birlikte üç yılımı hapishanede geçirdiğimi unutuyorsun canım. Kayınbiraderimi *asla* -Morris'*in oğlu*- böyle bir yerde, bakımı ne kadar sakıncalı olursa olsun."

Kadın gözyaşlarını sildi ve adam ona yaklaşarak mendilini uzattı. Mendili ondan alan kadın gözlerini sildi ve burnunu sümkürdü.

Sonra sertleşti. "Annenin bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir, farkında mısınız?"

"Onun hakkında bir şey bilmiyor mu?"

"Komşularım dışında kimse bilmiyor. Ne Chloe, ne düşes, hatta ne de hizmetileriniz. Ev halkınızdan birinin bana eve kadar eşlik etmesine neden direndiğimi sanıyorsunuz?"

"Ah. Doğru." Hepsinin bunu bilip de kendisinden saklayıp saklamadıklarını merak ediyordu. Durumun böyle olmadığını duymak ne kadar rahatlatıcıydı.

"Bu yüzden annenle ilgili endişelerim var," dedi.

Haklıydı. Annemin ne yapacağı belli olmazdı. "Eğer annem Cyril'in bizimle yaşamasına karşı çıkarsa, o kasabada kalabilir, biz de benim malikânelerimden birine kaçırız." Onu kollarının arasına almaya cesaret etti. "Onu sadece belirli durumlarda görürüz."

"Bunu istemezsin," diye fısıldadı. "Daha yeni aileni geri aldın. Onları asla terk etmezsin."

Planındaki tıkanma noktası buydu. Onun ailesini kendi ailesine tercih etmek zorunda kalabilirdi. Bunu yapabilir miydi?

Belki de buna gerek kalmayacaktı. "İşte bu yüzden Cyril'i kabul edecek. Çünkü ona bunu yapmasını emredeceğim ya da gitmemi izleyecek."

"Jon ... sen-"

"En azından bunu bir düşün, olur mu? Bırak da annemle ben ilgileneyim."

Kızarmış gözleri ve burnuyla ona baktı ve adam onun için hiçbir zaman o andaki kadar değerli görünmediğini fark etti.

Bir iç . "Sadece sen de düşünürsen. Neyi üstlenmeyi teklif ettiğinin farkında olduğundan emin değilim."

"Muhtemelen hayır. Ama sana sahip olmak buna değer." "Eğer ciddi değilsen böyle söyleme."

"Ciddiyim." Onun kollarını kavradı. "Bana bir şans ver, Tory. Bunu bir düşün."

Onun yüzünü inceledi. "Bakacağım. Ama şimdilik gitmelisin. Eğer mahalleden biri sabahleyin gece kıyafetiyle buradan ayrıldığını görürse ..."

"Elbette. İşleri senin için olduğundan daha da zorlaştırmak istemem."

"Teşekkür ederim."

Kadın koridora doğru yürüdü ve adam da onu takip etti. Ama daha arka kapıya varamadan, onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Sonra onu uzun uzun ve derinlemesine öptü, ağabeyinin durumunun kendisi için hiçbir şeyi değiştirmedikini görmesini sağlamaya kararlıydı.

Adam geri çekildiğinde, kadın neredeyse yeniden gülümsüyordu. "*Şimdi*, Majesteleri." Onu arka kapıya doğru itti. "Gitmelisiniz! Tanrı biliyor ya, Cyril'i gecenin bir yarısı yatak odamda bir adam gördüğünü kimseye söylememesi için ikna etmekte yeterince zorlanacağım."

Tanrım, bunu hiç düşünmemişti bile. Cyril gibi bir çocuğun nasıl sır tutacağını bilemeyeceğinden de emindi.

"Seni yarın göreceğim miyim?" diye sordu.

"Elbette. Tabii beni kovmayı düşünmüyorsanız." ",," dedi arka kapıyı açarken. "Sen bana hala heykeltraşlık dersleri borçlusun."

"Ve bana bir çıkış borçlusun," diye takıldı, gözleri ona parlıyordu. "Kim bilir? Evlenmek için bir dükten daha iyi birini bulma şansım hâlâ olabilir. Bir kraliyet dükü için umut besliyorum. Ya da belki Lord Knightdale."

Her şeye rağmen onu güldürüyordu. Jon dışarı çıkarken, "Onunla evlenemezsin," dedi. "*Benimle* evleniyorsun."

"Göreceğiz," dedi ve kapıyı kapatmadan önce usulca gülümsedi.

Evet, gerçekten de göreceklerdi.

Bölüm 20

Tory yavaşça uyandı ve bazı alışılmadık yerlerinin ağrıdığını fark etti. Saniyeler içinde nedenini anladı ve sonra sadece nedenini düşünebildi. Masumiyetini kaybetmişti. Bundan pişmanlık duymalıydı ama nasıl duyabilirdi ki? Jon ona karşı çok düşünceli ama bir o kadar da şiddetli bir arzu duyuyordu. Şimdi bunu düşünmek bile bayılmasına neden oluyordu. Bu yüzden artık iffetli olmaması onu rahatsız bile etmiyordu. Kimse bilmeyecekti, Bayan Gully bile.

Bir an paniğe kapıldı ve saate baktı, sonra saatin hâlâ çok erken, sabahın altısı olduğunu görünce rahatladı. Bayan Gully henüz gelmemişti ve zaten Tory gerçeği sadık hizmetçisinden saklamak için elinden geleni yapmıştı. Dün gece yatağı yeniden hazırlamış ve kanlı çarşafı çantasına saklamıştı, Falcon House'dan gelen çöpe atmayı planlıyordu.

İffetli olmadığını öğrenen bir kocaya gelince, zaten evlenmeyi tercih edeceği tek erkek Jon'du ve belli ki o da zaten biliyordu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Jon. Sevişmelerinin ardından söylediği tatlı sözler ve beklenmedik evlilik teklifi onu oldukça şaşırtmıştı.

Gerçi balo gecesi de böyle şeyler söylemişti ama kız bunlara inanmaya cesaret edememişti. Ta ki dün gece evlenme teklif edene ve Cyril'le tanıştıktan sonra bile teklifinin arkasında durana kadar.

Cyril! Tanrım, Cyril'i Bayan Gully'ye "arkadaşından" söz etmemesi konusunda uyarmayı unutmuştu! Sonra koridordan gelen sesleri duydu: Bayan Gully'nin sıcak ses tonunu Cyril'in çocuksu ses tonu izliyordu.

Bu kadının bu kadar erken saatte burada ne işi vardı? Genelde yediye kadar görünmezdi bile!

Tory yataktan fırladı ve pijamasını giydi, sonra mutfağa koştu, Cyril'i çoktan giyinmiş ve kahvaltı ederken bulunca şaşırdı. "Günaydın, Sissy!" dedi neşeyle. "Bayan Gully bana yumurtalı ekmek ve pirzola yaptı!"

"Ne güzel!" dedi ses tonunu neşeye zorlayarak. "Ona 'Teşekkür ederim' dedin mi?"

"Teşekkür ederim, Bayan Gully!" Cyril kızarmış yumurtaya batırılmış ekmek dilimlerine saldırırken şöyle dedi.

"Benimle salona gelin hanımefendi," dedi Gully. "Siz burada kalın, Efendi Cyril ve yumurtalı ekmeğin tadını çıkarın. Kız kardeşinizle biraz konuşmam gerekiyor."

Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu. Midesine korku çöken Tory, onu salona kadar takip etti. Bayan Gully kapıyı kapattığında bir şeylerin ters gittiğinden emindi.

"Görmen gereken bir şey var," dedi Bayan Gully suratsızca ve Chloe'nin her zaman okumayı sevdiği dedikodu gazetelerinden birini uzattı.

Bu, belirli bir sütunun daire içine alındığı belirli bir sayfaya açıktı. Şöyle yazıyordu:

Sosyete çevrelerinde mirasçı olarak görünen eski bir mürebbiyenin aslında öyle olmadığı konusunda iyi bir bilgiye sahibiz. Fransa'da ölen ünlü bir ayı lideri olan babası tarafından kendisine sağlandığı söylenen çeyiz, aslında öğrencisi ve düklüğün yeni varisi F--- Dükü tarafından sağlanıyor. Bu, dükün eski öğretmenine olan minnettarlığını adamın kızına yardım ederek gösterdiği bir durum mudur? Yoksa onunla Bayan M--- arasında herkesin bildiğinden daha fazlası mı vardır?

Tory'nin zihni, tüm haberde göze çarpan tek imaya gelene kadar dönüp durdu: çeyizini Jon'un sağladığı. Bu doğru muydu? Dedikodu gazetelerinin bile uyduracağı türden bir şey gibi görünmüyordu. Ve eğer durum buysa, çeyizi için onunla evlenmek istediği konusunda onunla alay ettiğinde neden bu kadar sinirlendiğini açıklıyordu.

Yine de neden ona bir tane versin ki? Hiç mantıklı gelmiyordu. Ve kim basına bundan bahsederek ve bunun müstehcen bir şeyler döndüğü anlamına geldiğini ima ederek onun itibarını zedelemeye kalkışır? Böyle bir kişi bunu nasıl öğrenebilirdi ki?

Bayan Gully ellerini belinin üzerinde kavuşturdu. "George kendi işime bakmam gerektiğini söylüyor, ama senin bir çocuktan bir kadına dönüşmeni izledim ve yanlış bir şey gördüğümde sana söylememek doğru olmazdı, özellikle de artık bir annen olmadığını düşünürsek."

"Bayan Gully, açıklayabilirim-" diye başladı Tory.

"Ve dahası, delikanlıdan gece yarısı sizi bir adamın ziyaret ettiğini duyduğumda-"

"Her şeyden önce, gece yarısı değildi. Cyril'i bilirsiniz. Yatağa girdikten sonra olan her şeyin 'gece yarısı' olduğunu düşünür. Gün batımından hemen sonraydı, gerçekten. Ve evet, Majesteleri buradaydı. Uğrayıp için ..."

"Ne için? Cyril yatak odanızda birlikte olduğunuzu söyledi, bayan. Yatak odanızda!"

Bir iniltiyi bastırdı. "Öyleydik. Majestelerinin Cyril'i duymadığından, görmediğinden ya da salonun perdeleri arasından mahalledeki herhangi biri tarafından görülmediğinden emin olabileceğim tek yer orasıydı. Hatta itibarımı korumak için arka kapıdan bile girdi."

Bayan Gully kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve eğer iyi bir şey yapmadıysa neden tam olarak buradaydı ve gerçeği milletten saklıyordu?"

Tory ona gerçeği, yani Jon'un kendisini takip eden bir adam gördüğünü söylemeyi düşündü ama Bayan Gully sadece Jon'un

onu yalnız görmek için bu bahaneyi kullandı.

Öyle miydi?

Hayır, bu çok saçmaydı. Onu malikanesinde yalnız yakalamanın yeterince kolay olduğunu zaten kanıtlamıştı. Bunun için onu evine kadar takip etmesine gerek yoktu.

Yine de Bayan Gully'ye kendisini takip eden adamdan bahsetmek kadını o kadar telaşlandırabilirdi ki, gün boyunca Cyril'le yalnız başına burada *kendi* güvenliği konusunda endişelenebilirdi.

Belki de Tory dün gece olanlarla ilgili gerçeğin bir Bayan Gully'ye anlatmalıydı. En azından o zaman kadının tavsiyesini alabilirdi. "Majesteleri bana evlenme teklif etmeye geldi." Zaten sonunda olan da buydu, yani *tamamen* yalan sayılmazdı, değil mi?

Bayan Gully gözlerini kırptırdı, sonra geniş bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi? Majesteleri seninle *evlenmek* mi istiyor? Oh, Tanrım, bu her şeyi yenmez mi?

-Bir mürebbiye dükle evleniyor!" Kadın kaşlarını çattı. "Bir dakika, gerçekten de beylere seninle evlenmeleri için çeyiz mi teklif etti?" "Teklif etti. Babamın bana bir miras bıraktığını söylediğimde şüpheli yaklaşmıştın, hatırlıyor musun? Öyle olmakta haklıydın. Dedikodu inanacak olursam, majestelerinin çeyizim için teklif ettiği para buydu." Zorla gülümsedi. "Ama bu beni kendisi için istediğine karar vermiş gibi görünüyor."

"Öyle, değil mi? O senden daha iyisini yapamazdı, sen de *ondan* daha iyisini yapamazdın. Sanırım teklifini kabul ettiniz."

Yutkundu. "Ona bunu düşünmem gerektiğini ." "Ne?"

Bayan Gully kükredi. "*Neden*, Tanrı aşkına?"

"Cyril yüzünden tabii ki."

Bayan Gully'nin yüzü düştü. "Ah, doğru ya. Cyril'in adamın üzerine geldiğini unutmuşum. Herhalde Dük için bir şok olmuştur, delikanlıyı birdenbire öğrenmek." Kadın iç çekti. "Anladığım kadarıyla majesteleri Cyril gibi bir erkek kardeşi olan bir eşe sahip olmaya pek hevesli değildi."

"Aslında Dük, Cyril'i kendi evine getireceğini iddia etti. Ve eğer annesi bundan hoşlanmazsa, beni ve Cyril'i yaşamak için taşraya götürecekti."

"O zaman neden teklifini kabul etmiyorsun?" Kaşları çatıldı. "Yine de annesini geride bırakması hoşuma gitti mi bilmiyorum. Düşes onun eve dönmesi için uzun süre bekledi."

Tory kanepeye yığıldı. "Biliyorum. Sanırım Dük, Cyril konusunda beni rahatlatmaya çalışıyordu. Ama korkarım ..."

Bayan Gully onun yanına oturdu. "Ne oldu canım?" Tory'nin dizini okşadı. "Bana anlatabilirsin."

"Beni ele geçirdiğinde Cyril'i göndereceğinden endişeleniyorum. Asla yapmayacağına söz verdi ama... şey... Dün gece bir sürü güzel şey söyledi. Yine de aşk hakkında hiçbir şey söylemedi. Bana aşık olmaktan. Ve şimdi çeyizi kendisinin teklif ettiğini bildiğime göre, acaba ... tüm bunlar babamın ona öğretmenlik yapmasının karşılığını ödemek ya da babam yaşamadığı ve kendisi yaşadığı için duyduğu suçluluk duygusunu yatıştırmak için bir yol mu? Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Bayan Gully onun elini iki elinin arasına aldı. "Peki ya sen? *Onu* seviyor musun?"

"Bilmiyorum. Birini sevme şansına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim, bu yüzden aşkın nasıl bir şey olduğundan bile emin değilim."

"Oh, tatlım. Bunu kendi başına çözmen gerekecek. Ama kendine şunu sor. Onun etrafında olmak seni mutlu ediyor mu? Onu daha çok görmek istiyor musun? Daha çok hoşlandığın başka biri var mı? Eğer ilk ikisinin yanıtı evet, sonuncusunun yanıtı hayır ise, o zaman bunu anlamanın yolunu yarılamişsınız demektir."

Tory onların birleşmiş ellerini okşadı. "Üç kocadan sonra aşk hakkında muhtemelen benden çok daha fazla şey biliyordur."

"Bilmiyorum. İlkini hiç sevmedim, sadece onunla evlenerek evden uzaklaşmak istedim. İkincisini sevdiğimi sanıyordum ama öldükten sonra onu beklediğim kadar özlemedim. Ama George? Onu yanımda göremezsem ölürüm. Benim için aşk budur."

"Öyle gibi geliyor. Dük ve benim hakkımda ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Konuyu düşünmeye başlamadan önce, belki de tüm sorularınızı Majestelerine sormalısınız. Çünkü seninle neden evlenmek istediğini bilmelisin ki, nedeninin yeterince iyi olup olmadığına karar verebilesin. Sence de öyle değil mi?"

." Tory uzandı ve onlarla babasından daha uzun süre yaşamış kadına sarıldı. "Tavsiyen için teşekkür ederim. Seninle konuşurken kendimi daha iyi hissediyorum."

Salonun kapısı açıldı. "Sissy, yumurtalı ekmek ister misin?"

Cyril'in hayır demesini umduğunu ve böylece hepsini kendisinin yiyebileceğini uzun deneyimlerinden biliyordu. "Şu anda canım pek yemek istemiyor, tatlım. Neden bitirmiyorsun?"

"Yapacağım!" diye bağırdı ve koşarak mutfağa geri döndü. "Ne *yapacağın*ı her zaman çok iyi bilen bir delikanlı gidiyor. istiyor," dedi Bayan Gully.

"Özellikle de göbeği söz konusu olduğunda."

İkisi de güldü. Ama Tory, Bayan Gully mutfağa döndükten sonra uzun süre orada oturdu ve kadının söylediği her şeyi düşündü.

Ne istediğini anlayabilmesi için Jon'un duyguları hakkında daha fazla şey *öğrenmesi* gerekiyordu. Ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Onunla konuşmak zorundaydı.

Her ne kadar uşağı Jon'un giyinmesine yardım ederken tuhaf bir şekilde durgun ve sessiz görünse de Jon bu sabah kendini gülünç derecede mutlu hissediyordu. Hizmetçilerin bile kendi ruh hallerini yaşamaya hakları vardı. Bu onunkini bozmayacaktı. Tory'yle evlenmek ve hepsi bu *kadard*ı. Bu şartlar altında Morris bile onaylardı.

Hayır, Morris kızını baştan çıkardığı için onu dövmekte ısrar ederdi.

Jon bu düşünceyi aklından kovdu. Morris ölmüştü ve Jon adama verdiği sözü tutmuştu. Tabii Tory onu kabul ettiği sürece. Ama kabul edecekti. Jon kabul edene kadar ona kur yapmaya niyetliydi.

Kendini hâlâ oldukça neşeli hissederken kahvaltı için yemek salonuna girdiğinde annesi ve kız kardeşinin de uşağı kadar ciddi bir ifadeyle kendisini beklediğini gördü. Yaptığı bir toplum protokolü ihlali nedeniyle annesinden azar işitmek üzere olduğuna şüphe yoktu.

Bunun kendisini etkilemesine izin vermedi. Onlara Tory'yle evlendiğini söylediğinde, yaptığı her şeyi unutacaklardı.

"Bu sefer ne var?" diye sordu gülümseyerek tabağını doldurmaya başlarken. "Baloda önemli birine hitap etmeyi mi ihmal ettim? Geçen akşam yemekte patatesleri uzatırken yanlış eli mi kullandım?" Masada Chloe'nin karşısına otururken ona sırtıttı. "Kazara taliplerinden birine hakaret mi ettim, abla?"

Chloe yüzünü buruşturdu. "Bunu okusan iyi olur Jon." Okumayı sevdiği o saçma dedikodu dergisinin bir nüshasını masanın öbür ucuna itti.

"Hiç havamda değilim-"

"Oku oğlum," diye emretti annesi. "*Şimdi*."

"Oh, çok iyi." Şeyi eline aldı ve bir sütunun işaretlenmiş olduğunu fark etti. Okurken kalbi sıkıştı. "Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, hayır, hayır..." Onlara doğru baktı. "Tory bunu gördü mü?"

Annesinin kaşları kalktı. "*Tory mi?*"

"Bayan Morris," diye tersledi. "Bunu gördü mü?" "Henüz burada değil," dedi Chloe. "Yani, muhtemelen."

"Ona gösterme." Ayağa kalktı, kahvaltısını unutmuştu.

"Eninde sonunda öğrenecek," dedi annem, "muhtemelen çok geçmeden."

Jon, "Şansımız varsa o zamana kadar bu iş halledilmiş olur," dedi. "Bunu düzeltebileceğimi biliyorum. Bir şekilde."

"Saçmalama oğlum," dedi annesi. "Bunu 'düzeltmek' için yapacağın her şey durumu daha da kötüleştirir. Tabii çeyizle ilgili bilgi düpedüz yalan değilse." Annesi umutla ona baktı. "Öyle mi?"

Jon gerildi ve onlara bir şey söylemek zorunda olduğunu fark etti. "Hayır. Bu doğru. Ama siz beni azarlamadan önce, Bayan Morris'e evlenme teklif ettiğimi söylemeliyim."

Annesi ona bön bön baktı ama Chloe alkışa boğuldu. "Ne kadar harika! İkiniz için de çok mutluyum!"

"Bu erken olabilir, abla. Henüz evet demedi."

Chloe elini umursamazca salladı. "Ama yapacak. Yapacağını biliyorum. Bunu yapmaması için aptal olması gerekir. Birbiriniz için mükemmelsiniz. Ve şimdi benim de bir *kız kardeşim* olacak! Hep bir tane istemişimdir."

Ancak annesi fikrini söylememiştir. Gülümseliyordu da. "Chloe, canım," dedi sonunda. "Beni ve Jon'u birkaç dakika yalnız bırakabilir misin?"

"Pekâlâ." Chloe şaşkın görünüyordu ama annelerine karşı gelmeyecek kadar da sağduyuluydu.

O gider gitmez Jon, "Anne, ne söyleyeceğini biliyorum ama-" dedi.

"Bildiğini sanmıyorum," dedi annesi soğuk bir sesle. "Victoria'nın durumu hakkında senin bilmediğin bazı şeylerin farkındayım."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. "Ne gibi?"

"Bir , iyi olmayan bir erkek kardeşi var."

Jon nefesini tuttu, şok midesinin çukuruna yerleşti. "Cyril'i biliyor musun?"

"Oh!" dedi. "Demek sen de onu tanıyorsun."

"Evet." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama bana senin yapmadığın söylendi."

"Annen düşündüğün gibi paramparça bir beyin değil. Victoria'yı Chloe'nin evdeki durumu hakkında bilgi sahibi olmadan mürebbiye olarak işe alacak değildim. Bir süredir onun mahallesinde casuslarım var. Evet, genç Cyril'den haberim var ama Victoria'ya bu konuda tek kelime etmedim."

Kendine bir fincan çay doldurmak için yürüdü. "Ayrıca Victoria'nın, kardeşinin bir daha

Bir yere gönderildi, bu yüzden sizinle gerçekten evlenme ihtimalinin düşük olduğunu farkındayım."

Bu onun bu konudaki kesin hislerini sarstı. "Eğer onun asla evlenmeyeceğinden eminseniz, neden bir Mevsimi olduğunu görmeyi kabul ettiniz?"

"Çünkü yanıldığının kanıtlanmasını umuyordum. Victoria'dan oldukça hoşlandığımı anlamalısınız. Kardeşini yanında getirmeden onu evlenmeye ikna edebilecek bir beyefendi bulacağından oldukça umutluydum. Ya da bir beyefendinin onu yanına almayı kabul edeceğini. Öyle bir eş bulacaktı ki, geri çevirmek aptallık olurdu. Ama bulduğu beyefendinin sen olacağını hiç düşünmemiştim."

"Neden? Dük olduğum için mi? Bana söylediğin kişiyle evleneceğimi düşündüğün için mi?"

"Tabii ki hayır. Ben sadece ..."

"Sen de biliyorsun, ona Cyril'in bizimle yaşayabileceğini söyledim." Gözlerini annesine dikti. "Ve bunda ciddiym."

"Bunun sonuçlarını tam olarak anladığınızı sanmıyorum-"

"Aslında var. Garip olacak. Dedikodular olacak. Cyril'in kendisine bakacak anlayışlı hizmetkârlara ihtiyacı olacak." Jon öne doğru eğilerek ellerini masanın üzerine koydu. "Bunları almasını sağlayacağım. Tory'nin benimle evlenmesini istiyorum ve bunu yapacağım."

Bunun sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Gözlerini kırptırdı. "Anlıyorum. Yani onunla evlenmeye kararlısın." "Kararlıyım."

Büfeye giderek altındaki dolaplardan birini açtı ve bir şişe konyak çıkardı, ardından çayına sağlıklı bir miktar dökerek kana kana içti. Böylece güçlenmiş olarak bir kez daha onunla yüzleşti. "Çocuğunuz -varisiniz- Cyril'in sorununu miras alırsa ne olacağını düşündünüz mü?"

Jon bu anlamsız tartışmadan bıkmış bir halde içini çekti. "Bu pek olası değil anne. Cyril'in 'sorunu' doğarken meydana geldi. Göbek bağıyla ilgili bir aksilik yüzünden uzun süre nefes alamadı. Böyle bir şey size 'miras' kalmaz."

"Nereden biliyorsunuz? Bu nedenle, Tory'nin size söylediklerinin doğru olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Bu konuda bana yalan söylemez," diye homurdandı.

"Kastettiğim bu değildi," dedi aceleyle. "Demek istediğim, Tory size annesinin ya da ebenin şüphesiz *ona* söylediği şeyi söylüyor. Bu, olanın bu olduğu anlamına gelmez."

Aklına bir fikir geldi. "Cyril'le hiç tanıştın mı anne?"

Annesi gözlerini kırptırdı. "Şey... hayır. Nasıl ki?"

"Neden bunu yapana kadar karar vermiyorsun? Çünkü onunla tanıştım. Ve bence onu tatlı bir çocuk olarak bulacaksın."

Kaşlarını çattı. "Pekâlâ. Sanırım en azından bunu yapabilirim."

"Öyle."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sırada annesi konyak aromalı çayından bir yudum daha aldı.

"Ve şimdi, eğer benim için başka bir uyarınız yoksa," dedi Jon, "gitmeliyim."

"Nerede?"

"Tory'nin çeyizi hakkındaki gerçeği kimin öğrendiğini bulmak için. Belli ki yanımda çalışan birinin dili çözülmüş."

"Arkadaşlarından biri olabilir," dedi annem. "Biliyorlar mıydı?"

Jon hem Scovell hem de Heathbrook'la yaptığı konuşmaları düşündü. "Anladılar ama daha yeni anladılar. Ve bana asla ihanet etmezler. Ama bunu düzeltmeden önce bu işin iç yüzünü öğrenmeliyim."

"Sana zaten söyledim evlat, yapamazsın-"

"Evet, evet, seni duydum, bunu 'düzeltmem'. Ama denemek zorundayım. Onun iyiliği için."

"Ben buna varım," dedi annesi. "Victoria başına açtığın bu skandalı hak etmiyor."

"Yani *şimdi* onun tarafında mısın?" diye sordu kuşkuyla.

"Ben her zaman onun tarafındaydım. Ve senin de. Sadece bir çift olarak ikinizin de yanında değilim."

"Henüz," dedi. "Ama . Sadece bir şans ver. Tek istediğim bu."

Onun cevabını beklemedi. Artık bu evliliği kabul etmesi için ikna etmeye çalıştığı iki kadın vardı ve bu çaba beklediğinden daha büyük olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden pek emin değildi.

Yine de en azından çeyizle ilgili gerçeği kimin ortaya çıkardığını bulmalıydı. Tory kasabada kendisi hakkında sinsice imalarda bulunulmasından daha iyisini hak ediyordu. Onunla evlenmek çoğundan kurtulmasını sağlayabilirdi ama yine de fısıltılar olacaktı. Onları en baştan etkili bir şekilde ortadan kaldırmak daha iyi olurdu.

Önce hem Heathbrook'a hem de donanma teftişinden şehre dönmüş olması gereken Scovell'e notlar göndererek öğlen her zamanki buluşma yerlerinde kendisiyle buluşmalarını istedi. Jon'un takviyeye ihtiyacı vardı.

Ardından çeyizin kaynağını kimin söylediğini öğrenmek için dedikodu gazetesinin ofisine gitti. Cevap vermekte tereddüt ettiklerinde, bunu açıklamazlarsa gazeteyi tamamen kapatmakla tehdit etti. Sonunda, aslında onlara kimin söylediğini bilmediklerini itiraf ettiler. Bilgi, kimsenin izlemediği bir anda ofislerine bırakılan isimsiz bir mektupla gelmişti. Ancak Jon'un bankasından gelen belgelerin kopyalarıyla desteklenmişti, bu da meşru kabul etmeleri için yeterliydi. Tekzip yayınlamazlarsa onları dava etmekle tehdit ettikten sonra hışımla çıkıp gitti.

Artık öfkeden kudurmuş bir halde bankacısını ziyaret etti; bankacı Jon'un özel işleriyle ilgili belgeleri kimseye verdiğini kesinlikle reddetti. Ancak büyük bir ve özür dileyerek belgelerin bankadan geldiğini ve bu işin aslını öğreneceğini itiraf etti.

Jon, henüz dedikoduları okumamış olan avukatıyla konuştu ve bu da onu serbest . Hatta Morris'in avukatıyla konuşmaya gitti.

ama Bay Trimnell Jon geldiğinde bir müvekkiliyle birlikteydi, bu yüzden adam onu göremedi. O sırada Jon'un Scovell ve Heathbrook ile buluşma vakti gelmişti.

Gezginler Hanı ve Meyhanesi'nde onunla karşılaştıklarında yüzlerindeki asık ifadeden, dedikodulardan onun kadar mutlu olmadıklarını anlayabiliyordu.

Scovell, "Keşke Bayan Morris'e babası adına bir çeyiz vermeye karar vermeden önce bize danışsaydınız," dedi. "İkimiz de katkıda bulunmaktan mutluluk duyardık ve o zaman bu karmaşanın içinde olmazdınız."

"Ona evlenme teklif ettiğim an ne olursa olsun bu karmaşanın içinde olacaktım."

"Evlenme mi teklif edeceksin?" Heathbrook sordu.

Jon iç çekerek, "Ben zaten evlenme teklif ettim," dedi. "Sadece o henüz teklifimi kabul etmedi."

"Neden olmasın?" Scovell kuşkulu bir sesle sordu.

"Açıklayamayacağım bir sorunu var. Yine de bunun üzerinde çalışıyorum ve meselenin çözüleceğinden eminim."

"Aman Tanrım, dostum," dedi Heathbrook, "meselenin çözüleceğinden emin misin? Lanet olası bir avukat gibi konuşuyorsun. Bu tür bir dil kullanmak bir kadının kalbini kazanmana yardımcı olmaz."

"Bak, şu anda kalpler hakkında konuşmak istemiyorum," diye tersledi Jon. Özellikle de teklifine verdiği yanıtın sonra kendi kalbi biraz hırpalanmış olduğu için.

Hayır, kalbi değil, Tanrı aşkına. Nişanlanmasına izin vermezdi. Çünkü eğer onu kesin olarak reddederse, nasıl toparlanacağını bilmiyordu.

"Basına çeyizden kimin bahsettiğini bulmam gerekiyor," diye devam etti Jon ve öğrendiği her şeyi anlattı. "Ayrıca ikinizin de dün gece olan bir şeyi duymanızı istiyorum."

"Oh?" Scovell Heathbrook'la göz göze geldi. "Birisi Bayan

Morris'i evine kadar takip etmiş. Ya da en azından denedi.

Onun peşinden gittiğini gördüğümde onu takip ettim ama yolda beni fark etti ve kaçtı."

Bu iki arkadaşını da alarma geçirdi. "Neden biri onu takip etsin ki?" Heathbrook sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bunu anlamak için beynimi zorluyorum."

Scovell adım atmaya başladı. "Morris'le ilgili olmalı."

Jon Heathbrook'a baktı. "Scovell'in Matmazel Bernard'ın İngiltere'de olduğundan haberi var mı?"

"Geldiğimizde ona söyledim," dedi Heathbrook. "Ama bununla nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Asla bilemezsin," diye karşılık verdi Jon. "Ama Bayan Morris'i takip eden her kimse kapüşonlu bir pelerin giyiyordu - kişinin cinsiyetinden emin olamadım. Matmazel Bernard ya da onun tuttuğu bir adam olabilir. Sonuçta, eğer bize ihanet eden oysa, Morris'in karısının hâlâ hayatta olup olmadığını ve bize ihanet ettiği gerçeğini bilip bilmediğini öğrenmek isteyebilir. Ya da Bayan Morris'in neler olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek isteyebilir. Kendisi ya da tuttuğu adam Bayan Morris'i susturmak isteyebilir."

Scovell güldü. "Eğer planı buysa, bunu yapmak için çok dolambaçlı bir yol seçmiş. Bayan Morris'le konuşmak ya da onu 'susturmak' için evine gitmesine gerek yok. Herhangi bir kamusal etkinlikte Bayan Morris'le karşılaşabilir ve ona Morris'i tanıdığını söyleyebilirdi. Tıpkı tiyatrodaki yaptığımız gibi."

Jon kaşlarını çattı. "Matmazel Bernard, Bayan Morris'in neye benzediğini ya da hangi mekânlara gittiğini bilmiyor."

"Yine de onu evinizden takip etmeyi başardı mı?" dedi Scovell. "O değildi, size söylüyorum. Bunu göremiyorum."

Scovell mantıklı davranıyordu ki bu her zaman çıldırtıcı olmuştur. "Scovell şöyle devam etti: "Bu kişinin Bayan Morris'in basının peşinde olduğunu ve çeyiz hakkında bilgi edinmeye çalıştığını söyledi. Ama siz onu korkutup kaçırdınız."

Çok sessiz olan Heathbrook, "Ben de öyle olduğunu sanmıyorum," dedi. O gece tiyatrodaki Jon, sen ve Scovell içecek bir şeyler almaya gittiğinizde Chloe'ye çeyiz hakkında sorular sordum, çünkü Morris'in sonunda parası olmadığını biliyordum. O da Bayan Morris'in dire olduğunu doğruladı.

Ölmeden önce mali sıkıntıdaydı, bu yüzden annen Morris'in kızını işe aldı. Sonra yan locada oturan bir adamın konuşmamızı dikkatle dinlediğini fark ettim. Gitmeden önce göz ucuyla bakmıştım ama tanıdık geldiğini düşündüm. Ama çıkaramadım."

Jon inledi. "Eğer bir détenu olsaydı, bu konuşmadan Bayan Morris'in çeyizini benim finanse ettiğimi anlamak için fazla bir şey gerekmezdi, özellikle de adam biz oradayken Verdun'daysa ve Morris'in durumunu biliyorsa. Yine de bankada onlara yardım edecek birini tanıyor olmalılar. Hem neden Bayan Morris'in itibarını zedelemeye çalışarak onu cezalandıralım ki?"

"Neden Courcelles'e ihanet ederek bizi cezalandırıyorsun?" Scovell söyledi. "Eğer bu bir détenu ise, kişinin sadece Courcelles'in uşağı olmanın getirdiği para ya da ekstra menfaatleri istemiş olabileceğini düşündük. Ama başka bir nedeni de olabilirdi."

"Doğru," dedi Jon, bir elini yüzünde gezdirerek.

"Morris'in bir avukatı yok muydu?" Heathbrook sordu.

"Evet," diye yanıtladı Jon. "Vasiyetnameye eklenen ek maddeyi kabul eden oydu."

Heathbrook, "Belki de vasiyetnameden şüphelendi ve üzerinde oynama yaptığınızı anladı," dedi.

" *oynama* mı yaptın?" Scovell söyledi. "Tanrı aşkına Jon, bu sahtecilik!"

"Bunu kanıtlamak zorundalar ve inanın bana kimse

kanıtlayamaz." Heathbrook dürtüldü Scovell ile

onun Dirsek. "O var

Beasley yapsın."

"Bu daha da kötü," dedi Scovell. "Böyle bir suçlamayla mücadele edecek paranız var ama Beasley-"

Jon sinirli bir şekilde, "Beasley'nin bu yüzden asılmasına izin vermem, lanet olsun," dedi. "Ve ağzını açmadığı sürece kimse onun yaptığını düşünmeyecek."

Heathbrook yüksek sesle, "Kaçarken bize yaptığı yardımı biliyorlarsa, bilebilirler," diye düşündü. "Ve hainimiz de bunu biliyor olabilir."

"Basına giden kişinin *Beasley* olması mümkün mü?" Scovell sordu.

"Hayır," dedi Jon kararlılıkla. "Bayan Morris ona paha biçilmez bir hizmette bulundu; iş bulamadığında Londralı bir baskı ustasının yanında iş bulmasına yardım etti. Onu incitecek bir şey asla yapmaz. Bu arada, ricam üzerine Beasley bana döndüklerinden beri iş bulamayan détenus'ların bir listesini verdi. İkinize de listenin bir kopyasını verirsem, ikinizden biri malikanelerinizde ya da diğer kuruluşlarda onlardan bazıları için bir yer bulabilir mi?"

"Kesinlikle," dedi Heathbrook. "Birkaç kişi işime yarayabilir ve en azından bunlar muhtemelen tanıdığım adamlar ve kadınlar. Ayrıca, eğer hainimiz de onların arasındaysa, onları daha yakından gözlemlene şansım olacak."

"Teklif etmemin bir nedeni de buydu - genel olarak détenu topluluğuna daha yakın olabilmek için."

"İyi fikir," dedi Scovell, "Bana listeyi verin, ne yapabileceğime bir bakayım."

"Teşekkür ederim. Bunun sadece işe ihtiyacı olanlar tarafından takdir edileceğini biliyorum. Ayrıca hainimizi bulmamızı da sağlayabilir." Jon içini çekti. "Gitmem gerekiyor. İkinizin de Bayan Morris'le ilgili bu işte neler olup bittiğini bilmenizi istedim, böylece hepimiz gözümüzü dört açabiliriz. Morris'in avukatıyla henüz konuşmadığım için oraya dönüp onu görmeye çalışacağım."

Başlarıyla onayladılar.

Scovell, "Artık bir şeyler olduğuna göre muhtemelen daha sık görüşmeliyiz," dedi. "Bir süre Londra'da olacağım. Komisyonumu satıp kalabilirim."

"Harika!" Heathbrook onu sırtından alkışladı. "Nedenini sorabilir miyiz?"

"Bunu başka bir gün tartışalım, olur mu?" dedi Scovell. "Jon'un önce bu karışıklığı halletmesi gerekiyor."

"Gerçekten de öyle," dedi Jon. "Ama mümkün olan en kısa sürede öğrendiklerimi size bildireceğim."

Üç arkadaş tavernanın kapısında ayrıldılar ve yakında tekrar buluşmak üzere sözleştiler. Jon arabasına bindiğinde Tory'nin onu içeride beklediğini gördü.

Ve elinde o lanet dedikodu gazetesinin bir kopyası vardı.

Bölüm 21

Jon arabaya bindiğinde onu görünce irkilmiş gibi göründü. Bu onu oldukça memnun etmişti. Her zaman onu şaşırtan o olurdu; bari bir değişiklik yapıp *onu* şaşırtan ben olayım. Yine de buraya bir kadınla değil de arkadaşlarıyla buluşmak için geldiğini öğrenince rahatladı.

Sonra yüz ifadesini, kızın alışkın olduğu, ne düşündüğünü asla belli etmeyen bir ifadeye dönüştürdü. "Nereye?" diye sordu.

"Nerede olduğu umurumda değil," dedi sinirli bir şekilde.

"Nereye *gidersen git* gidiyorduk. Sadece seninle özel olarak konuşmam gerekiyordu." "Yani arabama gizlice mi girdin?"

"Tabii ki hayır. Hizmetçilerinizi tanıyorum, hatırladınız mı? Sadece Will Arabacı'ya sizinle burada buluşmam gerektiğini söyledim ve o da memnuniyetle arabada beklememe izin verdi."

"Anlıyorum." Şoför mahallinin panelini açtı ve "Eve, Will" dedi.

"Evet, ."

Araba gürültüyle hareket eder etmez Jon perdeleri kapattı. "Kimsenin bizi birlikte görmesi iyi olmaz. Will'in bu konuda sessiz kalacağını biliyorum." Onunla yüzleşti. "Beni nasıl buldun?"

Omuz silkti. "Bay Trimnell'in kâtabi onunla konuşmak için beklediğinizi ama birazdan döneceğinizi söyleyince, bekleyen taksime sizi takip ettirebilmek için aceleyle dışarı çıktım. Bay Trimnell ile işimin büyük bir kısmını çoktan bitirmiştım."

"Trimnell'in müşteri *siz* miydiniz?"

"Tabii ki. Babamın vasiyetine eklenen ek maddeyi incelemek için oradaydım. Bunu daha önce yapmalıydım. O zaman gazetedeki bu pis işten kaçınabilirdik." Dedikodu paçavrasını kaldırdı.

Jon'un yüzündeki renk soldu. "Anlıyorum."

"İtiraf etmeliyim ki, vasiyetnamenin son kısmını kim yazdıysa çok başarılı olmuş. Vasiyetnamenin geri kalanında babamın el yazısına o kadar benziyordu ki aradaki farkları görmek için çok yakından incelemem gerekti. Yine de ben bir sanatçıyım ve böyle şeyleri fark ederim. Yine de bunu sizin yaptığınızı düşünemiyorum. Sanırım o kısmı Bay Beasley taklit etti?"

Jon derin bir nefes aldı. "Açıklayabilirim-"

"Güzel. İşte bu yüzden buradayım. Açıklaman için." Ellerini kucağında kavuşturdu. "Ne de olsa bu çeyiz işini ayarlamak için çok uğraştınız."

Adam gerildi. "Bu konuya girmeden önce, Trimnell'e bunun sahte olduğunu düşündüğünü söylemedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Çenesini yukarı kaldırdı. "Ne de olsa sahtecilik yasalara aykırı ve Bay Beasley'i severim. Onun asıldığını görmek istemem. Ayrıca, bana kaçışınızda rol oynadığını söylemişti ve nasıl olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. Fransa'da dolaşabilmeniz için dördünüze de sahte pasaport verdi, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti. "Bize yaptıkları onca iyilik için."

Bu ilginç bir bilgiydi. Görünüşe göre, onları hiç kullanma şansları olmamıştı. Dedikodu paçavrasını yere bıraktı. "Şimdi *neden* benim için kendi paranızdan karşıladığınız bir çeyiz uydurduğunuzu açıklayacaksınız."

"Bu çok açık olmalı."

"Benim için üzüldün mü?" dedi midesi. "Hayır!" Jon telaşlandı.

"Evet. Sayılır."

"Hangisi?" diye sordu usulca.

Nefesinin altında bir küfür mırıldandı. "Baban ölüm döşeğindeyken benden iyi bir koca bulmana yardım etmemi istediğinden beri, bunu yapmanın en iyi yolu bu gibi görünüyordu. Ona çok şey borçluydum. En azından iyi bir evlilik yapmanı sağlayabilirim diye düşündüm."

Bu beklediğinden daha fazla canını yaktı. "Yani, eğer seni doğru anlıyorsam, bu tüm hakkında olmuştur."

Babama borcumu ödemek için mi? Evlenmek *istemediğimi* söylememe rağmen mi?"

"Bunu sadece Cyril yüzünden söyledin." Ellerini tutmak için öne doğru eğildi. "Bana dürüstçe söyle, eğer Cyril doğmamış olsaydı, şimdiye kadar evlenmiş olacağını düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Yine de Chloe'ye mürebbiyelik yapardım çünkü annem yine de ölmüş olurdu. Cyril'in bununla hiçbir ilgisi yoktu. Ve Chloe'nin mürebbiyesi olarak hizmet ederken, bana çekici gelen biriyle hiç karşılaşmadım. Hiçbir erkek de benimle ilgilenmedi. Şey, daha fazlasını isteyen erkekler hariç.

. yasadışı bağlantı." Adam homurdanınca aceleyle ekledi: "Yani, Cyril'in durumunu düşünmek zorunda olmasaydım bile evlilik benim için zor olurdu."

"Bu yüzden devreye girdim. Hayatın boyunca yalnız kalman doğru gelmedi. Özellikle de babanı benim yüzümden kaybettiğin için."

Bu ifade onu kısa sürede kendine getirdi. "Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü gerçek bu." Kendini koltuğa geri atmak için kadının ellerini bıraktı. "Sana her şeyi anlatmadım. Başından beri anlatmalıydım ama Anlatırsam benden nefret edeceğini biliyordum." Ona acı dolu bir bakış fırlattı. "Ve seninle tanıştıktan sonra, benden nefret etmene dayanamadım."

"Babamı soğukkanlılıkla öldürmediğin sürece," dedi şefkatle, "senden nefret etmem için bana söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

"Gerisini duyana kadar böyle söyleme." Pencereden dışarı baktı. "Her şeyden önce, baban benim öğretmenim olmak istemedi. Seni ve anneni terk etmek istemedi. Gitti çünkü babam on yedi yaşında bir delikanlı olarak davranışlarımdan endişe duyuyor, hatta utanıyordu. Babam ikna etti."

"Biliyorum," dedi.

Bu onu şaşırtmış gibi görünüyordu. "Biliyor musun?"

Omuz silkti. "Yani, ailenizin sizi büyük tura göndermesinin nedeninin gençliğinizin kötü geçmesi olduğunu söylemişsiniz. Ayrıca,

Babam bunu annemle tartıştı. Ama seni yanına almak konusunda isteksizdi çünkü bu görevi yapabileceğinden emin değildi. Daha gençken, daha önce birisine büyük turlarında rehberlik ettiğı zamanların farklı olduğunu söyledi. O zamanlar dayanma gücü vardı. Ama şimdi kırklı yaşlarındaydı ve size ayak uyduramayacağından endişeleniyordu."

Jon homurdandı. "Baban kırklı yaşlarında birçok erkeğın yirmili yaşlarında sahip olduğundan daha fazla enerjiye sahipti."

"Ben küçük bir kızken bana kesinlikle enerjik görünürdü. Kuşkusuz bu yüzden annem ona, genç bir soyluyu ondan daha iyi yola getirebilecek birini düşünemediğini söylemişti. Babamın seninle uzun uzun konuştuğunu ve Londra'nın zevkleri tarafından ahlaksızlığa zeki bir genç olduğuna karar verdiğini söylemesi de buna yardımcı oldu. Yurtdışında bir süre kalmanın senin daha pervasız yönlerini törpülemene ve daha iyi niteliklerini geliştirmene yardımcı olabileceğı konusunda babanla hemfikirdi."

Jon şüpheli görünüyordu. "Bunu gerçekten söyledi mi?"

"Söyledi. Gerçi senin kadınlardan hoşlandığını da söyledi." Gülümsemeye karşı koydu. "Sanırım dün gece bahsettiğın 'yanlış harcanan gençlik' gerçekten buydu?"

"Evet," dedi Jon hüzünlü bir gülümsemeye. "Korkarım öyleydi."

"Bu kadar mı yani? Büyük bir tura çıkma ihtiyacının babamı benden ve annemden uzaklaştırdığını mı düşünüyorsun?"

"Ve Cyril." İç çekti. "Ama hayır, bu sadece küçük bir kısmı. Sanırım en baştan başlamalıyım."

"Duruma göre değişir," dedi hafifçe. "Araba yolculuğumuzun Fransa'daki on bir yılının tamamını anlatmak için yeterince uzun olacağından emin değilim."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu konuda oldukça şakacısınız."

"Bağışlayın beni. Söyleyeceğın şeylerden dolayı gerginim. Gergin olduğumda da şaka yapma eğiliminde oluyorum."

"Ah. Ben de biraz bu alışkanlığa sahibim. Düşüncesizce davranma ve bana söylenenlere isyan etme eğilimiyle birlikte

yapmamalısın." Belli belirsiz gülümsedi. "Seni baştan çıkarmak gibi." "Beni baştan çıkarmamanı kim söyledi?" diye sordu.

"Kendime söyledim. Görünüşe göre, kendi sağduyuma bile isyan ediyorum. Ve bu arada, seni baştan çıkardığım için zerre kadar pişman olmasam da, bunun kesinlikle hayatını mahvetme potansiyeli var."

"Ya da zenginleştirir. Bunu sadece zaman gösterecek." Ona utangaç bir bakış fırlattı. "Ayrıca, baştan çıkarmanın oldukça karşılıklı olduğunu düşünüyorum."

"Yine de baban içimdeki pervasızlığı eğitmek için çok çalıştı ve seni baştan çıkarmak kesinlikle pervasızcaydı. Belli ki amacında kısmen başarılı olmuş." Jon iç çekti. "Verdun'dan kaçmaya çalıştığımız gece ortaya çıktığı gibi."

Retikülünün kayışıyla oynadı, aniden tekrar gerildi. "Kaçışının nedeninin bir parçası olabileceğini düşündüm.

. . onun ölümü için kendinizi suçlayın."

"Dürüst olmak gerekirse, küçük bir parçadan daha fazlası." Omuzlarını dikleştirdi. "Kaçma isteğimizin, geçmişi görme avantajına sahip olduğunuz için size muhtemelen aptalca geldiğini biliyorum. Ama kendimizi ne kadar işe yaramaz hissettiğimizi bilemezsiniz; ailelerimize yardım edemiyor, kendimize zar zor yardım edebiliyor ve zamanla daha da kötüleşen bu durum karşısında öfkeyle kaynıyorduk."

"Tahmin edebiliyorum." Ama tabii ki . Nasıl edebilirdi ki?

Binlerce insanın on yıl boyunca hayatlarını durdurmak zorunda kalması fikri dehşet vericiydi. "Verdun'da hayat yeni komutanla birlikte daha da zorlaştı.

geldi," diye devam etti Jon. "Courcelles zalim biriydi. Hem mahkûmları hem de détenus'ları başka kamplara zorunlu yürüyüşlere gönderir, bazen aileleri ayırırdı. Her fırsatta para talep ederdi ve eğer biri *temyize* beş dakika geç kalırsa -şartlı tahliye kayıtlarının günlük imzalanması- Courcelles onu Verdun'un hapisanesi Citadel'e koyardı."

Jon başını salladı. "Bir adam karısını geride bırakarak kaçtığında, Courcelles karısını hapsedti. Başka bir seferinde, bazı asteğmenlerin Hisar'da isyan çıkarmasına sinirlenerek, en azılı on dört baş belasını tek bir hücreye tıktı,

Neredeyse boğuluyorlardı. Hatta bizimle birlikte kaçması gereken arkadaşlarımızdan birini, girişimimizden birkaç hafta önce en küçük bir suçtan dolayı başka bir depoya gönderdi. Gerçek şu ki, hepimiz diken üstünde bir sonraki rezaleti bekliyorduk."

Sadece başını sallayabildi, babasını ve Jon'u hayal etmeye çalıştı.

-Her gün böyle şeylere katlanmak zorunda kalmak.

"Savaşın o noktasında Napolyon kazanıyor gibi görünüyordu," diye devam etti Jon, "ve zaten sekiz yıldır orada olduğumuz için, hayatımızın geri kalanını Verdun'da geçirebileceğimizden korkuyorduk. Önümüzde görebildiğimiz tek şey kasvetli bir gelecekti. Yakın zamanda bazı mahkûmların kaçmayı başarmış olmasından cesaret alan arkadaşlarım ve ben kendimiz kaçmaya karar verdik."

"Ve babam da mı?"

Jon sert bir nefes aldı. "İlk başta gitmeyi reddetti. Bunun akıllıca olmadığını düşünüyordu. Bunun dezavantajlarına dikkat çekti, sonumuzun kaçışları başarısız olan ve bazıları bu girişim sırasında ölenler gibi olabileceği konusunda bizi uyardı. Bunu duymak istemezdik. Bunu onunla ya da onsuz yapacağımızı anladıktan sonra, bizimle geleceğini söyledi."

Adamın sesindeki pişmanlık kadının elini tutmak için uzanmasına neden oldu ama adam omuz silkti. Bu okumayı tek başına yapmaya kararlı görünüyordu. Bu yüzden, ne kadar endişe verici olursa olsun, onun sözünü söylemesine izin vermek için arkasına yaslandı.

"Babanın bize katılmasını istedim ve o da katıldı. Kalmak istemesinin nedenlerinin daha kişisel olduğunu biliyordum -şu anda bir önemi yok- ama Verdun'da kalması için yeterince güçlü olduklarını düşünmüyordum. Ve planımdan o kadar emindim ki -başarılı olacağından, sonunda özgür olacağımızdan- onu gitmeye zorladım. Bunu asla yapmamalıydım."

"Eminim o da en az sizin kadar gitmek istiyordu. Sadece tedbirli davranıyordu."

"Muhtemelen," dedi, kadının neyi atladığını merak etmesine neden olan kayıtsız bir tonda. "Her halükarda planımızı koyduk. Şartlı tahliye olanlarımızın

Ara sıra kırsal kesimde gezinti yapmak için kasabanın duvarlarının ötesine kısa bir mesafeye gittiğimizde, bir balık tutma partisi planladık."

"Ve sonra geri dönmediniz mi?"

"Korkarım o kadar basit değildi. Ne zaman dışarı çıkmamıza izin verilse, bu sadece birkaç saat içindi ve pasaportlarımızı geride bırakmak zorunda kalıyorduk. *Appel* için zamanında dönmezsek, alarm çalınırdı ve kırsaldaki her köylü bizi aramak için çalıları döverdi, bir kaçağı yakalarlarsa verilecek ödül için hevesliyidiler. Başarılı bir şekilde kaçmanın tek yolu, kaçmak için daha fazla zamanımızın olduğu geceydi. Ve kış mevsimi en iyisiydi çünkü mahkumların zorlu koşullara göğüs germesini asla beklemezlerdi."

Yutkundu. "Sanırım Verdun kışın çok soğuk oluyor."

"Hem de çok. Adamların donma yüzünden uzuvlarını kaybettiği önceki başarısız kaçışları biliyordum. Bu yüzden kar yağışı başlamadan önce gitmeyi tercih etmiştik. Verdun'dan çıkmak planın sadece ilk aşamasıydı."

"Fransa'dan kaçmayı nasıl umuyordunuz?" diye sordu.

"Ren Nehri'ni geçerek ve Avusturya'ya ulaşana kadar oradaki kırsal bölgelerden geçerek. Napolyon'un düşmanı olan Avusturyalıların bizi hoş karşılayacağını ve eve dönmemize yardım edeceğini biliyorduk."

"Kulağa uzun bir yol gibi ."

"Olabilirdi. Bu nedenle tüm esir kasabaları Fransa'nın iç kesimlerindeki ya da Fransa'nın müttefikleriyle olan sınırlardaki yerler arasından seçildi, ancak o noktada kimse Almanların hangi tarafta olduğundan emin değildi."

"Anlıyorum," dedi, ancak savaş hakkında herhangi bir şeyi "görecek" kadar bilgisi yoktu.

"Her neyse," diye devam etti, "balık avına çıkmadan önce haftalardır biriktirdiğimiz eşyaları topladık: erzak, küçük aletler, paltolarımızın içine diktiğimiz bozuk paralar ve sahte Fransız pasaportları. Ayrıca biraz zayıflamıştık,

Kaçışımız için kullanmayı düşündüğümüz güçlü bir ip vardı ve onu giysilerimizin altından vücudumuza sarmıştık. Balık tutma günü için kasabadan ayrıldığımızda, jandarmalar bizi ya da piknik sepetimizi çok yakından aramadılar, muhtemelen bunu merak etmemiz gerekirdi ama etmedik."

Parmaklarını sinirli bir şekilde kalçasına vurdu. "Şehir kapılarının görüş alanından çıktıktan sonra, çalılıkların aşırı büyüdüğü bir ağaçlık bulduk ve paltolarımızın içindekileri ve erzaklarımızı hayvanlardan uzak tutmak için bir dala astığımız çuvalın içine sakladık. Hikayemizi desteklemek için yakaladığımız birkaç balıkla donanmış olarak, kasten on beş dakika geç döndük."

"Neden, Tanrı aşkına?" diye sordu, kafası karışmıştı. "Bu dikkatleri üzerine çekmedi mi?"

"Evet, bizim de istediğimiz buydu. İster inanın ister inanmayın, gece kapılar kapandıktan sonra Verdun'dan kaçmak, eğer nasıl yapılacağını biliyorsanız Hisar'dan kaçmaktan daha zordu. Daha önce bir suçtan dolayı hapishaneye girmiştım, bu yüzden zayıf yönlerini biliyordum, bunlardan biri de -eğer oraya ulaşHisar'ı özgürlükten ayıran tek şeyin bir uçtaki duvar olmasıydı. Oraya ulaşmak için bir planım vardı, o konuya girmeyeceğim. Zor kısım duvarı aşmak olacaktı. Nöbetçilerden kaçabildiğimiz sürece bir taraftan tırmanmak kolaydı ama diğer taraftan, dışarıdan gözlemlediğim kadarıyla, surun hangi ucunda olduğumuza bağlı olarak yaklaşık otuz ila elli metrelik bir düşüş olduğunu tahmin ediyorum."

Mide bulandırıcı bir his ona saldırdı. Babasının düşerek bacağını kırıldığını söylemişti. Nasıl olduğunu bildiğinden korkmaya başlamıştı. Jon'un ölümcül bir solgunluğa bürünmesine bakılırsa, doğru tahmin etmişti.

"O gece tutulduğumuz yerden kurtulmayı başardık ve neredeyse hiçbir nöbetçiyle karşılaşmadan duvara ulaştık. Ama kaçamadığımız bir nöbetçi vardı ve hava çok karanlıktı. Bu yüzden surun başka bir bölümüne geçmek zorunda kaldık."

Kendi içine kapanmış gibiydi. "Bulabildiğimiz tüm ipleri - elli beş metreye yetecek kadar - ve onları birbirine düğümlemiştik bile. Plana göre ilk önce Scovell gidecekti, çünkü yıldızlarla yönümüzü bulup bizi ormanımıza geri götürebilirdi. Heathbrook ikinci, ben üçüncü ve baban da sonuncu olacaktı."

"Neden en son?"

"İsrar etmişti, biz de kabul ettik, çünkü aşağıda bizi bekleyen askerler , baban ipi atıp hücreye dönebilirdi, kimsenin ruhu duymazdı. En yaşlı ve kaçmaya en az hevesli olan oydu, bu yüzden ona mümkün olduğunca az risk vermekte bir sakınca görmedik."

Titreyerek nefes aldı. "Oradan sonra her şey cehenneme döndü. Duvarın o kısmından düşüş elli beş değil, altmış beş fit oldu. Scovell, onu şaşırtmış olsa da, fazladan on metreyi kazasız belasız atladı. Ama o uzun mesafelerden atlamaya alışkın bir deniz subayıydı. Yine de, seslenmeden ve nöbetçiyi varlığımızdan haberdar etmeden bizi fazladan düşüş konusunda uyaramazdı. Heathbrook düşerken oldukça kötü yaralandı ama en azından bir yerini kırmadı."

"Ve sen . . . ellerini incittin," dedi boğazı düğümlenerek.

Omuz silktilti. "Ellerim büyüktür, özellikle de aşağı inmek için aşırı hevesli olduğumdan ipi kavramam daha zor oldu. Yolun çoğunu kat etmeme rağmen, ipin dibine birkaç metre kala tutuşumu kaybettim ve aşağı kaydım, bu da ellerimi kesti. Neyse ki düştüğümde kısmen Heathbrook'un üzerine düştüm, o da düşüşümü yumuşattı ve bir yerimi kırmamı engelledi."

"Lord Heathbrook'un daha fazla çürüğüne neden olmasına rağmen mi?" Homurdandı. "Hâlâ bazen bu yüzden beni üzüyor."

Gülmesi gerekiyordu ama yapamadı. Henüz babasından bahsetmemişti. "Peki ya babam?"

Öne doğru uzanarak onun ellerini kavradı. "Sonuncu olmayı istediğini düşünmüştüm çünkü bunu yapmamaya niyetliydi. Keşke haklı olsaydım. Bize katılmasaydı şimdi burada seninle birlikte olacaktı." Ellerine baktı. "Ama katıldı. Ancak yere düştüğünde hepimizden daha kötü düştü ve bacağını incitti."

Ellerini serbest bıraktı. "İlk başta uyluk kemiğini kırıldığını anlayamadık. Hiçbir kemik dışarı çıkmıyordu ve bildiğimiz tek şey çok acı çektiği idi. Heathbrook gibi sadece kötü bir şekilde yaralandığını düşündük. Asıl planımız hava kararırken yola devam etmek olmasına rağmen, bacağının o zaman daha iyi hissedeceğini umarak sabaha kadar saklandık. Ne yazık ki ayakta zor duruyordu. O yürüyene kadar çalılıklarımızda kalmaya kararlıydık ama buna fırsatımız olmadı. Jandarmalar etrafımızı sardı ve dışarı çıkmamızı emretti."

"Bu yüzden mi üçünüz birinin size ihanet ettiğini düşünüyorsunuz?" diye fısıldadı. "Saklandığınız yeri buldukları için mi?"

"Aslında Scovell bir jandarmanın ihanetten Fransızca bahsettiğini duymuş. Scovell akıcı konuşur, bilirsiniz. Ne yazık ki jandarma kim olduğunu söylememiş, sadece 'kendi adamlarından biri' olduğunu söylemiş. Heathbrook bunu bir İngiliz olarak yorumladı, ama Scovell ve ben bunun bizim çevremizden herhangi biri olabileceğine inanıyoruz. Bunu bilmek zor. Ama evet, her kimse saklandığımız yeri biliyordu, çünkü jandarmaları oraya gönderdiler. Ayrıca hangi gece ayrılmayı planladığımızı da bilmeleri gerekiyordu. Ancak kim olduğunu henüz öğrenemedik."

Bunun üzerine düşündü. "Ama ... ama jandarmalar kaçmaya çalışacağınızı biliyorlarsa, neden duvardan aşağı inerken dördünüzü birden yakalamadılar?"

"Her şeyden önce, o geceye kadar bilmediğimiz için tam olarak nereye ineceğimizi bilemezlerdi. Ayrıca Courcelles'in bizden bir gösteri yapmak istediğinden şüpheleniyorum, bunun için de gün ışığı gerekiyordu. Bizi zincire vurup sokaklarda geçit töreni yapmak çok daha etkiliydi."

Tiyatro, diğer mahkumlara bir daha firara müsamaha gösterilmeyeceğini anlatmak için tasarlandı."

"Babamı da mı zincire vurdular?" diye sordu, dökülmemiş gözyaşlarından boğazı düğümlenmişti.

"Hayır. Verdiği dersler nedeniyle Fransızlar arasında çok seviliyordu, bu yüzden onu hâlâ demirler içinde taşımalarına rağmen Tanrı'ya şükür bir arabadaydı." Jon'un yüzünde bir utanç ifadesi belirdi. "Yine de ona gösterdikleri tek nezaket buydu. Günlerce kaçıışı hangimizin planladığını ve pasaportlarımızı kimin taklit ettiğini bulmaya çalışarak gözümüzü korkuttuktan sonra, bizden bir şey öğrenemeyeceklerini anladılar. İşte o zaman dördümüzü de Bitche'ye paketlediler."

Perdeyi kenara çekip pencereden dışarı baktı, sanki nerede olduklarını ve ne kadar zamanları olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Neredeyse eve geldik. Bekleyin." Paneli açarak arabacıya onları Hyde Park'a götürmesini ve o aksini söyleyene kadar etrafından dolaşmaya devam etmesini söyledi.

"Şimdi," dedi, "nerede kalmıştım? Oh. Doğru ya. Bizi Bitche'ye kadar yürüttüler, tabii ki adi suçlular gibi birbirimize zincirlenmiş olarak." Ona bakmadı. "Bir gün böyle geçtikten sonra, babanın bunu başaramayacağı ve onu zorlamaya kalksalar Bitche'ye gitmesinin haftalar alacağı anlaşıldı. Bu yüzden onu istemeye istemeye tekrar bir arabaya bindirdiler. Ama geceyi geçirmek için durduğumuz her kasabada dördümüzü de oradaki hapishaneye attılar."

Gözyaşlarını tutmak için mücadele etti ama bu her geçen an daha da zorlaşıyordu. Zavallı babası. Nasıl da acı çekmişti! Bu iğrenç bir şeydi.

"Böyle bir kasabada," diye devam etti Jon sert bir tonda, "sonunda ona bakması için bir doktor bulabildiler. Adam elinden geleni yaptı, bacağını sardı ve ona bir koltuk değneği verdi, ama kemiğin ne kadar kötü kırıldığını görmek için bacağını kesmesi gerektiğini ve bunun akıllıca olmadığını söyledi. Babanızın enfeksiyondan ölme riski, Morris'in bacağıyla olduğu gibi idare etmeyi öğrenmesinden daha büyüktü."

"Ama... ama bu onun acı içinde yaşadığı anlamına gelmiyor muydu?" diye fısıldadı.

Jon gözlerini kapadı ve sanki kadının her kelimesi kalbine hançer saplıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Evet. Günlük ağrı. Bitche'de geçirdiğimiz zamanın sonlarına doğru Morris düştü ve bir kemik parçası yerinden oynamış olmalı ki yüzeye doğru çıkmaya başladı. Fransız doktorun korktuğu enfeksiyona yol açan bir yara açarak deriyi parçaladı. Baban kangren oldu. Napolyon'un tahttan çekildiğini öğrendiğimiz sırada öldü."

Sadece oturup ona bakabildi. Anlattığı korkunç hikâye, onun ve arkadaşlarının Fransa'dan ayrılmadan önce ne kadar çok şeye katlandıklarını gösteriyordu. Babasının Bitche'de ne kadar çok şeye katlandığını. Korkunçtu. Babası son üç yılını sürekli acı çekerek geçirmişti, tüm bunlar zalim bir komutan ve o yaşta yüksekte düşmesine neden olan kaderin cilvesi yüzünden olmuştu.

Bu düşünce sonunda gözyaşlarının barajını yıktı. Gözyaşlarından telaşlanmış görünen Jon ona mendilini uzattı ve o da minnetle kabul etti. Böyle devam ederse, sonunda onlardan oluşan bir koleksiyona sahip olacaktı.

Ama umurunda değildi. Babasının nasıl öldüğüne ağladı. Babasını asla tanıyamayacak olan küçük kardeşi için ağladı. Ve bu hayatta babasını bir daha göremeyecek olan annesi için ağladı. Tory gerçek bir gözyaşı nehri döktü.

Tüm bu süre boyunca Jon sanki onun sözünü bitirmesini bekliyormuş gibi acı verici bir sessizlik içinde oturdu.

Bölüm 22

Jon, Tory'nin usulca ama dağınık bir şekilde ağlamasını, gözlerini kurulamasını, burnunu silmesini ve bu sırada kalbine çiviler çakmasını izledi. Ona gerçeği söylemenin buna yol açacağını biliyordu, bu yüzden bu kadar uzun süre ertelemişti, ama şimdi ona ne kadar değer verdiğini bildiği için bunu izlemek daha da kötüydü.

Çeyiz meselesi yüzünden çok kızgın görünmüyordu, bu yüzden her şeyin yoluna girebileceğini düşünmek için kendine izin vermişti. Belli ki yanılmıştı.

Bir süre sonra gözyaşları konuşmasını sağlayacak kadar azalır gibi oldu. "Beni affet," diyerek onu şaşırttı. "Sanki ne zaman baş başa kalsak, ben Geveze bir çeşmeye dönüşüyorum. Gerçekten de her küçük şey için ağlayacak biri değilim."

"Her küçük-" Manik bir kahkaha attı. "Aman Tanrım, tatlım, özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Bu kesinlikle 'küçük bir şey' değildi. " Acısını yuttu, yutmazsa bu konuşmayı asla yapamayacağını biliyordu. "Babana olanlar için çok üzgünüm. Kaçışından bu yana her gün bunun suçluluğunu hissettim. Aslında bu yüzden seni hak etmediğimi biliyorum. Benim sayemde baban son üç yılında büyük acılar çekti. Benim sayemde eve gelemedi. Bunu telafi etmenin bir yolunu bilseydim, yapardım ama-"

"Dur bir dakika," diye araya girdi, gözleri büyümüştü. "Sen . . ona olanlar için gerçekten *kendinizi mi* suçluyorsunuz?"

Kadının kuşkulu sesi onu şaşkına çevirdi. Bunun onun hatası olduğunu nasıl görememişti? "Tabii ki kendimi suçluyorum! İstemediği halde onu kaçmaya zorladım. Aşağı inmemiz gereken duvarın yüksekliğini yanlış hesapladım ve bu yüzden

yeterli halat yoktu. Bu iki şey olmasaydı bacağı asla kırılmazdı. Ve bizim başarısız kaçışımız, onun Fransa'da sürüklenmesi ve sonra da bir zindan hücresine konulması anlamına geliyordu..."

"Bunların hiçbirisi senin hatan değildi." Elini onun dizine koydu. "Seni suçladı mı?"

Acıdan boğulacakmış gibi hisseden Jon cevap vermeden önce tereddüt etti. "Yapmadığını söyledi. Ama onun yerinde olsaydım ben de yapardım."

"Bundan şüpheliyim. Bunu yapamayacak kadar keskin bir doğru ve yanlış anlayışına sahipsiniz."

Sesi o kadar içtenlikle çıkıyordu ki, bu onu adeta öldürüyordu. Buna inanabileceğinden pek emin değildi.

Onun dizini ovuşturdu. "Scovell ve Heathbrook olanlar için seni suçluyor mu?"

"Hayır. Ama hiçbirisi onlar da kalıcı yaralanma yaşamadı.

Oysa baban-"

"-tıpkı sizin yaptığınız gibi risk aldı." Elini tutmak için arabanın yanına doğru ilerledi ve adam elini çekmeye çalıştığında, elini bırakmayı reddetti. "Olanlar için seni suçlamıyorum, sevgilim."

Ona "sevgilim" mi dedi? Ve onu suçlamadığını mı söyledi? Bu nasıl olabilir?

"Babamı kaybettiğim için yas tutuyorum," diye ekledi, "ama orada hastalıktan, yaralanmadan, felçten ya da kalp krizinden binlerce şekilde ölebilirdi. Ve sen bunu biliyorsun. Bana, zor koşullarda tutulmalarından başka bir sebep olmaksızın ölen başkalarından bahsettin. Siz ve arkadaşlarınız onu zarar görmekten korumak için elinizden geleni yaptınız. Başka ne yapabilirdiniz ki?"

"Kaçmaya çalışmadın mı?" dedi kısık sesle. İşin özü buydu. Kaçmaya çalışmamış , Morris eve dönebilirdi.

"Girişiminizin başarısızlığa mahkum olduğunu, savaşın üç yıl sonra sona ereceğini şimdi ama o zaman bunu göremiyordunuz. Gençtiniz ve bekleyemezsiniz.

Sonsuza dek. Kaçmayı denemek zorundaydın. Başkalarının sayısız kaçma girişimi olduğunu söylememiş miydin? Sen neden farklı olarsın ki? Ve eğer babam seni suçlamadıysa, ben neden suçlayayım ... ve *sen* neden *kendini* suçlayasın ki?"

Adam ona bakakaldı. Anlaşılmaz bir şey söylediğinin farkında mıydı? "Sen . . . onun ölümü için beni gerçekten suçlamıyor, olanlar için benden nefret etmiyor musun?"

"Hayır! Dördünüzün buraya kadar gelebilmesine çok şaşırdım. Eminim kaçan pek çok kişi kaçamamıştır."

"Anlamıyorsun-"

"İnan bana, biliyorum. Size göre 'suçunuz' babamı kaçırmaya ikna etmiş olmanız ve duvarın yüksekliğini yanlış değerlendirmiş olmanız. İlkiyle ilgili olarak, babamın kendi akli olduğunu unutuyorsunuz. Siz üçünüzle gitmeye karar verdi çünkü kendine göre sebepleri vardı, muhtemelen evi özlemek de bunlardan biriydi. İnanın bana, babamı yeterince hatırlıyorum, hiç kimse onu yapmak istemediği bir şeyi yapmaya ikna ."

Onun elini sıktı. "Suçunuzun ikinci kısmına gelince, bir duvarın yüksekliğini ölçmeden yanlış değerlendirmenize şaşırmadım; doğru değerlendirmiş *olsaydınız* daha çok şaşırdım. Tanrı biliyor ya, ben asla yapamazdım. Eğer babamla olanlar için af diliyorsan, bunu sana özgürce veriyorum."

Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bilemezdi. Morris'in ölümünden duyduğu suçluluk duygusunu tıpkı Verdun'da zincirleri sürükledikleri gibi taşıyordu. Yıllarca Morris'in çektiği eziyet için kendisini suçladıktan sonra, en azından onun kendisini suçlamadığını duymak neredeyse dayanamayacağı kadar büyük bir mutluluktu.

Sonra ifadesi ve gözlerini adamın eline dikti. "Ama benimle evlenmek istemenin tek nedeni aileme verdiğin zararı telafi etmekse, bunun için kendini feda etmene gerek olmadığını belirtmemde fayda var. Bunu yapmanı istemiyorum."

"Kurban!" Adam kızın elini iki elinin arasına aldı, kalbi çılgınca çarpıyordu. "Dün geceye kadar seninle evlenme düşüncesine bile direndim çünkü sana layık olmadığımı biliyordum."

"Sen kimseye layık *değilsin*," dedi hararetle. "Dürüst olmak gerekirse, seni pençesine almış olan suçluluk duygusundan tamamen kurtulmadan önce, babamla olanlar için kendini affetmeyi öğrenmelisin."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. "Deneyeceğim. Ama demek istediğim şu ki, seni gördüğüm andan itibaren, bana gerçekten de bana ders verecek bir ihtiyacım olduğunu ama kız kardeşimle meşgul olduğun için bunu yapamayacağını söylediğin andan itibaren seni istedim."

"Bunu hatırlıyor musun?"

"Seninle yaptığımız her konuşmayı hatırlıyorum," dedi ve onun elini öptü.

"Sana ders vermeyeceğime dair ettiğim yeminin ne kadar kötü sonuçlandığını görebilirsin," diye alay etti. "Son iki haftada sana ders vermek için Chloe'den daha fazla zaman harcadığımı söyleyebilirim."

"Sadece pazarlığımız yüzünden," diye belirtti. "Ve her anından keyif aldım."

"Doğruyu söylemek gerekirse, ben de öyle," dedi utangaç bir ifadeyle.

"Seni istemekten, sana ihtiyaç duymaktan kendimi vazgeçirmek için aklıma gelen her yolu denedim. Ama hiçbir zaman tam anlamıyla başarılı olamadım. O yüzden şunu bil ki Victoria Morris," dedi, artık bunun mümkün olduğunu bildiğine göre onu kendisiyle evlenmeye ikna etmek için şiddetle istekliydi. "Seninle evlenmek benim için bir fedakârlık olmaz. Bu hayatımın en büyük ayrıcalığı olur ve hâlâ hak ettiğimi düşünmediğim bir ayrıcalık."

"Bir dükü koca olarak hak etmiyorum," diye karşılık verdi, "o yüzden evleneceksek karşılıklı olarak hak etmeme sorunumuzu aşmamız gerekecek."

"Eğer mi?" diye sordu, gözleri onunkilere dikilmişti.

"Hala cevaplanması gereken sorularım var, bunlardan bazıları
."

Onu uzun bir öpücükle kesti, onu tekrar tatmadan bir an daha dayanamazdı. Onun daha fazla soru sormasını istemiyordu çünkü bu sorular içinde kıvılcımlanan umudu değiştirebilirdi. Sözleri onu suçlamadığını söylüyordu ama o hareketlerine sözlerinden daha çok güveniyordu ve dokunuşuna nasıl tepki vereceği ona gerçekten ne hissettiğini söyleyecekti.

Neyse ki, kollarını onun boynuna atarak ve öpücüğüne büyük bir coşkuyla karşılık vererek tepki verdi. O anda, ona duyduğu ihtiyaç yeniden canlandı. Balodaki özel anları onu dayanılmaz boyutlara taşıdığından beri tamamen yok olmamıştı, sadece her yeni karşılaşmadan sonra askıya alınmıştı.

Kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü ve ona, içinde olma arzusunun onu çok aceleyle almasına neden olduğu dün gece başardığından daha fazla zevk vermeye kararlıydı.

Onun omuzlarını tuttu. "Şimdi neyin peşindesin?" "Bana katlan, tatlım. Pervasızca davranmak üzereyim tekrar." Babasının ölümü yüzünden kendisinden nefret etmediğini bildiği için başının döndüğünü hissetti. "Evlilik yatağımı paylaşmanın sana sağlayacağı avantajları hatırlatmak niyetindeyim."

"Tamamen farkındayım-"

Kadının eteklerini dizlerini ayıracak kadar kaldırdı.

"Jon!" diye bağırdı, adam eteklerini beline kadar itip ona bakarken. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Seni soyunmuş halde heykelleştireceğim gün için örtmek istediğim zemini inceliyorum. Yeni moda olan don giymeyi henüz benimsememiş olmana çok sevindim."

Kız derin derin kızardı ve adam kıkırdadı. Eteklerinin altında bir Venüs heykeli kadar çıplak ve bir o kadar da güzeldi. Ona bakmak için zaman ayırdı, ki dün gece bunu yapmaya pek fırsatı olmamıştı, onu elde etmek için ne kadar hevesli olsa da. Sarı saçları kafasındakinden bir ton daha koyuydu ama perdeli arabanın loş ışığında parlıyor, onu tahrik ettiği için keyiflenmesine neden oluyordu.

"Ya arabacınız paneli açarsa?" diye tısladı.

"Yapmayacak. O daha iyi bilir."

"Peki ... ya bizi duyarsa?"

"Umurumda değil." Jon bukleleri ayırarak onun uyarılmayla ıslanmış tatlı yarığını ortaya çıkardı ve siki taş gibi sertleşti.

"Ama eęer yapmamamız gereken bir řey yaptığımı dūřünüyorsa

...

"Evlendikten sonra bunun bir önemi kalmayacak." Ağzını tam oraya, onu diliyle kaydırmak istediği yere yerleştirdi.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı, "ok kőtüsün, değil mi?"

Cevap vermeden önce onu birkaç kez yaladı. "Sana yanlıř bir gençlik geçirdiğimi söylemiřtim." Sonra onun incisini emdi ve kadın neredeyse koltuktan dūřecekti.

Bundan sonra başka bir şey söylemedi, sadece devam etmesi için bilinçsiz bir şekilde başını tuttu. Tabii ki o da devam etti. Onun uyarılmışlığının misk kokusundan, monsunun seğirmesinden, emişini artırdıkça çıkardığı alçak inlemelerden zevk aldı. İpeksi kalçalarının parmaklarının altındaki hissini seviyordu ve onları çok sert kavramadığının umuyordu.

Hepsinden önemlisi, Tory ağzına boşalmadan önce pantolonunun içinde boşalmamak için dua etti. Çünkü Tory'nin tamamen uyarılmış hali muhteşem bir manzaraydı. Onun ıplak göğüslerini ve kıvrımlı poposunu da görebilmeyi diledi ama bu, onu tekrar bir yatak odasına, tercihen kendi yatak odasına sokana kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Sonra ağzına doğru itti ve tam "Jon!" diye fısıldadığı sırada serbest kaldığının hissetti. Yüce Tanrım!"

Kadının çığlıklarını fısıltıyla bastırabilmesine sevinmeli miydi yoksa bunu yapamamasını mı dilemeliydi bilemiyordu. Her iki durumda da, "ona zevk çığlıkları attırmayı" gelecekteki bir karşılaşmaya ; bu karşılaşma gerçekten de evlendikten sonra yatak odasında gerçekleşecekti.

Sonunda yumuşak bir inilti çıkardı ve adamın ağzının altında gevşedi. Ancak o zaman çekildi. Dizlerinin üzerinde yükseldi,

Yanına oturmak niyetiyle, "Nereye gittiğini *sanıyorsun*?" diye mırıldandı.

Onun kalçasını öpmek için durakladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana zevk vermen ama kendinden hiçbir şey almaman konusunda ne hissettiğimi biliyorsun," diye fısıldadı. "Umarım bunu geçmişin bir tür kefareti olarak düşünmüyorsundur."

"Hayır. Sadece dün gecedен sonra bunu düşündüm. Demek istediğim, eminim ağrın-"

"Birazcık. Ama seni içimde hissetmek istiyorum." Onun yanağını okşadı. "Bunu burada da yapabilirsin, değil mi? Olduğun yerde diz çökerek?"

Aleti tüm dikkatini topladı. "Daha iyi bir fikrim var." Pantolonunu ve donunu çözüp aşağı indirdikten sonra kendini onun karşısındaki vagon koltuğuna itti. Sonra da onu koltuğun üzerinde diz çöküp kalçalarına yaslanıncaya kadar üzerine çekti.

"Pekâlâ!" dedi, adamın sikinin kalçalarının arasında güzelce kıvrıldığı yere bakarak. "Bu kesinlikle ilginç."

"Birazdan daha da ilginçleşecek. Çünkü şimdi *beni* baştan çıkarma sırası sende."

Araba bir dönüş yaparken kadın adamın omuzlarını tuttu. "Anlamıyorum."

Onu ayağa kaldırmak için belinden yakaladı. "Lütfen, sevgilim. Ayağa kalk ve benim üzerime gel."

"Oh!" diye haykırdı. "Sanırım şimdi anlıyorum."

Eteklerini tekrar yoldan çekmesi ve düzgün bir şekilde pozisyon alması için biraz manevra yapması gerekti, ama sonunda onun üzerine kaydığında, bu tam bir cennetti.

"Ohh, evet," diye yarı konuştu, yarı inledi. "Evet, aynen *böyle*. Tanrı aşkına, sen ... bir harikası, gerçek bir harikası, Tory."

Sanki rahat etmeye çalışıyormuş gibi onun üzerinde biraz kıpırdandı ve bu onu çılgına çevirdi. "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı.

Aynı anda hem çok tahrik olmuş hem de çok sinirlenmiş olmasaydı gülebilirdi. "Şimdi, benim tatlı meleğim, *hareket etmelisin.*"

Bölüm 23

Hareket mi? *Bunu* tam olarak nasıl yapması gerekiyordu?

Tory biraz kıpırdandı ama istediği bu değilmiş gibi görünüyordu, çünkü yine o tuhaf şeyi yaptı ve ellerini Tory'nin beline koyarak onu üzerinden itmeye çalıştı.

İşte o zaman anladı. *Hareket*. Dün gece onun içinde hareket ettiği gibi, sadece baş aşağı. Doğru tahmin ettiğini umarak dizlerinin üzerinde biraz yükseldi, sonra kendini tekrar onun üzerine bıraktı.

"Ah, evet, tatlım, evet," diye mırıldandı, bakışları kızın gözlerinin önünde eriyor gibiydi. "İşte böyle. Tam olarak böyle."

"Yani düzgün mü yapıyorum?"

"*Düzgünce* mi?" dedi boğuk bir kahkahayla. "Hayır. Yaptığın şey uzaktan yakından uygun değil. Ama lanet olsun, iyi hissettiriyor."

"Bu durumda ..." Tekrar hareket etti ve bunun kendisi için de oldukça iyi hissettirdiğini fark etti. Neredeyse Jon'un ağzının mahrem yerlerinde olması kadar iyi.

Neredeyse.

Ama şimdi başka bir şeyin farkına varmıştı. İsteddiği gibi olmasını *sağlayabilirdi*. Çünkü hareketi kontrol ediyordu ve bunu istediği kadar hızlı ya da yavaş yapabilirdi.

O da biraz deney yaptı. Ve bu harika değil miydi? Ne kadar çok hareket ederse, o kadar çok his keşfediyordu. Bacaklarının arasında, kıvranmak ve aşağı yukarı hareketinin hızını artırmak istemesine neden olan zevkli bir sıcaklık oluşuyordu. Bazen, belli bir şekilde aşağı indiğinde, bu küçük heyecanı hissediyordu. Bu yüzden *bunu* daha fazla yaptı.

Eğer onun deneylerini umursadıysa bile bunu kesinlikle etmedi, çünkü onunla birlikte sallanıyordu, gözleri kapanırken yüzünde saf bir mutluluk ifadesi belirdi.

Arabanın hareketi durumu daha da ilginç hale getirdi. "Sanırım... Bunu sevdim, Jon."

"Güzel," diye mırıldandı. "Sadece bunun için bir araba tutacağız."

Evlendiğimizde demek istedi. Parmaklarını onun omuzlarına gömdü. Evleneceklerinden o kadar emindi ki. Yine de o kadar emin değildi.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Eğer bu birbirlerinin bedenlerinin tadını çıkarmak için son zamanları olacaksa, bundan en iyi şekilde yararlanmak istiyordu. Onu, kendisini gönderdiği, göndermekte olduğu aynı unutuluşa göndermek *istiyordu*. Elleri onu teşvik ediyordu, bu yüzden onun ritmini takip etti, daha hızlı ... daha sert ... daha özgürce hareket etti.

Tanrım, ama kendisi gerçek bir mucizeydi. Ağzıyla kışkırttığı aynı duyguları şimdi belile ve kendi özel temposuna giren diğer parçalarıyla hayata geçiriyordu. Kısa süre sonra, daha önce onu taşıdığı aynı savaş arabasında özel güneş tanrısıyla birlikte gökyüzüne tırmanıyordu.

Yüce Tanrım.

"Tory ... evet ... böyle ... benim tatlı meleğim ..." diye mırıldandı.

Bu arada, kendini harekete bırakırken zihni, *Sevgilim ... evet ... böyle ... aşkım ... canım, harika aşkım ...* diye sayıklıyordu.

O artık onun aşkıydı.

..... sevebilirdi . . . Ne olursa olsun, *o onundu. Onun . . .*

Ve böylece, onun kendisini özüyle doldurduğunu hissettiği anda zevkinin zirvesine ulaştı. Serbest kalmanın lezzetli hisleri onu kavrarken ona sıkıca sarıldı. Sonra yavaşça geri çekildi, ikisi

İkisi hâlâ bir aradaydı ve adam kulaklarına yumuşak, hoş sözler mırıldanıyordu.

Kendi sözlerinin bilincinde yankılanması biraz zaman aldı. Ona *aşkım* demişti.

Ah canım. Jon'u *seviyordu*. Gerçekten seviyordu. Onunla evlenemeyebilirdi - henüz bundan bile emin değildi - ama yine de onu seviyordu.

Bu arada, mırıldandığı tüm o lezzetli sözcükler o küçük kelimeyi içermiyordu: *aşk*.

Şu anda bunu düşünemezdi. Sadece burada onun kucağında oturmanın, onun tarafından kucaklanmanın ve öpülmenin keyfini çıkarırdı. Çünkü onu seviyordu. Ama ona söylemeye cesaret edemiyordu, çünkü onunla evlendiğinden emin olmak için bunu ona karşı kullanabilirdi. Evlenip evlenmeyeceğini anlamak için sorularına daha fazla yanıt alması gerekiyordu.

Bu güzel şeyleri onunla bir daha yapıp yapamayacağını.

Bunu da düşünmek istemeyerek kucağından inip yanındaki koltuğa kaydı, ancak eteklerini döndürüp aşağı çekmek için durakladı. Onun işaretini takip eden adam, çekmecelerini ve pantolonunu tekrar yerine yerleştirdi ve onu kollarına çekmeden önce yeniden bağladı.

Bir süre sessizce oturdular, adam kızın saçlarına öpücükler kondurdu, ki muhtemelen saçları artık iyice çözülmüştü. Ama umurunda değildi. Kalbi çarpmaya başlamıştı ve adamın sorularına ne cevap vereceği konusunda gergindi.

"Sen . . annen ve Chloe ile benimle evlenmek hakkında konuştu mu?"

Başını salladı. "Chloe tabii ki geçmişti." "Peki ya annen?"

İçini çekti. "O ... temkinli. Cyril'in ve sorunlarının tamamen farkında olduğu ortaya çıktı."

"Ne? Nasıl?"

Annesinin kendisini gözetlediğini açıkladığında, öfkelenmek istedi ama aynı zamanda düşesin endişesini de anlayabiliyordu. Chloe onun

Ne de olsa kıızıydı ve sadece onu korumaya çalışıyordu.

Ama bu Tory'yi tedirgin etmişti. "Peki Cyril hakkında ne hissediyor?"

Başına bir öpücük kondurdu. "Biraz temkinli. Ama yola gelecektir, özellikle de onunla tanışırsa. Delikanlı annemin gönlünü kazanamayacak kadar tatlı."

Tory o kadar emin değildi. Düşesin sağı solu belli olmazdı. Yine de o köprüyü daha sonra geçeceklerdi. Şu anda daha acil endişeleri vardı.

Babası hakkında söyledikleri gibi. "Jon, bana babamın ilk başta kaçmaya direndiğini söylemiştin. Bundaki tehlikeyi neden gördüğünü anlayabiliyorum ama babamın kaçmak istememesinin nedenlerinin daha 'kişisel' olduğunu söyle demek istedin?"

"Önemli değil," dedi, o kadar hızlı söyledi ki, kız bunun önemli *olmadığını* anladı.

Hiçbir şey.

"Lütfen söyle bana Jon. Bilmem gerek."

Bir iniltiyle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Hiçbir şey söylememeliydim. Bunu yapmamı istemezdi."

"Senden yapmamamı mı istedi?"

"Şey ... hayır, ama sonunda bile sırrını sakladı, bu yüzden bunu birilerine söyleyebileceğimden korktuğu ve söylememi istemediği için yaptığını varsaydım."

"Sır" kelimesi onu telaşlandırdı. Jon'dan uzaklaştı, nefesi boğazında düğümlendi. "Bay Beasley bazı détenus'ların Fransa'da yeni aileler kurduğunu söyledi. Bu ne .

. Babama ne oldu? O-"

"Hayır, öyle bir şey değil." Bir an daha tereddüt etti, sonra içini çekti. "Ama çok yakın bir kadın arkadaşı vardı, Matmazel Bernard adında bir Fransız kadın."

"Ah, evet! Bay Beasley'nin bahsettiği, babamın İngilizce öğrettiği kişi."

"Um, evet. Ama ona İngilizce öğrettiğinden emin değilim. Senden yaklaşık üç yaş büyüktü.

Birlikte saatler geçirdiler ve ben yardım edemedim ama şüphelendim.

."

Tory, "Annesiyle birlikte olmak için evlilik yeminini bozduğunu," dedi. "Siz bu Matmazel Bernard'ın onun metresi olduğunu sanıyordunuz."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Bunu yapmak zorunda değildin." Arabanın diğer tarafına geçti, ondan daha fazla uzaklaşmaya, nefes almak için alana ihtiyaç duyuyordu. Babamın teselli için başka bir kadına yöneldiği düşüncesi ...

Hayır, yapmaz. Sadece yapmazdı. "Herhangi bir kanıt var mıydı?" diye sordu, kalbi duracak gibiydi. Şimdi bu tartışmaya hiç başlamamış olmayı diliyordu. Ama babasının neden eve, onlara dönmeye hevesli olmadığını bilmesi gerekiyordu.

"Hayır," dedi acıyan bir bakışla.

En azından bu da bir şeydi. "Güzel miydi?" Adam tereddüt edince ekledi: "Doğruyu söyle Jon. Bu kadar ileri gittin. Gerisini de anlatabilirsin."

"Oldukça çekiciydi, evet."

Kadın ona baktı. "Vasiyetine onu da ekledi mi? Yani Bay Beasley'e taklit ettirdiğiniz kısma değil, gerçek kısma."

En azından yüzünü buruşturma nezaketini gösterdi. "Hayır." Kız kaşlarını kaldırdınca ekledi: "Yemin ederim. Ne vasiyetnamede ne de vasiyetnamede Matmazel Bernard'dan bahsediliyor. Aslında bu beni oldukça şaşırttı. Ona bir şey bırakmış olabileceğinden korkuyordum. Çok yakın görünüyorlardı. Verdun'da kaldığımız sürenin neredeyse başından beri 'arkadaşlardı', yani isteseydi Trimnell'e vasiyetini gözden geçirmesi için bir mektup gönderebilirdi. Belli ki bunu yapmamış."

Bu ilginçti. "Peki ya Komutan Scovell ve Lord Heathbrook? Kadının muhtemelen onun metresi olduğunu kabul ediyorlar mı?"

Sinirli bir nefes verdi. "Scovell bu konuda açık fikirli davranıyor. Heathbrook ise öyle olmadığına ikna olmuş durumda."

"Peki, neden bu kadar eminsin?" diye sordu, şimdi meraklanmıştı.

Jon kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Genç bir kadınla bu kadar çok vakit geçirmek ona göre değildi."

"Zina gibi bir ilişkisi olması da onun tarzı değildi. Belki *de* ona gerçekten İngilizce öğretiyordu," dedi huysuzca. "O ve annem her zaman çok yakındılar, birlikte çok mutluydular. Herhangi bir nedenle bir metresi olduğuna inanmayı reddediyorum."

Jon uzanıp onun ellerini sıktı. "Tatlım, evinden uzakta geçirdiği sekiz yıldan sonra her erkek bir kadının dokunuşunu özlemeye başlar. Kamptaki erkeklerin çoğu metres tuttu ve Beasley'in de bahsettiği gibi, bazıları -evli olanlar bile- Fransa'da aileler kurdu ve bizler serbest bırakıldıktan sonra orada kaldı. Bir kadın arkadaşlığı özlemi duyması imkansız değil."

"Ve bu Matmazel Bernard'ı, bu arada, babam İngiltere'den ayrıldığında oldukça güzel ve sadece otuz dört yaşında olan anneme mi tercih ettiniz?"

Bu onu biraz sarsmışa benziyordu. "Evet, ama biz kaçmayı tartışırken annen kırk iki yaşında olacaktı."

"Umarım argümanını desteklemek için boşa kürek çekiyorsundur," dedi ellerini onunkilerden çekerek. "Aksi takdirde, kırk iki yaşına geldiğimde *benim* hakkımda ne hissedeceğin konusunda endişelenmeye başlamam gerekecek. Evlendiğimizi varsayarsak tabii."

Gözlerinde bir parça endişe belirdi. "Kadınların belli bir yaştan sonra çekici olmadıklarını ima etmek istemedim. Ben sadece *babanızın* ... yani ..tercih edebileceğini kastetmiştim."

"Babamın kendisinden biraz daha yaşlı karısına ve çocuğuna dönmektense genç Fransız kadınla kalmayı tercih edeceğini söylüyorsunuz. Üzgünüm ama buna inanamıyorum. Planlarınızın uygulanabilirliği konusunda endişeli olabileceğine *inanabilirim*. Babam her zaman aşırı temkinli olmuştur. Ama bir kadın için kalmak-" Başını salladı. "Bir metres mi tuttunuz?"

Sinirli olduğu her halinden belli olan adam kendini koltuğa geri attı. "Hayır. Kampta bulunan İngiliz kadınlar

ve kızları iffetliydi. . . iffetliydi. Kimse onlara dokunmazdı. Geriye Fransız kadınları kalıyordu ve ben düşmanla bu şekilde ilişki kurmayı kendime yediremedim. Heathbrook yaptı ama ben yapamadım."

"Yine de hayranlık duyduğunu iddia ettiğin, baban olarak gördüğün bir adamın mutlu bir evliliği olmasına rağmen bir tane aldığını düşünüyorsun."

Sertleşti. "Mutlu bir evliliği olduğunu iddia eden pek çok koca da metres tutuyor. Pek çok eş de sevgili ediniyor."

"Ve bilirsin, değil mi?" dedi. Adam ona temkinli bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Babamın anneme, seni Londra'nın ahlaksızlıklarından uzaklaştırmak için büyük bir tura gönderildiğini söylediğini duydum; bu tur seni evli bir kadınla yatmak ve neredeyse kocası tarafından vurulmak gibi şeyler yapmaya teşvik ediyordu. Bu doğru mu?"

Onun yüzündeki utanç ve kendinden nefret ifadesini görür görmez söylediklerine pişman oldu. Onu bu kadar yaralamak istememişti... sadece babama karşı ne kadar adaletsiz davrandığını görmesini sağlamak istemişti.

"Jon," dedi yumuşak bir sesle, "ikimiz de senin 'yanlış harcanmış bir gençliğin' olduğunu biliyoruz. Bunun için seni suçlamıyorum, gençtin ve genç erkekler genellikle isyan eder. Yine de Fransa'da bekarken bir metres bile edinmedin, bu senin rütbedeki pek çok kişinin Londra'da rutin olarak yaptığı bir şey. Dolayısıyla, babamın da bunu yapmayı tercih etmemiş olabileceğini görebiliyorsunuzdur."

Elini tutmak için uzandı. "Ya da belki de tam da gençliğinizi boşa geçirdiğiniz ve kampta gördükleriniz evliliğe karşı bu kadar alaycı bir bakış açınız var."

"Bu konuda çok *ketum* davrandı, lanet olsun!" Jon elini onunkinden çekerek bağırdı. "*Yıllarca* onun en yakın arkadaşı oldum ve her fırsatta yanında durdum. Ama o ... ona neden yakın olduğunu itiraf etmedi. Bu bana bundan utandığını söylüyor."

"Yine de saklamadı mı?" diye sordu, gerçekten kafası karışmıştı. "Bay Beasley ve arkadaşlarınız gibi siz de onların birlikte vakit geçirdiklerini biliyordunuz. Genellikle insanlar utandıkları bir şeyi saklarlar."

Bu onu kısa kesmiş gibi görünüyordu.

"Babamın karakterini ve annemle babamın evliliğini bildiğimi ve düşündüğünüz gibi olmadığını söylediğimde bana güvenemez misiniz?"

"Tory-"

"Ama bana güvenemezsin, değil mi? Gerçek şu ki, genel olarak evliliğe karşı oldukça zayıf bir bakış açınız var. İlk olarak, babama beni evlendirme sözünü yerine getirebilmek için bana gizli bir çeyiz verdin, bu da servet olmadan bir koca bulamayacağımı düşündüğün anlamına geliyor."

"Bir kez bile düşünmedim-"

"O zaman," diye araya girdi, "sen de benimle evlenmeyi teklif ediyorsun, ama sadece aynı yatağı paylaştığımız için." Midesine bir kurşun top yerleşmişti, devam etmesi gerektiğini bilse de devam etmesini zorlaştırıyordu. "Ve son olarak, babamın evlilik yeminini bir kadın arkadaşı olduğu için bozduğuna inandığınızı söylüyorsunuz, aralarında herhangi bir ilişki olduğuna dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen."

Derin bir nefes çekti. "Yine de seninle evlenmemi bekliyorsun, oysa senin de bu kuruma pek inancın olmadığı açık."

"Ben asla öyle bir şey söylemedim," diye itiraz etti. "Ayrıca, evlilikle ilgili hislerimin bir önemi yok. Ben senin masumiyetini kabul ettim. Evlenmek zorundayız." Yüzünü buruşturdu. "Yani-"

"Demek istediğin bu Jon. Sorun da bu. Çünkü evlenmek *zorunda değiliz*. Seçme şansımız var."

Nefesinin altında bir yemin mırıldandı. "Ama evlenmen gerekiyor. En azından bunu kabul et. Kadınlar için bir sanat okulu hayalin bir yana, Cyril'e bakman gerekiyor ve bunu senin için yapabilirim, nasıl istersen."

"Peki ya aşk? Bu planlarınızda hiç rol oynamıyor mu?" Adam şaşkın şaşkın ona bakınca, kadın ekledi,

"Sanırım cevabımı biliyorum. Ama mesele şu ki, seni seviyorum. Senin için hiçbir şey fark etmediğinde bunu söylememeliyim ama seviyorum."

Ona hüzünlü bir gülümseme fırlattı. "Ve seni sevmek yarım bir evlilik istemediğim anlamına geliyor. Gerçek bir evlilik istiyorum sevgilim, senin suçluluğundan ya da benim Cyril'e bakma ihtiyacımdan kaynaklanan bir evlilik değil. Benimle evlenen bir koca istiyorum çünkü o da beni seviyor. Bu yüzden korkarım bu son baş başa kalışımız olacak."

"Bunu kastetmiş olamazsın," dedi kısık sesle. "Seni istiyorum-"

"Ve bu çok hoş, oldukça keyifli olduğundan bahsetmiyorum bile. Ben de seni istiyorum. Ama aynı zamanda seni seviyorum ve bu diğer her şeyin önüne geçiyor." Gözyaşlarının eşliğinde olduğunu fark ederek, paneli açmak için uzandı. "Will, lütfen beni burada bırakır mısın?"

Jon, "Bu konu hakkında daha fazla konuşmamız gerekiyor, lanet," dedi.

Araba titreyerek durdu. "Bilmiyorum," dedi. "Bundan sonra ne yapacağıma karar vermem gerekiyor."

Yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. "En azından okulun için çeyiz parasını al. İtibarın konusunda seni şu anki zor duruma ben soktum, bu yüzden en azından sana bu fonları vererek bunu düzeltebilirim."

Kalbi eridi. O sert, boyun eğmeyen bedeninin bir yerlerinde, belli ki ona karşı *bir şeyler* hissediyordu. Ama bunu kendine itiraf edemediği sürece, bu onun için gerçek değildi.

"Parayı almamın akıllıca olacağını sanmıyorum," dedi. "Bana bir şey olmaz. Babam vasiyetinde bana biraz para bıraktı ve her zaman mürebbiye ya da ressam olarak başka bir iş bulabilirim. Şimdi eve gitmem gerek." *Kendimi aptal yerine koymadan önce. Ya da daha kötüsü, fikrimi değiştirmeden.*

"O zaman ben çıkarım. Hyde Park'ın ortasında tek başına bırakılamazsın. Güvenli değil." Kadın itiraz etmek için ağzını açtığı anda, adam homurdandı: "Bu pazarlığa açık bir konu değil, Tory. Ya ben çıkarım ya da ikimiz çıkarız, ben de seninle kulübeye kadar yürürüm." Onun cevabını beklemeden öne doğru eğilerek şöyle dedi

"Will, Bayan Morris'i gitmek istediği yere götür. Ben eve yürüyeceğim."

Kadın itiraz edemeden adam arabadan atladı ve kızgın ve üzgün olduğu her halinden belli olan adımlarla uzaklaştı. Onu geri çağırarak ya da yürürken ona katılmak istiyordu ama bu sadece acıyı uzatacaktı.

Arabacıya kulübesinin adresini verdikten sonra paneli kapattı ve gözyaşlarına boğuldu. Herkes ona aptal olduğunu söyleyebilirdi. Dük gibi bir kocası olabilirdi. Sosyetedeki her kadının istediği buydu.

Ama hiçbir zaman toplumun bir parçası olmamıştı. Bir profesör ve bir sanatçı tarafından yetiştirilmişti ve o zamandan beri saygınlığın sınırlarında dolaşıyordu. Geldiği yere dönme zamanı gelmişti. Bir şekilde yolunu tekrar bulacaktı. Onsuz.

Gözlerini kurulamak ve burnunu silmek için kendi mendilini çıkardı, sonra sırtını dikleştirdi. İyi olacaktı. Gerçekten iyi olacaktı. Onu seven sevgili Cyril'i ve onu şımartan Bayan Gully vardı. Hatta birlikte vakit geçirebileceği arkadaşı Chloe bile vardı... Chloe'nin bu olayda ağabeyinin tarafını tutmadığını varsayarsak.

Ve eğer Tory bazen altın gözleri, muzip gülümsemesi ve bir kadını kendinden geçirmenin yüzlerce yolu olan bir adamı hayal etmekten kendini alamıyorsa . . .

Bir kedi bir krala bakabilir, değil mi?

Bölüm 24

Jon, Hyde Park'ta görevine odaklanmış bir adam gibi dolaşıyordu. Ama artık bir görevi yoktu. Basına çeyiz hakkında kimin bilgi verdiğini bulmak için elinden geleni yapmış ama elle tutulur bir şey öğrenememişti. Kefaretini Tory ile ödemeye karar vermişti ama onun yerine Tory'nin kendisini sevdiğini keşfetmişti.

Onu sevdim! Kadın aptal mıydı? Kardeşini kurtarmak ya da düşes olmak için onunla evlenmek isteseydi, hatta o kadar hevesle tattıkları tensel zevkleri daha fazla deneyimlemek isteseydi mantıklı olurdu. Bunlardan herhangi biri ona son derece mantıklı görünürdü.

Ama aşk için evlenmek istemek? Bu hiç de mantıklı değildi.

Eninde sonunda öğreneceği gibi onu hak etmiyordu. Babasını neredeyse öldürmüştü ve bunu bir gün nihayet anlayacaktı. Ve kalbini koruyarak bunun gerçekleşeceği zamana hazır olmayı amaçlamıştı.

Görünüşe göre onun kalbini korumasını istemiyordu. Onu tüm kalbiyle havaya fırlatmasını ve yakalayıp yere düşmesine izin vermemesini ummasını istiyordu.

Ama bana , mi? demişti.

Hayır, yapamazdı. Nasıl yapabilirdi? Hayatının neredeyse yarısını kimseye güvenemeyeceği bir yerde geçirmişti. Sadece birkaç güvenilir arkadaş edinmişti ve Morris bu güveni ciddi biçimde sarsmıştı. Gerçi Jon, Morris ve Matmazel Bernard söz konusu olduğunda Scovell ve Heathbrook'un Tory ile neredeyse aynı fikirde olduklarını kabul etmek zorundaydı.

Ya Morris hakkında yanılıyorsa? Ya Heathbrook, Matmazel'in ihanet edecek hiçbir şey yapmadığı konusunda haklıysa?

Onlar mı? Ya Tory'yi sırf onunla aynı fikirde olmadığı için bir öfke nöbeti yüzünden bir kenara atıyorsa?

Hayır, kesinlikle o kadar önemsiz biri değildi. Aralarında olan onca şeyden sonra değil. Şüpheleri için iyi bir nedeni vardı. O haklıydı ve kız çok fazla şey bekliyordu.

Peki ya aşk? Planlarımızda onun bir rolü yok mu? . . . Seni seviyorum. . . Ve seni sevmek demek. . . Gerçek bir evlilik istiyorum, senin suçluluğun ya da benim Cyril'e bakma ihtiyacım yüzünden seçilmiş bir evlilik değil. Benimle evlenen koca istiyorum çünkü o da beni seviyor.

Onu seviyordu. Dolayısıyla, kadın gerçekten de aptaldı.

Ama buna inanırsa, kızın kendisini suçsuz bulduğuna dair söylediği her şeyi bir kenara atması gerekecekti. Ve bunu istemedi.

Gözleri yaşardı ve dişlerini sıktı. Bunca zamandır bu suçluluk duygusuyla yaşıyordu. yapmaya devam edebilirdi. Aslında, onu sadece onu severse istemesi, gizliden gizliye bu suçluluk duygusuyla yaşamaya devam etmesini istediğinin açık bir kanıtıydı. Öyle değil mi? *Değil mi?*

Adımlarını hızlandırdı. Bu delilikti. Onu istemiyordu, çünkü onun ayarlarına göre dans etmiyordu ve bir daha asla başkasının ayarlarına göre dans etmeyecekti. Bu hayatta değil.

Ama sonraki hafta boyunca, kendisini konuşmalarını tekrar tekrar dinlerken, bazen ona hak verirken, bazen de kendi duygularını pekiştirirken buldu. En azından evde olduğu zamanlarda, onu kahvaltıda ya da akşam yemeğinde görmeyi, belki de koridorda yanından geçmeyi dört gözle bekleyebilirdi.

Şimdi değil. Gerçekten gitmişti. Yemekler . . . sıkıcıydı. Chloe'nin durgunluğu, Tory'yi hâlâ görüp görmediğini ve bu konuda hiçbir şey söylemediğini merak etmesine neden oluyordu. Annesi hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu, özellikle de dedikodu gazetesi talep ettiği tezkibi yayınladıktan sonra.

Hiçbir şey yapamadı. Denedi ama çoğunlukla aynı kelimeleri ve sayıları tekrar tekrar okudu, ta ki bundan vazgeçip sonunda yatağa gidene kadar. Tek başına. Görünüşe göre ait olduğu yer burasıydı.

Geceler tam bir sefaletti.

Bu gece bir kez daha acı çekiyordu, Tory'ye duyduğu özlem göğsünde hiç geçmeyecekmiş gibi duran bir sızı gibiydi. Yatak odasında bir dakika bile geçirmemişlerdi ama onu burada sanki geçirmişler gibi net bir şekilde hayal edebiliyordu.

Sadece küçük kulübesinde giydiği geceliği giyerek yatakta ona katılacaktı. Gece uyandığında ona Bitche hapishanesini unutturacaktı. Morris'acı çektiği son zamanlardaki anılarını unutturacaktı.

yakınında tutacak ve acıyan kalbini yatıştırıcacaktı.

Tanrım, ona yine kalpleri düşündürüyordu. Onsuz bir hafta daha geçirse, kalbini ona özgürce verecekti.

Bu çok mu kötü olurdu? Eğer yaparsa onunla evlenirdi. Tek istediği buydu, değil mi? Geceleri yatağında Tory? Düklüğü eski ihtişamına kavuşturduğu günlerde? Hayatında?

Onsuz bir hayat şu ana kadar yaşamaya değmezdi.

Ne kadar büyük bir hata yaptığını anladıktan sonra *kendisine* gelebileceğini düşünmüştü ama bunu asla yapmazdı, değil mi? Tanıdığı, tüm kalbiyle seven ve asla yarım yamalak bir evlilik yapmayacak olan ilkeli Tory bunu yapmazdı.

Beasley'e iş bulmak için elinden geleni yapan aynı ilkeli kadın. Küçük kardeşini, onu kendisi kadar şiddetle sevmeyen herkesten korumak için dişiyle tırnağıyla mücadele etmeye hazır olan kadın. Sırf Fransa'da çektikleri yüzünden kalbi ona ve arkadaşlarına giden kadın.

Babasının ölümüyle ilgili suçluluk duygusunu büyük bir tatlılık ve sevgiyle bağışlamıştı.

Evet, aşk. *Bu* aşktı.

Ve onu aptalca uzaklaştırmıştı. Elbette, hala bir şeyleri düzeltebilir, hala onu geri alabilirdi. Bir şekilde.

Evet, dedi kendi kendine. Yapması gereken buydu. Onu geri getirmek. Ancak bunu yapmaya karar verdikten sonra nihayet uykuya daldı.

Ama ertesi sabah bunu nasıl yapacağından emin değildi. Onu görecekti miydi ki? Bir haftadır ona tek kelime etmemişti. Ya başka bir işe girmişse ya da ... ya da kirayı ödeyemediği için kulübesinden atılmışsa?

İşte o panik anında Kershaw bir ziyaretçisi olduğunu açıkladı. Hiç beklenmedik bir ziyaretçi, gerçekten.

Matmazel Bernard'ın kendisi.

Bir anlık tereddütten sonra Jon homurdandı, "Onu içeri al."

Sonra kendine bir viski doldurmak için ayağa kalktı ve bunu yaparken elinin titrediğini fark etti. Kadın pekâlâ Morris'in metresi ya da daha kötüsü, hainleri olabilirdi. Söylediklerine dikkat etmesi gerekiyordu. Ama gerçeği bir kez ve herkes için belirlemek istiyordu.

Tory'yi korumak için.

"Lord Jonathan . . . Yani, Majesteleri," diye konuştu hatırladığından daha az Fransız aksanı olan keskin bir ses. "Benimle buluşmanız ne büyük incelik. Bugünlerde çok meşgul olduğunuzu biliyorum."

Olağanüstü güzel olduğunu hatırladığı kadını görmek için döndü ama onun Tory'nin eline su dökemeyeceğini fark etti.

Yeterince güzeldi. Ama Tory'den daha uzun ve daha zayıftı. Saçları Tory'ninkiler gibi altın sarısı değil, maun rengindeydi. Teni de Tory'nin kaymaktaşından çok fildişiye. Kristal mavisi gözleri tuhaf bir şekilde birbirine benziyordu ama bunun ötesinde bir karşılaştırma yapılamazdı. Onun için yoktu. Ona göre Tory'nin bakışları onunkileri gölgede bırakıyordu.

Birden, cevaplarını öğrenmek için yanıp tutuştuğu soruları sormak yerine orada durup onu incelediğini fark etti.

Kolay bir tanesiyle başlayacaktı. "Sizi tekrar görmek güzel olsa da matmazel, itiraf etmeliyim ki

-"Neden buradasın?"

Ona gülümsedi. "Rahatsız ettiğim için beni bağışlayın majesteleri ama ben sadece Mösyö Morris'in kızının adresini öğrenmeyi umuyordum. Bay Beasley bana bir adres verebileceğinizi söyledi."

Jon sarsılmış bir halde ona baktı. "Sorabilir miyim, neden onun adresini öğrenmek istiyorsunuz?" Kadın gözlerini kırptırınca ekledi: "Yakın zamana kadar ailem için çalışıyordu, bu yüzden onun iyiliğiyle yakından ilgileniyoruz."

Sanki adam onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyordu. "Görüyorsunuz, efendim. . . Bu ..." Omuzlarını dikleştirdi. "Elimde bir günlük ve babasından ona gelen bazı mektuplar var. Onu en son gördüğümde, sizin Verdun'dan ayrılma girişiminizden kısa bir süre önce, bir daha geri dönmeme ihtimaline karşı bunları ailesine iletmem için bana emanet etmişti."

Çenesi titriyordu. "Ölümünü Bay Beasley'den yeni öğrendim, o da bana Madam Morris'in de birkaç yıl önce öldüğünü söyledi. Bay Beasley, Matmazel Morris'in artık dünyada yalnız olduğunu söyledi. Bu yüzden elbette bu mektupları ona mümkün olan en kısa sürede vermek istiyorum."

Jon hâlâ temkinli bir tavırla, "Bunları senin için ona iletebilirim," dedi. Ya genç kadın Tory'ye Morris'le olan yasadışı bağlantısını anlatmak istiyorsa?

Ama Matmazel Bernard sadece pişman görünüyordu, sinsi değil. Gerçekten de, hafızasında oluşturduğu entrikacı Fransız kadın imajı, karşısındaki endişeli kadına hiç benzemiyordu.

"Bağışlayın efendim," dedi, "ama Mösyö Morris'e bunları ona kendim vereceğime söz verdim. Bunu yapmak için uzun bir yoldan geldim. Bana nereye gideceğimi tarif ederseniz çok minnettar olurum."

Ve böylece Jon, Tory'nin haklı olduğunu anladı. Matmazel Bernard'ın Morris'in metresi olduğuna inanmak için gerçek bir nedeni yoktu. Jon'un hainlerini ortaya çıkarma arzusu

Bir şekilde Morris ile Fransız kadın arasındaki dostluğa takılmıştı, adam ondan son derece saygılı olmanın dışında hiçbir şeyle bahsetmemişti.

Tory başka bir konuda da haklıydı. Tory'ye güvenmeliydi. Babasını yıllardır görmemiş olabilirdi ama onu annesiyle birlikte görmüştü, Jon ise bunu hiç yapmamıştı. Ve insanlar hakkında iyi içgüdüleri vardı.

Onun hakkında. Kendisi bile inanamazken o onun değerine inanmıştı. En azından ona da inanabilirdi... ona da güvenebilirdi.

Jon viski bardağını yere bırakarak, "Bak ne diyeceğim," dedi. "Seni oraya ben götürürsem daha iyi olur. Çok uzak değil. Kolayca yürüyebiliriz."

"Sizi rahatsız etmek istemem efendim," dedi yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Rahatsızlık vermez." Ve onun ne düşündüğüne aldırmadan gidecekti, çünkü kısmen mektuplarda ne yazarsa yazsın Tory'nin yanında olmak istiyordu. Kısmen de onu şu anda görmez ve kalbinden geçenleri ona söylemezse ölebileceği için.

Kalbinde mi?

Tanrım, onu seviyordu, değil mi? Kendini bundan korumak için çok uğraşmıştı çünkü sevdiği kişinin elinden alınmasının canını çok acıtacağını biliyordu.

Hayır, aptalca gururu yüzünden ondan uzaklaştı. Gururu unut. Onu seviyordu. Ona aşıktı. Ne pahasına olursa olsun onu geri alacaktı.

Çünkü sevdiği kadına sahip olamadıktan sonra dük olmanın, bunca güce, mülke ve servete sahip olmanın ne anlamı vardı?

Bölüm 25

Tory salonda oturmuş, Cyril için yeni bir gömlek dikiyordu. Evde geçirdiği bir hafta ona yarım kalan işleri tamamlamak için zaman kazandırmıştı. Tory sanatsal bir alanda iş ararken Bayan Gully'nin Cyril'e bakmaya devam edebilmesi için onu yanında tutmuştu.

Pek başarılı olamayan Tory'ye Bay Beasley, şu anda çalıştığı baskı atölyesinde bir renkçi arandığını söylemişti. Başvurmuş ve hemen işe alınmıştı. Maaşı pek iyi değildi ama en azından Cyril'le karnını doyuracaktı ve babasının vasiyetinde annesiyle ona bıraktığı yüz pound, şehrin ucuz semtlerinden birinde bir yıllık kirayı ödemelerini sağlayacaktı.

Chloe geri dönmesi ve sadece eşlik etmesi için yalvarıp duruyor, bu da Tory'yi fena halde cezbediyordu. Aralarındaki yaş farkına rağmen Chloe, Tory'nin şimdiye kadar sahip olduğu kız kardeşe en yakın şeydi.

Ama Jon'la evlenmemeye kararlıyken onu her gün görme fikri ürkütücüydü. Onu özlemişti. Falcon House'da çalışırsa, kendini onun yatağında bulması uzun sürmezdi ve işler oradan aşağıya doğru giderdi.

Evlilik teklifini geri çevirmekle büyük bir hata mı yapmıştı? Bazı insanlar aşksız evlilikleri yürütebiliyorlardı, değil mi? Tabii ki bu insanlar genellikle birbirlerini sevmiyorlardı. Biri aşıkken diğeri olmadığında, aşık olan acı çekerdi. Jon'un bir gün uyanıp onu sevmeye karar vereceği boş umuduyla buna katlanamazdı.

Evlilik aşkla bile yeterince zordu. Bay Gully'nin annesine katlanmak için mücadele eden Bayan Gully'ye bakın. Jon'un annesi kendi oğlunun babası tarafından gönderilişini izlemişti.

ve sonra yıllarca sürgünde tutuldu, bu durum evliliklerini zora soktu. Tombul ve küçük karısını çok seven Bay Beasley bile en büyük oğullarının geleceği için onunla kavga etmişti. Bir evliliği test edecek şeyler her zaman vardı. Sevgi eksikliği evliliği sadece sınırlarına kadar sinayabilirdi.

Cyril'in gömleğinin son dikişini de attıktan sonra sallamak için ayağa kalktı. "Cyril!" diye seslendi, "Gel bunu dene!"

Salonun kapısı açıldı ve Cyril bir adamı elinden tutup çekiştirerek içeri girdi. "Sissy, bak dışarıda kimi buldum! Arkadaşın!"

Jon.

Tory'nin kalbi küçük bir takla attı ve midesi de ona katıldı. Tek yapabildiği ona bakmak, ciddi ifadesine, solgun tenine ve giysilerinin üzerinde yeniden biraz daha gevşek durmasına dikkat etmekte.

"Sen ... iyi misin? İyi misin?" diye sormadan edemedi.

"Öyle olmadığım o kadar belli mi?" dedi hafif bir gülümsemeyle. "Ben sadece ... sadece sanki ..."

Farkında olmadan, Cyril onu kurtarmak için sesini yükseltti. "Bir de hanımefendi getirmiş! Gerçekten çok güzelmış."

"Giselle Bernard," diye açıkladı Jon aceleyle. "Seninle konuşmak istedi, ben de onu buraya getirmeyi kabul ettim. Babanın ona senin için verdiği bazı mektuplar ve bir günlük var." Başını kapıya doğru salladı. "Mutfakta bekliyor. Ama eğer onu görmek istemiyorsan, ben sadece-"

"Hayır, onunla tanışmak istiyorum." Jon'un sürekli babasını baştan çıkaran bir Delilah olarak resmettiği bu kadını görmeliydi.

"Gidip onu getirebilir miyim, Sissy?" Cyril sordu.

"Eğer 'arkadaşımın' bir sakıncası yoksa," dedi Jon'a bir bakış atarak.

"Hiç umurumda değil," dedi her zaman kanını tutuşturan gürleyen sesiyle. "Cyril, ben kız kardeşinle biraz konuşurken neden gidip onu getirmiyorsun?"

"Yaşasın!" Cyril neşeyle "Yaşasın!" dedi ve koşarak kapıdan çıktı.

"O gelmeden önce," dedi Jon, "sadece haklı olduğunu söylemek istedim. Onunla aramızda hiçbir şey yoktu."

Baban."

"Bunu sana o mu söyledi?" Tory kalbi küt küt atarak sordu.

"Hayır. Ailenize vermeniz için ona mektuplar ve bir günlük bıraktığı gerçeğinden başka bir şey söylemedi bana." Bir adım daha yaklaştı. "Sadece kalbimde sana güvendiğimi fark *ettim*, sadece bu konuda değil, her konuda."

Çok fazla sorusu olmasına rağmen kendi kalbi de yükseliyordu. "Jon-"

"İşte geldi, Sissy!" Cyril "hanımefendiyi" odaya çekerek anons etti.

Küçük kardeşinin her yere aceleyle gitme eğilimine lanet okuyan Tory, Giselle Bernard'ı eleştirel bir gözle inceledi. Jon Fransız kadının görünüşü hakkında yalan söylememiştir. Muhteşemdi, Jon'un kendi annesinin genç versiyonu gibiydi, o da uzun boylu, zarif ve bir zamanlar esmerdi.

Jon tanışma faslını gerçekleştirirken, Matmazel Bernard Cyril'e kaçamak bakışlar atmaya devam etti. "Küçük Cyril Mösyö Morris'in oğlu, *değil mi*?" diye sordu.

Tory başını salladı. "Annem onu babam gittikten dokuz ay sonra doğurdu." Kadının, babamın sadece arkadaşı olan biri için Cyril'e karşı tuhaf bir ilgisi olduğu kesindi. Bu durum Tory'yi biraz tedirgin etmişti.

"Cyril, canım," dedi Tory, "yeni gömleğini bitirdim. Lütfen onu Bayan Gully'ye götür ve üzerine oturduğundan emin olmak için denemesini iste. Sonra da ona bu sabah yaptığı elmalı pastadan sana büyük bir dilim vermesini söylediğimi söyle. Nefis kokusuna bakılırsa, her an fırından çıkabilir. Biraz sütle birlikte yiyebilirsin."

Tory ona gömleği uzatırken Cyril kararsız görünüyordu. "Burada arkadaşın ve güzel bayanla kalamaz mıyım?"

Tory, "Yemeğinizi bitirir bitirmez ve gömleği dener denemez geri gelebilirsiniz," dedi.

Bu onu canlandırdı ve gömleği arkasına takarak koşarak dışarı çıktı. Jon kapıyı hızla kapattı. "Matmazel? Oturmak ve hemen işe koyulmak isteyebilirsiniz."

Gençleri tanıdığım kadarıyla, Cyril'in gitmesinin o kadar uzun sürmeyeceğini sanıyorum."

Tory kanepeye doğru yürüdü ve misafirinin oturmasını bekledi.

Kadın Jon'a bakarken birden gerginleşti. "Bağışlayın majesteleri ama Bayan Morris'le yalnız konuşmayı tercih ederim."

"Sorun değil," dedi Tory. "Bana söyleyebileceğin her şeyi Majestelerinin önünde de söyleyebilirsin."

İkisine de değerlendirci bir bakış attı. "Anlıyorum," dedi Tory'den çok da uzak olmayan bir kanepeye otururken. "Pekâlâ."

"Dük bana mektupları ve babamın günlüğünü getirdiğinizi söyledi."

Başını salladı ve onları aralarındaki kanepeye koydu. "Ama önce açıklamam gerekiyor. Baban seninle tanıştığımızda bunu yapmamı istedi ama itiraf etmeliyim ki annen de burada olmadan çok daha kolay."

Midesine bir korku hissi çöktü. Jon'a bir bakış attı, yüz ifadesinde zafer görmeyi bekliyordu ama okuduğu şey kederdi. Anlaşılan, babam ve matmazelle ilgili duygularındaki değişiklik konusunda gerçeği söylemişti. Tory buna sevinmeli miydi, yoksa kendi içgüdüleri yüzünden hayal kırıklığına mı uğramalıydı, bilemiyordu.

"Sanırım biliyorsunuzdur," diye devam etti Matmazel Bernard, "babanız Fransa'ya ilk geldiğinde çok gençti. Yirmi sekiz, değil mi?"

Tory gözlerini kırıştırdı. Duymaya hazırlandığı hikâyeye bu değildi. "Sanırım öyle, evet. O zamanlar Lord Bragg'ın ayı lideri olduğunu biliyorum." Jon'un kaşlarını çattığını fark etti ve ekledi, "Evet Jon, babamın bu terimden hoşlanmadığının farkındayım ama o ve bunu sen de biliyorsun."

Ancak Jon ona sıcak bir şekilde gülümsedikten sonra ona ilk ismiyle hitap ettiğini fark etti. Hay Allah.

Matmazel Bernard'ın ilgili bakışlarını fark edince aceleyle, "Ama devam edin, matmazel," dedi.

"Mösyö Morris o zamanlar ve Lord Bragg Paris'te kendine ait odaları olacak kadar zengindi. Böylece baban büyükbabamın otelinde bir oda tuttu ve *annemle* orada tanıştı. Annem genç ve güzeldi ve büyükbabamın oğluyla nişanlıydı, ama bu görücü usulü bir evlilik olacaktı ve annem bu konuda mutsuzdu. Bu yüzden -İngilizcede nasıl diyorsunuz? Ah evet, bir aşk ilişkisi. Bir *aşk hikâyesi*." Matmazel Bernard durakladı ve yutkundu. "Babanızla. O da *benim* ."

Bunun kafasına dank etmesi bir an aldı. Tory kadını doğru duymuş olamazdı. Hoşuna gitmeyen bir kuralla hiç karşılaşmamış olan Profesör Isaac Morris gayrimeşru bir çocuk mu doğurmuştu? Bu annemle tanışmadan önce olmuş olabilirdi ama yine de ...

Bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. Sadece çok olasılıksız görünüyordu. Bekle, bu artık bir *kız kardeşi* olduğu anlamına mı geliyordu? Üvey bir kız kardeş, ama yine de ...

Hep bir kız kardeşi olsun istemişti.

Jon inlediğinde kafası hâlâ bu bilginin etkisindeydi. "Tanrım, bu benim şüphelerimden çok daha mantıklı. Ve bu mavi gözleri de açıklıyor."

Matmazel Bernard ona baktı. "*Affedersiniz?*"

Tory kendini toparlayarak başını salladı ve kuru bir sesle, "Majesteleri sadece babam ve senin hakkında kafasında kurduğu fikirlerin tamamen yanlış olduğunu fark ediyor," dedi.

Fransız kadın önce şaşkın görünüyordu. Sonra derin düşüncelere daldı. Sonra da öfkelenildi. "Majesteleri düşünmedi ..." Jon'a ters ters baktı. "Mösyö Morris'le benim ... olduğumuzu düşünmediniz. . . *düşünmediniz* . . ."

"O yaptı." Tory uzanıp yeni üvey kız kardeşinin elini okşadı. "Merak etmeyin, matmazel. Ona hatalı olduğunu söyledim."

Bu genç kadını yumuşattı. "Bana Giselle demelisiniz, Bayan Morris. Ne de olsa biz kardeşiz. Ve ben de size . . . Victoria diyebilir miyim?"

"Tory," diye cevap verdi.

"Tory," diye tekrarladı Giselle. Sonra Jon'a bakmadan önce güldü. "Ama Majesteleri, böyle düşündüğünüze inanamıyorum..." Başını iki yana salladı. "Mösyö Morris tanıdığım en katı beyefendiydi. Kurallara her zaman uyar."

"Kesinlikle öyle," diye mırıldandı Jon. "Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Tory üvey kız kardeşine yumuşak bir sesle, "Belli ki baban annenle ilgili kurallara uymamış," dedi.

Giselle başını salladı. "Ama babamız Maman'a evlenme teklif etti. Annem onu reddetti; zavallı bir profesördü ve üstelik İngilizdi. O ve Lord Bragg büyük turda bir sonraki yere geçtiler. Annem iki ay sonra Mösyö Bernard'la evlendi ve bu son oldu. Ben 'erken' doğmuştum ve daha iyisini bilmiyordum. Ta ki Mösyö Morris yeni görevlisi Lord Jonathan'la birlikte Paris'e dönüp annemi ziyaret edene kadar. Ne büyük bir şok yaşadı!"

"Ve sen de," dedi Tory, boğazına bir yumru dolmuştu.

"Evet. Ve annem, gerçi o sırada üvey babam ölmüştü. Annem beni hor gördüğüm zengin bir fırıncıyla evlendirmeye çalışıyordu, ben de Mösyö Morris'i bulmak için Verdun'a kaçtım. Birbirimizi daha iyi tanıyabilmek için orada bir görev aldım. Gerisini siz düşünün."

"Kaçtın, değil mi?" Jon çekiştirdi. "Demek sen de Bayan Morris kadar asisin."

"Boş ver onu," dedi Tory Giselle'e. "Kendi kaderini eline alan her kadının bir asi olduğunu düşünüyor."

Giselle kıkırdadı. "Mösyö Morris, Verdun'daki ilk günlerde ona bir iki kez 'asi' dedi, bu yüzden Majesteleri bizi aynı olduğumuz için suçlayamaz."

Jon yüzünü buruşturarak iki üvey kız kardeşi güldürdü.

"Kim olduğunu sonra babamıza hiç baba demedin mi?" Tory sordu.

"Oh, hayır. Yakınlarda başka biri varken unutup ona böyle hitap edeceğimden korktu. Cesaret edemedim. *Anneni* utandırmak istemediğini biliyordum. Ya da seni." Tory'ye utangaç bir gülümseme sundu. "Ama o da beni tanımak istiyordu."

Tory, Giselle'in elini okşayarak, "Tabii ki öyle," dedi. "Çok hoş görünüyorsun."

"Ve siz de. Gerçi Mösyö Morris . . . benim gerçek babam, yani . . . sizin öyle olduğunuzu söyledi." Elini mektupların üzerine koydu. "Belli ki seni ve *annenî* çok seviyordu."

"Öyleydi." Tory'nin gözleri buğulandı ama Jon'un önünde bir kez daha ağlamayı reddetti. Üstelik bu mutlu bir andı. Bir kız kardeşi vardı! "Mektuplardaki şey bu mu? Sen ve annen hakkında bir açıklama mı?"

"Onları okumadım, o yüzden bilmiyorum. Onun ve sizin özelinize girmeyi doğru bulmadım. Ama mektuplarda kim olduğumun yazdığını sanmıyorum. Sanırım Verdun'daki hayattan diğer pek çok İngiliz gibi bahsediyor."

Salonun kapısı pat diye açıldı ve Cyril içeri koştu. "Gömleğimi giyiyorum, Sissy! Gördün mü? Ve elmalı pastayı yedim."

"Oh, güzel," dedi Tory. "Tam zamanında geldiniz. Tanışmanı istediğim biri var. Bu Matmazel Giselle Bernard. Kendisi sizin ..."

"Fransa'dan arkadaş," dedi Giselle. "Fransa'dan çok *yakın* arkadaşınız olmayı umuyorum. Bana Giselle diyebilirsin. Babanı tanıyordum."

Tory ona minnettar bir gülümseme attı. Cyril başka bir kız kardeşi olduğunun söylenmesine hazır değildi ve bu konuda asla sessiz kalmayacaktı, bu da mahallede soru işaretlerine yol açacaktı.

Cyril ellerini çırpı. "Arkadaşları severim. Artık benim de bir arkadaşım var!"

"Gerçekten de öyle," dedi Giselle.

Jon ayağa kalktı. "Matmazel, Bayan Morris'i birkaç dakikalığına çalmamın sakıncası var mı? Ona söylemem gereken çok önemli bir şey var. Eğer burada oturup beklemek isterseniz Cyril'i Bayan Gully'ye geri getirebilirim."

Giselle açık bir merakla ikisine baktı. "Buna gerek yok. Cyril burada oturup bana eşlik edebilir. Bana en sevdiği eğlenceleri anlatabilir."

"Size bugünün kelebeğini gösterebilir miyim?" Cyril sordu. "Bir tanesini sadece bir günlüğüne tutuyorum. Sonra onu bırakıp başka bir tane alıyorum. Kavanozda çok uzun süre kalmayı sevmiyorlar."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Giselle gülümseyerek.

Jon kardeşinin saçlarını karıştırdı. "Oh, ve Cyril, bana Jon demekten çekinme."

Yüzü aydınlandı. "Yapacağım! Bu bizim de arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor Jon?"

"Çok iyi arkadaşlar." Tory'ye öfkeli bir bakış fırlattı. "Ama ne kadar iyi olacağınıza kız kardeşiniz karar verecek."

Kalbinde umut filizlenmişti ama onu kucaklamakta hâlâ tereddüt . Ta ki onu dinleyene kadar.

"Biraz yürüyelim mi Bayan Morris?" Jon sordu.

"Elbette, . Ya da belki heykel çalışma odamı görmek istersiniz."

Bir kaşını kaldırdı. "Girilemeyecek kadar kalabalık olan mı?"

Yatağı paylaştıkları geceye yapılan gönderme kızarmasına neden oldu. "O zamandan beri temizledim."

"O zaman onur duyarım," dedi ve ona kolunu uzattı.

Koridora çıktılar ve mutfak girişinin önünden geçtiler. Tory, Bayan Gully'nin onları fark etmeyecek kadar meşgul olduğunu görünce rahatladı.

Çalışma odasına girdiklerinde ve kapıyı onlara bir nebze mahremiyet sağlayacak kadar çektiğinde, ona takılmaktan kendini alamadı. "Cyril'in size 'Jon' demesini gerçekten istiyor musunuz, Majesteleri?"

Jon ciddiyetle onun gözlerinin içine baktı. "Bana hitap etmenin çeşitli yollarını bulmak zorunda kalmayacağı için onun için daha kolay olabileceğini düşündüm. Ne de olsa yakında kayınbiraderim olacağını umuyorum."

Sert bir nefes çekti, ona karşı dürüst olmaya kararlıydı ama sözlerine inanmak için can atıyordu. "Sadece aramızdaki şeyler değiştiyse."

"Öyle, en azından benim için." Onun elini kendi elinin içine aldı. "Seni seviyorum, Tory," dedi basitçe. "Sadece sana izin vermekten korkuyordum"

kalbimin içine. Seni sevmenin sana güvenmek anlamına geleceğini biliyordum ve birine güvenmeyeli uzun zaman olmuştu."

Şimdi Hope onun üzerine tırmanmak için koşucular gönderiyordu. "Fransa'da kimseye güvenmemeni anlayabiliyorum," dedi dürüstçe. "Birileri sana ihanet etti, seni esir alanlar seni istismar etti.

-bazen bir hevesle- ve kendi hükümetiniz varlığını görmezden geldi. Ama elbette ailenize ve arkadaşlarınıza güvenebilirdiniz. Elbette babama güvenebilirsiniz."

Homurdandı. "Nasıl? Onun bir ilişkisi olduğuna tamamen inanmıştım. Morris'e bile ahlaki değerleri gözetmesi konusunda güvenemiyorsam, kime güvenebilirdim ki? Aileme mi? Kendisi ve babam için bir sınav haline geldiğim için beni göndermeyi kabul eden anneme mi? Ya da ben yokken o kadar çok büyümüş ki onu neredeyse hiç tanımadığım kız kardeşime mi?"

Onun olayları nasıl gördüğünü duyunca kalbi duracak gibi oldu. "Seni sevdiklerini bilmelisin."

"Var. Şimdi. Ama eve ilk geldiğimde, kime güveneceğimi bilmek şöyle dursun, kendimi toparlayacak zamanım bile olmadı." Onun elini öptü. "Arkadaşlarıma gelince, onlara senden, çeyizden, seni hayatımda ne kadar çok istediğimden bahsetmek için birçok şansım vardı. Ama yapmadım. Söyleyemedim. Seni sevme riskini almam için beni teşvik etmelerinden korkuyordum ve zaten istediğim şey konusunda beni daha fazla ikna etmelerine ihtiyacım yoktu."

Ona baktı, duygularını okumak zordu. "Bunun yerine, babanın ölümünden duyduğum suçluluğu sana karşı kalkan olarak kullandım. Çünkü her şeyi öğrendiğinde benden nefret edeceğinden korkuyordum. Bu yüzden çok yaklaştırmaya cesaret edemedim, tıpkı İkarus'un güneşe çok yakın uçuşu gibi."

Yüzünden bir gülümseme geçti. "Ama kendimi çok yaklaştırmaktan alıkoyamadım. Seni her gördüğümde tek bir şey istedim; seninle olmak, seni benim yapmak, sadece yatağında değil, hayatımın her alanında. Sen beni Venüs'ün Mars'ı büyülediği kadar büyüledin ve ben sana karşı koyamadım."

Onu kollarının arasına aldı. "Geçtiğimiz hafta kendi yarattığım bir cehennemdi. Hyde Park'taki o gün kalkanımı parçaladın tatlım, beni çıplak ve korunmasız bıraktın. Haklıydın. Kendimi affedene kadar asla kefaretimi ödeyemeyecektim."

Kanı damarlarında, teninde ve kalbinde kükredi. "Peki ya sen?"

"Başlıyorum. Gerçekten başka seçeneğim yok. Çünkü eğer sen beni affedebiliyorsan, kendimi affetmemek kibrin son noktası gibi görünüyor. Ayrıca, Hyde Park'ta o gün beni sevdiğini söylemiştin. Yani, en azından bu sevgiye layık olmak için çaba göstermezsem gerçekten asi olurum."

Onu dudaklarından öpmek için eğildi. "Çabalamaya gerek yok. Sen zaten benim sevgime fazlasıyla layıksın, ailenin ve arkadaşlarınıninkinden bahsetmiyorum bile ve-"

Adam onu öyle tatlı ve sıcak bir öpücükle kesti ki, kadın bir dökümdeki balmumu gibi eriyip gideceğini düşündü. Sonunda uzaklaştığında gülümsüyordu. "Bu sonunda benimle evlenmeye hazır olduğun anlamına mı geliyor, aşkım?"

"Evlenmeli miyim bilmiyorum," dedi nazlı nazlı. "Çeyizim olmadan benimle evlenirsen aptallık etmiş olursun ve ben de bir aptalla evlenemem."

Kıkırdadı. "Bak ne diyeceğim, çeyizini kendime vereceğim ve sonra seninle evlendiğim için bana çok zeki bir adam diyeceğiz."

"Bu durumda," dedi hafifçe, "seninle evlenmeye istekli olabileceğime inanıyorum. Ama bir şartla."

"Okula başlamana yardım etmemi."

"Yapabilir misin?" dedi, adamın böyle bir şey söylemesine şaşırarak. "Bu çok hoş olurdu ama bunu beklemezdim."

"Neden olmasın? Ben düküm ve sen de düşes olacaksın. Ve herkesin bana söyleyip durduğu gibi, bu istediğim her şeyi yapabileceğim anlamına geliyor."

Sırıtmaktan kendini alamadı. "Lanet hariç."

"Güzel. Şartın bu muydu? Küfür etmeyi bırakmamı mı?" "Hayır, ama eminim ki bu anneni

Mutluyum. Umarım Cyril'in, benimle gelmesini kabul edersin.

bizimle yaşamaya geliyor." Onun tepkisini beklerken nefesini tuttu ama yüz ifadesinde herhangi bir şaşkınlık belirtisi görmeyince rahatladı.

Alnına bir öpücük kondurdu. "Başka türlü olmasını istemezdim, tatlım."

Cyril'in kulakları çınlıyor olmalıydı ki koşarak içeri girmek için o anı seçti. "Sissy, Giselle'le yürüyüşe çıkabilir miyim?"

Tory uzaklaştığında Jon hâlâ bir kolunu onun beline dolamıştı. "Neden hepimiz gitmiyoruz Cyril? Sana sormam gereken bir şey var."

"Pekâlâ." Cyril daha sonra umursamazca Giselle'in koridorda beklediği yere doğru koştu.

Tory, Bayan Gully'ye yürüyüşe çıkacaklarını söyledi ve mahallenin ortasında dolaşmak üzere evden çıktılar. Komşularının bu alışılmadık gruba -bir dük, bir genç kız, bir oğlan ve egzotik bir Fransız kadın- bakıp durduklarını görebiliyordu. Ormanlık alana vardıklarında Cyril Jon'a, "Bana ne sormak istiyorsun?" dedi.

Jon onun saçlarını karıştırdı. "Kız kardeşinle evlenmek için iznini alabilir miyim?"

Giselle, Tory'ye şaşkın bir gülümseme fırlattı ama Cyril Jon'a dikkatle baktı. "Babamın annemle evlendiği gibi mi? Ama ben babamla hiç tanışmadım çünkü o Fransa'ya gitti. Sen de mi Fransa'ya gidiyorsun?"

Jon, " olsa yapmazdım," dedi.

Tory bir kahkaha attı.

"O zaman nerede yaşayacaksın?" Cyril sordu. "Bizimle birlikte kulübede mi?"

Jon ona gülümsedi. "Gelip benimle ve Sissy'nle birlikte Falcon House'da yaşayacağını umuyordum. Dük ve düşes hep orada yaşar. Ben düküm ve kız kardeşin de benimle evlendikten sonra düşes olacak."

Cyril yolda durdu. "Ama düşesler *yaşlıdır*."

"Şey," dedi Tory aceleyle, "Jon'un annesi yaşlı bir düşes ve o da bizimle birlikte orada yaşayacak, ama genç düşesler de var ve ben de onlardan biri olacağım."

"Bilmiyorum." Cyril kaşlarını çattı. "Hepimiz kulübede yaşayamaz mıyız? Sen, Jon, Giselle ve ben?"

Tory, Giselle'in kahkahasını bastırdığını görebiliyordu. "Kulübede hepimize yetecek kadar yer yok canım. Ama Falcon House'da çok daha fazla yer olacak. Ve Giselle istediği zaman ziyarete gelebilir."

"Arabama binebilirsin," dedi Jon, "ve bahçede oynayabilirsin. Atları elmalarla besleyebilirsin."

"*Atlarınız* mı var?" Cyril saygıyla sordu. "Atları severim."

"Atlarla başlamalıydın," diye mırıldandı Tory, Jon'u güldürüyor.

Jon, Cyril'e "O zaman anlaştık," dedi. "Kız kardeşin ve ben evleneceğiz ve sen ve o benimle yaşamaya geleceksiniz."

Cyril sanki konuya açıklık getirmek istercesine, "Ve atlar," dedi.

"Ve atlar," diye tekrarladı Jon, belli ki gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Gerçi senin için de uygunsa evde kalmalarına izin vermeyeceğim."

"Atlar ahırlarda yaşar," dedi Cyril, alt dudağını dışarı çıkararak. "Bunu biliyorum."

Tory, Cyril'in duygularının incinmesine fırsat vermeden aceleyle, "Elbette biliyorsun," dedi.

Jon gözlerini Cyril'e dikti. "Bu aynı zamanda benim kardeşim olacağın anlamına da geliyor."

Cyril'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu *harika* olurdu. Benim bir kardeşim yok."

"Benim bir karım yok," dedi Jon. "Senin bir erkek kardeşin var, benim de bir karım. Kulağa adil geliyor, değil mi?"

Cyril başını salladı.

"Peki bu anlaşmadan benim kazancım ne olacak?" Tory küstahça konuştu.

Giselle, "Siz atları alın," diyerek yetişkinleri güldürdü.

Sonra Jon ona baktı, gözlerinde sevgi parlıyordu. "Seni seven ve sana tapan bir kocan olacak. Seni bulduğu için ne kadar şanslı olduğuna inanamayan bir koca."

Adamın ifadesindeki sıcaklık, kadının kalbini ısıttı. "Hayatımın geri kalanında sana sahip olduğum sürece, ihtiyacım olan her şeye sahibim."

Sonsöz

21 Eylül 1814

Jon iki arkadaşını çalışma odasına götürdü ve onlara viski ya da konyak ikram etti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hepsi viskiyi seçti.

"Hadi başlayalım," dedi Heathbrook. "Ne kadar çabuk bitirirsek, Elegant Occasions'ın partiler için her zaman sağladığı o harika lorlu puflardan o kadar çabuk yiyebilirim. Karınızın doğum gününde gizli toplantılarımızdan birini yaptığınıza inanamıyorum."

Jon omuz silkti. "Bir sakıncası olmadığını söyledi. de düşünümüz dışında Londra dışında olduğunuz için başka seçeneğim yoktu."

"Doğru." Scovell biraz viski yudumladı. "Eğer seçme şansım olsaydı, bütün zamanımı burada içerek geçirirdim. Kalabalıkları pek sevmem."

"Hiçbirimiz bilmiyoruz," dedi Jon. "Hapishanede bunu yeterince yaşadık. Ama ikinizi de önceden bir konuda bilgilendirmek istedim. Bunu üçümüz ve eşim dışında kimsenin bilmemesi gerektiğini unutmayın, anlaşıldı mı? Ve eğer bu konuda bana ille de dert yanacaksanız, buna sadece bu toplantı süresince tahammül edeceğim."

Heathbrook, "Şimdi ilgimi çekti," dedi.

Jon inledi. "Sanırım Matmazel Bernard partiye katılacağı için bu işi bitirsem iyi olacak. Görünüşe göre Matmazel Bernard -Giselle- aslında Morris'in bir Fransız kadından olan gayrimeşru kızı. Bu yüzden bu kadar yakındılar. Gerçek babasını tanıyabilmek için onu Verdun'a kadar takip etmiş. O zamana kadar, annesinin hamile iken evlendiği adam ölmüştü."

İki adam da ona bakakaldı.

"Ah," diye devam etti, "ve Tory'ye Morris'ten bir tomar mektup ve bir günlük getirdi. Morris eve gelememe ihtimaline karşı onları Giselle'e bırakmıştı. Yani ... şey ... İlişkileri hakkında çok yanılmışım. Bunu şimdi kabul ediyorum."

Heathbrook, Jon'un sesini kötü bir şekilde taklit ederek, "Eh, kabul ettiğin sürece," dedi. "Aman Tanrım, dostum, bu muazzam bir haber. Yani o burada mı? Matmazel mi?"

Jon, "Biz ... şey ... onu epey sık görüyoruz aslında," dedi.

"Tory bu konuda ne düşünüyor?" Scovell sordu.

"Görünüşe göre bir kız kardeşi olmasından hoşlanıyor. Ama Cyril'e söylemedik. Sessiz kalmayacağından ve Giselle'i utandırabileceğinden korkuyor."

İki arkadaşı Cyril'le düğünde tanışmış, neyse ki kimse onunla durumunu anlayacak kadar uzun süre konuşmamıştı. Biri Cyril'e laf atmış olsaydı Tory'nin düğünü tamamen mahvolurdu. Jon gibi o da çocuğu çok seviyordu.

Heathbrook başını salladı. "Şu yaşlı köpek. Morris'in içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Ben de öyle," dedi Jon. "Tory kendisi de şok oldu. Morris ona ve annesine karşı bize olduğundan çok daha kuralcıydı. Ama annesiyle tanışmadan önceydi, yani sadakatsiz biri değildi, bu da onun için büyük bir fark yarattı."

Scovell sanki bir şey düşünüyormuş gibi baktı. "Karınız mektupları ve günlüğü henüz okumadı mı?"

Jon, "Onları inceliyor ama henüz bitirmedi," dedi. "Neden?"

"Çünkü bize ihanet eden kişi bunları biliyorsa," dedi Scovell, "Tory'nin zaten bunlara sahip varsayımıyla ve Morris'in bunlarda kendisinden bahsetmesinden korktuğu için onu takip ediyor olabilir."

"Kaçışla bağlantılı olarak demek istiyorsun!" Heathbrook haykırdı. "Yoksa neden Tory'yi izlemeye çalışsın ki? Ne de olsa kimse kulübesinin nerede olduğunu bilmiyordu."

"Annem yaptı," dedi Jon, "ama belki de o kişi bunun farkında değildi. Ayrıca, dikkatleri üzerlerine çekmek istemezler."

etrafa sorarak kendilerini geliştirebilirler."

Scovell, "O mektupları ve günlüğü kendin okumak isteyebilirsin, eski dostum," dedi.

Jon başını salladı. "Mükemmel bir fikir. O zaman bu kişi onları nereden biliyor olabilir ki? Kimin bilebileceği konusunda Giselle'i sorgulamalıyız."

Heathbrook, "Bunu yapabilirim," dedi.

Diğer iki adam şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne?" dedi savunmaya geçerek. "Onu her zaman ilginç bulmuşumdur."

Jon kaşlarını çatı. "Yani onu her zaman yatılabilir bulduğunu söylüyorsun. Tanrı aşkına, o benim baldızım. Dikkatli ol."

"Her zaman eğlencemi mahvetmeye çalışıyorsun." Heathbrook boş viski bardağını yere bıraktı. "Şimdi, işimiz bitti mi?"

"Sanırım," dedi Jon. "Bu sefer şehirde ne kadar kalacaksınız?"

"Oldukça uzun bir süre." Heathbrook ciddileşti. "Kuzenimle birlikte haftalarca mahkemede olacağım. Ama iyi bir avukatım var. Kazanacağız. Yine de, bu karmaşık bir iş."

"Hatırlıyorum," dedi Scovell. "Ben de burada olacağım. En büyük ağabeyim kalbi için bir doktora göründü ve marki olmak için hazırlanmam konusunda ısrar ediyor. Aptal herif öleceğini sanıyor."

"Anneme söyleme," dedi Jon. "Seni Chloe'yle evlendirmeye çalışacağı kesin."

Scovell sert bir ifadeyle viski bardağını yere bıraktı. "Markiz olsam da olmasam da Leydi Chloe'nin beni kabul edeceğinden şüpheliyim."

Jon tam bunu sorgulamak üzereydi ki kapı açıldı.

"İşte buradasın Jon," dedi Tory. "Parti başlamak üzere! Her yerde seni arıyordum. Ev sahibi ve ev sahibesi olarak kabul sırasında olmalıyız."

"Geliyorum aşkım," dedi Jon, giderken iki bekârın kıkırdamasına aldırmadan.

Ne düşündükleri umurunda değildi. Evlendikleri bir ay içinde bile hayatını zenginleştirmişti. Bir daha asla onsuz olmak istemiyordu.

Bir saat sonra, yakın arkadaşı Greenwood'la bir mülkün yönetimi hakkında heyecanlı bir sohbet yaptıktan sonra, annesinin oturup Cyril'in ona yeni aldığı tahta atla oynamasını izlediği yere gitti.

Cyril'in adına duyduğu endişeler buraya kadarmış. Tam Jon'un beklediği gibi, annesi çocukla tanışır tanışmaz onu hemen benimsemişti.

Jon yaklaşırken onun, "Cyril, hayatım, gel büyükannenin yanına otur," dediğini duydu.

"Evet, Büyükanne," dedi mutlulukla ve onun yanındaki kanepeye tünedi.

Annesi Jon'u kaşlarını çatarken yakalayınca, "Ne? Onun torunu yok ki. Sen ve Victoria bana gerçek torunlar verene kadar ben de bu pozisyonu doldurabilirim." Cyril'e döndü. "Büyükanne kaç yaşında?"

"Kırk!" Cyril neşeyle söyledi.

"Çok iyi, genç adam," dedi annesi.

"Anne!" Jon dedi ki. "Bence ona yalan söylemeyi öğretmemelisin."

"Ne yalanı?" dedi umursamazca. "Gerçekten kırk yaşında olduğumu düşünüyör."

Bunda yanlış bir şey yok."

Jon başını iki yana sallayarak karısını aramaya koyuldu ama Chloe ve Giselle tarafından durduruldu.

"Ona gösterdin mi?" Chloe oldukça yüksek sesle fısıldadı.

O ve Giselle bir çift kız öğrenci gibi kıkırdadılar. En hafif tabiriyle rahatsız ediciydi. Aralarında dokuz yaş fark olmasına rağmen, bu ikili hırsızlar kadar yakın ya da annemin deyimiyle hırsızlar kadar hızlı olmuşlardı.

"Hayır, söylemedim," dedi Jon. "Siz ikiniz ona doğum günü için ne hediye ettiğimi ağzınızdan kaçırmadınız, değil mi?"

"Kesinlikle olmaz," dedi Chloe. "Bunu mahvetmek istemeyiz."

Giselle, "Bunu gördüğünde *çok memnun* olacak," dedi. "Ona gösterdiğinde biz de orada olabilir miyiz?"

"Hayır, kesinlikle," dedi. "Bu benim karıma *özel* hediyem."

İç çektiler. Sonra Giselle odanın öbür ucuna baktı. "Yine sana bakıyor, Chloe."

"Kim?" Jon sertçe sordu.

"Arkadaşın Scovell," dedi Giselle.

Chloe gözlerini devirdi. "Sen ve Tory hep benden hoşlandığını düşünüyorsunuz ama ben öyle bir şey görmüyorum. Her zamanki gibi sinir bozucu davranıyor."

"Affedersiniz hanımlar," dedi Jon, "ama gerçekten karımı bulmam gerekiyor."

Sonunda şakayık kırmızısı elbisesi içinde gözden kaçması zor olan Tory'yi gördü. Rowlandson'ın çizimlerinin gravürlerini yapan ve çevrelerinde ünlenmeye başlayan Beasley ile ciddi bir tartışma içindeydi. Beasley'nin, Tory'nin geliştirmekte olan kadın sanatçılar okulundaki öğretmenlerden biri olması da cabasıydı.

"Size söylüyorum, Bay Beasley," dedi Tory, "okulun bir bölümü baskı resim endüstrisi için renk uzmanları sağlayıcısı olarak kullanılabilir. Moda dergileri zaten baskılarını renklendirmek için seçkin bir grup kadın kullanıyor. Kaç tane dul, kaç tane détenus kızı ve kaç tane détenus kadını istihdam edebileceğimizi bir düşünün! Kadınlarınızın acı çektiğini biliyorsunuz, özellikle de kocalarını Verdun'da kaybedenlerin. Eğer onları işe alırsak, paranın bir kısmı okula gidebilir."

Beasley, "Aynı fikirdeyim, Majesteleri," dedi. "Sadece şu anki yerimizde yerimiz olduğundan emin değilim."

Jon, "Bu, benim de bir parçası olmam gereken bir tartışmaya benziyor," diye söze girdi.

"İşte buradasın Jon," dedi Tory, elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırmak için duraklayarak. "Lütfen Bay Beasley'e bunun yüzlerce kadına da fayda sağlayacak kârlı bir girişim olacağını söyler misiniz?"

Jon kıkırdadı. "Her şeyden önce tatlım, annem 'kazançlı' ve 'girişim' kelimelerinin bir düşesin ağzından asla çıkmaması gerektiğini söylerdi."

Tory başını eğdi. "Peki sen ne diyorsun?"

Gülümsedi. "Gördüğüm kadarıyla sana doğum günü hediyesi erken vermem gerekecek."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu ihtiyatla. "Chelsea'de baktığımız şu yeri hatırlıyor musun?"

Sevdiğin ama okul için fazla değerli olduğunu söylediğin?" "Ye-e-s."

Ona bir dizi anahtar uzattı. "Artık sana ait." "Jon!" diye bağırdı, yüzü sevinçten çalkalanıyordu. "Sen !"

"Ben yaptım. Ben bir düküm. İstedığımı yaparım, hatırladın mı?"

Ve karıma okulu için daha büyük bir bina hediye etmek beni memnun etti. Muhtemelen senin taktığın yakut kolyeden daha ucuza mal olmuştur, bu yüzden uzun vadede tasarruf ettiğimi düşünüyorum." Kolyeyi kavradı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Güzel Tanrım, bunları çıkarıp güvenli bir yere koymalıyım." "Sakın buna cüret etme," dedi , gülerek. "Bunlar Falconridge yakutları. Neden bu gece onları takmanı istediğimi sanıyorsun? Nesillerdir Falconridge düşesleri tarafından takılırlar. Sen de artık onlardan birisin."

Yanağından öpmek için uzandı, sonra Beasley'e döndü. "Bunu duydunuz mu, Bay Beasley?"

"Duydum Düşes," dedi kulaktan kulağa sırtarak. "Artık kadınlara renk uzmanı olmayı ve diğer Sanatçıların," dedi Tory.

Jon, dükün kendisine göz kırpmasına şaşırmış görünen Beasley'ye göz kırparak, "Belki heykeltıraşlar bile," dedi.

"Kesinlikle," dedi Tory. "Ya da en azından Josiah Wedgwood için yardımcı sanatçılar. Zaten yanında çalışan bir bayan var.

Kim bilir yakında kaç tane daha ?" "Seni bu kadar mutlu gördüğüme sevindim." Jon Beasley'ye döndü. "Acaba sen Zihin

Eğer I çalmak benim Karısı uzakta için a az

anlar?"

Beasley, "Hayır, Majesteleri," dedi. "Hanımefendiyi bulup şu peynirli tartılardan birkaç tane isteyip istemediğini soracağım."

Jon, Tory'ye merdivenlere kadar eşlik etti, sonra da onu sanat odasına götürdü.

"Ne yapıyorsun Jon?" diye sordu.

"Sana diğer hediyemi veriyorum." Tepeye ulaştıklarında, elleriyle gözlerini kapatmasını sağladı, sonra onu sanat odasına çekti. "Pekâlâ, şimdi bakabilirsin."

Tory gözlerini açtı, sonra şaşkınlıkla odaya baktı.

"Kira kontratı bitmek üzere olduğu için her şeyi kulübedeki çalışma odanızdan taşıdım ve gereken yerlere malzeme takviyesi yaptım. Chloe ve Giselle bana yardım etti. Hangi şeyleri istediğini biliyorlardı."

"Bu çok güzel." Elleri yanaklarını kapattı. "Bütün bunları yaptığına inanamıyorum!"

"Açıkçası, çocuklarımız olduğunda okul odasını başka bir yere koymamız gerekecek, ancak evde kullanabileceğimiz pek çok oda var ve burası zaten hiçbir zaman bir okul odası için ideal bir kurulum olmadı."

Onu dudaklarından öpmek için döndü. "Bayıldım," dedi gözleri buğulanarak. "Kesinlikle mükemmel."

"Ve sana derslerimin tamamen bir kayıp olmadığını göstermek için ..." Onu, kötü olduğu kabul edilen kilden elma modelinin olduğu yere doğru çekti. "Bu senin için. Eğer anlamadıysan -ki muhtemelen anlayamıyordursundur- öğretmenim için bir elma, çünkü ben bir düküm ve sezon dışında bir tane alabiliyorum."

Alt dudağını sertçe ısıırıyordu. "Sorun değil, gülebilirsin," dedi.

"Sadece anlamaya çalışıyorum," dedi bastırılmış bir eğlenceyle titreyen bir sesle, "yuvarlak bir meyve parçasının modelini nasıl orantısız yapabiliyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok." Onu kollarının arasına aldı. "Önce senin çıplak bir yorumunu yapmaya *çalıştım* ama nasıl tahmin edebilirsin. Ve hayır, onu saklamadım. Yeniden tasarladım.

çamuru o elmaya dönüştürür. Belli ki bu evlilikte sadece bir heykeltıraş olacak."

"Sorun değil," dedi gülerek. "Koca olarak bir heykeltıraşa ihtiyacım yok."

Onun alnından öptü. "Herhalde benim için çıplak bir heykelini yapmazsın, değil mi?"

"Gerek yok." Kollarını onun boynuna doladı ve göğüslerini müstehcen bir şekilde ona doğru bastırdı. "İstediğin zaman sana gerçeğini gösterebilirim."

Onu gafil avlayarak kucağına aldı ve daha önce ders için kullandıkları masaya götürdü. Sonra onu masanın üzerine oturttu. "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı göğsünün eğiminden aşağı doğru öpmeye başlarken. "En çok gerçeğini seviyorum."

Yazarın Notu

Napolyon Savaşları'nın bu yönünü ilk olarak Deirdre Le Faye '*in Jane Austen'in 'Aykırı Kuzeni'* adlı kitabındaki bir dipnotta okumuştum: *Eliza de Feuillide'in Hayatı ve Mektupları*. (Eliza, Fransa'dan kaçmasına yardım etmesi için birine rüşvet vererek kendisi de bir détenü olmaktan zor kurtulmuştur). O zaman détenular hakkında her şeyi bilmem gerekiyordu.

İngiliz sivillerin on bir yıl boyunca Fransa'da toplu olarak hapsedilmesi hakkında çağımızda pek fazla şey yazılmadı, ancak o dönemde kaçanlar veya savaştan sonra eve dönenler tarafından birkaç kitap yazıldı. Çoğunu internette bulabileceğiniz bu kitapların bazılarından yararlanarak, dahil ettiğim hikayelerin birçoğunun gerçek olduğunu söyleyebilirim.

Genç Newcastle Dükü, annesi ve üvey babasıyla birlikte büyük bir geziye çıkmıştı ki, annesi onun serbest bırakılmasını sağlayana kadar üç yıl détenus olarak yaşamak zorunda kaldılar. Tweeddale Markisi ve Markizi Verdun'da koleradan öldü. Bir dükün oğlu orada on yıl geçirmiştir. Kontların, vikontların, baronların ve baronetlerin birçok oğlu, Fransa'da kapana kısılmış İngilizler için yaldızlı (ya da o kadar da yaldızlı olmayan) kafesler olarak hizmet veren on kamptan birinde détenus olarak çeşitli süreler geçirdi. Fransa'yı iş ya da eğlence için ziyaret eden daha fazla sayıda İngiliz, hayatlarını on bir yıl boyunca bir kampta durdurmak zorunda kaldı. Bütün aileler zamanlarını orada geçirdi, bazıları para kazanma yolları olmadığı için giderek yoksullaştı.

Kahramanlarımın kaçışını şekillendirmek için birkaç farklı kaçış hikayesini kullandım. Bitche zindanı tam olarak tarif ettiğim gibiydi ve alt zindanın bir resmini web sitemde bulabilirsiniz. Oraya gönderilerek cezalandırılanlar tarafından gerçekten de "Gözyaşı Konağı" olarak adlandırılıyordu.

Ve evet, Napolyon sonunda tahttan feragat ettiğinde, détenuslar çoğunlukla İngiltere'ye dönebilmek için sahile sürüldü.

Détenus ve kamplardaki yaşam (ve kaçışlar) hakkında kitapların bir listesi için web siteme göz atın. Kendinizi benim kadar büyülenmiş bulabilirsiniz!

Sabrina Jeffries, elliden fazla roman ve kısa kurgu eserin (bazıları Deborah Martin ve Deborah Nicholas takma adlarıyla yazılmıştır) *New York Times* çoksatan yazarıdır. Kahve içerek yazmadığı zamanlarını kocası ve yetişkin otistik oğluyla seyahat ederek ya da tutkularından biri olan kitaplar, yapbozlar, çikolata ve müzikle uğraşarak geçiriyor. Yirmi beş dilde altı milyondan fazla kitabı satılan Kuzey Carolina'lı yazar, eğlenceli bir kurgu yazmanın keyfi için akademisyenlik kariyerini bir kenara bıraktığına asla pişman değil ve bir gün bir kitabının dünyayı kurtarmasını umuyor. O her zaman büyük hayaller kurar.

Web sitemizi ziyaret edin

KensingtonBooks.com

Haber bültenlerimize kaydolmak, en sevdiğiniz yazarlardan daha fazlasını okumak, serilere göre kitapları görmek, okuma grubu kılavuzlarını görüntülemek ve daha fazlası için!

Bölümler Arası Kitap Kulübü

Topluluğumuzun Bir Parçası Olun ve
Sohbete Katılın

Betweenthechapters.net

Başka hiçbir yerde bulamayacağınız özel Between the Chapters ganimetlerini kazanma şansı için kitap eleştirinizi gönderin!

<https://www.kensingtonbooks.com/pages/review/>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

